

சீனா மற்றும் ஜப்பான் வரலாறு

நூலாசிரியர்

முனைவர் ச. நடராஜன்

உதவிப் பேராசிரியர், (த) வரலாற்றுத் துறை
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு.

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
தொலைவு மற்றும் தொடர் கல்வி இயக்குனர்
திருநெல்வேலி – தமிழ் நாடு – 627 012

டிசம்பர் – 2025

வ.எ	இயல்	உள்ளடக்கம்	ப.எண்
1	I	பின்னணி - 1911 சீனப் புரட்சி - காரணங்கள் - டாக்டர் சன் யாட் சென் - துங் மெங் ஹுய் - குவோ-மின்-டாங்க் - புரட்சியின் தாக்கம் - யுவான் ஷி காய் - முதல் உலகப்போரில் சீனா - மே நான்காம் இயக்கம்.	1-45
2	II	பின்னணி - ஜப்பானிய பேராதிக்கம் - முதல் உலகப் போரில் ஜப்பான் - இருபத்தொன்று கோரிக்கைகள் - வாஷிங்டன் மாநாடு.	46-58
3	III	குவோ-மின்-டாங்க் ஆட்சி - சியாங் காய்-ஷெக் - மஞ்சூரிய நெருக்கடி - இரண்டாம் சீன-ஜப்பான் போர் - இரண்டாம் உலகப் போரில் சீனா - மாவோ சே துங்கின் கீழ் சீனா - சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி - சீர்திருத்தங்கள் - கலாச்சாரப் புரட்சி.	59-108
4	IV	இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் - பெரல் ஹார்பர் சம்பவம் - மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் - தாக்கம்.	109-165
5	V	டெங் சியாவ் பிங்கின் கீழ் சீனா - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - 1976-1989 - ஜியாங் செமின் - ஹூ ஜின்தாவோ - வெளிநாட்டு கொள்கை 1949-1990 - மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு - பொருளாதார மாற்றங்கள் - ஹிரோகிட்டோ - முத்துசிதோ - 1951-2000 காலத்தில் ஜப்பான் மற்றும் உலக நிகழ்வுகள்.	166-232
		கூடுதல் வாசிப்பு நூல்கள்	233

இயல் – முதல்

பின்னணி – 1911 சீனப் புரட்சி – காரணங்கள் – டாக்டர் சன் யாட் சென் – துங் மெங் ஹுய் – குவோ-மின்-டாங்க் – புரட்சியின் தாக்கம் – யுவான் ஷி காய் – முதல் உலகப்போரில் சீனா – மே நான்காம் இயக்கம்.

நோக்கங்கள்

- பின்னணி & காரணங்கள் – மஞ்சு ஆட்சியின் வீழ்ச்சி.
- தலைமை & அமைப்புகள் – சன் யாட் சென், குவோ-மின்-டாங்க்.
- புரட்சியின் விளைவுகள் – யுவான் ஷி காய், குடியரசு மாற்றங்கள்.
- முதல் உலகப்போர் & மே நான்காம் இயக்கம்.

1911 சீனப் புரட்சியின் பின்னணி

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் சீனா பல்வேறு உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு சிக்கல்களைச் சந்தித்தது. ஆயிரம் ஆண்டுகளாக சீனாவில் ஆட்சியாற்றி வந்த மஞ்சு வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிங் (Qing) பேரரசு, இக்காலத்தில் பலவீனமடைந்து, நாட்டின் நிர்வாகத்தையும் பாதுகாப்பையும் நன்கு பராமரிக்க முடியாத நிலைக்கு சென்றது. சிங் ஆட்சியின் ஊழல், அதிகாரிகளின் திறமையின்மை, நவீன கல்வி மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின் பற்றாக்குறை ஆகியவை சீனாவின் அரசியல் நிலையை மோசமாக்கின. இதனால் சீனா பாரம்பரிய முறைகளிலிருந்து நவீனமயத்திற்குத் தாவ முடியாமல் பின்தங்கியது. இதே சமயம் மேலும் பல உள்நாட்டு பொருளாதார நெருக்கடிகளும், விவசாயிகளின் வறுமையும் அதிகரித்தது. இந்த சூழல், மாற்றத்திற்கான எண்ணங்களை சீன இளைஞர்களிடையே வளரச் செய்தது.

சீனாவைத் தாக்கிய மிக முக்கிய வெளிநாட்டு காரணம் மேற்கத்திய பேரரசுகளின் காலனித்துவ விரிவாக்கம் ஆகும். 1840ஆம் ஆண்டு முதல் போப்பியம் போர் (Opium War) தொடங்கி, பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ரஷ்யா, அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற நாடுகள் சீனாவைத் தங்களது பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முயன்றன. போப்பியம் போர்களின் தோல்வி சீனாவை “அசம ஒப்பந்தங்கள்” (Unequal Treaties) எனப்படும் நாடு இழிவுசெய்யப்பட்ட உடன்படிக்கைகளை ஒப்புக்கொள்ளச் செய்தது. இதன் விளைவாக சீனாவின் பல துறைமுகங்கள் வெளிநாடுகளுக்கு திறக்கப்பட்டன, பல பிரதேசங்கள் வெளிநாட்டு ஆட்சிக்குள் சென்றன, சீனாவின் இறையாண்மை கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது. இந்த அவமானகரமான வெளிநாட்டு ஆதிக்கம், சீனர்களிடையே புரட்சிகர உணர்வை எழுப்பக்கூடிய முக்கியத் தூண்டுதலாக இருந்தது.

1860களில் இருந்து சிங் அரசு மேற்கொண்ட சுய வலுவூட்டும் இயக்கம் (Self-Strengthening Movement) பிரதான காரணமாக பின்னணியில் உள்ளது. மேற்கத்திய இராணுவ தொழில்நுட்பங்களைச் சீனா பின்பற்றி தன்னைக் காப்பதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொண்டபோதும், அந்த மாற்றங்கள் மிகச் சிறிய அளவில் மட்டுமே நடந்தன. நவீன கல்வி, தொழில்துறை, ராணுவம் ஆகியவற்றில் தேவையான மாற்றங்களைச் சிங் அரசு முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பாரம்பரிய காங்ஃபூசிய (Confucian) மதிப்புகளுக்கு பிடிபட்டிருந்த அதிகாரிகள், புதிய மாற்றங்களுக்கு எதிராக இருந்ததால், சீனாவின் நவீனமயமாக்கல் தோல்வியுற்றது. இந்நிலையில் ஜப்பான் 1868ல் மெய்ஜி மறுமலர்ச்சி (Meiji Restoration) மூலம் வேகமாக நவீன மயமானதால், சீனர்கள் தாங்கள் உலகளவில் பின்தங்கிவிட்டதாக உணர்ந்தனர்.

1894-95ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்த சீன-ஜப்பான் போர் (Sino-Japanese War) சீன வரலாற்றில் ஒரு பெரிய திருப்பமாக அமைந்தது. இந்தப் போரில் சீனா அவமானகரமாக தோல்வியடைந்து, தைவான் போன்ற பகுதிகளை ஜப்பானுக்கு ஒப்படைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இந்த தோல்வி, சிங் அரசின் திறமையின்மையின் வெளிப்படையான சின்னமாகப் பார்க்கப்பட்டது. சீனாவில் தேசியவாத உணர்வு அதிகரித்து, “சீனாவை காப்பாற்ற வேண்டுமெனில் சிங் ஆட்சியை முடிவிற்கு கொண்டுவர வேண்டும்” என்ற கருத்து பரவலாகப் பரவியது.

1898 இல் நடந்த ‘நூறு நாள் சீர்திருத்தம்’ (Hundred Days Reform) முயற்சியும் சிங் அரசின் பலவீனத்தை மேலும் வெளிப்படுத்தியது. இத்திட்டத்தை இளைஞர் பேரரசர் குவாங்ஷு (Guangxu) ஆதரித்தாலும், அதனைப் பேரரசரின் அத்தை சிக்சி (Cixi) மற்றும் பாரம்பரிய குழுக்கள் தடுக்க, சீர்திருத்தம் வெற்றியடையவில்லை. இதனால் மாற்றத்திற்கு விரும்பும் கல்வியறிவு பெற்ற இளைஞர்கள் அரசாங்கத்தைக் கடுமையாக எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் அரசியல் மாற்றம் மட்டுமே சீனாவின் மீட்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்று நம்பினர்.

1900ல் நடந்த பாக்ஸர் கிளர்ச்சி (Boxer Rebellion) மற்றும் அதன் ஓராண்டுக்குள் ஏற்பட்ட வெளிநாட்டு கூட்டுப்படைகளின் சீனாவைப் படையெடுப்பும் சிங் அரசின் முடிவை மேலும் விரைவுபடுத்தின. பாக்ஸர் கிளர்ச்சிக்குப் பின்னர் சீனாவுக்கு விதிக்கப்பட்ட மாபெரும் அபராதங்களும், வெளிநாட்டு படையினர் தலையீடும் சீனர்களை எழுச்சியடையச் செய்தன. “சிங் அரசு சீனாவைக் காக்க முடியாது” என்ற நம்பிக்கை உலகெங்கும் உள்ள சீன இளைஞர்களிடையே வேரூன்றியது.

இத்தகைய சூழலில் டாக்டர் சன் யாட்-சென் (Sun Yat-sen) 1894ல் நிறுவிய புரட்சிக் கழகம் சிங் ஜொங் ஹூய் (Hsing Chung Hui) மற்றும் பின்னர் உருவான துங் மெங் ஹூய் (Tung Meng Hui) அமைப்பு மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றது. இக்கழகங்கள் “மஞ்சு வம்சத்தை அகற்றுதல், குடியரசு ஏற்படுத்துதல், மக்களின் நலனை

மேம்படுத்துதல்” என்ற கோஷங்களை முன்னிறுத்தின. வெளிநாடுகளில் பணிபுரியும் சீனர்களும், சீன மாணவர்களும், தொழிலாளர்களும் இந்த இயக்கங்களுக்கு பெரும் ஆதரவளித்தனர். இவர்களின் ஆதரவே 1911 புரட்சிக்கு அடித்தளம் அமைத்தது.

1908ல் பேரரசி சிக்கி மற்றும் பேரரசர் குவாங்சு இருவரும் திடீரென இறந்தது அரசில் அதிகார வெற்றிடத்தைத் தோற்றுவித்தது. ஆட்சிக்கு வந்த குழந்தை பேரரசர் புயி (Puyi) மற்றும் அவருக்குப் பின்புலமாக இருந்த அதிகாரிகள் அரசை திறம்பட நடத்த முடியவில்லை. நாட்டின் நிர்வாகத் திறன் தொடர்ந்து குறைந்தது. மேலும் 1911ல் ரயில்வே தேசியமயத்தை எதிர்த்து நடந்த வுசாங் கிளர்ச்சி (Wuchang Uprising) சீனாவின் பல பகுதிகளிலும் ஆதரவைப் பெற்றது. இதுவே சிங் பேரரசு வீழ்ச்சியடைய காரணமான நேரடி நிகழ்வாக அமைந்தது.

மொத்தத்தில், உள்நாட்டு அரசியல் சீர்கேடு, பொருளாதார நிலைமையின் மோசம், வெளிநாட்டு ஆதிக்கம், தேசியவாதத்தின் எழுச்சி, சுய-வலுவூட்டும் சீர்திருத்த முயற்சிகளின் தோல்வி, சன் யாட்-சென் போன்ற தலைவர்களின் மாற்றக் கோரிக்கைகள் — எல்லாம் சேர்ந்து 1911 சீனப் புரட்சிக்கான பின்னணியை உருவாக்கின. இந்தப் பின்னணி தான் சீனாவில் குடியரசு எழுச்சிக்கும், ஆயிரம் ஆண்டு மன்னராட்சியின் முடிவிற்கும் வழிவகுத்த வரலாற்றுப் புரட்சியை உருவாக்கியது.

1911 அக்டோபரில், தெற்கு சீனாவில் புரட்சியாளர்களின் ஒரு குழு, கிங் வம்சத்திற்கு எதிராக ஒரு வெற்றிகரமான கிளர்ச்சியை வழிநடத்தி, அதன் இடத்தில் சீனக் குடியரசை நிறுவி, ஏகாதிபத்திய அமைப்பை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில், குயிங் பேரரசு அதன் ஆட்சிக்கு பல சவால்களை எதிர்கொண்டது, அவற்றில் சீனப் பகுதிக்குள் பல வெளிநாட்டு ஊடுருவல்கள் அடங்கும். கிரேட் பிரிட்டன் தலைமையிலான மேற்கத்திய சக்திகளுக்கு எதிரான இரண்டு ஓபியம் போர்கள் ஹாங்காங்கை இழந்ததற்கும், சர்வதேச வர்த்தகத்திற்காக " ஒப்பந்தத் துறைமுகங்களை" கட்டாயமாகத் திறப்பதற்கும், மற்றும் வேற்றுநாட்டு ஆட்சி சலுகை பெற்ற முக்கிய நகரங்களில் பெரிய வெளிநாட்டு " சலுகைகள்" வழங்குவதற்கும் வழிவகுத்தன. சீன-ஜப்பானியப் போரில் (1894-95) அதன் தோல்விக்குப் பிறகு, ஏகாதிபத்திய சீனா அதன் இன்னும் அதிகமான பிரதேசங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டைக் கைவிட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது, தைவான் மற்றும் மஞ்சூரியாவின் சில பகுதிகளை இழந்து கொரியா மீதான அதன் மேலாதிக்கத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ரஷ்ய -ஜப்பானியப் போர் (1904-05) வடகிழக்கில் ஜப்பானிய உரிமைகளை உறுதியாக நிறுவியது மற்றும் குயிங் ஆட்சியை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது. அதிகரித்து வரும் ஏகாதிபத்திய கோரிக்கைகள் (ஜப்பான் மற்றும் மேற்கு இரண்டிலிருந்தும்), குயிங் நீதிமன்றத்தால் உருவகப்படுத்தப்பட்ட வெளிநாட்டு மஞ்சு அரசாங்கத்தின் மீதான விரக்தி மற்றும் ஒருங்கிணைந்த சீனாவை பார்வையில் குறைவான குறுகிய பார்வையைக்

காண வேண்டும் என்ற ஆசை ஆகியவை புரட்சிகர கருத்துக்களைத் தூண்டும் வளர்ந்து வரும் தேசியவாதத்திற்கு ஊட்டமளித்தன.

குயிங் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்ததால், அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தத்தில் அது கடைசி முயற்சிகளை மேற்கொண்டது. 1905 ஆம் ஆண்டில், நீதிமன்றம் தேர்வு முறையை ஒழித்தது, இது சீன பாரம்பரிய நூல்களில் விரிவான தேர்வுகளில் தேர்ச்சி பெற்ற உயரடுக்கினருக்கு மட்டுமே அரசியல் அதிகாரத்தை வழங்கியது. அதிகரித்து வரும் வெளிநாட்டு சவால்களை எதிர்கொண்டு, அதன் இராணுவத்தை நவீனமயமாக்க வேலை செய்தது. அதன் மைய அதிகாரம் பலவீனமடைந்ததால், நீதிமன்றம் அதிகாரத்தை மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவில் பரவலாக்க முயற்சித்தது, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சட்டமன்றங்களை உருவாக்கியது மற்றும் மாகாண சுயராஜ்யத்தை அதிகரித்தது.

இந்த ஆண்டுகளில் சீனாவிற்குள் குயிங் நீதிமன்றம் ஓரளவு கட்டுப்பாட்டைப் பராமரித்திருந்தாலும், வெளிநாடுகளில், குறிப்பாக தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும் அமெரிக்காவில் வசிக்கும் மில்லியன் கணக்கான சீனர்கள், பரவலான சீர்திருத்தம் அல்லது முழுமையான புரட்சிக்கு அழுத்தம் கொடுக்கத் தொடங்கினர். அரசியலமைப்பு முடியாட்சியை உருவாக்க முன்மொழிந்தவர்களின் தலைவர்களாக காங் யூவே மற்றும் லியாங் கிச்சாவோ உருவெடுத்தனர். புரட்சிகர கூட்டணி அல்லது டோங்மெங்கும் என்ற குழுக்களின் கலவையை சன் யாட்-சென் வழிநடத்தினார். புரட்சிகர கூட்டணி, குயிங் ஆட்சியை ஒரு குடியரசு அரசாங்கத்தால் மாற்ற வேண்டும் என்று வாதிட்டது; சன் தானே சில சோசலிச போக்குகளைக் கொண்ட ஒரு தேசியவாதி.

புரட்சிகரத் தலைவர்களும், அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு நிதி திரட்டிய வெளிநாட்டு சீனர்களும் தெற்கு சீனாவில் வேர்களைக் கொண்டிருந்தனர். புரட்சிக்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் குயிங்கிற்கு எதிராக புரட்சிகரக் கூட்டணி ஏழு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வெவ்வேறு கிளர்ச்சிகளை முயற்சித்தது, அவற்றில் பெரும்பாலானவை தெற்கு சீனாவில் தோன்றின, அவை அனைத்தும் இறுதியில் குயிங் இராணுவத்தால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டன.

இறுதியாக, 1911 இலையுதிர்காலத்தில், சரியான சூழ்நிலைகள் வுச்சாங்கில் ஒரு எழுச்சியை ஒரு தேசியவாத கிளர்ச்சியாக மாற்றியது. அதன் இழப்புகள் அதிகரித்தபோது, சர்வாதிகார ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை அரசியலமைப்பு முடியாட்சியாக மாற்றும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளுக்கு கிங் நீதிமன்றம் சாதகமாக பதிலளித்தது. அவர்கள் யுவான் ஷிகாயை சீனாவின் புதிய பிரதமராக நியமித்தனர், ஆனால் அவர் கைப்பற்றப்பட்ட பகுதிகளை புரட்சியாளர்களிடமிருந்து மீண்டும் கைப்பற்றுவதற்கு முன்பு, மாகாணங்கள் புரட்சிகர கூட்டணிக்கு தங்கள் விசுவாசத்தை அறிவிக்கத் தொடங்கின. ஆரம்ப கிளர்ச்சியின் போது டாக்டர் சன் நிதி திரட்டும் சுற்றுப்பயணத்தில் அமெரிக்காவில் இருந்தார்; கிங் அரசாங்கத்தின் போராட்டத்தில் எந்த நாடும் நிதி

அல்லது இராணுவ ஆதரவை வழங்காது என்பதை உறுதிசெய்ய அவர் முதலில் லண்டன் மற்றும் பாரிஸுக்கு விரைந்தார். அவர் சீனாவுக்குத் திரும்பிய நேரத்தில், புரட்சியாளர்கள் மிங் வம்சத்தின் கீழ் ஒரு முன்னாள் தலைநகரான நான்ஜிங்கைக் கைப்பற்றியிருந்தனர், மேலும் மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகள் முதல் தேசிய சட்டமன்றத்திற்கு வரத் தொடங்கினர். அவர்கள் ஒன்றாக, புதிதாக அறிவிக்கப்பட்ட சீனக் குடியரசின் தற்காலிகத் தலைவராக டாக்டர் சன்னைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

யுவான் குடியரசு அமைப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டால், ஜனாதிபதி பதவி அவருடையதாக இருக்கும் என்று உறுதியளிக்க சன் யாட்-சென் யுவான் ஷிகாயிடம் தந்தி அனுப்பினார். குயிங் வம்சத்தின் இராணுவ நிலை பலவீனமடைந்து, அரசு குடும்பத்தை நீதிமன்றத்தில் பராமரிப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டதால், பேரரசரும் அரசு குடும்பத்தினரும் 1912 பிப்ரவரியில் அரியணையைத் துறந்தனர்.

1911 புரட்சி, 1949 புரட்சியை முடிக்க வேண்டிய ஒரு செயல்முறையின் முதல் படிகள் மட்டுமே . புதிய அரசாங்கம் சீனக் குடியரசை உருவாக்கி நான்ஜிங்கில் அரசாங்க இடத்தை நிறுவினாலும், நாட்டை அதன் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒன்றிணைக்கத் தவறிவிட்டது. குயிங் பின்வாங்கல் சில பகுதிகளில் அதிகார வெற்றிடத்திற்கு வழிவகுத்தது, இதன் விளைவாக போர்வீரர்கள் எழுந்தனர். இந்தப் போர்வீரர்கள் பெரும்பாலும் தேசியவாத அரசாங்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தங்கள் பிரதேசங்களைக் கட்டுப்படுத்தினர். கூடுதலாக, புதிய அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் புரட்சிகர சொல்லாட்சி நோக்கம் கொண்ட அளவுக்கு பரந்ததாக இல்லை; நாட்டை ஒன்றிணைப்பது அடிப்படை மாற்றங்களுக்கு முன்னுதாரணமாக அமைந்தது.

புரட்சிக்கான சர்வதேச எதிர்வினை பாதுகாக்கப்பட்டது. சீனாவில் முதலீடுகளைக் கொண்ட வெளிநாட்டு நாடுகள் எழுச்சி முழுவதும் நடுநிலை வகித்தன, இருப்பினும் முதல் மற்றும் இரண்டாவது அபின் போர்கள் மூலம் குயிங்கிடமிருந்து பெற்ற ஒப்பந்த உரிமைகளைப் பாதுகாக்க அவர்கள் ஆர்வமாக இருந்தனர். இருப்பினும், அமெரிக்கா குடியரசுத் திட்டத்திற்கு பெருமளவில் ஆதரவளித்தது, மேலும் 1913 இல், புதிய குடியரசுடன் முழு இராஜதந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்திய முதல் நாடுகளில் அமெரிக்காவும் ஒன்றாகும். பிரிட்டன், ஜப்பான் மற்றும் ரஷ்யா விரைவில் பின்தொடர்ந்தன.

சீனப் புரட்சிக்கான காரணங்கள்

17 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து சீனாவை ஆண்ட கிங் வம்சம், 19 ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் ஊழல், உள்நாட்டு சண்டைகள் மற்றும் சீனப் பிரதேசத்திற்குள் அந்நியர்களின் ஊடுருவல்களைத் தொடர்ந்து வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கியது. 1908 இல் பேரரசி டோவேஜர் சிக்ஸி இறந்த பிறகு, பேரரசு அதன் கடைசி திறமையான தலைவரை

இழந்தது. போர்களில் தொடர்ச்சியான தோல்விகள் (சீன-ஜப்பானியப் போர்கள் மற்றும் ஓபியம் போர்கள்) வெளிநாட்டு சக்திகளால் சமமற்ற ஒப்பந்தங்களை திணிக்க வழிவகுத்தன, இது சீன மக்களிடையே பரவலான வெறுப்புக்கு வழிவகுத்தது.

விரைவான தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் நகரமயமாக்கல் மக்களிடையே அமைதியின்மையை மேலும் தூண்டியது, இது ஒருங்கிணைந்த சீனாவை உருவாக்கவும், குயிங் வம்சத்தை வீழ்த்தவும் முயற்சிக்கும் புரட்சிகர குழுக்கள் தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஜப்பானும் மேற்கத்திய நாடுகளும் சீனாவின் மீது கூடுதல் கட்டுப்பாட்டை விரும்பின. ஆனால் பேரரசி சிக்ஸியின் மரணத்திற்குப் பிறகு இரண்டு வயதில் ஆட்சிக்கு வந்த பேரரசர் புயி, தேசத்தை வழிநடத்த தகுதியற்றவராக இருந்தார்.

ஜனநாயகம், குடியரசுக் கட்சி மற்றும் தேசியவாதம் போன்ற மேற்கத்திய கருத்துக்களின் செல்வாக்கும் புரட்சியை வடிவமைப்பதில் மிக முக்கியமானதாக இருந்தது. படித்தவர்களாகவும் பிற நாடுகளுடன் தொடர்பில் இருந்தவர்களாகவும் இருந்த சீன அறிவுஜீவிகளும் சீர்திருத்தவாதிகளும் சர்வாதிகார ஆட்சியை மாற்றுவதற்கான ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பை ஆதரிக்கத் தொடங்கினர். சீனப் புரட்சியின் முக்கிய நபர்களில் ஒருவரான சன் யாட்-சென், மேற்கத்திய நாடுகளில் பெற்ற கல்வியாலும், நவீன அரசியல் சிந்தனையின் மீதான அவரது வெளிப்பாட்டாலும் ஈர்க்கப்பட்டார்.

புரட்சிக்கு வழிவகுத்த நிகழ்வுகளின் சங்கிலி, மத்திய சீனாவில் உள்ள ஹுக்வாங் ரயில்வேயில் தண்டவாளங்களை அமைப்பதற்காக, ஏப்ரல் 5, 1911 அன்று நான்கு பேர் கொண்ட வெளிநாட்டு வங்கியாளர்களுடன் ஒரு ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானதுடன் தொடங்கியது.

பெய்ஜிங் அரசாங்கம், சிச்சுவானில் ஒரு உள்ளூர் நிறுவனத்திடமிருந்து ஒரு ரயில் பாதையை வாங்கி, அதை முடிக்க கடன் வாங்கிய பணத்தில் சிலவற்றைப் பயன்படுத்த முடிவு செய்தது. அரசாங்கம் வழங்கிய தொகை பங்குதாரர்களின் கோரிக்கைகளை பூர்த்தி செய்யவில்லை. செப்டம்பர் 2011 இல் இந்த அதிருப்தியைத் தொடர்ந்து ஒரு வெளிப்படையான முடிவு வந்தது.

சிச்சுவான் சம்பவத்துடன் கிட்டத்தட்ட எந்த தொடர்பும் இல்லாத ஹான்கோவில் ஒரு சதி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர், வுச்சாங்கில் துருப்புக்களிடையே ஒரு கலகம் வெடித்தது. வுச்சாங் எழுச்சி என்று அழைக்கப்படும் இந்த சம்பவம் புரட்சியின் முறையான தொடக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

புரட்சியாளர்கள் வுச்சாங் நாணயச்சாலையையும் ஆயுதக் கிடங்கையும் கைப்பற்றி, கிளர்ச்சியை தீவிரப்படுத்தி காட்டுத்தீ போல பரப்பினர். பிற மாகாணங்களும் புரட்சியாளர்களுடன் சேர்ந்து மஞ்ச அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் போரை அறிவித்தன. உடனடி எதிர்வினையாக, சர்வாதிகார ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை அரசியலமைப்பு முடியாட்சியாக மாற்றும் நோக்கில் சில கோரிக்கைகளை குயிங் நீதிமன்றம்

நிறைவேற்றியது. முன்னாள் வைஸ்ராயான யுவான் ஷிகாயை சீனாவின் புதிய பிரதமராகப் பொறுப்பேற்க நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

யுவான் அந்தப் பகுதிகளை புரட்சியாளர்களிடமிருந்து மீண்டும் கைப்பற்ற முயன்றார், ஆனால் அந்த ஆண்டின் இறுதிக்குள், 14 மாகாணங்கள் குயிங் தலைமைக்கு எதிராகப் பிரகடனம் செய்தன. அவர்கள் 1905 ஆம் ஆண்டில் சன் யாட்-சென் உருவாக்கிய குழுக்களின் கலவையான புரட்சிகர கூட்டணி அல்லது டோங்மெங்குயியில் இணைந்தனர்.

மிங் வம்சத்தின் முன்னாள் தலைநகரான நான்ஜிங், புரட்சியாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்டது. நான்ஜிங்கில் நடந்த தொடக்க தேசிய சட்டமன்றத்தில் மாகாண பிரதிநிதிகள், புதிதாக அறிவிக்கப்பட்ட சீனக் குடியரசின் தற்காலிகத் தலைவராக சன்னைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

அ .அரசியல் காரணிகள்:

1. திறமையற்ற பேரரசர்கள்- சிங் பேரரசர் முழுமையான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்ததால், அவர் ஒரு திறமையான மனிதராக இருந்தால் மட்டுமே பீக்கிங்கில் நிர்வாகம் திறமையாக இருக்கும் .இருப்பினும், 19 ஆம் நூற்றாண்டில், சிறந்த சிங் பேரரசர் யாரும் இல்லை.
2. திறமையான மஞ்சு தலைமை இல்லாமை- சீனாவை வென்ற ஒரு இனமாக, மஞ்சுக்கள் எப்போதும் தங்கள் சிறிய எண்ணிக்கையிலானவர்களை விட அதிகமான சக்திவாய்ந்த அரசியல் செல்வாக்கை அனுபவித்தனர் .இருப்பினும், 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், திறமையான மஞ்சு தலைமை, பொதுவாகக் கூறினால், பற்றாக்குறையாக இருந்தது.
3. அரசாங்கத்தில் நிர்வாக திறமையின்மை கீழ்நோக்கி பரவுதல்- அதிகாரிகளை மேற்பார்வையிட ஒரு திறமையான பேரரசர் இல்லாமல் , அவர்கள் மேலும் திறமையற்றவர்களாக மாறினர், குறிப்பாக அரசியல் அமைப்பு எப்போதும் நிர்வாகத்தில் ஆற்றல்மிக்க நடவடிக்கைகளை ஊக்கப்படுத்துவதை ஊக்கப்படுத்தியபோது .இதையொட்டி, இந்த திறமையற்ற உயர் அதிகாரிகள் திறமையற்ற கீழ் அதிகாரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தனர் .இதனால் திறமையின்மையின் தீங்கு விளைவிக்கும் விளைவுகள் கீழ்நோக்கி பரவின.
4. அரசாங்கப் பதவிகளை விற்பனை செய்தல் - கிளர்ச்சிகளை அடக்கவோ அல்லது அரசாங்கச் செலவுகளைச் சமாளிக்கவோ பணம் இல்லாததால், சிங் நீதிமன்றம் தனது வருமானத்தைப் பெருக்க அரசாங்கப் பதவிகளை விற்பனை செய்வதையே அதிகளவில் நம்பியிருந்தது .இந்த வழியில் அதிகமான மக்கள் அரசாங்கப் பதவிகளைப் பெற்றனர் .அதிகாரிகளானதும், அவர்கள் பொதுமக்களிடமிருந்து முடிந்தவரை பணத்தைப் பிழிந்தனர்.

5. ஊழல் - அரசாங்கத்தில் ஊழல் தீவிரமாக இருந்தது .உயர் அதிகாரிகள் கீழ் அதிகாரிகளிடமிருந்து" பரிசுகளை "பெற்றனர் .இதையொட்டி, கீழ் அதிகாரிகள் அரசாங்கப் பணத்தை தங்கள் சொந்தப் பைகளில் போட்டுக் கொண்டனர் . பொருளாதார ரீதியாக பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மீது கடுமையான வரிகள் விதிக்கப்பட்டன.
6. அரசியல் பரவலாக்கம் - அரசியல் மிகவும் ஊழல் நிறைந்ததாகவும், மனச்சோர்வடைந்ததாகவும் இருந்ததால், பீக்கிங்கில் அரசியல் அதிகாரத்தை இனிமையப்படுத்த முடியாது .அரசியல் பரவலாக்கம் போன்றது.
7. அறிஞர்-தலைவர்களின் உள்ளூர் அதிகாரத்தின் வளர்ச்சி - அரசாங்கத்தில் ஊழல் மற்றும் திறமையின்மை காரணமாக, உள்ளூர் நீதிபதி தனது மாவட்டத்தை ஆளுவதில் அறிஞர்-தலைவர்களின் ஒத்துழைப்பை அதிகளவில் சார்ந்து இருந்தார் .இதன் விளைவாக, உள்ளூர் அறிஞர்-தலைவர்களின் அதிகாரம் வளர்ந்தது .உள்ளூர் செல்வாக்கு மிக்க ஆண்கள் உள்ளூர் நலன்களைப் பாதுகாத்தனர் .அவர்கள் தற்காப்புக்காக தங்கள் சொந்த இராணுவப் படைகளை)உள்ளூர் போராளிகள், துவான்-லீன் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள் (ஒழுங்கமைத்து, தாங்களாகவே வரிகளை வசூலித்தனர்.

பி .சமூக மற்றும் பொருளாதார காரணிகள்

i. மக்கள்தொகை வளர்ச்சி மற்றும் சமூக வறுமை

- i. சாகுபடி செய்யக்கூடிய நிலம் குறைவாகவே இருந்தது மற்றும் சக்திவாய்ந்த நில உரிமையாளர்களிடம் குவிந்திருந்தது.
- ii. மஞ்சூரியா மற்றும் சீனாவிற்கு வெளியே உள்ள பிற இடங்களுக்கு மக்கள் செல்வது சட்டத்தால் தடைசெய்யப்பட்டது, மற்றும்
- iii. அதிகப்படியான மனிதவளத்தை உள்வாங்கிக் கொள்ளவும், சமூகத்தில் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தவும் பெரிய தொழில்துறை வளர்ச்சி இல்லை .இதன் விளைவாக, அதிகமான மக்கள் என்பது அதிக சமூக வறுமையை மட்டுமே குறிக்கிறது.

அரசாங்கத்தின் மோசமான பொருளாதார நிலைமைகள் - சமூகம் மோசமாக இருந்ததால், வம்சம் வசூலிக்கக்கூடிய வரிகள் அளவு குறைவாகவே இருந்தன .தவிர, அரசாங்கத்தில் கடுமையான ஊழல் வசூலிக்கப்பட்ட வரிகளில் பெரும் பகுதியை விழுங்கியது .சமூகத்தில், சக்திவாய்ந்த நில உரிமையாளர்கள் அரசாங்க வரிகளைத் தவிர்த்து, அதன் மூலம் பெரும்பாலான வரிச் சுமையை விவசாயிகள் மீது சுமத்தினர் . ஒடுக்கப்பட்ட விவசாயிகள் கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டபோது, வம்சம் சீர்குலைவைச் சமாளிக்க அதிக பணம் செலவிட வேண்டியிருந்தது, இதனால் நிதி நிலைமைகள்

இன்னும் மோசமாகின .19 ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்து, அரசியல் பரவலாக்கத்தின் சிக்கல் முழு நாட்டின் வரிகளையும் வசூலிப்பதை மேலும் மேலும் கடினமாக்கியது) சில நேரங்களில் சாத்தியமற்றது .(நிர்வாக திறமையின்மை நிதி நிர்வாகத்தை குழப்பமடையச் செய்தது .அதன் பணப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க, ஏழை அரசாங்கம் வரிகளை அதிகரித்தது மற்றும் அதன் அலுவலகங்களை அதிகமாக விற்றது - இதனால் அதிக சமூக துன்பம், அதிக ஊழல் மற்றும் அதிக கிளர்ச்சிகள்.

சி .கருத்தியல் காரணிகள்:

சிங் ஆட்சியாளர்களால் மஞ்ச எதிர்ப்பு மனப்பான்மைகளை அழிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதிலும், மத்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடு பலவீனமாக இருந்த சமூகத்தின் கீழ் மட்டத்தில்) அதாவது கிராமங்கள் (இத்தகைய மனப்பான்மைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன .18 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து சிங் எதிர்ப்பு கிளர்ச்சிகள் வெடித்தவுடன், நீண்ட காலமாக நிலத்தடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த மஞ்ச எதிர்ப்பு உணர்வுகள் மீண்டும் வெளிப்பட்டன .மஞ்ச ஆட்சியின் சித்தாந்த அடிப்படை சவால் செய்யப்பட்டது.

D. இராணுவ காரணிகள் :

- i. மஞ்ச வம்சம் தமது ஆட்சியை நிலைநிறுத்துவதற்காக இரண்டு முக்கிய இராணுவ அமைப்புகளை நம்பியிருந்தது. முதலில், மஞ்சக்கள் சீனாவைக் கைப்பற்றும் காலத்தில் உருவாக்கிய **மஞ்ச எட்டு-பதாகைப் படைகள் (Eight Banner Army)** ஆகும். இவை மஞ்ச, மங்கோல் மற்றும் ஹான் படைவீரர்களைக் கொண்டதாக இருந்து, அரச குடும்பத்திற்கும் தலைநகரின் பாதுகாப்பிற்கும் முக்கிய ஆதாரமாக இருந்தன. இரண்டாவதாக, சீனாவிற்குள் நுழைந்த பிறகு மஞ்சக்கள் சேர்த்துக்கொண்ட **சீன பசுமைத் தரநிலை இராணுவம் (Green Standard Army / லு-யிங்)** ஆகும். இந்தப் படை பெரும்பாலும் உள்ளூர் அமைதியைப் பாதுகாப்பது, வரி வசூலை உதவுவது மற்றும் உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளை அடக்குவது போன்ற பணிகளை மேற்கொண்டது.
- ii. ஆனால் 19ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் இந்த இரு படைகளும் தங்களின் செயல்திறனை பெரிதும் இழந்தன. நீண்ட கால அமைதியால் பயிற்சி குறைவு, ஊதியத் தாமதம், ஊழல் மற்றும் பழைய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தியமை ஆகியவை இந்த இராணுவங்களின் வலிமையை சீர்குலைத்தன. மேலும், மேற்கத்திய சக்திகளின் நவீன ஆயுதங்கள் மற்றும் போர்முறைகளுக்கு இவ்விராணுவங்களும் சமாளிக்க முடியாத நிலைக்கு தள்ளப்பட்டன. இதன் விளைவாக, உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளையும் வெளிநாட்டு தாக்குதல்களையும் எதிர்கொள்ள மஞ்ச வம்சத்தின் பாரம்பரிய இராணுவ அமைப்புகள் முற்றிலும்

போதாமையாகி, கிங் அரசின் அரசியல் மற்றும் இராணுவ பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தின.

- iii. நிர்வாகத் திறமையின்மையும் ஒத்துழைப்பு இல்லாமையும் சிங் வம்சத்தின் இராணுவ பலவீனத்திற்கு முக்கிய காரணங்களாக இருந்தன. இராணுவ விசுவாசமின்மைக்கு பயந்து, சீனாவின் எந்தப் பகுதியிலும் உள்ள துருப்புக்கள் ஒரே பதாகையைச் சேர்ந்தவர்களாக இல்லாமல், வெவ்வேறு பதாகைகளில் சேர்ந்த வீரர்களின் கலவையாக அமைக்கப்பட வேண்டும் என சிங் நீதிமன்றம் உறுதி செய்தது. ஆனால் இந்த ஏற்பாடு எதிர்பார்த்த பலனைத் தரவில்லை. எட்டு பதாகைப் படைகள் ஒருவருக்கொருவர் போட்டியும் பொறாமையும் கொண்டிருந்ததால், அவர்களுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பு மிகுந்தளவில் குறைந்தது. இதன் விளைவாக, ஒருங்கிணைந்த போர்திட்டங்கள் உருவாகாமல், இராணுவ செயல்திறன் மோசமான நிலையை எட்டியது.
- iv. இதேபோன்ற பிரச்சினைகள் கிரீன் ஸ்டாண்டர்ட் இராணுவத்தையும் பாதித்தன. மத்திய கட்டளை அமைப்பு பலவீனமாக இருந்ததாலும், மேல்மட்டத்திலிருந்து கீழ்மட்டம் வரை பரவியிருந்த ஊழலாலும் இந்தப் படையின் செயல்பாடுகள் திறனிழந்தன. போதிய மேற்பார்வை இல்லாமை, ஒழுங்கற்ற நிர்வாகம் மற்றும் தனிநபர் நலன்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்தமை ஆகியவை இராணுவ ஒற்றுமையையும் கட்டுப்பாட்டையும் சிதைத்தன. இதனால், சிங் வம்சத்தின் இராணுவம் உள்நாட்டு கிளர்ச்சிகளையும் வெளிநாட்டு சவால்களையும் எதிர்கொள்ள இயலாத அளவுக்கு பலவீனமடைந்தது.
- v. வீரர்களின் வறுமை சிங் வம்சத்தின் இராணுவச் சீரழிவிற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமாக இருந்தது. வம்சத்தின் தொடக்க காலத்தில் பேனர் வீரர்களுக்கான ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது; ஆனால் அந்த ஊதியம் 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை எந்த மாற்றமும் இன்றி தொடர்ந்தது. காலப்போக்கில் வாழ்க்கைச் செலவுகள் உயர்ந்த போதிலும் ஊதியம் உயராததால், பேனர் வீரர்களின் வாழ்வாதாரம் மிகுந்த சிரமத்திற்கு உள்ளானது. மேலும், அவர்கள் வேறு எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளக் கூடாது என்று சட்டத்தால் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்ததால், பொருளாதார நெருக்கடியிலிருந்து மீள முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.
- vi. இதன் தாக்கம் கிரீன் ஸ்டாண்டர்ட் இராணுவத்திலும் வெளிப்பட்டது. குறைந்த ஊதியம், நிர்வாக அலட்சியம் மற்றும் மேற்பார்வை இல்லாமை காரணமாக இந்தப் படை அதிக அளவில் ஊழல் நிறைந்ததாக மாறியது. வீரர்கள் தங்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்ய மக்களிடம் இருந்து கொள்ளையடிப்பது வழக்கமாகி, அதன் மூலம் இராணுவத்தின் போர்திறன் மட்டுமல்ல, சமூக

ஒழுங்கும் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டது. இதனால், இராணுவம் பாதுகாப்பு அமைப்பாக இல்லாமல், சமூக சீர்கேட்டிற்கு காரணமான ஒன்றாக மாறியது.

vii. மஞ்சுக்களின் சண்டை மனப்பான்மை இழப்பு சிங் வம்சத்தின் இராணுவ வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது. சீனாவில் ஆட்சியாளர்களாக நிலைபெற்ற பிறகு, மஞ்சுக்கள் படிப்படியாக தங்களின் பாரம்பரிய போர்மனப்பான்மையை இழந்தனர். ஆட்சியின் வசதிகளும் இன்பங்களும் அவர்களை ஆட்கொண்டதால், முன்பிருந்த கடினமான இராணுவ வாழ்க்கை முறை தளர்ந்தது.

viii. நீண்ட கால அமைதியான சூழ்நிலையும் தொடர்ச்சியான போர்கள் இல்லாமையும் காரணமாக, படைவீரர்கள் செயலற்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டனர். முறையான பயிற்சிகள் குறைந்ததால், ஒழுக்கமும் போர்திறனும் சீர்குலைந்தது. இதன் விளைவாக, அரசாங்கப் படைகள் பெயருக்கு மட்டுமே இருந்ததாகவும், நடைமுறை போர்க்களங்களில் பயன்படாத வெறும் காகித வீரர்களாக மாறியதாகவும் வரலாற்றாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

சிங் வம்சத்திற்கு வெளிப்புற அச்சுறுத்தல்கள்

19 ஆம் நூற்றாண்டில், சிங் ஆட்சி வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருந்தபோது, அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் சீனாவிற்கு வந்து, வம்சத்தின் கீழ்நோக்கிய போக்கை விரைவுபடுத்தியது.

அரசியல் காரணிகள்:

வெளிநாட்டினரால் சிங் அரசாங்கம் தொடர்ச்சியாக தோற்கடிக்கப்பட்டதன் விளைவாக, சீனா மீது பல சமத்துவமற்ற ஒப்பந்தங்கள் திணிக்கப்பட்டன. இதனால் அரசியல் ரீதியாக சீனாவின் தேசிய உரிமை கடுமையாக மீறப்பட்டது. வெளிநாட்டு சக்திகளின் தலையீடு அதிகரித்ததால், சிங் வம்சம் தனது நற்பெயரையும் அரசியல் அதிகாரத்தையும் கணிசமாக இழந்தது. மக்கள் மத்தியில் அரசின் நம்பகத்தன்மை குறைந்து, அதன் ஆட்சி பலவீனமடைந்தது.

சீனாவின் இந்த பலவீன நிலையைப் பயன்படுத்தி, வெளிநாட்டு சக்திகள் பாரம்பரியமாக சீனாவிற்கு விசுவாசமாக இருந்த பல அடிமை அரசுகளை தங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதில் வெற்றி பெற்றன. ரியூக்யு தீவுகள், அன்னம் மற்றும் கொரியா போன்ற நாடுகள் சீனாவின் செல்வாக்கிலிருந்து விலகி, வெளிநாட்டு சக்திகளின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டன. இதனால் கிழக்கு ஆசியாவில் சீனாவின் பாரம்பரிய அரசியல் மேலாதிக்கம் முற்றிலும் சிதைந்தது.

மேலும், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் உச்சத்தை எட்டியபோது, சீனப் பிரதேசங்கள் பல்வேறு வெளிநாட்டு சக்திகளின் செல்வாக்கு மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. பொருளாதார, அரசியல் மற்றும் இராணுவ ரீதியாக ஏற்பட்ட இந்தப் பிரிவுகள் சீனாவின் ஒருங்கிணைப்பை கடுமையாக பாதித்தன.

இத்தகைய கடுமையான அந்நிய அழுத்தங்களை எதிர்க்க சிங் அரசாங்கம் முற்றிலும் உதவியற்ற நிலையில் இருந்தது; இதுவே அதன் வீழ்ச்சியை மேலும் வேகப்படுத்தியது.

சமூக மற்றும் பொருளாதார காரணிகள்:

வெளிநாட்டு பொருளாதார ஏகாதிபத்தியம் சீனாவில் சமூக மற்றும் பொருளாதார துன்பங்களை பெரிதும் அதிகரித்தது. மலிவான வெளிநாட்டு ஜவுளிப் பொருட்களின் பெருமளவு இறக்குமதி, பாரம்பரியமாக கிராமப்புறங்களில் நிலைத்திருந்த சீனக் கைவினை மற்றும் நெசவுத் தொழில்களை அழித்தது. இதன் காரணமாக பலர் வேலைவாய்ப்பை இழந்து, வறுமையும் சமூக அதிருப்தியும் அதிகரித்தன.

மேலும், சீனாவில் வெளிநாட்டு மிஷனரி நடவடிக்கைகள் பரவலாக நடந்ததால், சீன மக்களிடையே வெறுப்பும் அச்சமும் உருவானது. இந்த நடவடிக்கைகள் சீனர்களின் பாரம்பரிய மத, சமூக மற்றும் கலாச்சார நடைமுறைகளுக்கு அச்சுறுத்தலாகக் கருதப்பட்டதால், வெளிநாட்டினருக்கு எதிரான உணர்வுகள் தீவிரமடைந்தன. இதனால் சமூக அமைதி பாதிக்கப்பட்டு, அடிக்கடி மோதல்கள் ஏற்பட்டன.

சிங் வம்சத்தின் பொருளாதார நிலைமைக்கும் வெளிநாட்டு ஆதிக்கம் கடுமையான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. ஏற்றுமதியை விட இறக்குமதி அதிகமாக இருந்த சாதகமற்ற வர்த்தக சமநிலை நாட்டின் நாணய மதிப்பைக் குறைத்தது. இதன் விளைவாக அரசாங்க வருமானம் குறைந்து, நிர்வாகச் செலவுகளை சமாளிப்பது கடினமானதாக மாறியது. மேலும், வெளிநாட்டு சக்திகளுடன் சீனா நடத்திய போர்களுக்கான செலவுகளும், அவற்றுக்குப் பின்னர் செலுத்த வேண்டிய பெரும் போர் இழப்பீடுகளும் வம்சத்தின் நிதி நிலையை மேலும் மோசமாக்கி, அதன் வீழ்ச்சிக்கு வழிவகுத்தன.

கருத்தியல் காரணிகள்:

கன்பூசியனிசத்தின் பாதுகாவலர்களாகத் தோன்றி, சீன கலாச்சாரத்தை முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம் மஞ்சுக்கள் தங்கள் ஆட்சியை சீன வரலாற்றில் சட்டப்பூர்வமானதாக நிலைநிறுத்த முயன்றனர். இந்த உத்தி ஆரம்ப காலங்களில் அவர்களுக்கு அரசியல் நிலைத்தன்மையை அளித்தாலும், 19ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்குலகத்தின் வருகையுடன் கன்பூசிய அரசியல் கருத்துக்கள் அதிகரித்த விமர்சனங்களுக்கு உள்ளானது. மேற்கத்திய சிந்தனைகள், அறிவியல் மற்றும் அரசியல் கருத்துக்கள் பரவியதால், பாரம்பரிய கன்பூசிய கோட்பாடுகள் முற்போக்கான சிந்தனை கொண்ட அறிவுஜீவிகளால் பின்தங்கியதும் பிற்போக்குத்தனமானதும் எனக் கண்டிக்கப்பட்டன. இந்தச் சூழலில் சிங் வம்சம் கன்பூசிய அரசியல் கருத்துக்களை தொடர்ந்து ஊக்குவித்தால், அது காலத்துக்கு ஒவ்வாததாக விமர்சிக்கப்படும்; மறுபுறம், அவற்றை கைவிட்டால், இரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக அதன் ஆட்சி தாங்கியிருந்த சித்தாந்த அடித்தளத்தையே இழக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. இதனால் வம்சம் ஒரு தீவிரமான சித்தாந்தப் பதற்றத்தில் சிக்கியது.

அதே நேரத்தில், வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்தியத்தின் அழுத்தமும் மேற்கத்தியக் கல்வியின் அறிமுகமும் நவீன சீன தேசியவாதத்தின் எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தன. வெளிநாட்டு சக்திகளின் தலையீடு அதிகரித்தபோது, சீன மக்கள் தங்கள் பொதுவான இனப் பின்னணி மற்றும் தேசிய அடையாளத்தைப் பற்றி அதிக விழிப்புணர்வு பெற்றனர். இதன் விளைவாக, பல சீனர்களிடையே தேசிய உணர்வும் இன உணர்வும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வளர்ந்தன. இந்தப் புதிய சிந்தனைப் போக்கு மஞ்சு ஆட்சிக்கு எதிரான மனப்பான்மையை விரைவாகப் பரப்பியது. உண்மையில், நவீன சீன தேசியவாதம் முதன்மையாக மஞ்சு எதிர்ப்பு உணர்வின் வடிவிலேயே தன்னை வெளிப்படுத்தி, சிங் வம்சத்தின் அரசியல் அடித்தளத்தை ஆழமாகக் குலைத்தது.

இராணுவ காரணிகள்:

1862 முதல் 1894 வரை நடைபெற்ற சுய-வலிமைப்படுத்தும் இயக்கத்தின் காலத்தில், மேற்கத்திய மாதிரியைப் பின்பற்றி ஒரு நவீன இராணுவமும் கடற்படையும் சீனாவில் உருவாக்கப்பட்டன. இந்த முயற்சி சீனாவின் இராணுவ பலத்தை உயர்த்தும் நோக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், அவை 1894-95 ஆம் ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற சீன-ஜப்பானியப் போரில் கடுமையாக தோற்கடிக்கப்பட்டு பெரும்பாலும் அழிக்கப்பட்டன. இதனால் சிங் வம்சத்தின் நவீனமயமாக்கல் முயற்சிகளின் பலவீனங்கள் வெளிப்பட்டன.

1896க்குப் பிறகு, இந்த தோல்வியின் பின்னணியில் ஒரு புதிய இராணுவம் அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் இந்தப் புதிய இராணுவத்தின் வீரர்களிடையே மஞ்சு எதிர்ப்பு தேசியவாத உணர்வுகள் வேகமாகப் பரவின. நவீன கல்வி, மேற்கத்திய சிந்தனைகள் மற்றும் தேசியவாத கருத்துக்கள் அவர்களைப் பாதித்ததால், அவர்கள் சிங் வம்சத்திற்குப் பதிலாக சீன தேசத்திற்கே அதிகமாக விசுவாசம் கொண்டனர். இதன் விளைவாக, புதிய இராணுவம் வம்சத்தின் ஆட்சியை பாதுகாக்கும் நம்பகமான ஆதாரமாக இல்லாமல், அதன் வீழ்ச்சிக்கு மறைமுகமாகக் காரணமானதாக மாறியது.

புரட்சியின் விளைவுகள்

சீனக் குடியரசை உருவாக்க உதவ முடிந்தால், யுவான் ஷிகாயை ஜனாதிபதி பதவியில் அமர்த்த சன் யாட்-சென் முன்வந்தார். பிப்ரவரி 12, 1912 அன்று, கிங் வம்சத்தின் அப்போதைய ஆறு வயது சிறுவன் புயி, அரியணையைத் துறக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. பிரகடனம் அரசாங்கத்தை மக்கள் பிரதிநிதிகளிடம் மாற்றிய பிறகு, தற்காலிக அரசாங்கத்தை ஒழுங்கமைக்க யுவான் ஷிகாயிடம் முழு அதிகாரமும் வழங்கப்பட்டது.

நான்ஜிங்கில் உள்ள அதிகாரிகள், பேரரசர் தனது பட்டத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வார் என்றும், வாழ்நாள் முழுவதும் கணிசமான ஓய்வூதியத்தைப் பெறுவார்

என்றும் ஒப்புக்கொண்டனர். சன் யாட்-சென் ஜனாதிபதி பதவியை ராஜினாமா செய்தார், யுவான் ஷிகாய் ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மார்ச் 1912 இல், நான்ஜிங் சட்டமன்றம் ஒரு தற்காலிக அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்தது, ஏப்ரல் மாதத்தில், அரசாங்கம் பெய்ஜிங்கிற்கு மாற்றப்பட்டது.

1911 புரட்சி, 1949 இல் நடக்கவிருந்த சீனாவின் மிகப்பெரிய கம்யூனிஸ்ட் புரட்சிக்கு ஒரு முன்னோடி மட்டுமே. அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளில், 1911 புரட்சியின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்கம் நாட்டை சரியான பாதையில் ஒன்றிணைத்து முறையாக நிர்வகிக்கத் தவறிவிட்டது. குயின் வம்சத்தின் விலகல் சில பிராந்தியங்களில் புதிய போர்வீரர்களின் குழுவை உருவாக்க வழிவகுத்தது. அவர்கள் தேசியவாத அரசாங்கத்தை ஒப்புக்கொள்ளாமல் தங்கள் பிரதேசங்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர், இது புதிய பிரச்சினைகளுக்கு வழிவகுத்தது.

சன் யாட்-சென்

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

சன் யாட்-சென், நவம்பர் 12, 1866 அன்று குவாங்டாங் மாகாணத்தின் குய்ஹெங் கிராமத்தில் சன் வென் என்ற பெயரில் பிறந்தார், தையல்காரர் மற்றும் விவசாய விவசாயி சன் டாச்செங் மற்றும் அவரது மனைவி மேடம் யாங்கிற்கு பிறந்த ஆறு குழந்தைகளில் ஒருவர். சன் யாட்-சென் சீனாவில் தொடக்கப் பள்ளியில் பயின்றார், ஆனால் அவர் 13 வயதில் ஹவாயின் ஹொனலுலுவுக்கு குடிபெயர்ந்தார், அங்கு அவரது மூத்த சகோதரர் சன் மெய் 1871 முதல் வசித்து வந்தார்.

ஹவாயில், சன் வென் தனது சகோதரர் சன் மெய்யுடன் வசித்து, அயோலானி பள்ளியில் படித்து, 1882 இல் உயர்நிலைப் பள்ளி டிப்ளோமா பெற்றார், பின்னர் ஓஹு கல்லூரியில் ஒரு செமஸ்டர் படிப்பைக் கழித்தார், பின்னர் அவரது மூத்த சகோதரர் 17 வயதில் திடீரென அவரை சீனாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பினார். ஹவாயில் நீண்ட காலம் தங்கினால் தனது சகோதரர் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறுவார் என்று சன் மெய் அஞ்சினார். **கிறிஸ்தவமும் புரட்சியும்**

இருப்பினும், சன் வென் ஏற்கனவே பல கிறிஸ்தவ கருத்துக்களை உள்வாங்கிக் கொண்டிருந்தார். 1883 ஆம் ஆண்டில், அவரும் ஒரு நண்பரும் அவரது சொந்த கிராமத்தின் கோவிலுக்கு முன்னால் இருந்த பெய்ஜி பேரரசர்-கடவுள் சிலையை உடைத்தனர். 1884 ஆம் ஆண்டில், அவரது பெற்றோர் உள்ளூர் வணிகரின் மகள் லு முஷென் (1867–1952) உடன் அவரது முதல் திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தனர். 1887 ஆம் ஆண்டில், சன் வென் மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர ஹாங்காங்கிற்குச் சென்றார் , அங்கு அவரது மனைவியை விட்டுச் சென்றார். அவர்களுக்கு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர்: மகன் சன் ஃபோ (பி. 1891), மகள் சன் ஜின்யுவான் (பி. 1895), மகள் சன்

ஜின்வான் (பி. 1896). அவர் இரண்டு முறை திருமணம் செய்து கொண்டு நீண்டகால காதலனை மணந்தார், இவை அனைத்தும் லுவை விவாகரத்து செய்யாமல்.

ஹாங்காங்கில், சன் ஹாங்காங் மருத்துவக் கல்லூரியில் (இன்றைய ஹாங்காங் பல்கலைக்கழகம்) மருத்துவப் பட்டம் பெற்றார். ஹாங்காங்கில் தங்கியிருந்த காலத்தில், அவர் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு மாறினார்; இது அவரது குடும்பத்தினருக்கு வருத்தத்தை ஏற்படுத்தியது. ஞானஸ்நானம் பெற்றபோது, அவருக்கு சன் யாட்-சென் என்ற புதிய பெயர் வழங்கப்பட்டது. சன் யாட்-செனுக்கு, கிறிஸ்தவராக மாறுவது “நவீன” அல்லது மேற்கத்திய அறிவு, சிந்தனை மற்றும் கருத்துக்களை அவர் ஏற்றுக்கொண்டதன் அடையாளமாக அமைந்தது. கிங் வம்சம் மேற்கத்தியமயமாக்கலை தீவிரமாகத் தடுக்க முயன்ற காலகட்டத்தில், இந்த மாற்றம் ஒரு தனிப்பட்ட மதத் தீர்மானமாக மட்டுமல்லாமல், நிலவிய அரசியல் மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு எதிரான ஒரு புரட்சிகர அறிக்கையாகவும் விளங்கியது.

1891 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், சன் தனது மருத்துவப் பயிற்சியைக் கைவிட்டு, கிங் அரசை அகற்றுவதை ஆதரித்த ஃபியூரன் இலக்கிய சங்கத்துடன் இணைந்து பணியாற்றினார். சென் குய்ஃபென் என்ற ஹாங்காங் பெண்ணுடன் 20 ஆண்டுகால உறவையும் தொடங்கினார். 1894 ஆம் ஆண்டில், புத்துயிர் சீன சங்கம் என்ற பெயரில் புரட்சிகர நோக்கத்திற்காக சீன முன்னாள் தேசபக்தர்களை நியமிப்பதற்காக அவர் ஹவாய்க்குத் திரும்பினார்.

1894-1895 சீன-ஜப்பானியப் போர் கிங் அரசாங்கத்திற்கு ஒரு பேரழிவுகரமான தோல்வியாக இருந்தது, சீர்திருத்தத்திற்கான அழைப்புகளுக்கு ஊட்டமளித்தது. சில சீர்திருத்தவாதிகள் ஏகாதிபத்திய சீனாவை படிப்படியாக நவீனமயமாக்க முயன்றனர், ஆனால் சன் யாட்-சென் பேரரசை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து ஒரு நவீன குடியரசை நிறுவ அழைப்பு விடுத்தார். அக்டோபர் 1895 இல், கிங் அரசை வீழ்த்தும் முயற்சியில் புத்துயிர் சீன சங்கம் முதல் குவாங்சோ எழுச்சியை நடத்தியது; இருப்பினும், அவர்களின் திட்டங்கள் கசிந்தன, மேலும் அரசாங்கம் 70 க்கும் மேற்பட்ட சங்க உறுப்பினர்களைக் கைது செய்தது. சன் யாட்-சென் ஜப்பானில் நாடுகடத்தப்பட்டார் .

நாடுகடத்தல்

ஜப்பானில் நாடுகடத்தப்பட்டபோது, சன் யாட்-சென் 1901 ஆம் ஆண்டு கௌரு ஓட்சுகியை சந்தித்து அவனை திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டார். அப்போது அவளுக்கு 13 வயதுதான் என்பதால், அவளுடைய தந்தை 1903 வரை அவர்களின் திருமணத்தைத் தடை செய்தார். அவர்களுக்கு ஃபுமிகோ என்ற மகள் இருந்தாள், சன் யாட்-சென் 1906 ஆம் ஆண்டு அவர்களைக் கைவிட்ட பிறகு, மியாகாவா என்ற குடும்பத்தால் தத்தெடுக்கப்பட்டாள்.

ஜப்பானிலும் மற்ற இடங்களிலும் நாடுகடத்தப்பட்டிருந்தபோதுதான், சன் யாட்-சென் ஜப்பானிய நவீனமயமாக்குபவர்கள் மற்றும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிராக பான்-ஆசிய ஒற்றுமையை ஆதரிப்பவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தினார். 1902 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கர்களால் புதிய பிலிப்பைன்ஸ் குடியரசை நசுக்குவதற்காக ஸ்பானிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுபட்ட பிலிப்பைன்ஸ் எதிர்ப்புக்கு ஆயுதங்களை வழங்கவும் அவர் உதவினார். சீனப் புரட்சிக்கான தளமாக பிலிப்பைன்ஸைப் பயன்படுத்த சன் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார் , ஆனால் அந்தத் திட்டத்தை கைவிட வேண்டியிருந்தது.

ஜப்பானில் இருந்து, சன் குவாங்டாங் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக இரண்டாவது முயற்சியான கிளர்ச்சியையும் தொடங்கினார். ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட குற்ற மூவரின் உதவி இருந்தபோதிலும், அக்டோபர் 22, 1900 அன்று, ஹாய்சோ எழுச்சியும் தோல்வியடைந்தது.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் தசாப்தம் முழுவதும், சன் யாட்-சென், அமெரிக்கா, மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூரில் உள்ள வெளிநாட்டு சீனர்களிடமிருந்து ஆதரவைத் திரட்டிய அதே வேளையில், "டாடர் காட்டுமிராண்டிகளை வெளியேற்ற" சீனாவிற்கு அழைப்பு விடுத்தார். அதே நேரத்தில், சன் யாட் - சென், அமெரிக்கா, மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூரில் உள்ள வெளிநாட்டு சீனர்களிடமிருந்து ஆதரவைத் திரட்டினார். அவர் மேலும் ஏழு முயற்சிகளை மேற்கொண்டார், இதில் 1907 டிசம்பரில் வியட்நாமில் இருந்து தெற்கு சீனாவின் மீது படையெடுத்தது , இது ஜென்னாங்குவான் எழுச்சி என்று அழைக்கப்பட்டது. இன்றுவரை அவரது மிகவும் ஈர்க்கக்கூடிய முயற்சியான ஜென்னாங்குவான் ஏழு நாட்கள் கடுமையான சண்டைக்குப் பிறகு தோல்வியில் முடிந்தது.

சீனக் குடியரசு

அக்டோபர் 10, 1911 அன்று வுச்சாங்கில் ஜின்ஹாய் புரட்சி வெடித்தபோது சன் யாட்-சென் அமெரிக்காவில் இருந்தார். எதிர்பாராத விதமாக, குழந்தைப் பேரரசர் புயியை வீழ்த்திய கிளர்ச்சியை சன் தவறவிட்டார், மேலும் சீன வரலாற்றின் ஏகாதிபத்திய காலத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார். கிங் வம்சம் வீழ்ந்ததைக் கேள்விப்பட்டவுடன், சன் சீனாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

மாகாணங்களிலிருந்து வந்த பிரதிநிதிகள் குழு, டிசம்பர் 29, 1911 அன்று புதிய சீனக் குடியரசின் "தற்காலிகத் தலைவராக" சன் யாட்-சென்னைத் தேர்ந்தெடுத்தது. முந்தைய தசாப்தத்தில் நிதி திரட்டுவதற்கும் எழுச்சிகளை ஆதரிப்பதற்கும் அவர் செய்த அயராத பணியை அங்கீகரிக்கும் விதமாக சன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இருப்பினும், வடக்குப் போர்த் தலைவர் யுவான் ஷி-காய், புயியை முறையாக அரியணையைத் துறக்க

அழுத்தம் கொடுத்தால், அவருக்கு ஜனாதிபதி பதவி வழங்கப்படும் என்று உறுதியளிக்கப்பட்டது.

பிப்ரவரி 12, 1912 அன்று புயி பதவி விலகினார், எனவே மார்ச் 10 அன்று, சன் யாட்-சென் பதவி விலகினார், யுவான் ஷி-காய் அடுத்த தற்காலிக ஜனாதிபதியானார். யுவான் ஒரு நவீன குடியரசை நிறுவுவதற்குப் பதிலாக ஒரு புதிய ஏகாதிபத்திய வம்சத்தை நிறுவ விரும்பினார் என்பது விரைவில் தெளிவாகியது. சன் தனது சொந்த ஆதரவாளர்களை அணிதிரட்டத் தொடங்கினார், 1912 மே மாதம் பெய்ஜிங்கில் ஒரு சட்டமன்றக் கூட்டத்திற்கு அவர்களை அழைத்தார். சன் யாட்-சென் மற்றும் யுவான் ஷி-காய் ஆதரவாளர்களிடையே சட்டமன்றம் சமமாகப் பிரிக்கப்பட்டது.

சட்டமன்றத்தில், சன்னின் கூட்டாளியான சாங் ஜியாவோ-ரென் தங்கள் கட்சியை குவோமின்டாங் (KMT) என்று மறுபெயரிட்டார். தேர்தலில் KMT பல சட்டமன்ற இடங்களைப் பிடித்தது, ஆனால் பெரும்பான்மை இல்லை; அது கீழ் சபையில் 269/596 மற்றும் செனட்டில் 123/274 ஐப் பெற்றது. யுவான் ஷி-காய் 1913 மார்ச்சில் KMT தலைவர் சாங் ஜியாவோ-ரெனை படுகொலை செய்ய உத்தரவிட்டார். வாக்குப் பெட்டியில் வெற்றிபெற முடியாமல், யுவான் ஷி-காயின் இரக்கமற்ற லட்சியத்திற்கு பயந்து, சன் ஜூலை 1913 இல் யுவானின் இராணுவத்தை சவால் செய்ய ஒரு KMT படையை ஏற்பாடு செய்தார். இருப்பினும், யுவானின் 80,000 துருப்புக்கள் வெற்றி பெற்றன, மேலும் சன் யாட்-சென் மீண்டும் ஒருமுறை நாடுகடத்தப்பட்டு ஜப்பானுக்கு தப்பிச் செல்ல வேண்டியிருந்தது.

குழப்பம்

1915 ஆம் ஆண்டில், யுவான் ஷி-காய் தன்னை சீனாவின் பேரரசராக அறிவித்தபோது (ஆட்சி 1915-16) தனது லட்சியங்களை சுருக்கமாக உணர்ந்தார். பேரரசராக அவர் அறிவித்தது, பாய் லாங் போன்ற பிற போர்வீரர்களிடமிருந்து வன்முறையான எதிர்வினையையும், கேளம்பியின் அரசியல் எதிர்வினையையும் தூண்டியது. பாய் லாங் பாய் லாங் கிளர்ச்சியைத் தலைமை தாங்கியபோதும், சன் யாட்-சென் மற்றும் கேளம்பி புதிய "பேரரசரை" எதிர்த்துப் போராடினர், இது சீனாவின் போர்வீரர் சகாப்தத்தைத் தொட்டது. அதைத் தொடர்ந்து வந்த குழப்பத்தில், எதிர்க்கட்சி ஒரு கட்டத்தில் சன் யாட்-சென் மற்றும் சூ ஷி-சாங் இருவரையும் சீனக் குடியரசின் ஜனாதிபதியாக அறிவித்தது. குழப்பத்தின் மத்தியில், சன் யாட்-சென் தனது மூன்றாவது மனைவியான சூங் சிங்-லிங்கை (1915-1925) மணந்தார், அவரது சகோதரி மே-லிங் பின்னர் சியாங் கை-ஷேக்கை மணந்தார்.

யுவான் ஷி-காயை வீழ்த்துவதற்கான KMT-யின் வாய்ப்புகளை வலுப்படுத்த, சன் யாட்-சென் உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச கம்யூனிஸ்டுகளை அணுகினார். அவர் பாரிஸில் உள்ள இரண்டாவது கம்யூனிஸ்ட் சர்வதேசத்திற்கு (கொமின்டர்ன்) ஆதரவு கோரி

எழுதினார், மேலும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும் (CPC) அணுகினார். சோவியத் தலைவர் விளாடிமிர் லெனின், சன்னின் பணிக்காக அவரைப் பாராட்டினார் மற்றும் ஒரு இராணுவ அகாடமியை நிறுவ உதவ ஆலோசகர்களை அனுப்பினார். புதிய தேசிய புரட்சிகர இராணுவம் மற்றும் அதன் பயிற்சி அகாடமியின் தளபதியாக சன் சியாங் கை-ஷேக் என்ற இளம் அதிகாரியை நியமித்தார். வாம்போவா அகாடமி அதிகாரப்பூர்வமாக மே 1, 1924 அன்று திறக்கப்பட்டது.

வடக்குப் பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகள்

கம்யூனிஸ்டுகளுடனான கூட்டணி குறித்து சியாங் கை-ஷேக் சந்தேகம் கொண்டிருந்தாலும், அவர் தனது வழிகாட்டியான சன் யாட்-செனின் திட்டங்களுடன் சென்றார். சோவியத் உதவியுடன், அவர்கள் 250,000 பேர் கொண்ட இராணுவத்திற்கு பயிற்சி அளித்தனர், இது வடகிழக்கில் சன் சுவான்-ஃபாங், மத்திய சமவெளியில் வு பெய்-ஃபூ மற்றும் மஞ்சூரியாவில் ஜாங் சுவோ-லின் ஆகிய போர்த் தலைவர்களை அழிக்கும் நோக்கில் மூன்று முனை தாக்குதலில் வடக்கு சீனா வழியாக அணிவகுத்துச் செல்லும் .

இந்த மகத்தான இராணுவ நடவடிக்கை 1926 மற்றும் 1928 க்கு இடையில் நடைபெறும், ஆனால் தேசியவாத அரசாங்கத்தின் பின்னால் அதிகாரத்தை பலப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக போர்வீரர்களிடையே அதிகாரத்தை மீண்டும் ஒன்றிணைக்கும். நீண்ட காலம் நீடித்த விளைவு ஜெனரலிசிமோ சியாங் கை-ஷேக்கின் நற்பெயரை மேம்படுத்துவதாக இருக்கலாம் - ஆனால் சன் யாட்-சென் அதைக் காண உயிருடன் இருக்க மாட்டார்.

இறப்பு

மார்ச் 12, 1925 அன்று, சன் யாட்-சென் பீக்கிங் யூனியன் மருத்துவக் கல்லூரியில் கல்லீரல் புற்றுநோயால் இறந்தார். அவருக்கு வயது வெறும் 58 தான். அவர் ஞானஸ்நானம் பெற்ற கிறிஸ்தவராக இருந்தபோதிலும், முதலில் பெய்ஜிங்கிற்கு அருகிலுள்ள அஸூர் மேகக் கோயில் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு புத்த கோவிலில் அடக்கம் செய்யப்பட்டார்.

ஒரு வகையில், சனின் ஆரம்பகால மரணம் அவரது மரபு சீனா மற்றும் தைவான் ஆகிய இரு நாடுகளிலும் நிலைத்திருப்பதை உறுதி செய்தது. அவர் தேசியவாத KMT மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் CPC-ஐ ஒன்றிணைத்ததாலும், அவர் இறக்கும் போது அவர்கள் இன்னும் நட்பு நாடுகளாக இருந்ததாலும், இரு தரப்பினரும் அவரது நினைவைப் போற்றுகிறார்கள்.

துங் மெங் ஹூய் (Tung Meng Hui / Tongmenghui)

துங் மெங் ஹூய் (Tongmenghui) என்பது 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீனாவில் உருவான மிக முக்கியமான புரட்சிகர அமைப்பாகும். இது 1905 ஆம் ஆண்டு டாக்டர் சன் யாட்-சென் தலைமையில் ஜப்பானின் டோக்கியோ நகரில்

உருவாக்கப்பட்டது. அந்நேரத்தில் சீனா சிங் (Qing) மஞ்சு அரசின் கீழ் அரசியல் சீர்கேடு, வெளிநாட்டு ஆதிக்கம், பொருளாதார மோசம் ஆகியவற்றால் பெரிதாகக் குலைந்திருந்தது. இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கும், சீனாவில் மன்னராட்சியை முடிவுக்கு கொண்டு வந்து குடியரசு அரசை நிறுவுவதற்கும் நோக்கமாக உருவானது துங் மெங் ஹுய். உலகின் மிகப் பழமையான நாகரிகங்களில் ஒன்றான சீனாவின் மறுமலர்ச்சிக்கான போராட்டத்தில் இக்கழகம் மிக முக்கியமான திருப்புமுனையாக இருந்தது.

துங் மெங் ஹுய் உருவான காலத்தில் சீன இளைஞர்கள் மிகுந்த நம்பிக்கையிழந்த நிலையில் இருந்தனர். சிங் அரசின் அதிகாரிகள் ஊழலில் மூழ்கி இருந்தனர்; கிராமங்கள் வறுமையில் தத்தளித்தன; தொழில்துறை வளர்ச்சி பிற நாடுகளைப் போல முன்னேறவில்லை. மேலும், மேற்கத்திய நாடுகள் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ரஷ்யா, அமெரிக்கா, ஜப்பான் போன்ற சக்தி வாய்ந்த நாடுகள் சீனாவை பகிர்ந்து கொள்ளும் நோக்கில் பல்வேறு துறைமுகங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்திக் கொண்டிருந்தனர். இந்த நிலையில் “சீனாவை மீட்பது தேசிய கடமை” என்ற உணர்வு கல்வியறிவுடைய இளைஞர்களிடையே ஆழமாக உருவானது. இவர்கள் ஜப்பான், அமெரிக்கா, ஐரோப்பா போன்ற பகுதிகளில் படித்தவர்கள்; அங்கு குடியரசு, நாட்டுப்பற்று, நவீன அரசியல் சிந்தனைகளை கற்றவர்கள். இவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய ஒருங்கிணைந்த புரட்சிகர அமைப்புதான் துங் மெங் ஹுய்.

துங் மெங் ஹுய் அமைப்பு பல சிறிய சீன தேசிய இயக்கங்களின் சங்கமமாக அமைந்தது. இதில் டாக்டர் சன் யாட்-செனின் சிங் ஜொங் ஹுய் (Xingzhonghui), ஹுவா சிங் ஹுய் (Huaxinghui) மற்றும் சீன மாணவர் குழுமங்கள் அனைத்தும் இணைந்தன. இதன் நோக்கம் “மஞ்சு மன்னர் ஆட்சியை கலைத்து, சீனர்களால் சீனாவை ஆட்சி செய்யச் செய்தல்” ஆகும். இதற்காக சன் யாட்-சென் முன்வைத்த புகழ்பெற்ற மூன்று அரசு கொள்கைகள் (San Min Chu I / Three Principles of the People) துங் மெங் ஹுயின் முதன்மை சிந்தனையாக இருந்தன:

1. **தேசியத்துவம் (Nationalism)** — வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பையும் மஞ்சு வம்ச ஆதிக்கத்தையும் நீக்குதல்.
2. **மக்களாட்சி (Democracy)** — குடியரசு அரசை நிறுவுதல்.
3. **மக்கள்நலம் (People's Livelihood)** — சமூக மற்றும் பொருளாதார சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தல்.

இந்த மூன்று கொள்கைகளும் சீன மக்களின் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்ததால் துங் மெங் ஹுய் விரைவாக ஆதரவைப் பெற்றது. குறிப்பாக வெளிநாட்டில் வாழும் சீனர்கள் — மலாயா, சிங்கப்பூர், அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளில் உள்ள சீன

தொழிலாளர்கள் — இவர்களிடம் இருந்து நிதி உதவி பெருமளவில் கிடைத்தது. இவர்களின் நிதி உதவியாலேயே புரட்சிகர நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

துங் மெங் ஹுய், சீனாவில் நேரடியாக ஆயுதப் புரட்சியையும் அரசியல் கண்காணிப்பையும் ஒரே நேரத்தில் முன்னெடுத்தது. குறிப்பாக 1905–1911 காலப்பகுதியில் துங் மெங் ஹுய் பத்து மேற்பட்ட கிளர்ச்சிகளை நடத்தியது. இவற்றில் பெரும்பான்மையிலும் தோல்விகள் ஏற்பட்டாலும், வெற்றிகரமான கிளர்ச்சிகள் புரட்சிவாத எண்ணங்களை சீன மக்களிடையே பரப்பின. அரசியல் ரீதியாக சிங் அரசு மிகவும் பலவீனமடைந்தது. இக்கிளர்ச்சிகளில் மிக முக்கியமானது 1911 அக்டோபர் 10ஆம் தேதி நடந்த வுசாங் கிளர்ச்சி (Wuchang Uprising) ஆகும். இதுவே சிங் பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கான தொடக்கமாக இருந்து, சீனாவின் பல மாகாணங்கள் புரட்சியாளர்களின் ஆதரவை அறிவித்தன.

வுசாங் கிளர்ச்சிக்குப் பின்னர் துங் மெங் ஹுய் நாட்டு மக்கள் மத்தியில் பெரும் பிரபலத்தைப் பெற்றது. 1912 இல் சீன குடியரசு அறிவிக்கப்பட்டதும், துங் மெங் ஹுய் அதன் முதன்மை இயக்க சக்தியாகப் போற்றப்பட்டது. அதே ஆண்டில் துங் மெங் ஹுய், பல்வேறு அரசியல் குழுக்களுடன் இணைந்து குவோ-மின்-டாங்க் (Kuomintang / KMT) அல்லது தேசியக் கட்சி உருவானது. இதன் மூலம் துங் மெங் ஹுய் சீனாவின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தை அதிகாரபூர்வமாகப் பெற்றது. சன் யாட்-சென் புதிய குடியரசின் இடைக்காலத் தலைவராக பதவி ஏற்றார். எனவே துங் மெங் ஹுய் சீனாவின் குடியரசு பிறப்பிக்கும் அடித்தளம் அமைத்த மிக முக்கியமான அரசியல் இயக்கமாக வரலாற்றில் பதிவாகியது.

துங் மெங் ஹுயின் நிலையான தாக்கம் சீன அரசின் கொள்கைகள், கல்வி, தேசிய விழிப்புணர்வு, அரசியல் அமைப்பு, இராணுவ அமைப்பு ஆகியவற்றில் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. நவீன சீனாவின் உருவாக்கத்திற்கு வழிவகுத்தது. சிங் பேரரசின் ஆயிரம் ஆண்டு மன்னராட்சியை முடிவுக்கு கொண்டு வந்து குடியரசு ஆட்சியை நிறுவிய முக்கிய சக்தியாக துங் மெங் ஹுய் வரலாற்றில் நினைவுகூரப்படுகிறது. மேலும், துங் மெங் ஹுய் இல்லாமல் 1911 புரட்சி நிகழ்வதே கடினம் என்பதை வரலாற்றாளர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள்.

குவோ-மின்-டாங்க் (Kuomintang / Guomindang)

குவோ-மின்-டாங்க் (KMT அல்லது Guomindang) என்பது 20ஆம் நூற்றாண்டின் சீன வரலாற்றில் மிக ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய முக்கியமான தேசிய அரசியல் இயக்கமாகும். இது 1912 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டதாகக் கருதப்படினும், அதன் வேர்கள் 1905 இல் டாக்டர் சன் யாட்-சென் உருவாக்கிய துங் மெங் ஹுய் (Tongmenghui) அமைப்பில் உள்ளது. 1911 சீனப் புரட்சியின் வெற்றிக்குப் பின், சிங் மஞ்சு அரசை வீழ்த்திய புரட்சிகர சக்திகளை ஒருங்கிணைத்து, சீனாவில் நவீன குடியரசு அரசை உருவாக்கும் நோக்கில் குவோ-மின்-டாங்க் அரசியல் கட்சி உருவாக்கப்பட்டது. சன்

யாட்-செனின் மூன்று மக்கள் கொள்கைகள் (Three Principles of the People)—தேசியத்துவம், மக்களாட்சி, மக்களின் நலன்—குவோ-மின்-டாங்கின் அரசியல் இலட்சியத்தின் அடிப்படையாக இருந்தன. இக்கொள்கைகள் சீனா ஒரு நவீன தேசமாக உருவாக வேண்டுமெனில் குடியரசு, சமத்துவ பொருளாதாரம் மற்றும் தேசிய சுயாட்சி அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தின.

1912 -க்குப் பிந்தைய ஆரம்பக் காலங்களில் குவோ-மின்-டாங்க் பலவித சவால்களை எதிர்கொண்டது. 1911 புரட்சிக்குப் பின்பும் சீனாவில் உடனடி அரசியல் ஒற்றுமை ஏற்படவில்லை; பல்வேறு மாகாணத் தலைவர்கள் (Warlords) தங்களது இராணுவ ஆட்சியை நிலைநிறுத்த முயன்றனர். இதனால் சீனக் குடியரசு ஒரு ஒருங்கிணைந்த தேசிய அரசாக செயல்பட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. டாக்டர் சன் யாட்-சென் குடியரசுத் தலைவராக பதவி ஏற்றிருந்தாலும், அவர் பின்னர் யுவான் ஷி காய்க்கு அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க நேரிட்டது. யுவான் ஷி காய் பின்னர் தன்னை மன்னராக அறிவிக்க முயன்றதும், குடியரசு அரசை சீரழித்ததும், சீன அரசியலில் குழப்பத்தை அதிகரித்தது. இந்த அரசியல் காலகட்டத்தில் குவோ-மின்-டாங்க், தேசிய ஒற்றுமையை நிலைநிறுத்தியும், குடியரசின் அடித்தளத்தை வலுப்படுத்தியும் போராடிக்கொண்டிருந்தது.

1920 களில் குவோ-மின்-டாங்க் புதிய வளர்ச்சிப் பாதையில் இறங்கியது. சன் யாட்-செனின் தலைமையில் கட்சி மறுசீரமைக்கப்பட்டு, சோவியத் யூனியனின் ஆலோசகர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். சோவியத்தினர் குவோ-மின்-டாங்குக்கு இராணுவ பயிற்சி, நவீன ஆயுதங்கள், அரசியல் திறன்கள் ஆகியவற்றை வழங்கினர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட நவீன தேசிய இராணுவத்தை சன் யாட்-சென் “தேசியப் புரட்சிப் படை” (National Revolutionary Army) என்று அழைத்தார். சன் யாட்-சென் 1925ல் மரணமடைந்தபின், குவோ-மின்-டாங்கின் தலைமைப் பொறுப்பு சியாங் காய்-ஷெக்கிற்கு (Chiang Kai-shek) வழங்கப்பட்டது. அவர் கட்சியை மேலும் பலப்படுத்தி, சீனாவில் உள்ள மாகாணப் படைத் தலைவர்களை அழித்து, நாட்டை ஒருங்கிணைப்பதே முக்கிய இலக்காக முன்வைத்தார்.

1926-28 காலப்பகுதியில் நடந்த வடக்கு யாத்திரை (Northern Expedition) குவோ-மின்-டாங்கின் மிகப் பெரிய சாதனைகளில் ஒன்றாகும். இந்த இராணுவ நடவடிக்கையின் மூலம் பெரும்பாலான மாகாணப்படைத்தலைவர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர் மற்றும் சீனாவின் பெரும்பகுதி தேசியக் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தது. நான்கிங் (Nanjing) நகரம் புதிய தலைநகராக அறிவிக்கப்பட்டு, நான்கிங் அரசு (Nanjing Government) நிறுவப்பட்டது. இந்த அரசு சீனாவின் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டை பல தசாப்தங்களுக்குப் பிறகு உருவாக்கியது. எனினும், குவோ-மின்-டாங்கிற்குள் உள்நாட்டு மோதல்கள் உருவாகின. முதலில்

குவோ-மின்-டாங்க் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் (CCP) இணைந்து பணிபுரிந்தாலும், 1927ல் சியாங் காய்-ஷெக் கம்யூனிஸ்டுகளை கட்சியில் இருந்து நீக்கி கடுமையான அடக்குமுறைகளுக்கு வழிவகுத்தார். இதுவே சீன உள்நாட்டுப்போரின் (Chinese Civil War) தொடக்கமாக அமைந்தது.

1930களில் குவோ-மின்-டாங்கின் ஆட்சி ஒருபுறம் நாட்டை நவீனமயமாக்க முயன்றுக் கொண்டிருந்த நிலையில், மறுபுறம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் போராடும் இராணுவ சவாலைச் சந்தித்தது. இந்த காலத்தில் கல்வி, தொழில்துறை, நிதி அமைப்பு, பொது நிர்வாகம் போன்ற துறைகளில் சில முன்னேற்றங்கள் நடந்தாலும், ஊழல், நிர்வாக சிதைவுகள், மாகாண அதிகாரிகளின் எதிர்ப்பு ஆகியவை கட்சியின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கின்றன. 1937ல் ஜப்பான் சீனாவைத் தாக்கி இரண்டாம் சீன-ஜப்பான் போரை தொடங்கியபோது, குவோ-மின்-டாங்க் அரசுக்கு மிகப் பெரிய சவால் ஏற்பட்டது. சீனாவின் அரசியல் ஒற்றுமை மீண்டும் சிதறி, கம்யூனிஸ்டுகளுடன் சேர்ந்து ஜப்பானுக்கு எதிராக போராட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப்போர் முடிந்தபின், குவோ-மின்-டாங்க் மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கிடையிலான உள்நாட்டுப் போர் மீண்டும் தீவிரமாகியது. 1945-49 காலத்தில் நடந்த இந்தப் போரில் சியாங் காய்-ஷெக் தலைமையிலான குவோ-மின்-டாங்க் பல தோல்விகளை சந்தித்தது. 1949 இல் மாவோ சே துங்கின் தலைமையில் கம்யூனிஸ்டுகள் வெற்றி பெற, பீஜிங்கில் மக்கள் சீனக் குடியரசு அறிவிக்கப்பட்டது. குவோ-மின்-டாங்க் படைகள் மற்றும் அரசாங்கம் தாய்வானுக்கு பின் வாங்கி, அங்கிருந்து “சீனக் குடியரசு” (Republic of China) என தனித்துவமான அரசை நிறுவின. இன்றும் தாய்வானில் குவோ-மின்-டாங்க் முக்கிய அரசியல் கட்சியாக உள்ளது.

குவோ-மின்-டாங்கின் வரலாற்று மரபு சீன அரசியலில் மிகப் பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. சீனாவில் குடியரசு அமைப்பை உருவாக்கியது, நவீன கல்வி மற்றும் தொழில்துறை வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது, தேசிய ஒற்றுமைக்கான கட்டமைப்பை உருவாக்கியது ஆகியவை அதன் முக்கிய பங்களிப்புகளாகும். இருப்பினும், ஆட்சிக் காலத்தில் ஊழல், அதிகார மையிகரிப்பு, அரசியல் அடக்குமுறை போன்ற குற்றச்சாட்டுகள் குவோ-மின்-டாங்கின் புகழை பாதித்தன. இருந்தாலும், சீனாவின் 20ஆம் நூற்றாண்டு அரசியலை வடிவமைத்த மிகத் தலைசிறந்த தேசிய இயக்கமாக இது வரலாற்றில் இடம்பெறுகிறது.

யுவான் ஷி காய்

சீனக் குடியரசின் முதல் குடியரசுத் தலைவர் யுவான் -ஷி கே ஆவார். ஆவர் அப்பதவிக்கு வருவதற்கு முன்பு பல பதவிகளை வகித்தார். அவர் கொரியாவின் கடைசி வைஸ்ராய் ஆவார். சீன ஜப்பானியப் போருக்குப் பின் சீனாவில் ஒரு புதிய ராணுவத்தை ஏற்படுத்தியவர் அவரே. மஞ்சுக்களை அரியணையிலிருந்து அகற்றி வரும் அவரே 1911-

ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட அமைதியான புரட்சிக்கும் அவர் காரணமாக விளங்கினார். அவர் குடியரசின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்றபோதிலும், அவர் மனத்தளவில் குடியரசுக் கொள்கையினைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அவர் வடபுலத்திலிருந்து வந்த ஒரு இராணுவ வீரர், அரசியல் தந்திரி, குறுகிய மனம் கொண்டவர், பழமையில் பற்றுக் கொண்ட அதிகாரி, அவர் புதிய கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தும் பழமைக்கு முதலிடம் அளித்தார். சந்தர்ப்பவாதி, அரசியல் துறையில் ஆர்வமும், உண்மையில் ஆதாயமும் தேட விரும்புவவராக விளங்கினார்.

யுவானின் ஆரம்பகால அரசியல் வாழ்வு

யுவான் கொரியாவில் சீனப்பிரதிநிதியாக 1882-ஆம் ஆண்டில் லி ஹங் சங் என்பவரால் நியமிக்கப்பட்டார். அத்துடன் அவருக்குக் கொரியாவின் ராணுவத்திற்கு பயிற்சி அளிக்கும் பொறுப்பும் அளிக்கப்பட்டது. அவர் ஜப்பானின் திட்டங்களை வெற்றிகரமாக முறியடிப்பதிலும், கொரியாவின் அரசவையில் ஜப்பானிய செல்வாக்கைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் திறம்பட செயல்பட்டார்.

பாக்சர் கலவரத்தின் போது அவர்கள் அரசவையின் ஆதரவு பெற்றிருந்ததால் தனித்து நின்றார். ஆனால் அக்கலவரத்தை அடக்க முயற்சி செய்து மேலை நாட்டவர்களின் நல்ல எண்ணத்தைப் பெற விரும்பினார். அதனால் புரட்சிக்குப் பின் அவர் ராணுவப் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு பீகிங்கிற்கு மாபெரும் ஆலோசகர் பதவிக்கு மாற்றப்பட்டார். அங்கு அவர் அயல்நாட்டு அமைச்சராகப் பணியாற்றினார்.

மஞ்சு அரசாங்கத்தில் உயர் அதிகாரத்தைப் பெறுதல்

1909-ஆம் ஆண்டில் அவர் அதிகாரத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டார். அத்துடன் அரசாங்கத்திலிருந்தும் வெளியேற்றப்பட்டார். 1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் போது மஞ்சு வம்சத்திற்கு ஏற்பட்ட வாழ்வா அல்லது சாவா என்ற மரணப் போராட்டத்தின் காலக்கட்டத்தில் அவர் கவர்னர் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அப்பதவியை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அவர் சில நிபந்தனைகளை விதித்தார். அந்த நெருக்கடியான கட்டத்தில் மஞ்சு அரசாங்கத்தால் யுவான் கடற்படை, ராணுவம் ஆகியவற்றின் பேரரசு ஆணையாளராக அமர்த்தப்பட்டார். அதற்கு அடுத்த மாதம் அவர் பேரமைச்சரானார்.

யுவானின் நோக்கங்கள்

யுவாங் மஞ்சு வம்சத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென விரும்பினார். அதுவும் அரசியல் அமைப்பு அடிப்படையிலான முடியாட்சியாகத் திகழ வேண்டுமென எண்ணினார். ஆட்சியாளர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமானால் அதற்குப் புரட்சியின் முன்னேற்றம் அவசியம் என்றார். எனவே தன் படையினரைப் புரட்சிக்காரர்கள் மீது ஒரு போதும் ஏவியதில்லை. இதற்கிடையில் புரட்சிக்காரர்கள் நான்கிங்கைக் கைப்பற்றி யுவானின் தங்கள் தலைநகராக ஆக்கிக் கொண்டார்கள்.

அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைகள்

தன்னுடைய தலைசிறந்த இராணுவத்தின் பக்க பலத்தினால் யுவான் புரட்சிவாதிகளிடம் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடலானார் லி யுவான் ஹாங் என்பவர் புரட்சி

மாநிலங்களிலிருந்து ஒரு பிரதிநிதிகள் குழுவை அழைத்து வந்தார். அயல் நாட்டிலிருந்து அப்போது சீனாவுக்கு திரும்பி வந்த டாக்டர் சென் தற்காலிகத் தலைவராகப் பொறுப்பேற்றார். பேரரசுக் கொள்கையினரும் குடியரசுவாதிகளும் நிதிப்பற்றாக்குறையால் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததால் இருசாரரும் முற்பட்டனர். நாடு ஒன்று பட நல்லாட்சி மலர நாட்டை விட்டு மஞ்சுக்களை விரட்ட டாக்டர் சென் தாமாகவே முன் வந்து பதவியிலிருந்து விலகி யுவானை தலைவராக்க விரும்பினார்.

உடன்பாடு ஏற்படுதல்

1912-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 12-ம் நாள் மஞ்சுவம்சம் பதவியிலிருந்து விலகியது. பேரரசர் தன்னுடைய அதிகாரத்தை நான்கிங்கின் அரசிடம் மாற்றுவதற்குப் பதிலாக யுவானிடம் மாற்றினார். பேரரசருக்கு உதவிப்பணம் தரவும் உறுதி அளிக்கப்பட்டது. அரண்மனை பாதுகாவலர்களை வைத்துக் கொள்ள அவர் அனுமதிக்கப்பட்டார். மஞ்சுக்களின் தனிப்பட்ட சொத்துக்களையும் அவர்களுடைய மூதாதையர்களின் கோவில்களையும் பாதுகாக்க வழி செய்யப்பட்டது.

மஞ்சுக்கள் பதவி விலகிய பின் டாக்டர் சென் தலைவர் பதவியிலிருந்து விலகி, ஒன்றுபட்ட சீனாவின் தலைவராக யுவானை இருக்கச் செய்தார். யுவானின் செயல்களை புரட்சிவாதிகள் சந்தேகப்பட்ட போதிலும் கூட அவரை அகற்றுவதற்கு அவர்களால் தொடர்ந்து போராட முடியவில்லை.

கோமின் டாங்குடன் மோதல்

வலிமை பெற்ற குடியாட்சியினால் தான் சீனாவின் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியும் என யுவான் நம்பினார். ஆகையால் தன்னுடைய தலைவர் பதவியை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு ஒரு புதிய வம்சத்திற்கு வழிகோலலானார். இந்த எண்ணங்களை யுவான் பெற்றிருந்ததால் அவருக்கும் சன் யாட்சென்னுக்கும் பகைமை ஏற்பட்டது. ராணுவ வலிவும் பொலிவும் பெற்று விளங்கிய பீகிங்கைத் தலைநகராக அடைய யுவான் விரும்பினார். ஆனால் பொறுப்பேற்ற போது அவர் நான்கிங்லிருந்து ஆட்சி செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டார். அவர் தேசிய அவையை நாடி தலைநகரை பீகிங்கிற்கு மாற்ற முயன்ற போது அவரது செயல்கள் ராணுவ வல்லாட்சிக்கு வழிவகுக்கும் என புரட்சிவாதிகள் ஐயம் கொண்டனர். சன் யாட்சென், அவரது கோமின்டாங் கட்சி ஆகியவற்றின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் யுவான் தன் வழியில் செல்லலானார்.

பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ரஷ்யா, ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளின் வங்கியாளர்களின் உதவியுடன் யுவான் கடன் திரட்ட முற்பட்டார். இதை டாக்டர் சென்னின் கட்சி விரும்பவில்லை. அந்தக்கடன் மூலம் அவர் நிதித் துறையில் பெரும் அதிகாரத்தைப் பெற்றார். தென் சீனாவில் சிவில், ராணுவத் துறைகளில் மிக முக்கியமான பதவிகளில் தன்னுடைய ஆதரவாளர்களை அமர்த்தினார். இச்செயல்கள் புரட்சிவாதிகளின் ஐயத்தை உறுதிப்படுத்திவிட்டன. 1913-ஆம் ஆண்டில் ஒரு கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. யுவானைப் பதவியிலிருந்து தூக்கி எறியுங்கள் என தன்னுடைய ஆதரவாளர்களிடம் கூறினார். டாக்டர்

சென் ஆனால் அக்கிளர்ச்சி அடக்கப்பட்டது. கோமின்டாங் கட்சியின் மிக முக்கியத் தலைவர்கள் ஜப்பானில் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

அரசியலமைப்பு ஒப்பந்தம்

1914-ஆம் ஆண்டில் கோமின்டாங் கட்சி அடக்கப்பட்டதுடன் சீனாவின் முதல் குடியரசு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. யுவான் மேலும் வலிமை பெற்று விளங்கினார். ஆவர் தவறான முறையில் மீண்டும் தலைவராகப் பத்து ஆண்டுகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் தேசிய சபையைக் கலைத்தார். அதன் இடத்தில் ஆலோசனை கூற அரசியல் அவையை ஏற்படுத்தினார். புதிய அரசியலமைப்பின் படி தலைவர்கள் ஏராளமான அதிகாரத்தைப் பெற்றார்.

உண்மையாகவே 1914-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட அரசியலமைப்பு ஒப்பந்தம் தலைவரை வல்லாட்சியாளராக மாற்றியது. வி ஹாங் சாங் என்பவர் கூற்றுப்படி 1914-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் வெளியிடப்பட்ட அரசியல் அமைப்பு ஒப்பந்தத்தினால் தலைவர் சகல அதிகாரங்களையும் பெற்று வல்லாட்சியாளராக மாறினார். தன் பதவியை வலிமைப்படுத்திக் கொண்டு அவர் மக்களின் பேச்சு சுதந்திரத்தையும் கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் வெகுவாகக் குறைத்தார்.

மங்கோலியாவில் கிளர்ச்சி

சீனாவில் ஏற்பட்ட குழப்பமான சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ரஷ்யாவானது மங்கோலியாவில் பிரிந்து செல்ல முயன்றது. சீனக் குடியரசிற்கு எதிராக ஏற்பட்ட சுதந்திர இயக்கங்களில் இதுவே முதலாவதாகும். உள் மங்கோலியாவில் சீனர்கள் ஆக்கிரமிப்பு மூலம் குடியேறுவதை மங்கோலியப் பிரபுக்கள் வெறுத்தனர். ரஷ்ய உதவியுடன் மங்கோலியர்கள் உர்கா என்ற இடத்தில் சுதந்திர அரசாங்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினார்கள். மங்கோலியாவின் வெளிப்பகுதிகளில் சுயாட்சியை யுவான் அங்கீகரிக்க வேண்டியிருந்தது.

திபெத்தில் கிளர்ச்சி

மங்கோலியாவைப் பின்பற்றி திபெத்திலும், கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. திபெத்தியர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்து சீனப்படைப் பிரிவினரை விரட்டி அடித்தனர். திபெத்தில் தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்ட யுவானால் முடியவில்லை. ஆகவே அவர் மூவர் மாநாட்டில் கலந்து கொண்டு ஒரு உடன்பாட்டிற்கு ஒப்புக் கொண்டார். அதில் பிரிட்டன், சீனா, திபெத் ஆதிய மூன்று நாடுகள் கலந்து கொண்டன. அம்மாநாடு 1914-ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. அந்த உடன்பாட்டின் விதிகளின்படி

1. திபெத்தின் மேற்குப் பகுதிக்கு தன்னாட்சி வழங்கப்பட்டது.
2. லாசாவில் சீனா தன்னுடைய தூதரை வைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது.
3. கிழக்கு திபெத்தில் சீனாவின் அதிகாரம் நிலைநாட்டப் பட்டது

யுவானின் முடியாட்சிக் கனவு

குடியரசுத் தலைவர் பதவியுடன் யுவான் திருப்தி அடையவில்லை. அவர் மன்னராக முடிவு செய்தார். உள்நாட்டுத் தொல்லைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் யுவான் புதிய வம்சம் ஒன்றை ஏற்படுத்துவதில் முன்னோக்கிச் சென்றார். தன்னுடைய உண்மையான ராணுவத்தின் ஆதரவும், அமைதியான குடியானவர்களின் ஒத்துழைப்பும் அவருக்குக் கிடைத்தது. குடியாட்சியில் அதிருப்தி அடைந்த கன்பூஷிய அமைப்பிலான அதிகாரிகள் முடியாட்சியை நிலைநாட்ட ஆதரவு அளித்தனர். மேலை நாட்டவர்களும் தங்களின் செல்வாக்கை நிலைநாட்டிக் கொள்ள யுவானின் வலிமையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைத்தனர். ஆதலால் அவர்களும் அவருடைய முடியாட்சியை ஆதரிக்கலானார்கள். இவ்வாறு ஆதரவு இருந்ததால் அவர் 1916-ஆம் ஆண்டில் அரியணை ஏற முடிவு செய்தார். ஐரோப்பா முதல் உலகப்போரில்

ஐப்பானின் 21 கோரிக்கைகள்

1914 ஆம் ஆண்டின் முதல் உலகப்போர் ஏற்பட்ட போது ஐரோப்பிய நாடுகள் எல்லாம் அதில் ஈடுபட்டன சீனா நடுநிலைமை வகிக்க முயற்சித்தது. ஆனால் அது இறுதியில் போரில் ஈடுபடும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. மஞ்சுக்களுக்குப் பின் யுவான் முடிமன்னராக விரும்பினார். ஆனால் புரட்சிவாதிகள் அதை எதிர்த்தனர். அதன் விளைவாக உள்நாட்டில் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. யூனானில் புரட்சி ஏற்பட்டது. யுவான் அதை அடக்க ஒரு படையை அனுப்பினார். அவர் தனது முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. மற்ற மாநிலங்களிலும் அது பரவியது. கியாங்சியின் ஆளுநர் ஒரு புரட்சியைத் துவக்கினார். புல மாநிலங்கள் தங்கள் விடுதலையை அறிவித்தன. நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் சென்றது.

இச்சூழ்நிலையில் ஐப்பான் தன்னுடைய புகழ் வாய்ந்த 21 கோரிக்கைகளை சீனா மீது திணித்தது. 1915-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் அக்கோரிக்கைகள் வலியுறுத்தப்பட்டன. ஐப்பானின் உதவி போரின் போது மேலை நாடுகளுக்குத் தேவைப்பட்டதால், அவைகள் வாளா இருந்துவிட்டன. யுவான் சிலவற்றை ஏற்றுக் கொண்டார். சிலவற்றை விவாதத்திற்கு பின் ஏற்றுக்கொள்ள தள்ளி வைத்தார். சிலவற்றை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தார். அந்த கோரிக்கைகள் 5 வகைப்படும்

1. ஷாண்டுங் மாநிலத்தைப் பற்றியது
2. தெற்கு மஞ்சூரியாவைப் பற்றியது
3. ஹுன்யே-பிங் குழுமத்தைப் பற்றியது
4. சீனத்துறைமுகங்களைப் பற்றியது.
5. பிற கோரிக்கைகள் (நாலாவிதமானவை)

இந்த கோரிக்கைகள் ஐப்பானிய அமைச்சர் கியோகி என்பவரால் யுவானிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. சிலவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர யுவானுக்கு வேறு வழியில்லை. இச்செயலை சீனர்கள் வெறுத்தனர்.

யுவானின் திட்டங்கள் தோல்வி அடைதல்

தன் பதவியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள அவர் ஜப்பானின் ஒத்துழைப்பை நாடினார். ஆனால் ஜப்பான் யுவானின் முடியாட்சியை ஆதரிக்கவில்லை. அதற்கென இருந்த ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையில் அது ஆர்வம் காட்டியது. இதற்கிடையில் நாட்டில் அமைதி, ஒழுங்கு சீர்கெட்டது. பல மாநிலங்கள் தங்கள் விடுதலையை அறிவித்தன. புரட்சிக்காரர்கள் மென்மேலும் செல்வாக்குப் பெற்றனர். 1915-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 12-ஆம் நாள் விடுதலை பெற்ற மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் காண்டனில் ஒன்று கூடினர். அவர்கள் தங்கள் குடியாட்சி ஒன்றை நிலவியதாக அறிவித்தனர். அப்புதிய குடியரசு வலிமையற்றதாயிருந்தால் அயல் நாடுகளின் ஆதரவு கிட்டவில்லை.

யுவான் இக்கட்டான நிலையில் தள்ளப்பட்டார். மைய ஆட்சியும் வலிமை குன்றி காணப்பட்டது. அங்கு வெளிநாட்டு ஆபத்தும் உள்நாட்டுக் குழப்பமும் குடி கொண்டது. சிக்கலான நேரத்தில் பல மாநிலங்கள் சுதந்திரம் பெற்றதோடு, யுவானுக்கு நெருக்கமான தளபதிகளான துவான் - சிஜூயி, பெண்குவோ சாங் பிரிந்து சென்றனர். ஆதரவாளர்களால் ஏமாற்றப்பட்டு, அவமானம், வெறுப்பு, துன்பம் இவைகளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட யுவான் திடீரென 1919-ல் இறந்து போனார்.

மதிப்பீடு

யுவானின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறும் போது லாங் சி என்பவர் மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வித பாகுபாடும் செய்யாதவர் என்றும், கத்திமுனையில் எல்லாம் பொன்னாக மாற்ற முடியும் என்றும் கருதியவர் என குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரது அரசியலமைப்பின் கோமாளித்தனம் தவறான முறையில் பாராளுமன்றத்தில் நுழைந்தது. அவரது ஊழல், பயமுறுத்தல், கொலை, அடிமைத்தனம் ஆகியவை அவரது ஆளுமைக்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் பங்கம் ஏற்படுத்தின. பின்னால் வரப்போகும் ஆண்டுகளில் அமைதியின்மையும், ஒழுக்கமின்மையும் ஏற்பட அவைகள் அடிக்கல் நாட்டின. குடியாட்சிக்கு அவர் செய்த துரோகம் மன்னிக்க முடியாத அரசியல் பாவமாகக் கருதப்படுகிறது. அது அவரது பெருமைக்கும் இழுக்கைத் தேடித்தந்தது.

சீனாவும் முதல் உலகப் போரும்

1914-ஆம் ஆண்டில் முதல் உலகப்போர் தொடங்கியபோது தன்னுடைய உள்நாட்டு அரசியலில் காணப்பட்ட குழப்பமான சூழ்நிலைகள் காரணமாக நடுநிலைக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவதே சரியெனச் சீனா கருதியது. 'முக்கூட்டு நேச உடன்பாடு' மற்றும் 'முவரசு ஒப்பந்தம்' ஆகியவற்றைச் செய்து கொண்டிருந்த நாடுகள் சீனாவின் பொருளாதாரத்தைச் சீர்கேட்டிருக்கின்றாக்கியிருந்தன. அரசியல் சூறாவளி, பொருளாதாரப்புயல் ஆகியவற்றால் தாக்குண்ட சீனா தன்னைப் பேரில் ஈடுபடுத்த வேண்டாமென அந்நிய நாடுகளைக் கேட்டுக்கொண்டது. ஜப்பானின் நெருக்குதல்களும் தன்னைப் பாதிக்குமென உணர்ந்த யுவான் அமெரிக்காவைச் சீனாவின் நடுநிலையை

ஏற்குமாறு வேண்டினார். ஆனால் ஜெர்மனியைத் தவிர பிறநாடுகளில் சீனாவின் கருத்தினை ஏற்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

சீனா போரில் ஈடுபடக் காரணங்கள்

கிழக்காசியப் பகுதிகளில் ஜெர்மனியின் ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தித் தன்னுடைய நிலையை வலுப்பெறச் செய்வதே ஜப்பானின் நோக்கமாக இருந்தது. எனவே சீன ஜப்பானியக் கடற்கரை பகுதிகளிலிருந்து வெளியேறுமாறு ஜெர்மனிக்கு ஜப்பான் கட்டளை பிறப்பித்தது. தனது சீனக் குத்தகைப் பகுதியான செளவை, ஜெர்மனி ஜப்பானிடம் விட்டுவிட வேண்டுமெனக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. அத்துடன் ஆங்கில ஜப்பானிய உறவைப் பயன்படுத்தி சீனப்பகுதி வழியாக ஊடுருவிச் சென்று ஷாண்டுங்கிலிருந்த ஜெர்மானியரை விரட்டவும் ஜப்பான் முனைந்தது.

தூரக்கிழக்கில் அமைதியை நிலை நாட்டி ஷாண்டுங்கை சீனாவுக்குத் திருப்பித்தருவதே தன்னுடைய நோக்கமென ஜப்பான் அறிவித்தது. ஆனால் தன்னுடைய வாக்கினைக் காப்பாற்றாமல் சீனாவின் கீழான நிலையைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு சீனாவின் மீது தன்னுடைய 21 கோரிக்கைகளைத் திணித்தது. தன்னுடைய சூழ்நிலைகள் காரணமாக அவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட சீனா ஜப்பானின் ஆதிக்கத்திலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு முதல் உலகப் போரில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

போரில் சீனா இறங்குதல்

சீனாவிலிருந்த அமெரிக்கத் தூதுவர், ஜப்பானிடமிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், சீனா அமெரிக்காவுடன் இணைந்து போரில் பொருளாதாரச் சீர்குலைவுகள் ஆகியவற்றுக்குத் தீர்வு காண விரும்பிய சீனா, தன்னுடைய பாராளுமன்றத்தின் எதிர்ப்புகளையும் பொருட்படுத்தாமல் மேற்கு நாடுகளின் ஆதரவுடன் 1917 ஆகஸ்டு 14 ஆம் நாள் போரில் குதித்தது. இருப்பினும் அது கீழ்க்கண்ட நிபந்தனைகளை விதித்திருந்தது.

1. பாக்ஸர் கிளர்ச்சியின் விளைவாகச் சீனா ஜெர்மனிக்குத் தர வேண்டியிருந்த இழப்பீட்டுத்தொகை தள்ளுபடி செய்யப்பட வேண்டும்.
2. நேச நாடுகள் பலவற்றுக்கும் சீனா கொடுக்க வேண்டியிருந்த இழப்பீட்டுத் தொகைகளைத்தாம் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு அதன் மூலம் கிடைக்கக்கூடிய வருவாய் சீனாவின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்.
3. சீனா, ஆஸ்திரியாவுக்குத் தரவேண்டியிருந்த இழப்பீட்டுத் தொகையைத் தள்ளுபடி செய்யவும் நேச நாடுகள் முன்வந்தன.
4. சீன ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருட்களின் மீதான சுங்கவரியைத் தம் விருப்பம் போல் மாற்றியமைக்கச் சீனா அனுமதி பெற்றது.
5. பாக்ஸர் கிளர்ச்சிகளின் போது சீனாவுக்குள் அனுப்பப்பட்ட படைகளை அயல்நாடுகள் திரும்ப அழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். 6. ஜெர்மனி மற்றும் ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி ஆகிய நாடுகளுக்கு டியென்ட்ஸீன் மற்றும் ஹான்ஹௌ

ஆகிய பகுதிகளில் வழங்கப்பட்டிருந்த சலுகைகளை நிபந்தனைகளேதுமின்றித் திரும்பப் பெற்றக் கொள்ளச் சீனா அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்கூறப்பட்ட நிபந்தனைகளை நேச நாடுகள் முழுமையாக ஏற்கவில்லை. அதற்குமாறாக நிபந்தனை இல்லாமல் சீனா போரில் இறங்கினால் அந்நாடு பாதுகாக்கப்படுமென நேசநாடுகள் அறிவித்தன. சீனப் பாராளுமன்றம் இதனை எதிர்த்தது. ஆனால் நேச நாடுகளுடன் சேர்ந்து போரிட்டால் அந்நாடுகளிடமிருந்து பெருந்தொகையைக் கடனாகப் பெற்று சீனாவின் பொருளாதாரக் சிக்கல்களைத் தீர்த்து விடலாமென அப்போதைய சீனப் பிரதமர் டுவான் ஷி ஜீயி, யுவான் ஷி கேக்குப் பின்னால் குடியரசுத் தலைவரான லீ யுவான் ஹங்கின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படவில்லை.

அவ்விரு பிரிவினருக்குமிடையில் கருத்து வேறுபாடுகள் வளர்ந்தன. அவ்வமயம் டுவான் போர் பிரபுக்களின் துணையை நாடினார். அவர்கள் குடியரசுத் தலைவரைப் பதவி நீக்கம் செய்தார்கள். தன்னைக் குடியரசுக் காவலர் என்றழைத்துக்கொண்ட டுவான் மீண்டும் தம்மைப் பிரதமராக ஆக்கிக்கொண்டு ஜெர்மனிக்கெதிரான நேச நாடுகளுடன் இணைந்து போரில் குதித்தார். அப்போது ஜப்பான், பிரிட்டன், பிரான்சு முதலிய நாடுகள் சீனாவைத் துரப்புச்சீட்டாக பயன்படுத்தி ஜெர்மனியைப் பலமிழக்கச் செய்க் கருதின. 1917-ல் அமெரிக்கா போரில் குதித்த போது, அதுவும் தனக்குச் சாதகமாக அமையுமெனச் சீனா கருதியது. எவ்விதமான ஆதாயத்தையும் எதிர்நோக்காமல், உள்நாட்டில் காணப்பட்ட சிக்கல்களையும் ஆராய்ந்து பாராமல் சீனா போரில்.

விளைவுகள்

முதல் உலகப் போரின் போது 1,75,000 சீனர்கள் பிரான்சு, மெஸபட்டோமியா, ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் நேச நாடுகளுக்கு ஆதரவாகப் போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்டார்கள் அதனால் எவ்வித நன்மையையும் அடையாத சீனா பலவித விளைவுகளையும் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று.

1. சீனாவின் வரிக் கோட்பாடுகளில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டது 1901-ஆம் ஆண்டு ஒப்பந்தப்படி சீனாவின் வரிக் கோட்பாடுகளில் மாற்ற முடியாமலிருந்த ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொருட்களின் மீதான சுங்கவரியானது 5 விழுக்காடு என அறிவிக்கப்பட்டது.
2. சீனாவில் ஆஸ்திரியா மற்றும் ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகள் கொண்டிருந்த உடமைப் பகுதிகளின் மீது சீனா தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை மீட்டுக் கொண்டது. சீனாவிற்கு அந்நாடுகள் தர வேண்டிய பணபாக்கிகளுக்காக அவற்றினுடைய சீனச் சொத்துக்களைச் சீனா தன் வசப்படுத்திக் கொண்டது.
3. பாக்ஸர் ஒப்பந்தப்படி ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகளுக்குச் சீனா தரவேண்டியதாயிருந்த இழப்பீட்டுத் தொகைகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன.

4. தம்முடன் இணைந்து பணியாற்றியமைக்காக நேசநாடுகளுக்குச் சீனா தரவேண்டிய இழப்பீட்டுத் தொகைகளை ஐந்தாண்டு காலத்திற்கு நிறுத்தி வைக்க நேசநாடுகள் ஒப்புக்கொண்டன. மேலும் பாக்ஸர் கிளர்ச்சிகளின் போது சீனா நேச நாடுகளுக்குத் தருவதாக ஒப்புக் கொண்டிருந்த இழப்பீட்டுத் தொகையையும் தள்ளுபடி செய்ய நேச நாடுகள் முன்வந்தன.
5. சுங்கவரி அதிகரிப்பு, கடன் தொல்லைகளின்றும் விடுவிக்கப்பட்ட தற்காலிக விடுதலை ஆகியவற்றினால் நலிவுற்றிருந்த சீனப் பொருளாதார நிலைகள் மீண்டும் வலுப்பெற சாத்தியக் கூறுகள் ஏற்பட்டன.
6. டியென்சீன், ஹான்ஹெள ஆகிய பகுதிகளில் நேச நாடுகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்த ரஷ்யா-மஞ்சூரியா இருப்புப் பாதையில் சீனாவுக்கு சில உரிமைகளும், சலுகைகளும் கிடைத்தன.
7. போர் முடிவுற்றவுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளின் போது சீனாவும் ஜப்பானுக்குச் சமமாகப் பங்கேற்க வகை செய்யப்பட்டது. மேலும் ஜப்பானின் ஆதரவோடு சீனாவின் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.
8. மேற்கூறப்பட்ட சில சலுகைகளைப் பெற்ற சீனா தானும் சில சலுகைகளை நேசநாடுகளுக்கு விட்டுத்தர வேண்டியதாயிற்று. ஏற்கனவே போர்ப் பணியாளர்களைப் பெற்ற நேச நாடுகள் சீனாவின் தேவைக்கு அதிகமாக இருந்த உணவுப் பொருள்கள், உற்பத்திப் பொருட்கள் ஆகியவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டன.
9. சீனாவின் பொருளாதார வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொடுத்த ஜப்பான் சீனாவின் மூலம் தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டது.
10. ஜெர்மனியின் வலிமையும் ஆதிக்கமும் சீனாவில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் பிரிட்டன், ஜப்பான் போன்ற நாடுகள் சீனாவிடமிருந்து மூலப்பொருட்கள், தாதுப்பொருட்கள், வாணிபச் சலுகைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்று தம்மை மேலும் வளரச் செய்து கொண்டன.

அமைதிப் பேச்சுவார்த்தையில் சீனா

போரில் ஈடுபடச் சீனா ஒப்புக்கொண்டமைக்காக முதல் உலகப் போர் முடிவுற்றதும் நடைபெற்ற அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளில் சீனாவையும் சேர்த்துக் கொள்ள நேசநாடுகள் ஒப்புக்கொண்டன. ஆனால் சீனா அப்பேச்சு வார்த்தைகளில் பங்கேற்ற போது சீனாவில் திடமான அரசு காணப்படாததால் சீனா நிலையாக எதனையும் சாதிக்க முடியவில்லை. மேலும் ஜப்பானுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது சீனா வலிமையேற்ற நாடாகத் திகழ்ந்தது. அத்துடன் சீனா அயல்நாடுகளை நம்பியே செயல்பட வேண்டிய நிலையிலுமிருந்தது. எனவே சீனாவுக்கு ஆதாயம் ஏதும் கிட்டவில்லை.

பேச்சு வார்த்தைகளின் போது ஷான் டிங் பகுதியைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டுமெனச் சீனா வலியுறுத்தியது. தொடர்ந்து அயல்நாட்டுப் படைகள் சீனாவிலிருந்து

வெளியேற வேண்டுமெனவும் கூறியது. அமெரிக்கா இதனை ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால் ஷாண்டுங்கில் ஜப்பானின் ஆதிக்கத்தை ஆதரிக்க மறுத்த மற்ற நாடுகள் அக்கருத்துக்களை ஏற்க மறுத்தன. எனவே சீனாவின் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு மாறாக ஷாண்டுங், டிஸிங்டௌ ஆகிய பகுதிகளில் ஜப்பானியர் செல்வாக்கு மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. ஜப்பானின் பேச்சுக்கே பிறநாடுகள் மதிப்பளிக்கத் தொடங்கின. இச்செயல்கள் சீனர்களுக்கு ஆத்திரத்தோடு வெறுப்பு உணர்வையும் ஊட்டின. சீன அரசியலில் காணப்பட்ட ஒற்றுமையின்மை காரணமாகச் சீனாவின் நிலை இரங்கத்தக்கதாகவே இருந்தது.

ஷாண்டுங்கில் சீனா இழப்புகளுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட போதிலும், ஜெர்மனிக்குச் சீனா தரவேண்டியதாயிருந்த இழப்பீட்டுத் தொகைகள் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டன. 1921-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் சீனாவும் ஜெர்மனியும் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தப்படி ஜெர்மனி சீனாவில் கொண்டிருந்த சலுகைகள் அனைத்தையும் இழந்தது. சீனாவின் ஒப்புதலுடன் நல்லுறவு வாணிபத்தை மட்டுமே ஜெர்மனி மேற்கொள் வேண்டியதாயிற்று. சீனச் சட்டங்களை மதித்து நடக்கவும், ஜெர்மனி ஒப்புக்கொண்டது. ஜெர்மனியின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த சீனப்பகுதிகள் ஜப்பானின் கைகளுக்கு மாற்றப்பட்டன. எனவே முதல் உலகப்போருக்குப் பின்னர் சீனாவில் ஜப்பானிய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் வலுப்பெற்று உள்நாட்டுக் குழப்பங்கள் தோன்றின. ஆனால் முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னரே சர்வதேச அரங்கில் சீனாவுக்கு ஓரிடம் கிடைத்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மே நான்காம் நாள் இயக்கம்

1. முதல் உலகப் போர் முடிவுற்றபின் அமைதி உடன்பாடு காணும் பொருட்டு பாரிசு மாநாட்டிற்குச் சென்ற சீனப் பிரதிநிதிகள் ஏமாற்றத்திற்குள்ளாயினர். அவர்களது கருத்துக்கள் ஏற்கப்படவில்லை. மேல்நாடுகள் சீனாவினை எண்ணிப் பாராமல் ஷாண்டுங் பகுதியை ஜப்பானுக்கு விட்டுக்கொடுக்க முன்வந்தன. அயலவரின் ஆதிக்கப்பிடிகளின்றும் விடுவிக்கப்பட்டு சீரானதோர் நிலையை எட்டிவிடலாம் என்று கருதிய சீனாவின் எண்ணம் பகல் கனவாயிற்று. இது சீன மக்களை ஏமாற்றத்திற்குள்ளாக்கியது. அவர்கள் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து விட்ட மேல்நாடுகளை வெறுக்கலானார்கள்.
2. அந்நியப் பண்பாடுகளின் மீது வெறுப்புணர்வுகள் எழுந்த நேரத்தில் சீனாவில் வளர்ந்து வந்த இலக்கிய தேசியப் பண்பாட்டைக் கட்டிக்காக்க வேண்டுமென்ற மனவுணர்வை இளைஞர்களிடம் தோற்றுவித்தன.
3. முதல் உலகப்போருக்குப் பின்னால் சீனப் பொதுமக்கள் பெருமளவிற்கு துன்புற்றார்கள். அரசுப் பிரிவினர் தமது பொறுப்புகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்த விழைந்தார்கள். நிலச்சுவான்தார்களின் ஆதரவுடன் தம்முடைய பொருள்வளத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ள முற்பட்டனர். அதே நேரத்தில் விவசாயிகளுக்குத் தேவையான பொருட்கள் கிடைக்காத காரணத்தால் விவசாயிகளும் இன்னல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார்கள். வரிச்சுமையும் பெருகியது. விவசாயச் சிக்கல்களைப் போல்

குடிசைத் தொழில்களில் சிறப்பான அரசியலமைப்பினை உருவாக்கிச் சீனாவை முன்னேற்றமடைந்த ஒரு நாடாக ஆக்க வேண்டுமென்ற ஆக்கபூர்வமான எண்ணம் மக்களிடம் தோன்றியது.

4. இவ்வியக்கம் தோன்றுவதற்கு அறிஞர்களும் உறுதுணையாக இருந்தார்கள். கல்வித்துறையில் நாட்டமுடையவர்களான சீனர்கள் மேல்நாட்டு அமைப்பு முறைகளை நீக்கிவிட்டுச் செயல்பட முடியாதென்பதை நன்கு உணர்ந்தார்கள். பழமையும், புதுமையும் இணைந்த ஓர் சமுதாயமே மேம்பட்டுக் காணப்படுமென அவர்கள் கருதினார்கள்.
5. பதவிமோகம் காரணமாகத் தமக்குள் போராடிக் கொண்டு மக்களை இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கிக் கொண்டிருந்த குடியரசு பிரிவினர் முடியாட்சிப் பற்றுடையோர் ஆகியோரிடையே ஏற்பட்ட பிணக்குகளைத் தீர்த்து அரசியலைத் தெளிந்ததோர் நீரோடையாக்க வேண்டுமென எண்ணிய சீன இளைஞர்கள் மே நான்காம் நாள் இயக்கத்தைப் பிரபலபடுத்தினார்கள்.

இயக்கத்தின் துவக்கம்

சீன மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் 1919-ஆம் ஆண்டு மே நான்காம் நாள் பீகிங் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறி ஜப்பானிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைத் தொடங்கினார்கள். 'சீன இறைமை காக்கப்பட வேண்டும்' காட்டிக் கொடுப்பவர்களைத் தண்டியுங்கள். 'ஜப்பானியப் பொருட்களைப் புறக்கணியுங்கள்' என்ற கோஷங்களை எழுப்பினர்.

சீனப் பண்பாட்டைப் பாதுகாத்தல், ஜப்பானின் 21 கோரிக்கைகளை திரும்பப்பெறச் செய்தல். சீனாவுக்கும், சீனர்களுக்கும் தீங்கிழைத்துத் துரோகம் செய்வோரைத் தண்டித்தல் ஆகிய நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்த இவ்வியக்கத்தினால் ட்ஷோ ஸின் லின், ஷாங் ட்சங் ஷியாங் போன்ற அமைச்சர்களையும் லூட்சங் யூ என்ற பணப் பொறுப்பு அதிகாரியையும் பதவி நீக்கம் செய்து கடுந்தண்டனைக்கு உட்படுத்த வேண்டுமென்றார்.

படிப்படியாக பீகிங்கிலிருந்து இவ்வியக்கம் பிற பகுதிகளுக்கும் பரவியது. ட்ஷினான், ஷாண்டுங் ஆகிய பகுதிகளிலும் ஜப்பானியப் பொருட்கள் நிராகரிக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து வந்த ஜூன் மூன்றாம் நாளில் கான்டனில் ஏறத்தாழ 20,000 ஆலைத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அது காட்டுத்தீ போல் பிற பகுதிகளுக்கும் வேகமாகப் பரவியது. அரசு மக்களின் கோரிக்கைகளுக்குச் செவிசாய்த்து மேலே குறிப்பிட்ட அமைச்சர்களையும் பதவி நீக்கம் செய்தது.

இயக்கத்தின் போக்கு

அதன்பின் அரசியல் மாற்றங்களுடன் தமது பழம்பெருமைகளையும், பண்பாட்டினையும் நிலை நாட்ட சீனர்கள் முயன்றனர். சென் டூ ஷி யூ என்பவரால் வெளியிடப்பட்ட 'நியூ யூத்' (New Youth) என்னும் செய்தித்தாளும் மக்கள் மனத்தில்

மாற்றத்தை ஊட்டின. கன்பூஷியஸின் கோட்பாடுகள் எதிர்க்கப்பட்டன. பழம் குடும்பக்கோட்பாடுகள், பெண்களின் இழிநிலை ஆகியன வெறுக்கப்பட்டன. இவ்வியக்கத்தினர் மேற்கு கிழக்கு நாடுகளிடையே ஒரு இணைப்பை உருவாக்க முற்பட்டனர். மேல் நாட்டுத் தத்துவங்கள், பண்பாடு, இலக்கியங்கள் ஆகியவை சீனாவில் செல்வாக்குப் பெற்றன. புதுமைப் பொலிவு வரவேற்கப்பட்டது.

இலக்கியத்துறையில் மாற்றங்கள் தென்படலாயின. மேல் நாட்டு இலக்கியங்கள் சீன மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. யென்பூ, லீஷி போன்றோர் மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளில் மாண்டெஸ்க்யூ ஜான் ஸ்டுவர்ட்மில் போன்ற பலதரப்பட்ட அறிஞர்களின் நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன.

எளிமையான பேச்சுவழக்கிலுள்ள சொற்களே இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டன. 'விழிப்புணர்வு' (The Awakening), அறிவுச்சுடர் (The Lamp of Knowledge) போன்ற புதிய நடையில் எழுதப்பட்ட தனி நூல்கள் வெளிவந்தன. பேராசிரியர் சென்டுஷியூ பீகிங் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிரிவுப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். பொதுவுடமைக் கோட்பாடுகளுக்கு அவர் விளக்கமளித்தார். ஷென்டுஷியூ என்பவர் மக்களின் உரிமைகள், தொழில் மேம்பாடு, சமதர்மம், மார்க்ஸீயக் கோட்பாடுகள் ஆகியவற்றைத் தெளிவுபடுத்தினார். கன்பூசியஸின் தத்துவங்கள் அக்கால நடைமுறைக்கு ஒவ்வாது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி மக்களின் மனத்தில் பகுத்தறிவு எண்ணங்களுக்கு வித்திட்டார்.

இயக்கத்தின் தன்மை

தேசியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையாக எழுந்த மே நான்காம் நாள் இயக்கம் குறிப்பாகச் சீனாவை அந்நிய ஆதிக்கப் பிடிகளிலிருந்து விடுபடச் செய்யும் நோக்குடன் அந்நிய ஆதிக்கம், சுரண்டல்கள் ஆகியவை தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. அறிஞர்களின் தூண்டுதல்கள் ஈடுபாடுகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்த இவ்வியக்கம் ஓர் விழிப்பு உணர்வுடன் கூடிய இயக்கமெனக் கூறினால் மிகையாகாது.

இந்த இயக்கம் படிப்படியாகத் தொழிலாளர் மத்தியிலும் பரவ ஆரம்பித்த போது மாபெரும் மக்களியக்கமாக அது உருப்பெற்றது. மேலும் இவ்வியக்கம் கொமின்டாங் கட்சியிலும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்திற்று. சீனாவில் பொது உடமைக் கோட்பாடுகள் மலர்வதற்கோர் அடித்தளத்தை இவ்வியக்கம் அமைத்துத் தந்தது எனலாம். புதுமைக் கருத்துக்களைப் புகுத்த வேண்டும் என்ற நோக்குடன் உருவான இவ்வியக்கத்தால் நவீன சீனாவைத் தோற்றுவிக்க வேண்டிய சாத்தியக்கூறுகள் வெளிப்பட்டன. அதே நேரம் கன்பூசியக் கோட்பாடுகளுக்குச் சாவுமணி அடிக்கப்பட்டது.

அப்போதைய பொருளாதார, சமூக, அரசியல் பிரிவுகளின் மீதான வெறுப்புணர்வின் மீதெழுந்த ஓர் இயக்கமாகவே மே நான்காம் நாள் இயக்கம் தோன்றியது. மே நான்காம் நாள் இயக்கம் காரணமாக மேல் நாட்டவர் சீனாவைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள வாய்ப்புக் கிட்டியபோது சீனர்களும் மேல்நாட்டுக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்ற விழைந்தனர். அதற்கு

உறுதுணையாக விளங்கக் கூடிய வகையில் அப்போது கூட்டப்பட்ட 'வாஷிங்டன் மாநாடு' துணைபுரிந்தது

வாஷிங்டன் மாநாடு

முதல் உலகப் போர் முடிவடைந்த நேரத்தில் அப்போரில் தான் அடைந்த தோல்வி காரணமாக ஜெர்மனி சீனாவின் மீது கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. போல்ஷ்விக்குப் புரட்சியில் ரஷ்யாவின் கவனம் திருப்பப்பட்டிருந்தது. பிரான்சு நாடு ஐரோப்பிய விவகாரங்களிலேயே ஆழ்ந்த கவனத்தைக் கொண்டிருந்தது. எனவே அவர்கள் சீன விவகாரங்களில் நாட்டமற்றிருந்தனர். அச்சமயத்தில் தான் பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் சீனப் பகுதிகளில் தங்களுடைய கவனத்தைச் செலுத்தலாயின. அதன்படி அமெரிக்காவின் கருத்துக்களின்படி 1921 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 12-ஆம் நாள் தொடங்கி 1922 பிப்ரவரி 6ஆம் நாள் வரை வாஷிங்டன் மாநாடு நடைபெற்றது.

மாநாட்டின் நோக்கம்

அமெரிக்காவுடன் ஜப்பான், பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜெர்மனி, ஹாலந்து, பெல்ஜியம், போர்ச்சுகல், இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றன. தூரகிழக்கு நாடுகளில் முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண்பதே இம்மகா நாட்டின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்ததெனலாம். இம்மாநாட்டின் விளைவாக சுமார் ஆறு உடன்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் 13 தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டன.

இம்மாநாட்டின் மூலம் தன்னுடைய நிலையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட ஒரு நல்வாய்ப்பு சீனாவுக்குக் கிட்டியது. இம்மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கிய அமெரிக்கப் பிரதிநிதியான அமெரிக்கச் செயலர் ஹியூக்ஸ் (Hughes), பிரிட்டன் பிரதிநிதி ஆர்தர்பால், ஜப்பானிய பிரதிநிதி டோமோஸாபுரோகடோ ஆகிய மூவரும் மாறுபடுபடைய பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்ததால் அம்மகாநாடு பல நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. முதலில் பிரிட்டன் ஜப்பானுடன் 1902-ல் மேற்கொண்ட ஆங்கில-ஜப்பானிய உடன்பாட்டினை நீக்க வேண்டுமெனக் கருதியது.

மாநாட்டில் ஜப்பானின் நிலை

ஆனால் அதற்கெதிராக ஜப்பான் அனைத்து நாடுகளடங்கிய ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டித் தம்முடைய கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தேட முற்பட்டது. ஜப்பானின் பலம் தூரகிழக்கு நாடுகளில் பெருகியது. ரஷ்யா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் ஜப்பானை எதிர்த்தது ஜப்பானை தனித்து ஆதாயம் தேட முற்படச்செய்தன. அதே நேரத்தில் பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுடன் புதியதொரு கூட்டுறவை உருவாக்குதலின் மூலம் சீனாவுடனான தடையில்லா வாணிபத்தைப் பெருகிக் கொள்ளவும் ஜப்பான் முனைந்தது.

பிரிட்டனுடனான உறவுகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய தனிப்பட்ட, பலத்தினை மட்டும் நம்பியிராமல், ஜெர்மானிய எதிர்ப்புகளைச் சமாளிப்பதே தனக்கு

உதந்ததொரு செய்கையென ஜப்பான் கருதியது. முதல் உலகப்போரில் ஜெர்மனிக்கெதிராக நேச நாடுகள் அடைந்த வெற்றியும் ஜப்பானின் அச்சத்தை அதிகரித்தன. சீனாவில் ஜப்பானுக்குப் படிப்படியாகப் பெருகி வந்த எதிர்ப்புணர்வுகளுடன் சீனாவின் பொருளாதாரம் சிறிது, சிறிதாக வலிமை பெற்று வந்த போது அதனைக் கண்காணிக்கக்கூடிய வகையில் அது பங்கு பற்றி மாநாட்டில் தானும் பங்கேற்க ஜப்பான் முற்பட்டதில் புதுமையொன்றுமில்லை. அதனால் கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகள் அமைதியை நிலைநாட்டித் தன்னுடைய நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்குடன் ஜப்பான் இம்மகாநாட்டில் பங்கேற்க முன் வந்தது.

மாநாட்டில் அமெரிக்காவின் நிலை

அமெரிக்காவின் நிலை மற்ற இரு நாடுகளையும் விட மாறுபட்டுக் காணப்பட்டது. மஞ்சூரியப் பகுதிகளில் ஜப்பானின் ஆதிக்கம் பெருகி வருவதை அமெரிக்கா விரும்பவில்லை. ஜப்பான் சீனாவை சுரண்டுவதையும் அமெரிக்கா எதிர்த்தது. இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாண அமெரிக்கா வாஷிங்டன் மாநாட்டின் அவசியத்தை வற்புறுத்தியது. அதன் மூலம் ஹவாய், பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய இடங்களில் தமக்கிருந்த வாணிபத் தலங்களைப் போல் சீனாவிலும் வாணிபத்தலங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாமென அமெரிக்கா கருதியது. மேலும் ஆங்கில ஜப்பானிய உடன்பாட்டுடன் தம்மையும், பிரான்சையும் இணைத்து நான்கு வல்லரசு உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உள்நோக்குடன் அமெரிக்கா வாஷிங்டன் மாநாடு கூட்டப்பட வேண்டுமென்றது.

மாநாட்டில் சீனாவின் நிலை

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சீனாவும் இத்தகைய மாநாடொன்று கூட்டப்பட வேண்டுமென்பதைப் பேராவலுடன் எதிர்பார்த்தது. 1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் விளைவாகச் சீன மக்கள் மனத்தில் தேசியத் தீ கொளுந்துவிட்டு எரியலாயிற்று. சீன மக்கள் அயலவரின் கட்டுப்பாட்டிற்குச் சீனாவில் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்பதில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தினர். அதன் மூலம் தமது பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றை வலிமையுடையனவாகச் செய்ய விரும்பினர். அதனால் தான் ஜப்பானின் 21 அம்சக் கோரிக்கைகளை சீனர்கள் வெறுத்தனர். மே நான்காம் நாள் இயக்கமும் இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே எழுந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் வாஷிங்டன் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. சீனாவுக்கோர் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. சீனா அவ்வாய்ப்பினை நழுவவிடாமல் தானும் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்றது.

மாநாட்டில் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள்

1921-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 12-ஆம் நாள் ஹியூக்ஸ் என்ற அமெரிக்க செயலரின் தலைமையில் தொடங்கிய அம்மாநாடு படைபலக் குறைப்பு என்பதைத் தன் முக்கியக் கருத்தாகக் கொண்டிருந்ததுடன், பொதுவான தீர்மானங்களை உருவாக்குவதுடன் அதற்காக உருவாகப் பணிபுரிதலைத் தம்முடைய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. தூரகிழக்கு நாடுகளில் அமைதியை உருவாக்குதல் மற்றொரு முக்கிய நோக்கமாகும்.

ஏற்கனவே கூறிய ஆறு உடன்படிக்கைகள், 13தீர்மானங்கள் ஆகியவை நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் இரண்டு தனிப்பட்ட உடன்படிக்கைகள் மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளுக்கு அப்பாற்பட்டனவாக நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றுள் 'ஐந்து வல்லரசுகள் கப்பற்படை ஒப்பந்தம்' (Five Power Naval Pact), 'நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை' (Four Power Treaty), 'ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை' (Nine Power Treaty) முதலியவை முக்கியமானவை

1. ஐந்து வல்லரசுகளின் கப்பற்படை ஒப்பந்தம்

பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ஜப்பான், பிரான்சு, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் தமக்குள் ஐந்து வல்லரசுகள் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டன. கப்பல் வாணிபப் போட்டிகளின் காரணமாக எழுந்த சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் நோக்குடன் எழுந்ததே இவ்வுடன்படிக்கை ஆகும். கோட்டைகள் கட்டிக்கொள்ளுதல், கப்பற்படைத் தளங்களை அமைத்தல் போன்றவற்றில் உடன்படிக்கை நாடுகளுக்கிடையில் ஓர் வல்லமைச்சமன்பாடு காக்கப்பட வேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டது.

1921-ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வுடன்படிக்கையானது 1936-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் வரை செல்லுபடியாகுமென அறிவிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக கப்பல்களில் கொள்ளவு வரையறுக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா 5,25,000 டன்கள், பிரிட்டன் 5,25,000 டன்கள், ஜப்பான் 3,15,000 டன்கள், பிரான்சு 1,75,000 டன்கள், இத்தாலி 1,75,000 டன்கள் கொள்ளும் கப்பல்களைக் கட்டலாமென ஒப்புக்கொண்டன. ஜப்பானிய பகுதிகளில் கருத்தினைப் பிறநாடுகள் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர்தான் ஜப்பான் இவ்வுடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொண்டது.

இவ்வுடன்படிக்கையின் வாயிலாக ஜப்பான் பல நன்மைகளைப் பெற்றது. மேல்திசை நாடுகள் ஜப்பானியப் பகுதிகளில் கோட்டைகள், தளங்கள் ஆகியன அமைப்பதில்லையென ஒப்புக்கொண்டதால் ஜப்பானின் பாதுகாப்பு அதிகரித்தது. குறிப்பாக மேல்நாட்டவர்களின் தலையீடுகள் ஏதுமின்மையால் ஜப்பான் தன்விருப்பம் போல் சீனப் பகுதிகளில் செயல்பட வாய்ப்பு கிட்டியது. மத்திய பசிபிக் பகுதியிலும், ஹாங்ஹாங்கிலும் பிரிட்டன் தன்னுடைய கப்பற்படைப் பலத்தைப் பெருக்குவதின்மூலம் தடைசெய்யப்பட்டது.

அதே நேரத்தில் சிங்கப்பூர், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய இடங்களில் பிரிட்டன் பெற்றிருந்த ஆதிக்கங்களில் வேறெந்த நாடுகளும் தலையிட இயலவில்லை. அயல்நாட்டவர்களின் தாக்குதல்களிலிருந்து ஜப்பான் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டது.

2. நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை

பிரிட்டன், பிரான்சு, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய நான்கு நாடுகள் இவ்வுடன்படிக்கையை செய்து கொண்டன. 1921-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 13-ஆம்

நாள் செய்து கொள்ளப்பட்ட நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை 10 ஆண்டுகள் காலத்திற்குச் செல்லும்படியாகுமென அறிவிக்கப்பட்டது. கீழ்க்கண்டவை அதன் முக்கியக் கூறுகளாகும்.

அ. உடன்படிக்கை நாடுகள் பசிபிக்கடல் பகுதியில் ஒவ்வொருவர் உரிமைகளையும் மதிக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டின் கடல் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பு மற்றும் டொமினியன் அந்தஸ்து ஆகியவற்றையும் அனைத்து நாடுகளும் மதிக்க வேண்டும்.

ஆ. ராஜதந்திர உறவுமுறையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத உறவு முறைகளை கூட்டுமாநாட்டின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பசிபிக்கடல் பகுதியில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களை உறுப்பு நாடுகள் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இ. ஏதாவது ஒரு நாடு ஆக்கிரமிப்புக் கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றினாலோ, அச்சுறுத்தல்களில்

மேலே சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை நான்கு வல்லரசுகளும் ஒப்புக்கொண்டன. அதனால் வாஷிங்டன் மாநாடு வெற்றிப்பாதையில் சென்றது. சர்வதேச சங்கத்தில் அங்கத்தினராகச் சேராத அமெரிக்கா இவ்வுடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டதால் பிற நாடுகள் அதனைக் கலந்தாலோசித்தபின்பே தம்முடைய கருத்துக்களைச் செயல்படுத்தத் தலைப்பட்டன. மேலும் ஆங்கில-ஐப்பானியக் கூட்டுறவினால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த ஆதிக்கப்போர் அபாயங்கள் இவ்வுடன்படிக்கை காரணமாகத் தகர்த்தெறியப்பட்டன. ஐப்பான், தனது ஆதிக்கத்தை பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிட வேண்டிய கட்டாய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

3. ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை

வாஷிங்டன் மாநாட்டின் முக்கிய செயல்களில் 1923-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 6- ஆம் நாள் கையெழுத்தான ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கையும் ஒன்றாகும். மாநாட்டில் பங்கேற்ற நாடுகளனைத்தும் இதில் கையொப்பமிட்டன. இவ்வுடன்படிக்கையின்படி சீனாவின் இறைமை, விடுதலை, ஆட்சிமுறையில் நேர்மை ஆகியவை மதிக்கப்பட வேண்டுமென ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. சீனாவில் சம உரிமையுடன் கூடிய வாணிப சர்ந்தர்ப்பங்கள் இவ்வொத்த நாடுகள் அனைத்துக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து ஏற்கப்பட்டது.

மாநாட்டில் சீனா சமர்ப்பித்த கோரிக்கைகள்

ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை கையெழுத்தாவதற்கு முன்னர் சீனா தன்னுடைய பொதுநலன்களினடிப்படையில் தனது விருப்பங்களையும் கருத்துக்களையும் பத்து அம்சங்கள் கொண்டதொரு கோரிக்கையாக மாநாட்டின் முன் சமர்ப்பித்தது. அக்கோரிக்கைகள் முழுமையாக ஏற்கப்படவில்லை. இருந்தபோதிலும் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்ற அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஐப்பான், இத்தாலி, நெதர்லாந்து, போர்ச்சுகல்,

சீனா ஆகிய நாடுகள் சீனாவைப் பலப்படுத்தக்கூடிய செயல்களை நடைமுறைப்படுத்த ஒப்புக்கொண்டன. சீனாவில் பிறநாடுகளின் செல்வாக்கு மண்டலங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

அந்நிய நாட்டினர் சீனாவில் ஏற்படுத்தியிருந்த அஞ்சலகங்கள் வானொலி நிலையங்கள், படைமுகாம்கள் ஆகியவற்றை நீக்கிவிட வேண்டுமென இம்மாநாடு முடிவு செய்தது. சீனா அந்நியரின் தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள முழு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

ஷான்டுங் சிக்கல் தீர்க்கப்படல்

வாஷிங்டன் மாநாட்டின் போது அம்மாநாட்டு நடவடிக்கைகளில் சேர்க்கப்படாத செயல்களும் நடைபெற்றன. அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று சீனாவுக்கும் ஜப்பானுக்குமிடையிருந்து வந்த ஷான்டுங் சிக்கலாகும். ஷான்டுங் சிக்கலைச் சீனாவும், ஜப்பானும் தீர்த்துக் கொண்டன. கடுமையான சர்ச்சைகளுக்குப்பின் இச்சிக்கல் தீர்க்கப்பட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி ஷான்டுங் குத்தகைப் பகுதிகள் அனைத்தையும் ஜப்பான் சீனாவிடம் திருப்பியளித்தது. அப்பகுதியில் ஜெர்மனி பெற்றிருந்த பகுதிகளையும் சீனா மீட்டுக் கொண்டது. ஆனால் ஜப்பான் ஷான்டுங் பகுதியில் செலவிட்டிருந்த தொகையைத் தந்துவிட சீனா ஒப்புக்கொண்டது. இருப்பினும் ஜப்பான் சீனா மீது திணித்திருந்த 21 கோரிக்கைகளைத் திரும்பப் பெற மறுத்து விட்டது. இதனால் ஷான்டுங் சிக்கல் உடனடியாகத் தீர்க்கப்படாமல் 1929-ல் தான் முடிவற்றது.

மாநாட்டின் முக்கியத்துவம்

சர்வதேச அடிப்படையிலான பல சிக்கல்களுக்கு இம்மாநாடு தீர்வு கண்டது. படைக்குறைப்பு பற்றி நிலையான முடிவுகள் ஏற்கப்பட்டன. அமெரிக்க பிரிட்டன்- பிரெஞ்சு கடற்படைப் போட்டிகள் தவிர்க்கப்பட்டன. பசிபிக்கடல் பகுதியில் அமைதியான சூழ்நிலை உருவாயிற்று. சீனாவுக்கு இழைக்கப்பட்ட தவறுகள் திருத்தப்பட்டதுடன் அந்நாட்டின் முழு இறைமை ஏற்கப்பட்டது. இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றதால் பிறநாடுகளுக்குச் சமமான அந்தஸ்தை சீனா பெற்றதெனலாம். அந்நாட்டின் பொருளாதாரம் அந்நாட்டு மக்களின் விருப்பப்படி வளர்ச்சியடைவதற்கான வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. அமெரிக்காவின் புகழும் செல்வாக்கும் ஓங்கின. பிரிட்டன் ஜப்பானுடனான கப்பற்படையின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் அயல்நாட்டவர் ஜப்பானில் தடை செய்யப்பட்டமையால் ஜப்பான் பாதுகாப்புடன் தன் ஆதிக்கக் கோட்பாட்டைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றது.

ஷான்டுங் பகுதியில் தனக்கு ஏற்பட்ட இழப்பினை மஞ்சுரியப் பகுதியில் தம்மை வளர்த்துக் கொண்டு ஜப்பான் கோமின்டாங் கட்சியின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியினை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு வந்த துங் மெங் ஹூய் என்ற ரகசிய அமைப்பிலிருந்து எழுச்சி பெற்றது தான் கோமின்டாங் கட்சி எனலாம். மஞ்சு வம்சம் தூக்கி எறியப்பட்ட பின் டாக்டர் சன் யாட் சென் இந்த அமைப்பு பிற ரகசிய சங்கங்களை இணைந்து தேசிய மக்கள் கட்சி அல்லது கோமின்டாங்

என்பதை ஏற்படுத்தினார். யுவான் ஷி கே தன் செல்வாக்கை நிலை நாட்டுவதைக் கண்டு கோமின்டாங் கட்சி அவரை முதல் பராளுமன்ற கூட்டத்தில் கடுமையாக எதிர்த்தது. யுவானுடனான போராட்டத்தின் ஆரம்பத்தில் டாக்டர் சென் குறைந்த வெற்றியைப் பெற்றார். இறுதியாக கோமின்டாங் கட்சி பீகிங் அரசாங்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சீனக் குடியரசை காண்டனின் நிறுவியது. அதன் தலைவராக டாக்டர் சென் விளங்கினார்.

தேசிய கட்சியின் தோற்றத்திற்கான காரணங்கள்

இக்காலத்தில் கோமின்டாங் கட்சியின் எழுச்சிக்கு சில சாதகமான சூழ்நிலைகள் ஏற்பட்டன. முதல் உலகப்போரில் 21 கோரிக்கைகள், 1917ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சி, பாரிசு மாநாட்டில் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் ஆகிய அனைத்தும் வலுவான தேசப்பற்றை ஏற்படுத்தியது. நாட்டுப்பற்று கொண்ட ஏராளமான மாணவர்கள் அக்கட்சியில் சேர்ந்தனர். 1920ஆம் ஆண்டில் கோமின்டாங் கட்சியுடன் பிற அரசியல் நிறுவனங்களும் நெருங்கி வர ஆரம்பித்தன. சோவியத் நாட்டின் புரட்சியினைப் பின்பற்றி சீன அறிஞர்கள் சீனப் பொதுவுடமைக் கட்சியினை ஏற்படுத்தினார்கள். ரஷ்யர்களும் அதை விரும்பினார்கள். ஏனெனில் கோமின்டாங் கட்சியின் மூலம் பொதுவுடமைக் கோட்பாட 'டைக் பரப்பிக்கொள்ளலாம் என்பதே அதற்குக் காரணமாகும்.

சோவியத் ரஷ்யாவுடன் கூட்டு

ஆரம்பத்தில் கோமின்டாங் கட்சி சோவியத் ரஷ்யாவுடன் மாறுபட்ட கருத்தினைக் கொண்டிருந்தது. கட்சியின் ஒரு பிரிவினர் மாஸ்கோவின் செயலை விரும்பவில்லை. மற்றொரு பிரிவினர் அதைப் அதிகரித்து சுயதேவைப் பூர்த்தியடைந்தால் மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ்வர் எனக் கருதப்பட்டது.

கட்சியின் நடவடிக்கைகள்

வர்க்கப் போரட்டம் மற்றும் பொருளாதாரத் தீர்மானிப்புத் தத்துவம் ஆகியவை பொதுவாகக் கோமின்டாங் பிரிவினரால் குறிப்பாக சன்யாட்சென்னால் எதிர்க்கப்பட்டன. ஆயினும் ஆதிக்கக் கோட்பாடுகளை எதிர்க்க ரஷ்யாவின் உதவி தேவை என்பது நன்கு உணரப்பட்டதால் சீனாவின் உழவர்கள், தொழிலாளர்கள் ஆகியோருக்கு ரஷ்யக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பல உதவிகள் வழங்கப்பட்டன. ஆதிக்கக் கோட்பாடு, நிலமானிய அமைப்புமுறை ஆகியவற்றைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு நிலையான அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அமைப்புகளை மேற்கொள்ள வகை செய்யப்பட்டன. சுங்கவரி, பாதுகாப்புவரி போன்றவற்றுள் மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நவீன விஞ்ஞான முறையிலான விவசாயம் வலியுறுத்தப்பட்டது.

விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள், நகரத்தொழிலாளர், இளைஞர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோரனைவரும் ஒருமித்துச் செயல்பட்டுச் சீனாவை மாற்றியமைக்கத் துணைநிற்க வேண்டுமெனக் கட்சியின் மூலமாக சன்யாட்சென் அறைகூவல் விடுத்தார். ரஷ்யாவுக்கும் சீனப் பொதுவுடமையாளர்களுக்கும் இடையில் இணக்கக் கோட்பாடுகள் உருவாக்கப்பட்டன.

மக்களின் இறைமை வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனைச் செயல்படுத்தக்கூடிய வகையில் தான் வலிமை மிக்க படையமைப்பினை உருவாக்கும் நோக்குடன் ரஷ்யத் தளபதி ப்ளோச்சர் என்பவரின் துணையுடன் தேசியப் படையமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அதற்குப் பயிற்சியளிப்பதற்காகவே வாம்போ படைப் பயிற்சிக் கழகம் 1924-ல் சியாங்கே ஷேக் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்டது.

வலிமையான அரசியலமைப்பினைத் தோற்றுவிக்க 'மத்திய செயற்குழு' (Central Executive Committee) ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. ஆட்சி முறையினை அமைப்பதில் இவ்வமைப்பு அனைத்து அதிகாரங்களையும் கொண்டு விளங்கியது. ஆரசியலில் தேசியம், வலிமையான நாடு ஆகிய கொள்கைகளையுடைய வலதுசாரிப் பிரிவினர், பொதுவுடைமைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஆகியவற்றில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த இடதுசாரிப் பிரிவினர் என்ற இரு சாரார் அக்கட்சிக்குள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கட்சிக்குள்ளிருந்தே கட்சியின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாயிருந் து வந்த புற்றுநோயாகச் செயல்பட்ட போது அவர்களில் ஒரு பிரிவினர் கான்டனிலிருந்து ஷாங்காய்க்குச் சென்று 'வெண்கொமின்டாங்' (White Kuomintang) என்ற அமைப்பினை உருவாக்கினார்கள்.

இந்நிலையில் கொமின்டாங் கட்சியின் வளர்ச்சி கண்டு பொறுமை கொண்ட படைமாளிய பிரபுக்கள், ஆதிக்கப்பிரிவினர் ஆகியோர் இணைந்து செயல்படலாயினர். கான்டனில் பிறநாட்டவரின் ஆதரவுடன் போட்டி அரசு ஒன்றினை அவர்கள் அமைத்தனர். ஆனால் சன்யாட் சென்னின் பெருமை, மதிப்பு காரணமாக 1924-லிலேயே பீகிங்கில் ட்சௌகூன் என்னும் போர் பிரபுக்களின் தலைவர் பதவிநீக்கம் செய்யப்பட்டார். அதன் பின்பு பீகிங் சென்று கட்சியினைக் கட்டுபடுத்தி வலிமை உடையதாக அவர் வைத்திருந்தார். இருப்பினும் கொமின்டாங் கட்சியின் தலைமைத் தளபதியான சன்யாட்சென் 1925-ஆம் ஆண்டு மார்ச் 12-ஆம் நாள் காலமான போது கட்சியை நடத்திச் செல்ல வேண்டிய பொறுப்பு பொரோடின, வாங்ஷிங் வெய், சியாங்கே ஷேக் ஆகியோரிடம் விடப்பட்டது.

டாக்டர் சென்னின் இறப்பு

1925-ஆம் ஆண்டு டாக்டர் சென் இறந்து போனார். அவர் இழப்பு பேரிழப்பாகும். அதன் பின் இரண்டு ஆண்டுகளில் பேராதிக்க பேராபத்தும், நாட்டை ஐக்கியப்படுத்த ஏற்பட்ட ராணுவ நடவடிக்கைகளையும் கோமின்டாங்கை ஒன்றுபடுத்தின. பொதுவுடைமைக் கட்சி, தான் பெற்றிருந்த சிறந்த நிர்வாகத்திலும் வலிமையான பிரச்சார இயந்திரத்தாலும் செல்வாக்கு பெற்று விளங்கியது.

சியாங் கே ஷேக

டாக்டர் சென் இறந்த பிறகு கோமின்டாங் கட்சியினை மூவர் நடத்தி வந்தனர். அவர்களில் வாங் சிங் - வெய் என்பவர் இடது சாரிகளின் தலைவராவார். பொரோடின

என்பவர் ரஷ்ய ஆலோசகராவார். அவர் கட்சியின் தலைவராவார். மூவரில் இளைஞரான சியாங் மிகவும் திறமையான இராணுவத்தலைவரானார்.

சீனாவை ஐக்கியப்படுத்துதல்

சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து திரும்பியது சியாங் கே-ஷேக் வாம்போவா இராணுவக் கழகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்றார். அக்கழகம் கோமின்டாங் கட்சியின் அதிகாரிகளுக்குப் பயிற்சி அளித்து வந்தது. டாக்டர் சென் இறந்தவுடன் கோமின் டாங் கட்சியின் தானைத் தளபதியாக சியாங் பொறுப்பேற்றார். சியாங் ஒரு மிதவாதி, அவர் எப்போதும் தீவிரக் கொள்கையில் நாட்டம் கொண்டவர் இல்லை. கட்சியில் முன்னிலைக்கு வரும் அளவுக்கு நல்ல திறமையினை பெற்றிருந்தார்.

1915-ஆம் ஆண்டு அவர் குவாங்டுங், குவாங்சி ஆகிய இரு பகுதிகளையும் கோமின்டாங் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தார். 1926-ஆம் ஆண்டில் சியாங் யாங்ட்சி பள்ளத்தாக்கின் இராணுவ தளபதிகளை முறியடித்து சிறப்புமிகு வெற்றி கண்டார். நாட்டில் ஐக்கியம் சியாங்கினால் இரண்டு கட்டங்களில் அடைய நேர்ந்தது. முதலாவது கட்டத்தில் தேசியப்படை ஹான்கெள நகரைக் கைப்பற்றியது. தேசியவாதிகளின் தலைநகரமானது காண்டனிலிருந்து அங்கு மாற்றப்பட்டது. இரண்டாவது கட்டத்தில் தேசிய படையானது 1928-ஆம் ஆண்டில் ஜூன் மாதம் நுழைந்தது.

பொதுவுடைமைவாதிகளின் செல்வாக்கு வளர்தல்

இதற்கிடையில் கோமின்டாங் இரண்டு பிரிவாக பிரிந்தது. அப்படிப் பிரிந்தவர்கள் வலதுசாரிகள், பொதுவுடைமைவாதிகள் எனப்பட்டனர். இது சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். பொதுவுடைமைவாதிகளின் கிளர்ச்சி பிரபுக்களுக்கு எதிராக குடியானவர்களைத் தூண்டிவிட்டது. தொழிற்சங்கங்களில் பொதுவுடைமைவாதிகளின் கை ஓங்கியிருந்தது. அவர்கள் முதலாளித்துவத்தைச் சாடினர். முதலாளித்துவப்பிரபுக்களும் செல்வந்தர்களான நடுத்தரவர்க்கத்தினரும் இதைக்கண்டு அச்சமுற்று அவர்களை தடுக்க முற்பட்டனர். அவர்கள் சியாங்கை மலை போல் நம்பினர். ஆவரிடம் ராணுவ அதிகாரம் இருந்தது. எனவே தீவிரவாதிகளை அவரால் அடக்க முடியும் என்று அவர்கள் எண்ணினர். முதலாளிகளும், பிரபுக்களும் சியாங்கை நடவடிக்கை எடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். சீனப்புரட்சியின் முதன்மையான தலைவனாக ஆகலாம் என்ற பேரவாவில் அவர் இடது சாரிகளை ஒடுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்

ஆதிக்கப் போட்டியில் சியாங்கின் வெற்றி

1927-ல் கட்சியில் இறுதிப்பிளவு ஏற்பட்டது. கோமின்டாங்கின் இடதுசாரிகளும், பொதுவுடைமைவாதிகளும் சீன தேசியவாதிகளின் புரட்சியை சமூகப்புரட்சிக்கு அழைத்துச் சென்றனர். பொதுவுடைமைவாதிகளின் மிகத் தீவிரப் பிரச்சாரமானது நாடெங்கிலும் வேலைநிறுத்தம், கலகம் ஆகியவற்றை தோற்றுவித்தது. அவர்கள் சியாங்கிற்கு ஷாங்காய் நகரின் பெரும் செல்வந்தர்களின் துணை கிட்டியது.

இதற்கிடையில் இடதுசாரிகளின் தலைவர் வாங்கிற்கும், பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும் சண்டை ஏற்பட்டது. கோமின்டாங்கை பொதுவுடைமை

வாதிகள் கைப்பற்ற முயற்சிக்கிறார்கள் என்று அறிந்த வாங் அவர்களை வாகான் என்ற இடத்திலிருந்து வெளியேற்றலானார். வாங் சியாங்குடன் சேர்ந்து கொண்டு பணியாற்றியதால், சியாங் 1928-ல் கோமிடாங்கின் தலைவரானார்.

1928-ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்களில் சியாங் தன்னுடைய வடமுனைப் படையெடுப்பை முடிப்பதில் முனைந்து நின்றார். சியாங்கின் தலைமையிலான தேசியப்படை பீகிங்கைக் கைப்பற்றியது. ஒரு புதிரான வெடிகுண்டு விபத்தில் கொல்லப்பட்டார். அவர் இறந்தபின் அவரது மகன் (மூன்று கிழக்கு மாநிலங்களை ஆண்டு வந்தவர்) ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு கோமின்டாங் கொடியை ஏற்றுக்கொண்டார். இவ்வாறு சீனாவானது சியாங்கே ஷேக்கின் ராணுவ நடவடிக்கை மூலம் ஒன்றுபடுத்தப்பட்டது.

நான்கின் அரசாங்கம்

சியாங்கே ஷேக் நான்கிங்கை தமது கோமின்டாங் அரசின் தலைநகராகக் கொண்டார். அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் உள்ளிட்ட பன்னிரெண்டு மேலைநாடுகள் நான்கிங் அரசாங்கத்தை அங்கீகரித்தன. அந்தப் புதிய குடியரசானது டாக்டர் சென்னின் முதலாவது கோட்பாடான தேசியம் என்பதை அடைவதில் வெற்றி பெற்றது. இரண்டாவது கொள்கையை உடனடியாகச் செயல்படுத்துவதாக கோமின்டாங்கட்சி அறிவித்தது. அக்கொள்கை தான் மக்களாட்சியாகும். மக்கள் நலம் பேணுதல் என்ற மூன்றாவது கொள்கையை அதற்குப்பின் அமல் செய்வதாக அறிவித்தது.

கோமின்டாங்கிற்கும் பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட போராட்டம்

தளபதிகளின் ஆட்சி ஆரம்பித்ததிலிருந்து வேறு எந்த அரசாங்கமும் நான்கிங் அரசாங்கத்தைப் போல் சீனாவின் பெரும் பகுதிகளை தன்கீழ் கொண்டு வரவில்லை எனலாம். காப்புவரியில் தன்னாதிக்க மீட்சி, விசேஷ பிரதேச உரிமைகளை ஒழித்தல் ஆகியவற்றை பெற்றதன் விளைவாக தேசியப் பெருமை பெருகியது.

உட்பகுதிகளில் பொதுவுடைமையினர் வலிவோடும் பொலிவோடும் விளங்கினார்கள். யாங்டிசிக்குத் தெற்கே மத்திய சியாங்சியில் மாவோவின் தலைமையில் சோவியத் குடியரசை நிறுவ அவர்கள் முற்பட்டனர். அறிவாளிகளும், குடியானவர்களும் அவர் பக்கம் அலையென திரண்டுவந்தனர். பொதுவுடைமைவாதிகள் உயர்ந்த ஊதியம் பெறவும் தங்கள் பணி நிலையினை சீராக்கி கொள்ள பலவும் பல சங்கங்களை நிறுவினர்.

அவர்கள் பெரும் நிலப்பரப்புகளைப் பறிமுதல் செய்து நிலமற்றவர்களுக்கு பகிர்ந்து அளித்தனர். அவர்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த இடங்களில் நிலவரி குறைந்தது. கூட்டுப்பண்ணை முறையைப் புகுத்தினர். இந்த நல்ல சீர்திருத்தங்கள் பொதுவுடைமைவாதிகளின் செல்வாக்கை மேன்மேலும் வளர்த்தன.

நீண்ட நடைப்பயணம்

சீனப் பொதுவுடைமையினை முறியடிக்க, கோமின்டாங் படை அவர்களின் மைய இடமான சியாங்சியைத் தாக்கியது. பொதுவுடைமைவாதிகள் தோற்கடிக்கப்பட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். இது தான் நீண்ட நடைப்பயணத்தின் தொடக்கமாகும். தங்களைச்

சூழ்ந்து கொண்டிருந்த கோமின்டாங்கின் படைகளை எதிர்த்துப் போராடி ஏறக்குறைய 6000 மைல்கள் சீன தென்மேற்குப் பகுதியில் பல இடர்பாடுகளுக்கு இடையில் பல இடங்களில் சண்டையிட்டு அவர்கள் பின்னோக்கி சென்றனர். இறுதியாக அவர்களில் சொல்லொணாத துன்பங்களுக்கு உள்ளாகிப் பிழைத்த 20,000 பேர் மாவோவின் தலைமையில் 1935-ல் ஷென்சியின் வடபகுதியில் வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு அவர்கள் தங்கள் நிலையினை வலிமைப்படுத்திக் கொண்டு நெருங்கி வந்த ஜப்பானிய ஆபத்தையும் முறியடிக்க முற்பட்டனர். நீண்ட நடைப்பயணம் உண்மையிலேயே ஒரு மாபெரும் சாதனையாகும். அதற்கு மாவோவின் தலைமையே காரணம் ஆகும். சியாங் செஞ்சேனையை அழிப்பதில் தோல்வியே கண்டார். இதுவே அவர் நிலைமையை சீர்குலையச் செய்தது.

ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பு

சீனாவில் வலுவான அரசாங்கம் ஏற்படுவதை ஜப்பான் விரும்பவில்லை. அவ்வாறு ஏற்பட்டால் தன் பொருளாதாரத்திற்கு அது தீங்காக முடியும் என எண்ணியது. தன் பொருளாதார ஆதிக்கத்தைக் காத்துக்கொள்ள ஜப்பான் 1931-ல் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றியது. அதற்குப் பின் அது சீனாவின் வடகிழக்குப் பகுதிகளைப் பிடிக்கப்போவதாக பயமுறுத்தியது. இச்சூழ்நிலையில் சியாங் முன்னெச்சரிக்கையாக செயல்படலானார். ஜப்பானுடன் மோத கோமின்டாங் விரும்பவில்லை. ஆகவே அவர் 1933-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் தோங்கு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். அதன்படி போர் நிறுத்தம் ஏற்பட்டது. சீனப்பெருஞ்சுவர் வரை விலகிப் போவதாக ஜப்பானிய துருப்புகள் ஒப்புக்கொண்டன. இந்த சமரசக் கொள்கையானது சீன தேசியவாதிகளுக்கு பிடிக்கவில்லை.

அரசியல் ஐக்கியத்திற்கான முயற்சி - சியான் நிகழ்ச்சி

சீனப்பொதுவுடைமையினர் ஜப்பானை தந்திரமான முறையில் 1932-ல் தாக்க முற்பட்டனர். அந்தச் சமயத்தில் சியாங் பொதுவுடைமையினரை நசுக்க முற்பட்டார். ஜப்பானை முறியடிக்க வேண்டி இருப்பதால் உள்நாட்டுப் போரைத் தவிர்த்து பொதுவுடைமையினரை அடக்குவதை நிறுத்தக் கோரினர். சியாங் அவர்களது கோரிக்கையை ஏற்கவில்லை. அத்துடன் தேசியவாதிகள் நாட்டின் பாதுகாப்பிற்காக கொண்டு வந்த கருத்தினையும் ஒதுக்கித் தள்ளினார். வெளிப்படையான தந்தி, கடிதம் ஆகியவற்றின் மூலம் செங்காவலர்கள், நாட்டின் தந்தி, கடிதம் ஆகியவற்றின் மூலம் செங்காவலர்கள், நாட்டின் பாதுகாப்பை வலியுறுத்தினர். அவர்களது பிரச்சாரத்தை உதறித் தள்ளி விட்டு சியாங் அவர்களை நசுக்கும் பொருட்டு சியான் என்ற இடத்திற்குச் சென்று ஷென்சியிலுள்ள அவர்களது பகுதிகளை அழிக்க முற்பட்டார்.

1936-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் அன்று சியாங், சியான் என்ற இடத்தில் தன் நாட்டு மக்களால் பிடிபட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவர்கள் அவரை பொதுவுடைமையினரின் நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்கான கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும், ஜப்பானை முறியடிக்க ஒன்று சேர வேண்டும் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளும் படியும் வற்புறுத்தினர். சியாங்கின் உயிர் ஆபத்தில் இருந்தது. மா-சே-துங் சமூகமான பேச்சில்

ஈடுபட சூ என் லாய் என்பவரை சியானுக்கு அனுப்பினார். ஓர் ஒப்பந்தமானது கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி மாவோவின் பொதுவுடைமைப் படைகள் தேசிய அரசாங்கத்தின் கீழ்க்கொண்டு வர ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

வன்முறையில் தற்போதுள்ள அரசாங்கத்தை வீழ்த்தி சோவியத் பாணியிலான அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்துவதையும் அவர்கள் கைவிட்டு விட்டதாக அறிவித்தனர். 1936-ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்துமஸ் நாளன்று சியாங் விடுவிக்கப்பட்டார். நான்கிங் அரசாங்கம் ஜப்பானை முறியடிக்க முழு முயற்சியினை எடுத்துக் கொண்டது. அத்துடன் அது சமூக, பொருளாதார சீர்திருத்தங்களையும் மக்களாட்சியினையும் அளிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்தது. பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கும், சியாங்கிற்கும் ஏற்பட்ட இந்த ஒப்பந்தத்தை சீனர்கள் வரவேற்றனர். இந்த இரண்டு கட்சிகளும் மீண்டும் இணைந்தன. ஆனால் அந்த ஐக்கியம் இரண்டே ஆண்டுகள் தான் நீடித்தது. அப்போது 1937-ல் ஏற்பட்ட சீன ஜப்பானிய போரில் நன்கு எதிர்த்து நிற்க முடிந்தது.

1937- 45 வரையிலும் நடைபெற்ற சீன-ஜப்'பானியப் போர்

கோமின்டாங்- பொதுவுடைமைவாதிகளின் கூட்டால் ஜப்பானுக்கு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. அந்த ஐக்கியத்தினை முறியடிக்க அது முற்பட்டது. பொதுவுடைமையிலிருந்து விடுபட ஜப்பான் சியாங்கிற்கு உதவ முன்வந்தது. ஆனால் சியாங் தன் நாட்டுப்பற்றுக்கும், நாட்டிற்கும் குந்தகம் ஏற்படாமல் உண்மையாக நடந்து கொண்டார். ஆகவே ஜப்பானியப் படையெடுப்பாளர்களை கடுமையாகத் தாக்கினார். ஜப்பானியர்கள் வேகமாக முன்னேறி பல நகரங்களையும், சீனாவில் பெரும்பகுதிகளையும் கைப்பற்றினர். தலைநகரம் வீழ்ந்தது. அரசாங்கம் சுங்கிற்குப் பின் வாங்கியது. போரின் போது அமெரிக்கா, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளிடமிருந்து சீனா தாராள உதவியினைப் பெற்றது. ஜப்பானுடனான இந்த போர் இரண்டாம் உலகப்போருடன் இரண்டறக் கலந்துவிட்டது.

கோமின்டாங்கின் வீழ்ச்சி

கோமின்டாங் அரசாங்கம் ஜப்பானை எதிர்த்து திறம்படச் செயல்பட்டது. நாட்டின் புணரமைப்புக்கும் அது மிகவும் பாடுபட்டது. போரின் துவக்கத்தில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ததோடு கோமின்டாங் கட்சியின் அரசாங்கம் வலிமைக் குன்றிக் காணப்பட்டது. திறமையற்று காணப்பட்டது. ஊழல் மலிந்து காணப்பட்டது. ஆங்கிலேய அமெரிக்க உதவியைச் சார்ந்திருந்தது. ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் கைப்பாவையாக சியாங் மாறிவிட்டார் என்று பொதுவுடைமைவாதிகள் பிரச்சாரம் செய்ய இது பயன்பட்டது. தகுந்த நேரத்தில் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்ளாததால் கோமின்டாங் பேராதரவு தேடிக் கொள்ளத் தவறிவிட்டது. இராணுவ நடவடிக்கைகளாலும், அடக்கு முறைகளாலும் தன் காலத்தைக் கழித்தது. அலுவலகங்களினால் புரையோடிக் கொண்டிருந்த ஊழலை அறவே ஒழிக்க முடியவில்லை. இவைகள் எல்லாம் அதன் பெருமைக்கு சிறுமை தந்தன. இறுதியாக ஜப்பான் நேசநாடுகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டாலும் போருக்குப் பின் கோமின்டாங் சிதறி, சின்னாபின்னமாகி காணப்பட்டது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. 1911 சீனப் புரட்சிக்கு அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக காரணங்களை விரிவாக.
2. மஞ்சு ஆட்சியின் வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை ஆய்வு செய்க.
3. டாக்டர் சன் யாட் செனின் 1911 புரட்சியில் அவர் ஆற்றிய பங்கை விளக்குக.
4. துங் மெங் ஹுய் அமைப்பின் தோற்றம், நோக்கங்கள் விவரிக்க.
5. குவோ-மின்-டாங்க் கட்சியின் சீன தேசிய இயக்கத்தில் மதிப்பீடு செய்க.
6. 1911 சீனப் புரட்சியின் நீண்டகால விளைவுகளை ஆராய்க.
7. யுவான் ஷி காயின் ஆட்சி, தாக்கங்களை மதிப்பிடுக.
8. முதல் உலகப்போரில் சீனா எடுத்த அரசியல் மாற்றங்களை விளக்குக.
9. மே நான்காம் இயக்கத்தின் தோற்றம், காரணங்கள் விவரிக்க.
10. மே நான்காம் இயக்கத்தின் தேசியவாத, அறிவுசார் ஆய்வு செய்க.

இயல் - இரண்டு

பின்னணி - ஜப்பானிய பேராதிக்ம் - முதல் உலகப் போரில் ஜப்பான் - இருபத்தொன்று
கோரிக்கைகள் - வாஷிங்டன் மாநாடு.

நோக்கங்கள்

- ஜப்பானிய பேராதிக்மத்தின் தோற்றம்.
- முதல் உலகப் போர் - போரில் ஜப்பானின் பங்கு.
- இருபத்தொன்று கோரிக்கைகள் - நோக்கம் மற்றும் தாக்கம்.
- வாஷிங்டன் மாநாடு - ஜப்பான் மீது ஏற்பட்ட கட்டுப்பாடுகள்.

ஜப்பானிய பேராதிக்ம் வரலாறு

ஜப்பானிய பேராதிக்ம் வரலாறு என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி முதல் 1945ஆம் ஆண்டின் இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவு வரை ஜப்பான் மேற்கொண்ட இராணுவ விரிவாக்கம், காலனிய ஆட்சி, பொருளாதார நுழைவு மற்றும் பசிபிக் - ஆசியாவின் சக்திவாய்ந்த பேரரசாக உயர்ந்த வரலாற்றுச் செயல்முறைகளை குறிக்கிறது. மேய்ஜி மறுசீரமைப்பிற்குப் பிறகு ஜப்பான் மேற்கத்திய நாடுகளின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியை பின்பற்றி தன்னைத்தானே ஒரு நவீன தொழில்துறை பேரரசாக மாற்றிக் கொண்டது. தேசியவாதம், பேரரசு கனவு, பாதுகாப்பு தேவைகள், வளங்களின் பற்றாக்குறை மற்றும் ஆசியாவை வழிநடத்தும் “பான்-ஆசியா” கொள்கை ஆகியவை ஜப்பானின் பேராதிக்ம் விரிவாக்கத்தின் அடிப்படை காரணங்களாக அமைந்தன.

19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஜப்பானின் முதல் பேராதிக்ம் நடவடிக்கை தைவானின் மீது நடந்தது. 1894-95 சீன-ஜப்பான் போரில் வெற்றி பெற்ற ஜப்பான், ஷிமோனோசேகி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தைவானை தன் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டது. இதுவே ஆசியாவில் ஜப்பானிய பேரரசின் உருவாக்கத்திற்கான முதல் படி. அதைத்தொடர்ந்து 1905ஆம் ஆண்டு ரஷ்யா-ஜப்பான் போரில் ஜப்பானின் வெற்றி உலகையே அதிர்ச்சியடையச் செய்தது. மேற்கத்திய சக்திகளுக்கு எதிராக ஒரு ஆசிய நாடு முதன்முறையாக வெற்றி பெறுவது ஜப்பானின் ஆட்டுவிக்கையான இராணுவ சக்தியும் ஆசிய பேரரசு கனவும் வெளிப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக கொரியா மீது முழுமையான கட்டுப்பாடு நிலைநிறுத்தப்பட்டு, 1910ஆம் ஆண்டில் ஜப்பான் அதிகாரப்பூர்வமாக கொரியாவை இணைத்துக் கொண்டது.

கொரியாவில் ஜப்பானிய ஆட்சி கடுமையான இராணுவ அடக்குமுறை, பொருளாதார சுரண்டல், பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறை மற்றும் சமூகம்-நிலத்துறையின் முழுமையான மாற்றத்தை உள்ளடக்கியது. கொரிய மொழி-கலாசாரம் தடைசெய்யப்பட்டு, ஜப்பானிய மொழி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. பெருமளவில் நிலங்கள் ஜப்பானிய குடியேற்ற விவசாயிகளுக்குப் பிடுங்கி வழங்கப்பட்டன. தொழில்துறை சூறை, கட்டாயத் தொழிலாளர்கள், இராணுவ ஆட்கள் மீதான பயிற்சி ஆகியவை கொரியாவில் ஜப்பானிய பேராதிக்மத்தின் கொடூர முகத்தை

வெளிப்படுத்தின. இதன் எதிர்ப்பு 1919 “மார்ச் 1 இயக்கம்” மூலம் வெளிப்பட்டு, ஆசிய தேசியவாத இயக்கங்களுக்கும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மன்குரியா ஜப்பானிய பேராதிக்கத்தில் முக்கிய திருப்பமாக இருந்தது. 1931ஆம் ஆண்டு ஜப்பானிய இராணுவம் மன்குரியாவை கைப்பற்றி “மன்சுகோ” என்ற பொம்மை அரசை அமைத்தது. இது ஜப்பானின் ஆசிய-பசிபிக் பகுதி முழுவதும் இராணுவ விரிவாக்கத்தின் தொடக்கமாக அமைந்தது. மன்சுரியாவின் நிலக்கரி, இரும்புத் தாது, விவசாய நிலங்கள் மற்றும் இடரில்லாத நில அமைப்பு ஜப்பானின் புவிசார்-பொருளாதார நலனுக்கு அவசியமானவையாக இருந்தன. இதற்கெதிராக லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் எடுத்த நடவடிக்கையை ஜப்பான் புறக்கணித்தது; உலக மன்றங்களின் விதிகளை உதாசீனப்படுத்திய இந்த நடவடிக்கை ஜப்பானின் பேரரசு மனநிலையை நிரூபித்தது.

ஜப்பானின் மிகப்பெரிய தாக்குதல் சீனாவுக்கு இருந்தது. 1937-45 இடையிலான இரண்டாவது சீன-ஜப்பான் போர், ஆசியாவின் வரலாற்றில் மிகவும் கொடூரமானது. நான்கிங் படுகொலை, பொதுமக்கள் மீது இராணுவத் தாக்குதல், எண்ணெய்-நிறைவு கிடைத்த பகுதிகளின் பொருளாதார சுரண்டல் ஆகியவை உலகளாவிய கண்டனத்தை பெற்றன. இந்தப் போருக்கு நிதியளிக்கவும் தொழில்துறையை வளர்க்கவும் ஜப்பான் ஆசிய முழுவதும் தன் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி நிறுவனங்களைப் பயன்படுத்தி பொருளாதார கட்டுப்பாடு படைத்தது.

இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் ஆசிய-பசிபிக் பெரும்பகுதியை தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டது. “கிரேட்டர் ஈஸ்ட் ஆசிய கோ-புராச்செரிட்டி ஸ்பியர்” என்னும் பெயரில் ஆசிய நாடுகளை விடுவிப்பதாக கூறியும் உண்மையில் ஜப்பான் தன் பேரரசு விரிவாக்கத்தைக் கட்டவிழ்த்தது. பிலிப்பைன்ஸ், மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேஷியா, புர்மா (மியான்மர்), ஹாங்காங் போன்ற பகுதிகள் ஜப்பானின் கைப்பற்றலுக்குள்ளானது. பொதுமக்கள் மீதான கொடுமைகள், போர்க் கைதிகளின் மீது மனித உரிமை மீறல்கள், கடல்சார் மற்றும் விமானத் தாக்குதல்கள் ஆகியவை ஜப்பானிய பேராதிக்கத்தின் இருண்ட பக்கங்களாகும்.

1945ஆம் ஆண்டு ஹிரோஷிமா மற்றும் நாகசாகி மீது அணுகுண்டுகள் வீசப்பட்டதும், சோவியத் யூனியன் ஜப்பானுக்கு எதிராக போரில் இறங்கியதும் ஜப்பான் சரணடைந்தது. இதன் மூலம் ஜப்பானிய பேராதிக்க வரலாறு முடிவுற்றது. அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு ஆட்சியின் கீழ் ஜப்பான் இராணுவம் கலைக்கப்பட்டு, ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு, தொழில்துறை மறுசீரமைப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் விளைவாக ஜப்பான் பின்னர் ஒரு பொருளாதார அதிசயமாக உருவெடுத்தது.

மொத்தத்தில், ஜப்பானிய பேராதிக்க வரலாறு ஆசிய வரலாற்றின் சக்தி சமநிலையை மாற்றிய முக்கியமான பரிணாமமாகும். இது ஆசிய நாடுகளில் தேசியவாத இயக்கங்களைத் தூண்டி, காலனிய எதிர்ப்பு போராட்டங்களுக்கு ஊக்கமாக இருந்தது. தைவான், கொரியா, சீனாவின் வடகிழக்கு பகுதி மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவிற்கு ஜப்பானிய ஆட்சி ஆழமான சமூக, கலாச்சாரம், பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இறுதியில் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு வழிவகுத்த இந்த பேரரசு விரிவாக்கம் உலக அமைதி, சர்வதேச சட்டம் மற்றும் மனித உரிமை மதிப்புகளின் முக்கியத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்தியது.

ஐப்பானும் முதல் உலகப்போரும்

- ரஷ்ய-ஐப்பானியப் போருக்குப்பின் ஐப்பானின் பெருமை குன்றின் மீது இட்ட விளக்கைப்போல சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தது. சனீ ாவில் அதன் செல்வாக்குப் பெருகியது. கொரியாவையும், மஞ்சூரியாவில் தென்பகுதியையும் பெற்றதால் அது பொருளாதாரத்தை வளமுடையதாக்கிக் கொண்டது. இசுசு முநிலையில் அது தன் பேராதிக்கத்தை வளர்க்க முற்பட்டது. அப்போது ஏற்பட்ட முதல் உலகப்போர் அதற்கு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது.
- ஐரோப்பிய நாடுகள் போரில் நேரத்தில் ஐப்பான் தன் ஆதிக்க வளர்ச்சியில் தீவிர கவனம் செலுத்தியது. போர் முடிவுற்ற பிறகு ஐப்பான் ஆசியாவிலே மிகப் பெரிய வலிமை பொருந்திய நாடாகத் திகழ்ந்தது.
- முதல் உலகப்போர் பல காரணங்களால் ஏற்பட்டது என்று கூறினாலும் கூட அதற்கு உடனடிக் காரணமாக அமைந்தது ஆஸ்திரியாவின் இளவரசர் ஆர்ச்சுடியுக் பிரான்சிஸ் பெர்டினாண்டும் அவருடைய மனைவியும் செர்பியாவில் கொலை செய்யப்பட்டனர் என்பதேயாகும். இந்நிகழ்ச்சி 1914-ம் ஆண்டு ஜூன் திங்கள் 28-ம் நாள் நடைபெற்றது.
- இதனால் ஆஸ்திரியா, செர்பியா நாட்டின் மீது கொலைக்குக் காரணமானவர்களைத் தண்டிக்காததையும் தக்க இழப்பீட தராததையும் காரணம் காட்டி போர் தொடுத்தது. ரஷ்யா செர்பியாவுக்கு ஆதரவாகப் போரில் ஈடுபட்டது ஜெர்மனி ஆஸ்திரியாவின் பக்கம் சேர்ந்தது.
- பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் ரஷ்யாவின் பக்கம் சேர்ந்தன. இவ்வாறு ஆஸ்திரிய இளவரசனின் படுகொலை பல நாடுகளைப் போரில் ஈடுபடுத்தியதால் முதல் உலகப்போர் ஏற்பட்டது.
- ஐரோப்பாவில் இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது ஐப்பான் இங்கிலாந்துடன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையைப் புதுப்பித்துக் கொண்டது. அது மேலும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு நீடித்தது. அப்போது இங்கிலாந்து ஐப்பானை அணுகி பிரிட்டிஷ் வணிக கப்பல்களுக்கு சேதம் ஏற்படும் பட்சத்தில் ஐப்பான் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டது. இவ்வாறு இங்கிலாந்து தனது தூரக்கிழக்கு நேச நாடான ஐப்பானை தன்னுடன் போரில் கலந்து கொள்ளச் செய்தது.
- எனவே 1914-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 23-ம் நாள் ஐப்பானும் பிரிட்டனும் சேர்ந்து கொண்டு ஜெர்மனியின் மீது போர் தொடுத்தன.
- ஐப்பான் கியாசௌ என்ற சீனத் தறைமுகத்தைக் கைப்பற்றி கொண்டது. ஷாண்டுங் மாநிலத்தை ஜெர்மனி குத்தகையாக சீனாவிடமிருந்து பெற்று அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பகுதியையும் ஐப்பான் கைப்பற்றிக் கொண்டது.
- சீனாவின் உரிமைகளை நசுக்கி ஐப்பான் அத்துமீறி நடந்துகொண்டதை எந்தவொரு ஐரோப்பிய நாடும் சீனாவுக்கு பரிந்து பேசவும் ஐப்பானை எதிர்க்கவும் வரவில்லை. அதுமட்டுமல்லாமல் ஐப்பான் சீனாவில் சிங்தோவிலிருந்து சினாம் வரையிலுமுள்ள இருப்புப்பாதையைக் கைப்பற்றிக் கொண்டது. அத்துடன் அப்பாதையின் நெடுகிலுமுள்ள

ஜெர்மானியரின் சுரங்கங்களை எடுத்துக் கொண்டது. இவ்வாறு ஜப்பான் ஷாண்டுங் மாநிலத்தில் உறுதியாக தன் ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு விட்டது. அங்கு தன் அரசியல் செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் நிலைநாட்டவும் எண்ணம் கொண்டிருந்தது.

- ஜெர்மனி தன்னுடைய கடற்படை வலிமையை பசிபிக் மகாகடலில் திறம்பட நடத்துவதற்குரிய நிலையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதனுடைய கடலாதிக்கம் அங்கு குறையவே இல்லை.
- பசிபிக் மகாகடலில் ஜெர்மனி மார்ஷல், கரோலினா தீவுகளில் தங்கள் தளங்களைச் செவ்வனே அமைத்துக் கொண்டிருந்தது. இதைக் கைப்பற்றுவதில் அது தீவிரம் காட்டியது. இறுதியில் அவைகள் ஜப்பானிடம் வந்து சேர்ந்தன. அதன் பின்னர் ஜப்பான் ஆஸ்திரேலியா ஆப்பிரிக்கக் கடலிலும் தன் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியது.
- ஐரோப்பிய நாடுகள் முதல் உலகப்போரில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த நேரத்தில் ஆசியாவில் என்ன நடக்கிறது என்றே அவர்கள் கவனிக்கவில்லை. இதனால் ஜப்பான் தன் ஆதிக்க வளர்ச்சிக்கு அணை பொடாமல் அதை வளர்த்துக் கொண்டே வந்தது.
- இதுவரையில் தொல்லையில்லாமல் தன் ஆதிக்க எல்லையை விரிவாக்கிக் கொண்டிருந்த ஜப்பானுக்கும் ஒரு சிக்கல் வந்து சேர்ந்தது. அப்போது ஜப்பானியப் பெருட்களின் விலைகள் விஷம்போல் ஏறிக்கொண்டு சென்றன. போர்க் காலமாததால் பெருட்களின் விலை ஏறிக் கொண்டிருந்ததில் வியப்போதுமில்லை. அரசாங்கம் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று தோல்வி கண்டது. கூலிகளும் விலைக்கும் ஏணி வைத்ததாலும் எட்டாதது போல நிலைமை இருந்து வந்தது. அரிசிப் பற்றாக்குறையினால் 1918-ம் ஆண்டிலட அரிசிக்கலகம் ஜப்பானில் ஏற்பட்டது. மிகவும் சிரமப்பட்டு அதிகாரிகள் அக்கலகத்தை ஒடுக்கினர்.
- 1917-ம் ஆண்டிற்குப் பிறகு (போல்ஷ்விக்குப் புரட்சிக்குப் பிறகு) ரஷ்யாவின் நிலையில் தற்காலிகமாக சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.
- தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் அது பெற்றிருந்த செல்வாக்கு ஜப்பானுக்குச் சாதகமாக மாறிவிட்டது. இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு சைபீரியாவிலிருந்து ரஷ்யாவை விரட்ட ஜப்பான் திட்டமிட்டது. அதுமட்டு மல்லாமல ரஷ்யாவை மஞ்சூரியாவிலிருந்தும் வெளியேற்ற வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்டது.
- மங்கோலியாவிலும், மஞ்சூரியாவிலும் உள்ள சீன இருப்புப்பதை முழுவதையும் ஜப்பான் எடுத்துக் கொள்ள பேராசை கொண்டிருந்தது. இந்த ஜப்பானிய தலையீட்டை அமெரிக்கா விரும்பவில்லை. அதற்கு சைபீரியாவின் இருப்பிடமே காரணமாகும். அது மேற்கத்திய நாடுகளுக்கும் அமெரிக்காவும் இடையில் அமைந்துள்ளது. இதை காவல் பகுதி அல்லது தடை நாடாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஜப்பான் எண்ணியதில் வியப்பேதுமில்லை.
- ஜப்பானின் படைகள் சைபீரியாவில் வந்து குவிந்தன. மேலைநாடுகளில் கூட்டுப்படைகள் ஜப்பானியப் படைகளுக்கு முன்பே அங்கு வந்து சேர்ந்தன. ஜப்பான் விளாடிவாஸ்டாக் என்ற நகரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டது. அப்போது ஜப்பானிய அதிகாரிகளுக்கிடையே தகராறு ஏற்பட்டதால் சைபீரிய மக்கள் அவர்களை விரும்பவில்லை. ஆகவே அங்கு அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட கைகலப்பில் சில ஜப்பானியர்கள் சைபீரிய மக்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். இதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஜப்பான் சகாலினைக்

கைப்பற்றியது. இந்த சைபீரியப் படையெடுப்பு அவர்களுடைய பொருளாதாரத்தைப் பாழாக்கும் வகையில் அமைந்ததால் இறுதியில் கைவிடப்பட்டது.

- ஜப்பான் சில வீரர்களை அனுப்பி மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்தது. அமெரிக்கா தலையிடவே ஜப்பான் பின்வாங்கிக் கொண்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் முதல் உலகப்போரும் முடிவடைந்தது. இதனால் ஜப்பான் பொருளாதாரத்தில் நல்ல முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளில் ஒன்றாகத் திகழ முடிந்தது. இவ்வாறு முதல் உலகப்போர் அதற்கு பெரிய வெகுமதியாக அமைந்தது.
- போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தபோதே ஜப்பான், மஞ்சூரியா மங்கோலியாவுடன் ஒரு உடன்படிக்கையை 1915ம் ஆண்டில் செய்து கொண்டது. ஷதண்டுங் மாநிலத்தைப் பற்றிய ஒரு உடன்பாட்டை சீனாவுடன் செய்துகொண்டது. இதன் மூலம் ஜப்பானின் ஆதிக்கம் அங்கு நிலைநாட்டப்பட்டது. 1917-ம் ஆண்டில் ஜப்பானும் இங்கிலாந்தும் ஒரு உடன்படிக்கையையும் ஜப்பானும் இத்தாலியும் சேர்ந்து ஒரு உடன்படிக்கையையும் செய்து கொண்டது. இதன்படி போர்முடிந்த பிறகுஷாண்டுங் மாநிலம் சார்பாக ஜப்பானின் கோரிக்கையை அந்நாடு ஆதரிப்பது என மடிவு செய்தன. அதே ஆண்டில் அமெரிக்காவிலிருந்த ஜப்பானிய தூதர் இஷி என்பவரும் அமெரிக்க வெளிநாட்டு அமைச்சரான லான்ஷிங் என்பவரும் சேர்ந்து ஒரு உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டனர். இதற்கு லான்ஷிங் இஷி உடன்படிக்கை என்று பெயர். இதனால் அமெரிக்கா புவியியல் அடிப்படையில் ஜப்பான் சீனா மீது கொண்டிருந்த ஆர்வத்தை அனுமதித்தது
- உலகப்போரில் சீனா ஈடுபட்டதால் அதுவும் பாரீஸ் அமைதி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினை பெற்றது. ஜப்பான் ஷாண்டுங் மாநிலத்தில் குத்தகை உரிமை வேண்டுமென்று கோரியது. இதை சீனா ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இறுதிவரை அது ஜப்பான் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. இதுவரையில் அம்மாநிலத்தின் உரிமையைக் குத்தகை பெற்றிருந்த ஜெர்மனி அதை ஜப்பானுக்கு விட்டுக்கொடுத்தது. ஆகவே சீனா உடன்படிக்கையில் கையெழுத்திடாமலே மாநாட்டி் லிருந்து கோபமாக வெளியேறிவிட்டது

இருபத்தோரு கோரிக்கைகள்

சீனாவின் பொருளாதார வளத்தின் மீதும், அரசியல் இறைமையின் மீதும் வெளிப்படையாக குறி வைக்கப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பு அம்பாக இருபத்தோரு கோரிக்கைகள் அமைந்திருந்தன. இந்த கோரிக்கைகளினால் சீனா மீது ஜப்பான் தன் பேராதிக்கத்தைத் திணிக்கும் செயலைக் காண முடிந்தது. உள்நாட்டுச் சிக்கலாலும், யுவானின் அரசியல் சந்தர்ப்பவாதங்களாலும், உலகப் போரின் பீதியினாலும் சீனாவின் நிலைமை மிகவும் மோசமாகக் காணப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் ஜப்பான் சீனாவில் நுழைந்து ஆதாயம் தேட முற்பட்டது.

ஜப்பானின் 21 கோரிக்கைகள் சீனாவிடம் வைக்கப்படுவதற்குரிய சூழ்நிலைகள்

1914-ஆம் ஆண்டு முதல் உலகப் போர் ஏற்பட்டது. அதில் ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவும் சீனா நடுநிலைமை வகிக்க முயற்சித்தது. இறுதியில் அது போரில் ஈடுபடும்படி கட்டாயப்படுத்தப் பட்டது. சீனாவில் ஆதிக்கம் செலுத்த ஜப்பான் இப்போரை பயன்படுத்திக் கொள்ளும் என்று ஒரு சமயம் யுவான் குறிப்பிட்டார். மஞ்சுக்களுக்குப் பின் அரியணை ஏறி முடியாட்சியை நிலை நாட்ட வேண்டுமென்று யுவான் திட்டமிட்டிருந்தார்.

புரட்சிவாதிகள் முடியாட்சியை மீண்டும் கொண்டு வருவதை எதிர்த்தார்கள். அதன் விளைவாக உள்நாட்டுத் தொல்லைகள் ஏற்பட்டன. யூனானில் புரட்சி வெடித்தது. யுவான் அதை அடக்க படை ஒன்றை அனுப்பினார். ஆனால் அவர் அம்முயற்சியில் வெற்றி பெறவில்லை. மற்ற மாநிலங்களும் அதைப் பின்பற்றின. டயாங்சியின் ஆளுநரும் புரட்சியை ஆரம்பித்தார். பல மாநிலங்கள் தங்கள் விடுதலையை அறிவித்தன. நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் சென்றது. இந்தக் குழப்பமான சூழ்நிலையில் ஜப்பான் தன்னுடைய புகழ்பெற்ற 21 கோரிக்கைகளை வெளியிட்டது.

1914-ஆம் ஆண்டுஆகஸ்டு மாதம் ஜப்பான் ஜெர்மனியில் குத்தகைப் பகுதியான ஷாண்டூங்கை எடுத்துக் கொண்டது. இந்த ஆக்கிரமிப்பை யுவானால் தடுக்க முடியவில்லை. 1915-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் சீனா மீது ஜப்பான் தன்னுடைய 21 கோரிக்கைகளை வைத்தது. அக்கோரிக்கைகளை சீனா ஏற்றுக் கொள்ளாமையானால் அது ஜப்பானின் குடியேற்ற நாடாகக் கருதப்படும் என்பது உறுதி. ஜப்பானின் உதவி தேவை என்பதால் போரின் போது மேலைநாடுகள் அவ்விஷயத்தில் தலையிடவில்லை. இந்த சமயத்தில் சீனா ஒன்றுபட்டு தன் தலைவர் பின்னால் செயல்படலாயிற்று. அக்கோரிக்கைகள் விபரம் பின்வருமாறு.

1. ஷாண்டூங்கில் இதுவரை ஜெர்மனி அனுபவித்து வந்த உரிமைகளை ஜப்பான் அனுபவிக்க சீனா ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும்.
2. ஷாண்டூங்கிலிருந்த முக்கிய துறைமுகங்களையும், நகரங்களையும் ஜப்பானுக்குத் திறந்து விடப்பட வேண்டும்.
3. லியோடுங், டெய்ரன், உள் மங்கோலியா ஆகிய இடங்களில் ஜப்பான் பெற்றிருந்த உரிமைகள் அங்கீகரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
4. ஹோப்பேயிலிருந்த ஹான்யே மிங்கின் இரும்பு எஃகுத் தொழிற்சாலை, சியாங்சிலிருந்த பிங்ஷியாங் நிலக்கரி சுரங்கத் தொழிற்சாலை ஆகியவற்றை ஜப்பான் பங்கு பெற சீனா ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும்.
5. சீனக் கடற்கரையிலிருந்து துறைமுகம் எதுவையும் வேறு எந்த நாட்டிற்கும் குத்தகைக்கு விடக்கூடாது.
6. சீனாவின் அரசியல், நிதி, ராணுவத்துறைகளில் ஜப்பானின் ஆலோசகர்கள் இடம் பெற வேண்டும்.
7. சீனாவில் முக்கிய நகரங்களில் இருந்த காவல்துறை சீன-ஜப்பானிய மேற்பார்வையில் வைக்கப்படுதல் வேண்டும்.
8. சீனாவின் ஆயுத உற்பத்தி சாலையை இரு நாடுகளும் இணைந்து கவனித்தல் வேண்டும்.
9. வுச்சுங்கிலிருந்து நான்சாங் வரையிலான இருப்புப்பாதைக்கான செலவு நிதியை அளிக்கும் உரிமையை ஜப்பானுக்கு அளிக்க வேண்டும்.
10. ஷாண்டூங்கிலுள்ள முக்கிய இடங்களில் ஜப்பானியர்கள் வாணிபம் செய்யவும், தங்கி வாழவும் சீனா அனுமதி தருதல் வேண்டும்.
11. ஆர்தர் துறைமுகம், தெற்கு மஞ்சூரியா ஆகியவற்றின் குத்தகைக்காலம் 99 ஆண்டுகள் நீடிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
12. தெற்கு மஞ்சூரியா, உள்மங்கோலியா ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஜப்பானியர்கள் குத்தகைக்கு நிலம் பெறவும், சொந்தமாக நிலம் வாங்கவும் உரிமை பெறுதல் வேண்டும்.

13. தெற்கு மஞ்சூரியா, உள்மங்கோலியாவின் கிழக்குப் பகுதி ஆகிய இடங்களில் ஜப்பானியர்கள் தங்கு தடையின்றி செல்லவும், வாணிபம் செய்யவும் சுதந்திரம் அளிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
14. தெற்கு மஞ்சூரியா, உள்மங்கோலியாவின் கிழக்குப் பகுதி ஆகிய பகுதிகளின் வரிப் பாதுகாப்பிற்கு எதிராக முன்றாவது நாட்டில் கடன வாங்கும் போது சீன அரசாங்கம் ஜப்பானிய அரசாங்கத்திடம் ஆலோசனை பெற வேண்டும்.
15. சீனாவின் உட்பகுதிகளில் உள்ள ஜப்பானிய மருத்துவமனைகள், திருச்சபைகள், பள்ளிகள் ஆகியவைகள் நிலம் பெற்றுக் கொள்ள உரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.
16. ஜப்பானியர்கள் புத்தமதத்தைப் பரப்ப சீனர்கள் ஒப்புதல் வழங்க வேண்டும்.
17. தெற்கு மஞ்சூரியா, உள் மங்கோலியாவின் கிழக்குப் பகுதி ஆகிய இடங்களில் இருந்த ஜப்பானியர்களின் சுரங்க உரிமைகளை சீனா ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
18. மேற்கண்ட இரண்டு இடங்களில் ஜப்பானிய ஆலோசகர்களின் உதவியை சீனா நாட வேண்டும் என அது கோரியது.
19. ஜப்பானின் அனுமதியின்றி சீனா ஹான்-யே-பிங் கம்பெனியின் உரிமைகளையும், சொத்துக்களையும் விற்கக்கூடாது.
20. அதன் அனுமதியின்றி கம்பெனியின் வெளியில் ஹான்-யே-பிங்கின் சொந்த கனிவளங்கள் செயல்படக்கூடாது.
21. புகின் என்ற இடத்தில் ஜப்பான் இருப்புப்பாதை கட்டுவதையும், கனிவளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதையும் அனுமதிக்க வேண்டும்.

கோரிக்கைகளின் தன்மை

1. ஷாண்டுங்கைப் பற்றியது.
2. மஞ்சூரியா, உள் மங்கோலியாவைப் பற்றியது.
3. ஹான்-யே பிங் கம்பெனியைப் பற்றியது. சீனாவும், ஜப்பானும் இணைந்து செயல்படுதல் வேண்டும்.
4. சீனத் துறைமுகங்களை குத்தகைக்கு விடுவது சார்பாக முன்றாவது நாடு அங்கு வருதல் கூடாது.
5. நாலாவிதமானவை - சீனாவின் உள்நாட்டு நிர்வாகத்தில் ஜப்பானின் ஆதிக்கம்.

சீன எதிர்ப்பு

ஜப்பானின் 21 கோரிக்கைகளைக் கேள்விப்பட்ட சீன மக்கள் சீற்றம் கொண்டனர். இயற்கையாகவே ஜப்பானியர்களை எதிர்க்கலாயினர். செய்தித்தாள்கள் அக்கோரிக்கைகளை புறக்கணித்தன. ஜப்பானிய எதிர்ப்பு உணர்ச்சியைத் தூண்டின. ஜப்பானிய ஆபத்தை எதிர்க்க யுவானுக்கு 19 ஆளுநர்கள் ஆதரவு வழங்கினர். அவர்கள் அதைத் தடுக்க முற்பட்டனர். தேசிய மீட்சி நிதி திரட்டப்பட்டது. தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ள எல் லோரும் நிதி அளித்தனர். நாடெங்கிலும் போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. ஜப்பானியப் பொருள்கள் பகிஷ்காரம் செய்யப்பட்டன. ஜப்பானிலிருந்து சீன மாணவர்கள் தாயகம் திரும்பினர்.

யுவானின் கீழ்ப்படிதல்

ஜப்பானிய வற்புறுத்தலை தடுக்க எல்லாக்கட்சிகளும் யுவானின் தலைமையில் அணி திரண்டன. ஆனால் எந்த ஒரு ராணுவத் தாக்குதலையும் சீனாவால் சமாளிக்க முடியாதென யுவான் உணர்ந்தார். தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் வல்லரசுமநிலையைப் பாராமரித்து வந்து

ஐப்பானின் ஆக்கிரமிப்பை உண்மையாக தடை செய்த ஐரோப்பிய வல்லரசுகள் ஐரோப்பா கண்டத்தில் வாழ்வா, சாவை என்ற போராட்டத்தில்

சில கோரிக்கைகளையாவது ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருக்க முடியாது என யுவான் உணர்ந்தார். 1915-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் ஐப்பான் வலியுறுத்தல் தாங்காமல் முதல் 4 பிரிவுகளில் கண்ட கோரிக்கைகளை அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். ஐந்தாவதைத் தள்ளி வைத்தார். சட்ட மன்றத்தின் ஆலோசனையில்லாமல் அவர் ஐப்பானுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார். இறுதி ஒப்பந்தத்தில் ஐந்தாவது பிரிவினாவுள்ள கோரிக்கைகள் பிறகு ஆலோசிக்கப்பட வைக்கப்பட்டது. முழுமையாக நிராகரிப்பதில்லை என முடிவு செய்யப்பட்டது.

யுவான் கீழ்ப்படிந்ததால் ஏற்பட்ட விளைவு

எதிர்பாராத அழிவினால் ஏற்படும் பயத்தையும் அதன் விளைவாக தேசியம் வெடித்து எழும் நிலையினையும் இருபத்தோரு கோரிக்கைகள் ஏற்படுத்திவிட்டன என்று இமானுவேல் கூ என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மக்களை இச்செய்தி வெகுவாக பாதித்தது. எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்ப்பது போல் இது அமைந்துவிட்டது. வெளியில் பெரும் வல்லரசுகளை எதிர்ப்பது உள்நாட்டில் துரோகிகளை வெளியேற்றுவது என மக்கள் உறுதி பூண்டனர். ஐப்பானை திருப்திப்படுத்த யுவான் மேற்கொண்ட கொள்கையை சீன மக்கள் எதிர்த்தனர். வெறுத்தனர். யுவானில் செல்வாக்கு வெகுவாகக் குறைந்தது, அவரது வலிமையற்ற நிலை மக்களுக்குப் புலப்பட்டது. மக்கள் அவர் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையை இழந்தனர். சீனர்கள் மீது ராஜதந்திர வெற்றியை ஐப்பான் பெற்ற போதிலும் அதன் ஆக்கிரமிப்புப் பசி தீரவில்லை.

வாஷிங்டன் மாநாடு

முதல் உலகப் போர் முடிவடைந்த நேரத்தில் அப்போரில் தான் அடைந்த தோல்வி காரணமாக ஜெர்மனி சீனாவின் மீது கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. போல்ஷ்விக்குப் புரட்சியில் ரஷ்யாவின் கவனம் திருப்பப்பட்டிருந்தது. பிரான்சு நாடு ஐரோப்பிய விவகாரங்களிலேயே ஆழ்ந்த கவனத்தைக் கொண்டிருந்தது. எனவே அவர்கள் சீன விவகாரங்களில் நாட்டமற்றிருந்தனர். அச்சமயத்தில் தான் பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ஐப்பான் ஆகிய நாடுகள் சீனப் பகுதிகளில் தங்களுடைய கவனத்தைச் செலுத்தலாயின. அதன்படி அமெரிக்காவின் கருத்துக்களின்படி 1921 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 12-ஆம் நாள் தொடங்கி 1922 பிப்ரவரி 6ஆம் நாள் வரை வாஷிங்டன் மாநாடு நடைபெற்றது.

மாநாட்டின் நோக்கம்

அமெரிக்காவுடன் ஐப்பான், பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜெர்மனி, ஹாலந்து, பெல்ஜியம், போர்ச்சுகல், இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றன. தூரகிழக்கு நாடுகளில் முதல் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண்பதே இம்மகா நாட்டின் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்ததெனலாம். இம்மாநாட்டின் விளைவாக சுமார் ஆறு உடன்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் 13 தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டன.

இம்மாநாட்டின் மூலம் தன்னுடைய நிலையை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்ட ஒரு நல்வாய்ப்பு சீனாவுக்குக் கிட்டியது. இம்மாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கிய அமெரிக்கப் பிரதிநிதியான அமெரிக்கச் செயலர் ஹியூக்ஸ் (Hughes), பிரிட்டன் பிரதிநிதி ஆர்தர்பால், ஐப்பானிய பிரதிநிதி டோமோஸாபுரோகடோ ஆகிய மூவரும் மாறுபடுடைய பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்ததால் அம்மகாநாடு பல நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்தது. முதலில் பிரிட்டன் ஐப்பானுடன் 1902-ல் மேற்கொண்ட ஆங்கில-ஐப்பானிய உடன்பாட்டினை நீக்க வேண்டுமெனக் கருதியது.

மாநாட்டில் ஜப்பானின் நிலை

ஆனால் அதற்கெதிராக ஜப்பான் அனைத்து நாடுகளடங்கிய ஒரு மகாநாட்டைக் கூட்டித் தம்முடைய கருத்துக்களுக்கு ஆதரவு தேட முற்பட்டது. ஜப்பானின் பலம் தூரகிழக்கு நாடுகளில் பெருகியது. ரஷ்யா, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் ஜப்பானை எதிர்த்தது ஜப்பானை தனித்து ஆதாயம் தேட முற்படச்செய்தன. அதே நேரத்தில் பிரிட்டன், அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுடன் புதியதொரு கூட்டுறவை உருவாக்குதலின் மூலம் சீனாவுடனான தடையில்லா வாணிபத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் ஜப்பான் முனைந்தது.

பிரிட்டனுடனான உறவுகளைப் புதுப்பித்துக் கொண்டு, தன்னுடைய தனிப்பட்ட, பலத்தினை மட்டும் நம `பியிராமல், ஜெர்மானிய எதிர்ப்புகளைச் சமாளிப்பதே தனக்கு உதந்ததொரு செய்கையென ஜப்பான் கருதியது. முதல் உலகப்போரில் ஜெர்மனிக்கெதிராக நேச நாடுகள் அடைந்த வெற்றியும் ஜப்பானின் அச்சத்தை அதிகரித்தன. சீனாவில் ஜப்பானுக்குப் படிப்படியாகப் பெருகி வந்த எதிர்ப்புணர்வுகளுடன் சீனாவின் பொருளாதாரம் சிறிது, சிறிதாக வலிமை பெற்று வந்த போது அதனைக் கண்காணிக்கக்கூடிய வகையில் அது பங்கு பற்றி மாநாட்டில் தானும் பங்கேற்க ஜப்பான் முற்பட்டதில் புதுமையொன்றுமில்லை.

அதனால் கிழக்கு ஆசியப் பகுதிகள் அமைதியை நிலைநாட்டித் தன்னுடைய நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொள்ளும் நோக்குடன் ஜப்பான் இம்மகாநாட்டில் பங்கேற்க முன் வந்தது.

மாநாட்டில் அமெரிக்காவின் நிலை

அமெரிக்காவின் நிலை மற்ற இரு நாடுகளையும் விட மாறுபட்டுக் காணப்பட்டது. மஞ்சூரியப் பகுதிகளில் ஜப்பானின் ஆதிக்கம் பெருகி வருவதை அமெரிக்கா விரும்பவில்லை. ஜப்பான் சீனாவை சுரண்டுவதையும் அமெரிக்கா எதிர்த்தது. இத்தகைய பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகாண அமெரிக்கா வாஷிங்டன் மாநாட்டின் அவசியத்தை வற்புறுத்தியது. அதன் மூலம் ஹவாய், பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய இடங்களில் தமக்கிருந்த வாணிபத் தலங்களைப் போல் சீனாவிலும் வாணிபத்தலங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாமென அமெரிக்கா கருதியது. மேலும் ஆங்கில ஜப்பானிய உடன்பாட்டுடன் தம்மையும், பிரான்சையும் இணைத்து நான்கு வல்லரசு உடன்படிக்கையை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற உள்நோக்குடன் அமெரிக்கா வாஷிங்டன் மாநாடு கூட்டப்பட வேண்டுமென்றது.

மாநாட்டில் சீனாவின் நிலை

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகச் சீனாவும் இத்தகைய மாநாடொன்று கூட்டப்பட வேண்டுமென்பதைப் பேராவலுடன் எதிர்பார்த்தது. 1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியின் விளைவாகச் சீன மக்கள் மனத்தில் தேசியத் தீ கொளுந்துவிட்டு எரியலாயிற்று. சீன மக்கள் அயலவரின் கட்டுப்பாட்டிற்குச் சீனாவில் முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமென்பதில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தினர். அதன் மூலம் தமது பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியலமைப்பு ஆகியவற்றை வலிமையுடையனவாகச் செய்ய விரும்பினர். அதனால் தான் ஜப்பானின் 21 அம்சக் கோரிக்கைகளை சீனர்கள் வெறுத்தனர். மே நான்காம் நாள் இயக்கமும் இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே எழுந்தது. இத்தகைய குழ்நிலையில் வாஷிங்டன் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. சீனாவுக்கோர் வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. சீனா அவ்வாய்ப்பினை நழுவவிடாமல் தானும் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்றது.

மாநாட்டில் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள்

1921-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 12-ஆம் நாள் ஹியூக்ஸ் என்ற அமெரிக்க செயலரின் தலைமையில் தொடங்கிய அம்மாநாடு படைபலக் குறைப்பு என்பதைத் தன் முக்கியக் கருத்தாகக் கொண்டிருந்ததுடன், பொதுவான தீர்மானங்களை உருவாக்குவதுடன் அதற்காக உருவாகப் பணிபுரிதலைத் தம்முடைய நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. தூரகிழக்கு நாடுகளில் அமைதியை உருவாக்குதல் மற்றொரு முக்கிய நோக்கமாகும்.

ஏற்கனவே கூறிய ஆறு உடன்படிக்கைகள், 13தீர்மானங்கள் ஆகியவை நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் இரண்டு தனிப்பட்ட உடன்படிக்கைகள் மாநாட்டின் நடவடிக்கைகளுக்கு அப்பாற்பட்டனவாக நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றுள் 'ஐந்து வல்லரசுகள் கப்பற்படை ஒப்பந்தம்' (Five Power Naval Pact), 'நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை' (Four Power Treaty), 'ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை' (Nine Power Treaty) முதலியவை முக்கியமானவை.

1. ஐந்து வல்லரசுகளின் கப்பற்படை ஒப்பந்தம்

பிரிட்டன், அமெரிக்கா, ஜப்பான், பிரான்சு, இத்தாலி ஆகிய நாடுகள் தமக்குள் ஐந்து வல்லரசுகள் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டன. கப்பல் வாணிபப் போட்டிகளின் காரணமாக எழுந்த சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணும் நோக்குடன் எழுந்ததே இவ்வுடன்படிக்கை ஆகும். கோட்டைகள் கட்டிக்கொள்ளுதல், கப்பற்படைத் தளங்களை அமைத்தல் போன்றவற்றில் உடன்படிக்கை நாடுகளுக்கிடையில் ஓர் வல்லமைச்சமன்பாடு காக்கப்பட வேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டது.

1921-ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வுடன்படிக்கையானது 1936-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் வரை செல்லுபடியாகுமென அறிவிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக கப்பல்களில் கொள்ளவு வரையறுக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா 5,25,000 டன்கள், பிரிட்டன் 5,25,000 டன்கள், ஜப்பான் 3,15,000 டன்கள், பிரான்சு 1,75,000 டன்கள், இத்தாலி 1,75,000 டன்கள் கொள்ளும் கப்பல்களைக் கட்டலாமென ஒப்புக்கொண்டன. ஜப்பானிய பகுதிகளில் கருத்தினைப் பிறநாடுகள் ஏற்றுக்கொண்ட பின்னர்தான் ஜப்பான் இவ்வுடன்படிக்கையை ஒப்புக்கொண்டது.

இவ்வுடன்படிக்கையின் வாயிலாக ஜப்பான் பல நன்மைகளைப் பெற்றது. மேல்திசை நாடுகள் ஜப்பானியப் பகுதிகளில் கோட்டைகள், தளங்கள் ஆகியன அமைப்பதில்லையென ஒப்புக்கொண்டதால் ஜப்பானின் பாதுகாப்பு அதிகரித்தது. குறிப்பாக மேல்நாட்டவர்களின் தலையீடுகள் ஏதுமின்மையால் ஜப்பான் தன்விருப்பம் போல் சீனப் பகுதிகளில் செயல்பட வாய்ப்பு கிட்டியது. மத்திய பசிபிக் பகுதியிலும், ஹாங்ஹாங்கிலும் பிரிட்டன் தன்னுடைய கப்பற்படைப் பலத்தைப் பெருக்குவதின்மூலம் தடைசெய்யப்பட்டது.

அதே நேரத்தில் சிங்கப்பூர், ஆஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து ஆகிய இடங்களில் பிரிட்டன் பெற்றிருந்த ஆதிக்கங்களில் வேறெந்த நாடுகளும் தலையிட இயலவில்லை. அயல்நாட்டவர்களின் தாக்குதல்களிலிருந்து ஜப்பான் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டது.

2. நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை

பிரிட்டன், பிரான்சு, அமெரிக்கா, ஜப்பான் ஆகிய நான்கு நாடுகள் இவ்வுடன்படிக்கையை செய்து கொண்டன. 1921-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 13-ஆம் நாள் செய்து கொள்ளப்பட்ட நான்கு வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை 10 ஆண்டுகள் காலத்திற்குச் செல்லுபடியாகுமென அறிவிக்கப்பட்டது. கீழ்க்கண்டவை அதன் முக்கியக் கூறுகளாகும்.

அ. உடன்படிக்கை நாடுகள் பசிபிக்கடல் பகுதியில் ஒவ்வொருவர் உரிமைகளையும் மதிக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டின் கடல் சூழ்ந்த நிலப்பரப்பு மற்றும் டொமினியன் அந்தஸ்து ஆகியவற்றையும் அனைத்து நாடுகளும் மதிக்க வேண்டும்.

ஆ. ராஜதந்திர உறவுமுறையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத உறவு முறைகளை கூட்டுமாநாட்டின் மூலம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். பசிபிக்கடல் பகுதியில் ஏற்படக்கூடிய சிக்கல்களை உறுப்பு நாடுகள் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்

இ. ஏதாவது ஒரு நாடு ஆக்கிரமிப்புக் கோட்பாட்டினைப் பின்பற்றினாலோ, அச்சுறுத்தல்களில் ஈடுபட்டாலோ மற்ற நாடுகள் தமக்குள் கருத்துக்களைப் பரிமாறிக்கொள்ள உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன.

மேலே சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை நான்கு வல்லரசுகளும் ஒப்புக்கொண்டன. அதனால் வாஷிங்டன் மாநாடு வெற்றிப்பாதையில் சென்றது. சர்வதேச சங்கத்தில் அங்கத்தினராகச் சேராத அமெரிக்கா இவ்வுடன்படிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டதால் பிற நாடுகள் அதனைக் கலந்தாலோசித்தபின்பே தம்முடைய கருத்துக்களைச் செயல்படுத்தத் தலைப்பட்டன. மேலும் ஆங்கில-ஜப்பானியக் கூட்டுறவினால் உருவாக்கப்பட்டிருந்த ஆதிக்கப்போர் அபாயங்கள் இவ்வுடன்படிக்கை காரணமாகத் தகர்த்தெறியப்பட்டன. ஜப்பான், தனது ஆதிக்கத்தை பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைக் கைவிட்டுவிட வேண்டிய கட்டாய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

3. ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை

வாஷிங்டன் மாநாட்டின் முக்கிய செயல்களில் 1923-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 6- ஆம் நாள் கையெழுத்தான ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கையும் ஒன்றாகும். மாநாட்டில் பங்கேற்ற நாடுகளனைத்தும் இதில் கையொப்பமிட்டன. இவ்வுடன்படிக்கையின்படி சீனாவின் இறைமை, விடுதலை, ஆட்சிமுறையில் நேர்மை ஆகியவை மதிக்கப்பட வேண்டுமென ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. சீனாவில் சம உரிமையுடன் கூடிய வாணிப சர்ந்தர்ப்பங்கள் இவ்வொத்த நாடுகள் அனைத்துக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்து ஏற்கப்பட்டது.

மாநாட்டில் சீனா சமர்ப்பித்த கோரிக்கைகள்

ஒன்பது வல்லரசுகள் உடன்படிக்கை கையெழுத்தாவதற்கு முன்னர் சீனா தன்னுடைய பொதுநலன்களினடிப்படையில் தனது விருப்பங்களையும் கருத்துக்களையும் பத்து அம்சங்கள் கொண்டதொரு கோரிக்கையாக மாநாட்டின் முன் சமர்ப்பித்தது. அக்கோரிக்கைகள் முழுமையாக ஏற்கப்படவில்லை. இருந்தபோதிலும் அம்மாநாட்டில் பங்கேற்ற அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜப்பான், இத்தாலி, நெதர்லாந்து, போர்ச்சுகல், சீனா ஆகிய நாடுகள் சீனாவைப் பலப்படுத்தக்கூடிய செயல்களை நடைமுறைப்படுத்த ஒப்புக்கொண்டன. சீனாவில் பிறநாடுகளின் செல்வாக்கு மண்டலங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

அந்நிய நாட்டினர் சீனாவில் ஏற்படுத்தியிருந்த அஞ்சலகங்கள் வானொலி நிலையங்கள், படைமுகாம்கள் ஆகியவற்றை நீக்கிவிட வேண்டுமென இம்மாநாடு முடிவு செய்தது. சீனா அந்நியரின் தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து தம்மை விடுவித்துக் கொள்ள முழு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

ஷாண்டுங் சிக்கல் தீர்க்கப்படல

வாஷிங்டன் மாநாட்டின் போது அம்மாநாட்டு நடவடிக்கைகளில் சேர்க்கப்படாத செயல்களும் நடைபெற்றன. அவற்றுள் முக்கியமான ஒன்று சீனாவுக்கும் ஜப்பானுக்குமிடையிருந்து வந்த ஷாண்டுங் சிக்கலாகும். ஷாண்டுங் சிக்கலைச் சீனாவும், ஜப்பானும் தீர்த்துக் கொண்டன. கடுமையான சர்ச்சைகளுக்குப்பின் இச்சிக்கல் தீர்க்கப்பட்டது. அதனால் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி ஷாண்டுங் குத்தகைப் பகுதிகள் அனைத்தையும் ஜப்பான் சீனாவிடம் திருப்பியளித்தது. அப்பகுதியில் ஜெர்மனி பெற்றிருந்த பகுதிகளையும் சீனா மீட்டுக் கொண்டது. ஆனால் ஜப்பான் ஷாண்டுங் பகுதியில் செலவிட்டிருந்த தொகையைத் தந்துவிட சீனா ஒப்புக்கொண்டது. இருப்பினும் ஜப்பான் சீனா மீது திணித்திருந்த 21 கோரிக்கைகளைத் திரும்பப் பெற மறுத்து விட்டது. இதனால் ஷாண்டுங் சிக்கல் உடனடியாகத் தீர்க்கப்படாமல் 1929-ல் தான் முடிவற்றது.

மாநாட்டின் முக்கியத்துவம்

சர்வதேச அடிப்படையிலான பல சிக்கல்களுக்கு இம்மாநாடு தீர்வு கண்டது. படைக்குறைப்பு பற்றி நிலையான முடிவுகள் ஏற்கப்பட்டன. அமெரிக்க-பிரிட்டன்-பிரெஞ்சு கடற்படைப் போட்டிகள் தவிர்க்கப்பட்டன. பசிபிக்கடல் பகுதியில் அமைதியான சூழ்நிலை உருவாயிற்று. சீனாவுக்கு இழைக்கப்பட்ட தவறுகள் திருத்தப்பட்டதுடன் அந்நாட்டின் முழு இறைமை ஏற்கப்பட்டது. இம்மாநாட்டில் பங்கேற்றதால் பிறநாடுகளுக்குச் சமமான அந்தஸ்தை சீனா பெற்றதெனலாம். அந்நாட்டின் பொருளாதாரம் அந்நாட்டு மக்களின் விருப்பப்படி வளர்ச்சியடைவதற்கான வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. அமெரிக்காவின் புகழும் செல்வாக்கும் ஓங்கின. பிரிட்டன் ஜப்பானுடனான கப்பற்படையின் அளவு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட போதிலும் அயல்நாட்டவர் ஜப்பானில் தடை செய்யப்பட்டமையால் ஜப்பான் பாதுகாப்புடன் தன் ஆதிக்கக் கோட்பாட்டைப் பெருக்கிக் கொள்ளும் வாய்ப்பினைப் பெற்றது.

ஷாண்டுங் பகுதியில் தனக்கு ஏற்பட்ட இழப்பினை மஞ்சூரியப் பகுதியில் தம்மை வளர்த்துக் கொண்டு ஜப்பான் ஈடுகட்டிக் கொண்டது. பல நாடுகளுடனும் நல்லுறவைப் பெற்ற ஜப்பான் தனது தன்னிறைவுக் கோட்பாட்டில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தலாயிற்று. தன்னுடைய மக்கள் தொகைப் பெருகத்தைத் தனது பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்காக ஜப்பான் நன்முறையில் பயன்படுத்திக் கொள்ள வாய்ப்புப் பெற்றது.

சுருக்கமாகச் சொன்னால் வாஷிங்டன் மகாநாட்டின் விளைவாகச் சீனாவும் ஜப்பானும் மட்டுமே மறைமுகமாகப் பல வாய்ப்புக்களைப் பெற்று முன்னேறின. அதன்பின்பு ஜப்பான் மஞ்சூரியாவில் பெற்ற ஆதிக்கம் காரணமாக மீண்டும் பூசல்கள் தோன்றின. வாஷிங்டன் மகாநாட்டின் நோக்கமும் சிதைவற்றது.

கோமின்டாங் கட்சியின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும்

1911-ஆம் ஆண்டுப் புரட்சியினை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு வந்த துங் மெங் ஹூய் என்ற ரகசிய அமைப்பிலிருந்து எழுச்சி பெற்றது தான் கோமின்டாங் கட்சி எனலாம். மஞ்சு வம்சம் தூக்கி எறியப்பட்ட பின் டாக்டர் சன் யாட் சென் இந்த அமைப்பு பிற ரகசிய சங்கங்களை இணைந்து தேசிய மக்கள் கட்சி அல்லது கோமின்டாங் என்பதை ஏற்படுத்தினார். யுவான் ஷி கே தன் செல்வாக்கை நிலை நாட்டுவதைக் கண்டு கோமின்டாங் கட்சி அவரை முதல் பராளுமன்ற கூட்டத்தில் கடுமையாக எதிர்த்தது. யுவானுடனான போராட்டத்தின் ஆரம்பத்தில் டாக்டர் சென்

குறைந்த வெற்றியைப் பெற்றார். இறுதியாக கோமின்டாங் கட்சி பீகிங் அரசாங்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சீனக் குடியரசை காண்டனின் நிறுவியது. அதன் தலைவராக டாக்டர் சென் விளங்கினார்.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. ஜப்பானிய பேராதிகத்தின் பொருள், தோற்றம் விளக்குக.
2. ஜப்பானிய பேராதிகத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியை விவரிக்குக.
3. முதல் உலகப் போரில் ஜப்பான் சேர்ந்ததற்கான காரணங்களை ஆராய்க.
4. முதல் உலகப் போரில் ஜப்பான் ஆற்றிய முக்கிய பங்குகளை விளக்குக.
5. “இருபத்தொன்று கோரிக்கைகள்” விவரிக்குக.
6. இருபத்தொன்று கோரிக்கைகளின் நோக்கங்கள் மற்றும் விதிகளை விளக்குக.
7. இருபத்தொன்று கோரிக்கைகள் சீனாவின்மீது தாக்கங்களை மதிப்பீடு செய்க.
8. வாஷிங்டன் மாநாட்டின் பின்னணி மற்றும் நோக்கங்களை விளக்குக.
9. வாஷிங்டன் மாநாட்டின் முக்கிய தீர்மானங்களை விவரிக்குக.
10. வாஷிங்டன் மாநாடு ஜப்பானிய விளைவுகளை மதிப்பீடு செய்க.

இயல் – மூன்று

குவோ-மின்-டாங்க் ஆட்சி – சியாங் காய்-ஷெக் – மஞ்சூரிய நெருக்கடி – இரண்டாம் சீன-ஜப்பான் போர் – இரண்டாம் உலகப் போரில் சீனா – மாவோ சே துங்கின் கீழ் சீனா – சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி – சீர்திருத்தங்கள் – கலாச்சாரப் புரட்சி.

நோக்கங்கள்

- ☐ குவோ-மின்-டாங்க் ஆட்சி – சியாங் காய்-ஷெக் தலைமையின் மதிப்பீடு.
- ☐ ஜப்பான் எதிர்ப்பு காலம் – மஞ்சூரிய நெருக்கடி, இரண்டாம் சீன-ஜப்பான் போர்.
- ☐ உலகப் போர் & கம்யூனிசம் – இரண்டாம் உலகப் போரில் சீனா, சீ.க.க. பங்கு.
- ☐ மாவோ கால சீனா – சீர்திருத்தங்கள், கலாச்சாரப் புரட்சி.

கோமிண்டாங் (Kuomintang – KMT) என்பது சீனக் குடியரசின் (Republic of China – Taiwan) வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்ற அரசியல் கட்சியாகும். இக்கட்சி ஒரே நேரத்தில் சீன தேசியவாத இயக்கத்திற்கும், சீன அரசியல் மாறுபாடுகளுக்கும், தைவானின் நவீன அரசியல் அமைப்பிற்கும் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக செயல்பட்டது. 1927 முதல் 1949 ஆம் ஆண்டு வரை சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியில் ஆளும் கட்சியாக இருந்த KMT, சீன உள்நாட்டுப் போரில் CCP-க்கு எதிரான தோல்விக்குப் பிறகு தைவானுக்கு இடம்பெயர்ந்து, 1987 ஆம் ஆண்டு வரை தைவானை இராணுவச் சட்டம் கீழ் ஒரே கட்சியாக ஆட்சி செய்தது. அரசியல் நோக்கில் இது மைய-வலதுசாரி முதல் முழுநிலை வலதுசாரி (Right Wing) போக்கைக் கொண்டதாக கருதப்படுகிறது. தைவானில் உள்ள முக்கிய அரசியல் கூட்டணியான Pan-Blue Alliance-இன் மிகப்பெரிய கட்சியாகவும், அதன் முக்கிய போட்டியாளராக உள்ள Pan-Green Alliance-இன் முக்கிய கட்சியான DPP-க்கு எதிராகவும் KMT செயல்பட்டு வருகிறது. 2025 நிலவரப்படி, சட்டமன்ற யுவானில் மிகப்பெரிய ஒற்றைக் கட்சியாக இருப்பதோடு, Cheng Li-wun கட்சித் தலைவராக உள்ளார்.

கோமிண்டாங் கட்சியின் தொடக்கம் 1894 ஆம் ஆண்டில் ஹவாய் மாநிலத்தின் ஹொனலுலுவில் சன் யாட்-சென் உருவாக்கிய 'சியாங் ஜோங்ஹுய்' (Revive China Society) என்ற ரகசிய தேசியவாத இயக்கத்திலிருந்து தோன்றியது. பின்னர், 1912 ஆம் ஆண்டு சீனக் குடியரசின் உருவாக்கத்திற்குப் பிறகு, தேசியவாத அரசியல் கட்சியை அமைப்பதற்கான சீர்திருத்தங்களைத் தொடங்கி, 1919 இல் ஷாங்காய் பிரெஞ்சு சலுகைத் துறையில் (French Concession) தனது அரசியல் அமைப்பை 'கோமிண்டாங்' என்ற பெயரில் மறுசீரமைத்தார். சன் யாட்-சென்னின் மரணத்திற்கு பின்னர், 1926–1928 காலத்தில் சியாங் கை-ஷெக் (Chiang Kai-shek) தலைமையில் கோமிண்டாங் வடக்குப்

பயணத்தை (Northern Expedition) மேற்கொண்டு, பல பிராந்திய போர்வீரர்கள் கொண்டிருந்த பியாங் அரசாங்கத்தைக் கலைத்து, சீனாவை ஒருங்கிணைத்தது குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாகும்.

ஆரம்பத்தில் CCP உடன் 'முதல் ஐக்கிய முன்னணி' (First United Front) என்ற பெயரில் கூட்டணியில் இருந்தது. ஆனால், சியாங் கை-ஷேக் கம்யூனிஸ்ட் சிந்தனையின் வளர்ச்சியை அச்சுறுத்தலாகக் கருதி, 1927 இல் CCP உறுப்பினர்களை கட்சியிலிருந்து நீக்கி, இரு கட்சிகளுக்கும் இடையில் கடுமையான சண்டை தொடங்கியது. இதன் விளைவாக சீன உள்நாட்டுப் போர் தீவிரமடைந்தது. 1937 இல் ஜப்பான் சீனாவைத் தாக்கியபோது (Second Sino-Japanese War), CCP உடன் மீண்டும் தற்காலிக கூட்டணி இருந்தாலும், போருக்குப் பிறகு தேசியவாத-கம்யூனிஸ்ட் மோதல் மீண்டும் வெடித்தது. 1949 இறுதியில் CCPயிடம் தோல்வியடைந்த பின்னர், சியாங் கை-ஷேக் தலைமையிலான கோமிண்டாங் தைவானுக்கு பின்வாங்கியது.

தைவானில் 1949 முதல் 1987 வரை KMT ஒற்றைக் கட்சி ஆட்சியை நிறுவியது. பிப்ரவரி 28 சம்பவத்திற்குப் பிறகு, 'வெள்ளை பயங்கரவாதம்' (White Terror) என அழைக்கப்படும் காலகட்டத்தில் இராணுவச் சட்டம் அறிவிக்கப்பட்டு, கம்யூனிச எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் பெயரில் குடிமக்களின் உரிமைகள் மிகுந்த அளவில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. கடுமையான அரசியல் கட்டுப்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தாலும், KMT தைவானின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மிக வேகமாக முன்னெடுத்து, 'தைவான் அதிசயம்' (Taiwan Miracle) என அழைக்கப்படும் தொழில்மயமாக்கல், நிலசீர்திருத்தம், ஏற்றுமதி சார்ந்த பொருளாதாரக் கொள்கைகள் ஆகியவற்றை வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தியது. 1970 களில் ROC-க்கு ஏற்பட்ட சர்வதேச இராஜதந்திர பின்னடைவுகள் - குறிப்பாக ஐ.நா. உறுப்பினர் பருப்பு இழப்பு மற்றும் PRC உலக நாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது - KMTக்கு பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தினாலும், தைவானின் உள்நாட்டு வளர்ச்சி தொடர்ந்தது.

1980 களில் சியாங் சிங்-குவோ (Chiang Ching-kuo) தலைமையில் இராணுவச் சட்டம் நீக்கப்பட்டு, எதிர்க்கட்சிகளுக்கான தடைகள் தளர்த்தப்பட்டன. பின்னர், லீ டெங்-ஹுய் (Lee Teng-hui) தைவானின் முதல் தாயகத் தலைவர் என உருவெடுத்து, முழுமையான ஜனநாயக சீர்திருத்தங்களை முன்வைத்து, 1996 இல் தைவானின் முதல் நேரடி ஜனாதிபதித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். இது KMTக்கு வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த மாற்றமாக இருந்தது. ஆனால், 2000 இல் நடைபெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலில் DPP வெற்றி பெற்று, KMTயின் 72 ஆண்டுகால தொடர்முடிவுக்கு வந்தது. 2008 இல் மாயிங்-ஜியோ மீண்டும் கட்சியை ஆட்சிக்கு கொண்டு வந்தார். 2016 இல் மீண்டும்

தோல்வியடைந்த பின்னர், 2024 தேர்தலில் KMT சட்டமன்ற பன்முகத்தன்மையை மீண்டும் கைப்பற்றியது.

கோமிண்டாங் கட்சியின் முக்கிய சித்தாந்த அடிப்படை சன் யாட்-சென் உருவாக்கிய மக்களின் மூன்று கொள்கைகள் (Three Principles of the People) – நாடு (Nationalism), ஜனநாயகம் (Democracy), மக்கள் வாழ்வு (People's Livelihood) – ஆகியவற்றிலிருந்து வருகிறது. ஜனநாயக மையவாதத்தை (Democratic Centralism) அடிப்படையாகக் கொண்ட இக்கட்சி, ROC-ஐ சீனாவின் ஒரே சட்டபூர்வ பிரதிநிதி என்று கருதுகிறது. PRC தலைமையிலான சீன ஒருங்கிணைப்பையும், முறையான தைவான் சுதந்திரத்தையும் ஒருங்கே எதிர்க்கும் KMT, 1992 ஒருமித்த கருத்தை (1992 Consensus) ஏற்றுக்கொண்டு, "ஒரு சீனா, வெவ்வேறு விளக்கங்கள்" என்ற நிலைப்பாட்டில் தைவான்-சீனா உறவை அமைதியாகத் தொடர விரும்புகிறது. KMT-யின் நிலைப்பாடு தைவானின் தற்போதைய நிலையைப் பேணுவதையே முன்னிலைப்படுத்துகிறது; நேரடி ஒருங்கிணைப்பு அல்லது சுதந்திரம் ஆகியவற்றில் எதற்கும் உடனடி ஆதரவு இல்லை.

குவோமின்டாங்க் (GMD/KMT)

குவோமின்டாங்க் (GMD/KMT) பற்றிய பொதுவான முழுமையான வரலாறு, மேற்கத்திய மொழிகளின் கல்வியியல் உலகில் ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறைவாகவே எழுதப்பட்டுள்ளது. இதற்கு முக்கிய காரணம், மேற்கத்திய அறிஞர்கள் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்ட காலகட்டங்கள் அல்லது GMD இன் தனிப்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள், வளர்ச்சி, மற்றும் அதன் வரலாற்று அனுபவங்களின் சிக்கல்களை மையமாகக் கொண்டு ஆராய்வதையே விரும்புகின்றனர். குறிப்பாக GMD ஒரு கட்சி-மாநிலம் (Party-State) என்ற வடிவத்தை எவ்வாறு உருவாக்கியது, சீனாவின் நவீன அரசியல் கலாச்சாரத்தை எவ்வாறு வடிவமைத்தது, மேலும் பின்னாளில் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CCP) நிறுவிய People's Republic of China (PRC) அரசியல் அமைப்புக்கான முன்னோடித் திட்டங்கள் எவ்வாறு GMD ஆட்சியிலேயே உருவாயின என்பது போன்ற தலைப்புகளில் Chien (1950) மற்றும் Bedeski (1981) போன்ற அறிஞர்கள் ஆராய்ச்சி செய்துள்ளனர். இவ்வாறான ஆய்வுகள், GMD-யை ஒரு அதிகார மையமாகவும், சீன தேசிய அரசின் உருவாக்கத்தில் முக்கிய பங்காற்றிய சீர்திருத்த சக்தியாகவும் விளக்குகின்றன.

GMD கட்சியின் வரலாறை 1924 மறுசீரமைப்புக்கு முன்பாக ஆழமாக விவரித்த முக்கியமான படைப்பு Yu (1966) ஆகும். இந்த நூல் GMD உருவாக்கத்தின் அடிப்படைகள், சன் யாட்-சென் தலைமையின் கட்டமைப்பு, ஆரம்பக் குழுக்களின் செயல்பாடுகள், மறுசீரமைப்பிற்குச் சென்ற உள்நாட்டு காரணிகள் போன்றவற்றை மிகவும் விரிவாக விவரிக்கிறது. பல தசாப்தங்கள் கடந்த பின்னரும் இதன் தகவல்

செழுமை, முதன்மை ஆதாரங்களின் பயன்பாடு, மற்றும் விவரணத் தெளிவு காரணமாக, Yu அவர்கள் எழுதிய இந்தப் படைப்பு இன்னமும் செல்லுபடியாகக் கருதப்படுகிறது.

மாறாக, சீனாவின் பிரதான நிலப்பகுதியிலும் தைவானிலும் உள்ள சீன அறிஞர்கள், GMD பற்றிய முழுமையான வரலாற்றை அறிவார்ந்த முறையில் தொகுத்து வெளியிடுவதில் மிகுந்த ஈடுபாட்டைக் கொண்டுள்ளனர். GMD தானே தனது வரலாற்றை பதிவுசெய்வதில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. 1940களிலேயே GMD தனது சொந்த கட்சி வரலாற்றுக் குழுவை (Zhongguo Guomindang Zhongyang Weiyuanhui Dangshi Weiyuanhui) அமைத்து, கட்சியின் ஆவணங்கள், காப்பகங்கள், அதிகாரப்பூர்வ அறிக்கைகள் போன்றவற்றை சேகரித்து பாதுகாத்தது. இந்தக் குழு வெளியிட்ட ‘Dangshi’ ஆவணங்கள், பின்னர் Li (1994) போன்ற கட்சி-வரலாற்றாசிரியர்கள் எழுதிய அதிகாரப்பூர்வ GMD வரலாறுகளுக்கான அடித்தளமாக அமைந்தன. இவை அனைத்தும் அரசியல் நிகழ்வுகளுக்கான அதிகாரப்பூர்வ விளக்கம், காலவரிசை, மற்றும் கட்சியின் உள்நிலை நோக்கங்களின் பிரதிபலிப்புகளைக் கொண்டன. அதேபோல், 1985 இல் வெளியிடப்பட்ட விளக்கப்பட்ட வரலாறுகள் (Illustrated Histories) காட்சிப் பொருட்களுடன் மிக விரிவான ஆவணத் தொகுப்பை வழங்கின.

பிரதான சீனாவில் GMD குறித்த கல்வியியல் ஆர்வம் 1980களின் இறுதியில் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அக்காலத்தில் குடியரசுக் கட்சி சகாப்தத்தின் (Republican Era) காப்பக ஆவணங்கள் படிப்படியாக திறக்கப்பட்டு, வரலாற்றாசிரியர்கள் முறையான ஆய்வுகளைத் தொடங்கினர். Ma et al. (1988) இந்த ஆரம்பப் பருவ ஆய்வுகளில் குறிப்பிடத்தக்கது. அதன் தகவல் பரவல் மற்றும் ஆவணப் பயன்பாடு காரணமாக இன்று வரை செல்லுபடியாகக் கருதப்படுகிறது. GMD வரலாற்றின் விரிவான காலவரிசையைக் கொண்ட Chen (1993) முக்கியமான குறிப்பு நூலாகும். Liu and Zhang (1991) GMD இன் முக்கிய அரசியல் தலைவர்கள் மற்றும் அவர்களின் பங்களிப்புகளின் குறித்த ஆவணப்படுத்தப்பட்ட தகவல்களை வழங்குகின்றன.

21ஆம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த அறிவார்ந்த படைப்பாக Yu and Zhu (2001) வெளியிட்ட தொகுப்பு கருதப்படுகிறது. இது பல PRC ஆராய்ச்சி மையங்களின் (Research Institutes) கூட்டு முயற்சியாகும் மற்றும் புஷுனு வரலாற்றின் மீது PRC அறிஞர்கள் கொண்ட பன்முக பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் ஊனீ ஆட்சியின் கீழ் புஷுனு வரலாற்றை எவ்வாறு மறுபரிசீலனை செய்து புரிந்துகொள்ள முயற்சிக்கிறார்கள் என்பதும் வெளிப்படுகிறது.¹ ஊனீ இன் புதிய தலைமுறை புலமைப்பரிசில் படைப்புகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவது Cui (2007), Yang (2008) போன்ற ஆய்வுகள் இவை புஷுனு ஆட்சியை அரசியல்-சமூக மாற்றத்தின் பார்வையில் மதிப்பிடுகின்றன. மேலும் டுரை (2014) ஆவண அடிப்படையிலான குறிப்புப் படைப்புகளை வழங்குவதன் மூலம் சீன வரலாற்றாசிரியர்களுக்கான முக்கிய ஆய்வுப் பொருள்களைக் கொடுக்கிறது.

சைனோபோன் உலகத்தைத் தாண்டி, ஜப்பானிய வரலாற்றாசிரியர்களும் GMD வரலாற்றில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். ஜப்பானிய நூலகங்கள் மற்றும் காப்பகங்களில் சீன குடியரசுக் கால ஆவணங்கள் பெருமளவில் இருப்பது இதற்கான முக்கிய காரணமாகும். Nozawa (1974) இவ்வகையில் முன்னோடி ஆய்வாகக் கருதப்படுகிறது, குறிப்பாக சீன தேசியப் புரட்சி மற்றும் GMD இன் ஆரம்ப பருவ இயக்கங்களை மையமாகக் கொண்டு செயல்படுகிறது.

1930களின் இறுதி வரை சீன அரசியலில் மிக வலுவான மற்றும் மிகப் பெரிய புரட்சிகர-குடியரசுக் கட்சியாக இருந்தது குவோமின்டாங் (KMT/GMD), தமிழில் " சீன தேசியவாதக் கட்சி" என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இது சன் யிக்சியன் (Sun Yixian / Sun Yat-sen) தலைமையில் 1912 ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. சிங்க் (Qing) பேரரசின் வீழ்ச்சிக்கு பின் சீனாவில் குடியரசு அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்ட போதும், நாடு பல பகுதிகளாகப் பிரிந்திருந்தது. பல மாகாணங்கள் பிராந்திய போர்வீரர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இந்நிலையை மாற்றி சீனாவை ஒரே குடியரசு அரசாங்கத்தின் கீழ் மீண்டும் ஒன்றிணைப்பதே GMD இன் அடிப்படை நோக்கமாக இருந்தது.

1912 ஆம் ஆண்டிலேயே புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட தேசிய சட்டமன்றத்தில் குவோமின்டாங் மிகப் பெரிய மற்றும் செல்வாக்குள்ள கட்சியாக உருவெடுத்தது. ஆனால் அரசியல் நிலைமை விரைவில் மாற்றமடைந்தது. அதிபர் யுவான் ஷிகாய் தனது அதிகாரத்தை விரிவுப்படுத்த சட்டமன்றத்தை கலைத்து, அரசியல் எதிர்ப்புகளை அடக்கத் தொடங்கினார். அவர் குவோமின்டாங் கட்சியை " சட்டவிரோத அமைப்பு" என்று அறிவிக்க, அதன் தலைவர்களும் முக்கிய உறுப்பினர்களும் நாடு விட்டு வெளியேற வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது. இதனால் குவோமின்டாங் மற்றும் அதன் புரட்சிகர தலைவர்கள் சுமார் 15 ஆண்டுகள் நீண்ட நாடுகடத்தல் மற்றும் ஆயுதப் போராட்டத்தின் பாதையில் சென்றனர்.

இந்த நாடுகடத்தல் காலத்தில் குவோமின்டாங் தனது அரசியல் அமைப்பை வலுப்படுத்தி, கட்சி ஒழுங்குகளை மேம்படுத்தி மற்றும் முக்கியமாக சொந்த இராணுவப் பிரிவு - தேசியப் புரட்சிப் படை (National Revolutionary Army) அமைத்தது. இது பின்னர் சீனாவை ஒன்றிணைக்கும் முக்கிய சக்தியாக ஆனது. 1926-1928 காலத்தில் நடந்த வடக்கு முனையப் பயணம் (Northern Expedition) குவோமின்டாங் வரலாற்றில் மிகச் சிறந்த சாதனையாக கருதப்படுகிறது. ஜியாங் ஜீஷி (Chiang Kai-shek) தலைமையில் நடைபெற்ற இந்த இராணுவ நடவடிக்கை, பிராந்திய போர்வீரர்களை வீழ்த்தி சீனாவின் பெரும்பகுதியை மீண்டும் ஒரே தேசிய அரசாங்கத்தின் கீழ் ஒன்றிணைக்கச் செய்தது.

1927-28 இன் வெற்றியின் பின், நான்ஜிங் நகரை மையமாகக் கொண்டு தேசிய அரசாங்கத்தை (Nationalist Government) நிறுவியது குவோமின்டாங். இந்த அரசு சீனாவின் பெரும்பகுதிக்கு சட்டபூர்வமான ஆட்சியை வழங்கும் வகையில் செயல்பட்டு, நிர்வாகம், கல்வி, இராணுவம் மற்றும் பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளில் பல

சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டது. GMD அரசு நாடு முழுவதும் நவீனமயத்தை ஏற்படுத்தவும் புதிய குடியரசு தேசத்தை கட்டியெழுப்பவும் முயற்சி செய்தது. ஆனால் அரசியல் உள்ளக பிரிவுகள், CCP உடனான கருத்து வேறுபாடுகள், மற்றும் சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட பொருளாதார சிக்கல்கள் தொடர்ந்து GMD ஐ சவாலுக்கு உள்ளாக்கின.

1930களின் நடுப்பகுதியில் இருந்து ஜப்பான் பேரரசின் சீனாவை நோக்கிய தாக்குதல்கள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. 1931 ஆம் ஆண்டு மஞ்சூரியாவை (Manchuria) கைப்பற்றிய ஜப்பான், 1937 ஆம் ஆண்டில் முழுமையான சீன-ஜப்பான் போரையும் தொடங்கியது. இதனால் GMD தேசிய அரசாங்கம் பாதுகாப்பு, இராணுவ தயாரிப்பு மற்றும் நாட்டின் நிலைத்தன்மை ஆகியவற்றை காப்பாற்றுவதற்காக தனது அனைத்து திறனையும் பயன்படுத்த வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இதுவே GMD இன் 1928 முதல் 1937 வரையிலான “நன்கு நிலைநிறுத்தப்பட்ட ஆட்சிக் காலம்” முடிவடைந்தது என வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

ஒட்டுமொத்தமாக, 1912 முதல் 1930களின் இறுதி வரை GMD சீனாவின் அரசியல் வரலாற்றை வடிவமைத்த மிகச் சிறந்த சக்தியாக இருந்தது. நாடுகடத்தலிலிருந்து தேசிய அரசாங்கத்திற்கும், பிராந்தியப் போர்வீரர்களின் சீனாவிலிருந்து ஒன்றிணைந்த குடியரசு நாட்டிற்கும் மாற்றுவதில் குவோமின்டாங் மிகப் பெரிய வரலாற்றுப் பங்கு வகித்தது.

கட்சி தோற்றம்

1800களின் பிற்பகுதியிலும் 1900களின் முற்பகுதியிலும் சீனாவில் செயல்பட்ட தேசியவாத அரசியல் சங்கங்கள், இலக்கிய சங்கங்கள் மற்றும் சீர்திருத்தக் குழுக்களின் தொடர்ச்சியாகவே கோமின்டாங்கின் தோற்றம் இருந்தது. சீனாவிற்குள், இந்தக் குழுக்கள் சிறியதாகவும், ரகசியமாகவும் இருந்தன, மேலும் பேச்சைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்யவில்லை. சீன மாணவர்கள் மற்றும் வெளிநாட்டினர் வசிக்கும் சீனாவின் எல்லைகளுக்கு வெளியே, அவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் இருந்தனர்.

வெளிநாட்டினரை வெளியேற்றி ஒருங்கிணைந்த சீன அரசாங்கத்தை அமைக்க அழைப்பு விடுத்த சன் யிக்கியனின் ஜிங்ஜோங்ஹாய் ('சீன சமூகத்தை மீட்டெடுங்கள்') மற்றும் மஞ்சுக்களை தூக்கியெறிந்து நில சீர்திருத்தத்தை அறிமுகப்படுத்துவதை ஊக்குவித்த டோங்மெங்குய் ('சீன புரட்சிகர கூட்டணி') ஆகியவை இரண்டு முக்கியமான நாற்றுக் குழுக்களாகும்.

இந்தக் குழுக்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, சீனாவில் அரசியல் தீவிரவாதம் மற்றும் தேசியவாதத்தைத் தூண்டின - இவை ஜின்ஹாய் அல்லது 1911 புரட்சிக்கு பங்களித்த கருத்துக்கள், இறுதியில் கிங் வம்சத்தை வீழ்த்தின. கோமின்டாங் இன்னும் ஒரு கட்சியாக இல்லாவிட்டாலும், அதன் எதிர்கால உறுப்பினர்கள் பலர் 1911 டிசம்பரில் நான்ஜிங்கில்

நடந்த மாநாட்டில் பங்கேற்றனர், அங்கு சன் யிக்கியன் ஒரு புதிய சீனக் குடியரசின் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

உருவாக்கம் மற்றும் பணி

டோங்மெங்குய் மற்றும் ஐந்து தேசியவாத குழுக்களின் ஒருங்கிணைப்பின் மூலம், ஆகஸ்ட் 1912 இன் பிற்பகுதியில் பெய்ஜிங்கில் கோமின்டாங் முறையாக உருவாக்கப்பட்டது. இது ஒரு பாராளுமன்ற அரசியல் கட்சியாக இருக்க வேண்டும், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட தேசிய சட்டமன்றத்தில் பங்கேற்கும் பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதன் தலைமை அமைப்பாளர் சாங் ஜியாரென் ஆவார், அவர் கோமின்டாங்கின் முதல் தலைவரானார், அதே நேரத்தில் சன் யிக்கியன் கட்சியின் முக்கிய தலைவராகவும் சித்தாந்த வழிகாட்டியாகவும் இருந்தார்.

டிசம்பர் 1912 மற்றும் ஜனவரி 1913 இல் நடைபெற்ற புதிய குடியரசின் தேசிய சட்டமன்றத்திற்கான தேர்தல்களில் கோமின்டாங் வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது. நவீன தரத்தின்படி, இந்தத் தேர்தல்கள் ஜனநாயகத்திலிருந்து வெகு தொலைவில் இருந்தன. 21 வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண்களுக்கு மட்டுமே வாக்களிக்கும் உரிமை இருந்தது, அவர்கள் சொத்துரிமையையோ அல்லது அடிப்படைக் கல்வியையோ முடித்திருப்பதை நிரூபிக்க முடியும். அனைத்து சீனர்களில் சுமார் 6% பேர் மட்டுமே வாக்காளர் பதிவுக்கு தகுதி பெற்றனர். சில பகுதிகளில் குறைந்த வாக்காளர் எண்ணிக்கை பங்கேற்பை மேலும் குறைத்தது.

இந்த வரையறுக்கப்பட்ட வாக்குரிமைக்கு மேல், தேசிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. அதற்கு பதிலாக, அவர்கள் சுமார் 30,000 பரிந்துரைக்கப்பட்ட வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர், இந்த செயல்முறை லஞ்சம் மற்றும் ஊழலால் பாதிக்கப்பட்டது.

தேசிய சட்டமன்றம்

தேசிய சட்டமன்றத்தில் கோமின்டாங் பெரும்பான்மையான இடங்களை வென்றது, இரு அவைகளிலும் சுமார் 45% இடங்களைப் பெற்றது (பிரதிநிதிகள் சபையில் 596 இடங்களில் 269 இடங்களும், செனட்டில் 274 இடங்களில் 123 இடங்களும்). தேர்தலுக்குப் பிறகு, நான்கு போட்டி கட்சிகள் ஒன்றிணைந்து முற்போக்குக் கட்சியை உருவாக்கின, அது இரு அவைகளிலும் 223 இடங்களைக் கொண்டிருந்தது.

வெற்றிகரமான தேர்தல் இருந்தபோதிலும், தேசிய சட்டமன்றம் விரைவில் அதிகாரமற்றதாக மாறியது, எந்த அதிகாரத்தையும் நிலைநிறுத்தவோ அல்லது யுவான் ஷிகாயின் ஜனாதிபதி அதிகாரத்தை தடுக்கவோ முடியவில்லை. ஜனநாயக அரசாங்கங்கள், பிரதிநிதித்துவ சபைகள் மற்றும் அரசியல் கட்சிகள் அனைத்தும் சீனர்களுக்கு புதிய கருத்துக்களாக இருந்தன, மேலும் அவை பரவலாக நம்பப்படவில்லை அல்லது மதிக்கப்படவில்லை. தேசிய சட்டமன்றமும் நான்ஜிங்கிலிருந்து பெய்ஜிங்கிற்கு

மாற்றப்பட்டது, தெற்கில் கோமின்டாங்கின் ஆதரவாளர் தளத்திலிருந்தும் வடக்கில் யுவான் ஷிகாயின் அதிகார தளத்திலிருந்தும் விலகி இருந்தது.

தேசிய சட்டமன்றத்தின் முதல் பதவிக் காலத்தின் பெரும்பகுதி, ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களை எவ்வாறு குறைப்பது என்பது குறித்து விவாதிப்பதிலும், வாக்குவாதத்திலும் கழிந்தது. மார்ச் 1913 இல், அப்போது கோமின்டாங்கின் நாடாளுமன்றத் தலைவரும், யுவான் ஷிகாயின் வெளிப்படையான விமர்சகருமான சாங் ஜியாரென், ஷாங்காய் ரயில் நிலையத்தில் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இந்தக் கொலை, ஜனாதிபதியே இல்லையென்றால், ஷிகாயின் ஆதரவாளர்களால் நிச்சயமாக உத்தரவிடப்பட்டது.

அரசியலில் இருந்து புரட்சி வரை

ஷிகாய் சர்வாதிகாரப் பாதையில் செல்ல, குவோமின்டாங் ஒரு ஆயுதமேந்திய எழுச்சியை ஏற்பாடு செய்து தூண்டியது, பின்னர் அது இரண்டாம் புரட்சி என்று அழைக்கப்பட்டது. ஜூலை 1913 இல், நான்கு மத்தியமற்றும் தெற்கு மாகாணங்களில் (அன்ஹுய், ஜியாங்சு, ஹுனான் மற்றும் குவாங்டாங்) குவோமின்டாங் அரசியல்வாதிகள் பெய்ஜிங்கிலிருந்து தங்கள் சுதந்திரத்தை அறிவித்தனர்.

ஷிகாய் விரைவாகவும் மிருகத்தனமாகவும் பதிலளித்து, நான்ஜிங்கைக் கைப்பற்ற தனது படைகளை தெற்கே அனுப்பினார். கோமின்டாங்கிற்கு விசுவாசமான இராணுவப் படைகள் அழிக்கப்பட்டன அல்லது சிதறடிக்கப்பட்டன, எனவே சன் யிக்கியன் ஜப்பானுக்கு தப்பிச் செல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. 1913 ஆம் ஆண்டின் கடைசி வாரங்களில், கோமின்டாங் உறுப்பினர்களை அனைத்து அரசாங்கப் பதவிகளிலிருந்தும் வெளியேற்றுமாறு ஷிகாய் உத்தரவிட்டார். சிறிது நேரத்திலேயே, தேசிய சட்டமன்றத்தின் காலவரையற்ற கலைப்பை ஷிகாய் அறிவித்தார்.

இப்போது சட்டவிரோதமானதாக அறிவிக்கப்பட்ட கோமின்டாங், புரட்சிகர இயக்கமாக மாறத் தொடங்கியது. அடுத்த மூன்று ஆண்டுகளை ஜப்பானில் கழித்த சன் யிக்கியன், கோமின்டாங்கை ஒரு இறுக்கமான, மிகவும் ஒழுக்கமான இயக்கமாக வடிவமைக்க முயன்றார். அவரது முதல் முயற்சிகள் பெரும்பாலும் தோல்வியடைந்தன: கோமின்டாங் யுவான் ஷிகாய் அல்லது சீனாவின் சக்திவாய்ந்த போர்வீரர்களை எதிர்த்து நிற்கும் திறன் கொண்டது என்று சிலர் நம்பினர். ஷிகாயின் மரணத்திற்குப் பிறகு, 1917 இல் சன் தெற்கு சீனாவுக்குத் திரும்பினார், அங்கு நொறுங்கிக்கொண்டிருந்த கோமின்டாங்கை மீண்டும் உயிர்ப்பிக்கவும் ஒன்றாக வைத்திருக்கவும் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்தார்.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் கூட்டணி

1923 ஆம் ஆண்டு வாக்கில், சன், கோமின்டாங்கை ஒரு சூட் அண்ட் டை நாடாளுமன்றக் கட்சியிலிருந்து ஒரு போர்க்குணமிக்க புரட்சிகரக் குழுவாக வெற்றிகரமாக மாற்றினார். கட்சி அமைப்பு குறைவான ஜனநாயகமாகவும், படிநிலை ரீதியாகவும், மிகவும் ஒழுக்கமாகவும் மாறியது. மேலும் அது மேலும் சர்வாதிகாரமாகவும் மாறியது, இது ஒரு சக்திவாய்ந்த நிர்வாகக் குழுவை உருவாக்குவதாலும், சன் யிக்சியனை 'கிராண்ட் மார்ஷல்' பதவிக்கு உயர்த்தியதாலும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இப்போது கட்சி உறுப்பினர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அதை வழிநடத்தும் சன், சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைத்து குடியரசு அரசாங்கத்தை மீண்டும் நிறுவ உதவும் தனிநபர்கள் மற்றும் குழுக்களுடன் தொடர்புகளை உருவாக்கத் தொடங்கினார். தெற்குப் போர்வீரர்களின் ஆதரவுடன், சன் மற்றும் குவோமின்டாங் ஆகியோர் குவாங்டாங் மாகாணத்தில் ஒரு இராணுவக் குடியரசை உருவாக்க முடிந்தது, அதன் தலைநகரம் ஹாங்காங் மற்றும் மக்காவிலிருந்து வெகு தொலைவில் இல்லாத குவாங்சோவில் இருந்தது.

ரஷ்ய மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆதரவையும் சன் நாடினார். மிகைல் போரோடின் தலைமையிலான சோவியத் யூனியனின் ஆலோசகர்களின் ஒரு சிறிய குழு 1923 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் குவாங்சோவுக்கு வந்தது. அவர்கள் கட்சி ஒழுக்கம், இராணுவப் பயிற்சி மற்றும் தந்திரோபாயங்கள் குறித்து கோமின்டாங் தலைவர்களுக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கினர். அப்போது ஷாங்காயை தளமாகக் கொண்ட புதிய சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் (CCP) ஒரு கூட்டு கூட்டணியை உருவாக்க சோவியத்துகள் கோமின்டாங்கை வலியுறுத்தினர். சன் யிக்சியன் அதற்கு ஒப்புக்கொண்டு, பின்னர் முதல் ஐக்கிய முன்னணி என்று அழைக்கப்பட்ட கோமின்டாங் மற்றும் CCP இடையே ஒரு கூட்டணியை எளிதாக்கினார்.

எதிர்பார்க்கப்படுவது போல, கோமின்டாங்கின் மிக உயர்ந்த முன்னுரிமைகளில் ஒன்று போர் பிரபுத்துவத்தை அடக்குவதற்கு போதுமான வலிமையான இராணுவப் பிரிவை உருவாக்குவதாகும். ஜூன் 1924 இல், சீன மற்றும் ரஷ்ய கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆதரவுடன் கோமின்டாங், குவாங்சோவில் ஹுவாங்பு இராணுவ அகாடமியைத் திறந்தது.

ஹுவாங்பு (வேட்-கில்ஸ்: வாம்போவா) என்பது சோவியத் ரஷ்யாவில் உள்ள இதே போன்ற நிறுவனங்களை மாதிரியாகக் கொண்ட ஒரு நவீன பயிற்சி நிலையமாகும். இது 'புதிதாக' ஒரு புரட்சிகர இராணுவத்தை உருவாக்குவதற்காக வடிவமைக்கப்பட்டது. அதிகாரிகளைத் தயாரிப்பதில் அதன் முக்கிய கவனம் இருந்தபோதிலும், காலாட்படை வீரர்கள் ஹுவாங்புவில் சேர்க்கப்பட்டு பயிற்சி பெற்றனர். அதன் டஜன் கணக்கான

பட்டதாரிகள் தேசிய புரட்சிகர இராணுவம் (கோமின்டாங்கின் இராணுவப் பிரிவு) மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் செம்படை இரண்டிலும் குறிப்பிடத்தக்க தளபதிகளாக மாறுவார்கள்.

ஹுவாங்புவில் பயிற்சி மற்றும் பாடங்கள் சீனப் புரட்சியாளர்கள் மற்றும் கம்யூனிசத்தால் அனுப்பப்பட்ட சோவியத் இராணுவ ஆலோசகர்களால் வழங்கப்பட்டன. ஹுவாங்புவின் முதல் தளபதி சன்னின் இளம் இராணுவ சீடரான ஜியாங் ஜீஷி ஆவார், அதே நேரத்தில் எதிர்கால CCP தலைவர் சோங் என்லாய் அகாடமியின் அரசியல் துறையின் பொறுப்பாளராக இருந்தார்.

1925 ஆம் ஆண்டு கோடையில், குவோமின்டாங்கிற்கு ஒரு புதிய இராணுவத்தை ஒன்று சேர்ப்பதற்கு போதுமான ஹுவாங்பு பட்டதாரிகள் இருந்தனர். ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தேசியவாதிகள் இந்த இராணுவத்தை குவோமின்டாங்கிற்கு விசுவாசமான நான்கு மாகாண படைகளுடன் இணைத்தனர். இந்த ஒருங்கிணைந்த படை தேசிய புரட்சிகர இராணுவம் என்று அழைக்கப்பட்டு ஜியாங் ஜீஷியின் கட்டளையின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.

சூரியனுக்குப் பிந்தைய தலைமை

1925 ஆம் ஆண்டில் கோமின்டாங் எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு பிரச்சினை, சன் யிக்கியனுக்குப் பிறகு கட்சியை யார் வழிநடத்துவார்கள் என்பதுதான். முந்தைய ஆண்டு சன் கல்லீரல் புற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்டு, பல மாதங்களாக உடல்நலம் மோசமடைந்த பிறகு, அவர் மார்ச் 1925 இல் இறந்தார்.

பல ஆண்டுகளாக, சன் யிக்கியனின் தலைமைத்துவமும் தனிப்பட்ட அந்தஸ்தும் கோமின்டாங்கை ஒன்றாக வைத்திருப்பதில் முக்கிய பங்கு வகித்தன. கோமின்டாங் மிகவும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்ட கட்சியாக இருந்தது, கம்யூனிஸ்டுகள் முதல் தாராளவாதிகள் வரை, இராணுவவாதிகள் முதல் நவ-பாசிஸ்டுகள் வரை அனைத்து அரசியல் கண்ணோட்டங்களையும் உள்ளடக்கியது. 58 வயதில் சன் அகால மரணம் அடைந்ததால், கட்சியில் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு தலைவரோ அல்லது வெளிப்படையான வாரிசோ இல்லாமல் போனது.

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு, கோமின்டாங் மூன்று சாத்தியமான தலைவர்களுக்கு இடையே ஒரு அதிகாரப் போட்டியைச் சந்தித்தது: இடதுசாரி வாங் ஜிங்வே, பழமைவாத ஹு ஹான்மின் மற்றும் இராணுவவாத ஜியாங் ஜியேஷி. 1920களின் பிற்பகுதியில் சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைக்கும் அதன் இராணுவ நடவடிக்கை வரை கோமின்டாங்கை யார் வழிநடத்துவார்கள் என்ற கேள்விக்கு பதிலளிக்கப்படாமல் இருக்கும்.

ஐந்து முக்கிய புள்ளிகள்

1. டோங்மெங்குய் மற்றும் பிற தேசியவாத குழுக்களின் ஒருங்கிணைப்பாக, குவோமின்டாங் அல்லது சீன தேசியவாதக் கட்சி 1912 இல் உருவாக்கப்பட்டது.

2. கோமிண்டாங் முதலில் ஒரு நாடாளுமன்றக் கட்சியாகத் தொடங்கியது, 1912-13 தேர்தல்களில் வெற்றிகரமாகப் போட்டியிட்டு, புதிதாக அமைக்கப்பட்ட தேசிய சட்டமன்றத்திற்கு ஏராளமான பிரதிநிதிகளை வழங்கியது.

3. 1913-16ல் யுவான் ஷிகாயின் அதிகாரக் கைப்பற்றலுக்குப் பிறகு, சன் யிக்சியன் குவோமின்டாங்கை குவாங்சோவை தளமாகக் கொண்ட ஒரு இராணுவமயமாக்கப்பட்ட புரட்சிகரக் கட்சியாக மாற்றினார்.

4. 1920களில் சன் மாஸ்கோ மற்றும் தெற்குப் போர்வீரர்களிடமிருந்து ஆலோசனையையும் ஆதரவையும் நாடினார்; சீனாவின் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் கூட்டணி பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்; ஹுவாங்பு அகாடமியைக் கட்டினார் மற்றும் தேசிய புரட்சிகர இராணுவத்தை உருவாக்கினார்.

5. மார்ச் 1925 இல் சன் யிக்சியனின் மரணம் கோமின்டாங்கைத் தலைவரின்றி விட்டுச் சென்றது, பிரிவுகளாகப் பிரிந்தது மற்றும் வாங் ஜிங்வே மற்றும் ஜியாங் ஜீஷி இடையே ஒரு பிளவுபடுத்தும் அதிகாரப் போராட்டத்தின் அபாயத்தில் இருந்தது.

சியாங் காய்-ஷெக்

யாங் கை-ஷேக் ஒரு சீன இராணுவ மற்றும் அரசியல் தலைவராக இருந்தார், அவர் ஐந்து தசாப்தங்களாக கோமின்டாங்கை (சீன தேசியவாதக் கட்சி) வழிநடத்தினார் மற்றும் 1928 மற்றும் 1949 க்கு இடையில் சீன தேசியவாத அரசாங்கத்தின் அரசு தலைவராக இருந்தார்.

சியாங் கை-ஷேக் (ஜியாங் ஜீஷி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்) 1887 அக்டோபர் 31 அன்று சீனாவின் கிழக்கு கடற்கரை மாகாணமான ஜெஜியாங்கில் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு வணிகர். 18 வயதில் அவர் ஜப்பானில் உள்ள இராணுவ பயிற்சி கல்லூரிக்குச் சென்றார். கிங் வம்சத்தை தூக்கியெறிந்து சீனக் குடியரசை நிறுவிய எழுச்சியில் பங்கேற்க 1911 இல் சீனா திரும்பினார். சியாங் சன் யாட்-சென் நிறுவிய சீன தேசியவாதக் கட்சியின் (கோமின்டாங் அல்லது கேளம்டி என அழைக்கப்படுகிறது) உறுப்பினரானார்.

சன் யாட்-சென்னின் ஆதரவுடன், சியாங் 1924 இல் கான்டனில் உள்ள வாம்போவா இராணுவ அகாடமியின் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார், அங்கு அவர் தேசியவாத இராணுவத்தை உருவாக்கினார். 1925 இல் சன் இறந்த பிறகு, சியாங் KMT இன் தலைவரானார். நான்ஜிங்கை தளமாகக் கொண்ட ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தின் கீழ் சீனாவின் பெரும்பகுதியை மீண்டும் ஒன்றிணைத்த வடக்குப் பயணத்தை அவர் முன்னெடுத்தார். 1928 இல், சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை அடக்குவதற்கு அவர் தலைமை தாங்கினார்.

சீனாவில் ஒரு சாதாரண சீர்திருத்தத் திட்டத்தை சியாங் மேற்பார்வையிட்டார், ஆனால் அரசாங்கத்தின் வளங்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் உட்பட உள் எதிரிகளை எதிர்த்துப்

போராடுவதில் கவனம் செலுத்தின. 1931 முதல், சீனாவின் வடகிழக்கில் உள்ள மஞ்சூரியாவில் ஜப்பானிய படையெடுப்பையும் சியாங் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

1937 ஆம் ஆண்டு, ஜப்பான் சீனாவின் மீது முழு அளவிலான படையெடுப்பைத் தொடங்கியது. 1941 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கா ஜப்பானுக்கு எதிரான போரில் ஈடுபட்டபோது, சீனா நேச நாடுகளுள் ஒன்றாக மாறியது. சீனாவிற்குள் சியாங்கின் நிலை பலவீனமடைந்ததால், வெளிநாட்டில் அவரது அந்தஸ்து அதிகரித்தது. நவம்பர் 1943 இல் அவர் அமெரிக்க ஜனாதிபதி பிராங்க்ளின் டி ரூஸ்வெல்ட் மற்றும் பிரிட்டிஷ் பிரதமர் வின்ஸ்டன் சர்ச்சிலைச் சந்திக்க கெய்ரோவுக்குச் சென்றார். அவரது மனைவி சூங் மெய்-லிங் அவருடன் பயணம் செய்து மேற்கில் மேடம் சியாங் என்று பிரபலமானார்.

1946 ஆம் ஆண்டில், KMT மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு இடையே உள்நாட்டுப் போர் வெடித்தது. 1949 ஆம் ஆண்டில், கம்யூனிஸ்டுகள் வெற்றி பெற்று, சீன மக்கள் குடியரசை நிறுவினர். சியாங் மற்றும் மீதமுள்ள KMT படைகள் தைவான் தீவுக்கு தப்பி ஓடின. அங்கு சியாங் நாடுகடத்தப்பட்ட ஒரு அரசாங்கத்தை நிறுவினார், அதை அவர் அடுத்த 25 ஆண்டுகளுக்கு வழிநடத்தினார். இந்த அரசாங்கம் பல நாடுகளால் சீனாவின் சட்டபூர்வமான அரசாங்கமாக தொடர்ந்து அங்கீகரிக்கப்பட்டது, மேலும் சியாங்கின் வாழ்க்கையின் இறுதி வரை தைவான் ஐக்கிய நாடுகள் சபையில் சீனாவின் இடத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. அவர் ஏப்ரல் 5, 1975 அன்று இறந்தார்.

1943 சியாங்கின் ஆளுமை மற்றும் அரசியல்

ஒரு நபராகவும் அரசியல்வாதியாகவும், சியாங் வன்முறையாளர், ஒழுங்கற்றவர், ஆதிக்கம் செலுத்துபவர் மற்றும் முரண்பாடுகள் நிறைந்தவராக இருக்கலாம். அமெரிக்க பத்திரிகையாளர் தியோடர் வைட்டின் கூற்றுப்படி, அவர் திடீர் கோபங்களுக்கு ஆளானார், இது சாதாரண அடிதடிகளுக்கு வழிவகுத்தது, கொலைகள் கூட. அரசியல் ரீதியாக, சியாங் சன் யாட்-செனின் மூன்று மக்கள் கொள்கைகளைப் பிரசங்கித்தார், ஆனால் பாரம்பரிய கன்பூசியனிசம், ஒரு வலுவான சர்வாதிகாரம் மற்றும் புதிய வாழ்க்கை இயக்கம் என்று அழைக்கப்படும் புதிய கன்பூசியனிசம் மற்றும் கிறிஸ்தவத்தின் கலவையையும் விரும்பினார், அதை அவர் தனது மனைவியின் உதவியுடன் பரப்ப முயன்றார். சியாங் பாசிசம் மற்றும் நாசிசத்தில் கூட ஈடுபட்டார். சென்னைப் போலவே, சீனாவிற்கு வேலை செய்யும் எந்தவொரு அமைப்பையும், அதை செயல்படுத்த தேவையான வழிமுறைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் பரிசீலிக்க அவர் தயாராக இருந்தார்.

சியாங்கின் ஒரு பெரிய வெளியீடான *சீனாவின் விதி* என்ற புத்தகம், வெளிநாட்டினரை வெறுக்கும் தன்மையால் நிறைந்திருந்ததால், அவரது ஆலோசகர்கள் தங்கள் அமெரிக்க மற்றும் பிரிட்டிஷ் கூட்டாளிகளை புண்படுத்தும் பயத்தில் அதை

அச்சகங்களிலிருந்து இழுக்க வேண்டியிருந்தது. ஸ்டில்வெல்லின் ஊழியர்களில் ஒருவரான அமெரிக்கரான ஜான் சர்வீஸ் , புத்தகத்தை சீனாவின் "மெய்ன் காம்ப்" என்று குறிப்பிட்டார்.

1949 தோல்வி

சியாங் எதிர்பார்த்தது போலவே, இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவு சீனாவில் வெளிப்படையான உள்நாட்டுப் போர் வெடிக்க வழிவகுத்தது. போரின் போது சியாங் பாதுகாத்து வைத்திருந்த எந்த பலமும் அவருக்குப் பயனளிக்கவில்லை, ஏனெனில் 1949 இல் கம்யூனிஸ்டுகள் அவரது அரசாங்கத்தின் எச்சங்களை தைவானுக்கு தப்பிச் சென்றனர். முதலில், தைவானியர்கள் பிரதான நிலப்பகுதிக்கு எதிராக ஒரு பெரிய எதிர் தாக்குதலுக்கான நம்பிக்கையை வைத்திருந்தனர், ஆனால் காலப்போக்கில் உண்மை நிலைநாட்டப்பட்டது. சியாங் "சீனாவை இழந்த மனிதன்" என்று முத்திரை குத்தப்பட்டார், மேலும் சீனாவில் குடியரசுக் காலம் மற்றொரு தோல்வியுற்ற பரிசோதனையாகத் தோன்றியது.

1949-1975 இறப்பும் ஜனநாயகமும்

சியாங் 1975 இல் இறக்கும் வரை தைவானை ஒரு சர்வாதிகார ஜெனரலிசிமோவாக ஆட்சி செய்தார். அவரது மகனும் வாரிசுமான சியாங் சிங்-குவோ , பின்னர் இராணுவச் சட்டத்தை நீக்கி, எதிர்க்கட்சிகள் தோன்ற அனுமதித்து, இறுதியில் 1913 க்குப் பிறகு சீனாவில் முதல் சுதந்திரத் தேர்தல்களுக்கு ஆதரவாக பதவி விலகுவதன் மூலம் உலகை ஆச்சரியப்படுத்தினார். சியாங் கை-ஷேக்கின் மரபு ஜனநாயகம் மற்றும் செல்வத்திற்கான பாதையில் வெற்றிகரமாக இறங்கிய முதல் சீன அரசை உள்ளடக்கியதாக வளர்ந்ததால், உலகெங்கிலும் உள்ள நாடுகள் 1980 களில் தைவான் மாதிரியைப் பார்க்கத் தொடங்கின.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடி

1931-1933 மஞ்சூரியன் நெருக்கடி, ஜப்பானிய ரயில் தண்டவாளங்கள் வெடிப்பில் அழிக்கப்பட்ட முக்தன் சம்பவத்தைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்டது. இது நாசகாரர்கள் என்று கூறி, ஜப்பானியர்கள் பலவந்தமாக பதிலளித்து, சீன மாகாணமான மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றினர். இந்தப் பிரச்சினையை லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் விசாரித்தது, இது ஜப்பான் தவறு என்று கண்டறிந்தது. ஜப்பானியர்கள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸைப் புறக்கணித்து , அமைப்பை விட்டு வெளியேறினர். இரண்டாம் உலகப் போர் முடியும் வரை மாகாணம் சீன ஆட்சிக்குத் திரும்பவில்லை .

வால்ஸ்ட்ரீட் சரிவுக்குப் பிறகு, ஜப்பானிய போட்டியாளர்களிடமிருந்து தனது தொழில்துறையைப் பாதுகாக்க அமெரிக்க அரசாங்கம் வரிகளை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த வரிகள் ஜப்பானிய தொழில்துறையில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, அதிக வேலையின்மைக்கு வழிவகுத்தன. பொருளாதார நிலைமை மோசமடைந்ததால்,

ஜப்பான் தனது பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து, அது இன்னும் வலுவான நாடு காட்ட ஒரே வழி விரிவாக்கம் மட்டுமே என்று இராணுவத் தலைவர்கள் தங்கள் கருத்தை தெரிவிக்கின்றனர் . ஜப்பானியர்கள் ஏற்கனவே ஆசிய நிலப்பரப்பில் ஒரு காலனியைக் கொண்டிருந்தனர், மேலும் பல பகுதிகளில், குறிப்பாக மஞ்சூரியா என்ற சீன மாகாணத்தில் செல்வாக்கு மிக்கவர்களாக இருந்தனர்.

நிலக்கரி மற்றும் இரும்புத் தாது போன்ற ஜப்பானின் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட மூலப்பொருட்களின் பெரும்பகுதி மஞ்சூரியாவாகும். செப்டம்பர் 1931 இல், மஞ்சூரியாவிலிருந்து கடற்கரைக்கு ஜப்பானியருக்குச் சொந்தமான இரயில் பாதை முக்டனில் சேதப்படுத்தப்பட்டது.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடிக்கான காரணங்கள்

உலகெங்கிலும் உள்ள நாடுகள் திடீர் உலகளாவிய பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வால் பாதிக்கப்பட்டன. அதன் பொருளாதாரத்தை தொடர்ந்து இயங்க வைக்க, ஜப்பானுக்கு ஏற்றுமதியை அதிகரிக்கவும் இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தவும் புதிய வழிகள் தேவைப்பட்டன.

ஜப்பானின் முக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருள் அதன் முதன்மையான இயற்கை வளமான பட்டு ஆகும். பட்டு தவிர, ஜப்பானில் சில இயற்கை வளங்கள் மட்டுமே இருந்தன. பெரும் மந்தநிலை இறுதியில் ஜப்பானை அடைந்தவுடன், பட்டு கூட அதன் அசல் விலைக்கு மதிப்புள்ளதாக இல்லை. அமெரிக்காவிலும் பல மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் உள்ள மக்கள் விலையுயர்ந்த ஜவுளியான ஜப்பானிய பட்டை இனி வாங்க முடியாததால் இது நடந்தது. பெரும் மந்தநிலை அதனுடன் பரவலான வேலையின்மையைக் கொண்டு வந்தது, 1930 வாக்கில், ஜப்பான் அதன் மொத்த பணியாளர்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கை இழந்தது.

1915 ஆம் ஆண்டு முதல், ஜப்பான் சீனாவிடமிருந்து மஞ்சூரியாவில் உள்ள பரந்த பிரதேசங்களை குத்தகைக்கு எடுத்தது, அவை ஜப்பானிய பொருளாதாரத்திற்கு உதவ இயற்கை வளங்களை வெட்டியெடுத்து தெற்கு மஞ்சூரியா ரயில்வேயைப் பயன்படுத்தி கொரியா வழியாக ஜப்பானுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டன.

பெரும் மந்தநிலையின் துயரங்களைத் தவிர, வடக்கிலிருந்து வரும் சோவியத் அச்சுறுத்தலை ஜப்பான் மனதில் கொள்ள வேண்டும். 1905 இல் ஜப்பான் ரஷ்யாவை தோற்கடித்ததிலிருந்து, ஜப்பான் அதன் வடக்குப் போட்டியாளரிடமிருந்து ஒரு பழிவாங்கும் இயக்கத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது என்பதிலிருந்து இது உருவானது. ஜப்பானுக்கு இரண்டு முக்கிய காரணங்களுக்காக மஞ்சூரியா தேவைப்பட்டது:

1. மஞ்சூரியாவின் இயற்கை வளங்களை அணுகுவதற்கு;
2. தனக்கும் இடையே ஒரு இடையக மண்டலத்தை நிறுவுவதற்கு சோவியத் யூனியன்.

முதலாம் உலகப் போரின் போது, ஜப்பான் நாடு நாடுகளுக்கு இடையேயான கூட்டணியில் இணைந்து, போரின் முடிவில், லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் நிறுவன உறுப்பினராக இருந்தது. இந்தக் கூட்டணி, சீனாவில் தனது செல்வாக்கை விரிவுபடுத்த ஜப்பானுக்கு வாய்ப்பளித்தது.

செப்டம்பர் 18, 1931 அன்று, லெப்டினன்ட் சுமோரி கவாமோட்டோவின் கீழ் ஜப்பானிய குவாண்டங் இராணுவத்தின் வீரர்கள் தெற்கு மஞ்சூரியா ரயில்வேயின் ஒரு பகுதியை நாசமாக்கினர். தண்டவாளங்கள் பெரிய அளவில் சேதமடையவில்லை என்றாலும் (சேதமடைந்த பகுதியை ரயில்கள் இன்னும் கடந்து செல்ல முடிந்தது), ஜப்பான் சீனர்களைக் குறை கூறியது.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடி நாடுகள் சங்கம்

மஞ்சூரியன் நெருக்கடி, லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸுக்கு ஒரு நாடு மற்றொரு நாடு மீது செய்யும் குற்றத்தைத் தடுக்கும் சக்தியோ அல்லது தடுக்கும் திறனோ இல்லை என்பதை நிரூபித்தது. ஜப்பான் இறுதியில் மார்ச் 1933 இல் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸை விட்டு வெளியேறியது.

ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் இன்னும் வலுக்கட்டாயமாக தலையிடாததற்கு காரணங்கள் இருந்தன. முதன்மையாக, அது பெரும் மந்தநிலையின் சகாப்தம். எந்த மாநிலத்திற்கும் பணம் அல்லது வழிமுறைகள் இல்லை, அல்லது ஆசியாவில் ஒரு பாதுகாவலராக தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளும் விருப்பம் இல்லை. குறைந்தபட்சம் கோட்பாட்டளவில் ஜப்பானைத் தடுக்கக்கூடிய மிக நெருக்கமான வல்லரசு சோவியத் யூனியன் இருப்பினும், சோவியத் யூனியன் 1934 இல் லீக்கில் இணைந்தது, அந்த நேரத்தில் ஜப்பான் ஏற்கனவே அந்த அமைப்பை விட்டு வெளியேறியிருந்தது.

முக்தன் சம்பவம் மற்றும் மஞ்சூரியா படையெடுப்பு

சீனர்கள் அந்தப் பகுதியில் உள்ள எந்தவொரு ஜப்பானிய சொத்துக்களையும் தாக்கினால், பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளைத் தொடங்க ஜப்பானிய ஏகாதிபத்திய இராணுவம் ஜப்பானிய அரசாங்கத்திடம் அனுமதி பெற்றது. இதன் விளைவாக, முக்டனில் நடந்த வெடிப்புக்கு ஜப்பானிய துருப்புக்கள் அருகிலுள்ள சீனப் படையணியைத் தாக்கி, அதைப் பாதுகாப்பாகக் கைப்பற்றின. ஏனெனில், இந்தப் பகுதியில் ஜப்பானிய துருப்புக்களின் எந்தவொரு தாக்குதலையும் எதிர்க்க வேண்டாம் என்று சீன அரசாங்கம் அந்தப் பகுதியில் உள்ள துருப்புக்களுக்கு உத்தரவிட்டிருந்தது.

இந்த சம்பவம், பிராந்திய விரிவாக்க செயல்முறையைத் தொடங்கத் தீர்மானித்த ஜப்பானிய அதிகாரிகளின் ஒரு தலைசிறந்த தாக்குதலாகும். முக்டனில் நடந்த குண்டுவெடிப்பு, பழிவாங்கும் தாக்குதலை செயல்படுத்த ஜப்பானிய துருப்புக்களால் திட்டமிடப்பட்டிருக்கலாம். முக்டனைக் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து, ஜப்பானிய

துருப்புக்கள் அப்பகுதியில் உள்ள பிற நகரங்களையும் நகரங்களையும் ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின.⁵ மாதங்கள் முழு மஞ்சூரியாவும் ஜப்பானிய இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தது.

மஞ்சூரியா படையெடுப்பிற்கு சீனர்களின் எதிர்வினை

முத்தன் சம்பவத்தின் போது சீன அரசாங்கத்தின் கொள்கை, இந்தப் பகுதியில் ஜப்பானிய துருப்புக்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காதது ஆகும். இதற்கு முக்கிய காரணம், சீனாவில் கம்யூனிசத்தைத் தோற்கடித்து, வலுவான மற்றும் நிலையான அரசாங்கத்தைப் பெறுவதில் அவர்கள் தங்கள் முயற்சிகளைக் குவிக்க விரும்பியதே ஆகும். இதன் விளைவாக, சுமார் 11,000 பேரைக் கொண்ட ஜப்பானியப் படை, மஞ்சூரியாவின் பெரும்பகுதியை மிக எளிதாகக் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது, அந்தப் பகுதியில் கால் மில்லியன் சீனத் துருப்புக்கள் இருந்தபோதிலும்.

மஞ்சூரியாவின் கட்டுப்பாட்டைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள சீனர்கள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸிடம் மேல்முறையீடு செய்தனர். அக்டோபரில் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் ஜப்பானிய துருப்புக்கள் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டும் என்று ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றி, இரு தரப்பினரின் கூற்றுக்களையும் விசாரிக்க ஒரு ஆணையத்தை அமைத்தது. ஜப்பானியர்கள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் தீர்மானத்தை நிராகரித்து, சீன அரசாங்கத்துடன் நேரடி பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர். இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியடைந்தன, இப்போது சில எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் ஜப்பானியர்கள் மஞ்சூரியாவின் பக்கத்தில் உள்ள பகுதிகள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன தொடங்கினர். பின்னர் அவர்கள் ஜப்பானிய பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்கு வெளியே இருந்த சீன நகரமான ஷாங்காய் மீது தாக்குதலைத் தொடங்கினர்.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடிக்கு லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் பதில்

சர்வதேச சங்கமான லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் இந்த விவகாரத்தில் தனது முன்னரே தீர்மானிக்கப்பட்ட நடுவர் நடைமுறையை பின்பற்றியது. சீனாவின் புகார்களையும் ஜப்பானின் நிலைப்பாட்டையும் கேட்ட பின்னர், சீனா மற்றும் ஜப்பானின் பிரதிநிதிகளைத் தவிர்த்து கவுன்சில் இந்தப் பிரச்சினையை விவாதித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, விவகாரத்தை ஆய்வு செய்ய ஒரு ஆணையம் அமைக்கப்பட்டு, ஜப்பான் மஞ்சூரியாவிலிருந்து வெளியேற வேண்டும் என தீர்மானம் முன்வைக்கப்பட்டது. ஆனால் ஜப்பான், லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் விருப்பங்களைப் புறக்கணித்து, நெருக்கடியைத் தீர்க்க மேற்கொள்ளப்பட்ட பேச்சுவார்த்தைகள் மற்றும் இராஜதந்திர முயற்சிகளை உதாசீனப்படுத்தியது.

1932 அக்டோபரில், மஞ்சூரியா குறித்த தனது அறிக்கையை ஆணையம் சமர்ப்பித்தபோது, ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, 1933 பிப்ரவரியில் நடைபெற்ற லீக் ஆஃப்

நேஷன்ஸின் சிறப்பு சபை கூட்டத்தில், அதே தீர்மானம் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. இதற்கு எதிர்ப்பாக, ஜப்பானிய பிரதிநிதிகள் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸிலிருந்து வெளியேறினர், மேலும் அவர்கள் மீண்டும் அதில் சேரவில்லை.

1931 ஆம் ஆண்டில், ஜப்பானிய பேரரசு தெற்கு மஞ்சூரியா ரயில்வேயைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. செப்டம்பர் மாதத்தில், சீனர்கள் அந்த ரயில்வேயை நாசப்படுத்தியதாக ஜப்பான் குற்றம் சாட்டியது. இந்தப் பாசாங்கை காரணமாகக் கொண்டு, ஜப்பானிய இராணுவம் மஞ்சூரியாவை ஆக்கிரமித்து கைப்பற்றியது. சீனத் தற்காப்புப் படைகள் அகற்றப்பட்டு, அந்தப் பகுதி 'மஞ்சுகுவோ' என பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது. அங்கு, ஜப்பான் கட்டுப்பாட்டில் செயல்படும் ஒரு கைப்பாவை அரசாங்கம் நிறுவப்பட்டது.

சீனாவின் பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதி ஜப்பானால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டதால், சீனா நேரடியாக லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸிடம் உதவி கோரியது. லீக் அதிகாரிகளை மஞ்சூரியாவிற்கு அனுப்பியது; ஆனால் பயணம் நீண்ட நேரம் எடுத்துக்கொண்டதால், நிலைமையைப் பற்றிய அறிக்கை வெளியிடப்படுவதற்கு ஒரு ஆண்டு காலம் பிடித்தது. அந்த அறிக்கையில், ஜப்பான் தவறு செய்துள்ளதாக தெளிவாக அறிவிக்கப்பட்டது.

ஜப்பான் மஞ்சூரியாவிலிருந்து விலக வேண்டிய நிலையில் இருந்தாலும், அதற்கு பதிலாக சீனாவின் மீது தனது படையெடுப்பைத் தொடர முடிவு செய்தது. ஜப்பான் தனது நடவடிக்கைகளை சுய பாதுகாப்பு என்ற பெயரில் நியாயப்படுத்தியது. லீக் ஜப்பானுக்கு எதிரான அறிக்கையை அங்கீகரித்த பிறகு, ஜப்பான் லீக்கை விட்டு வெளியேறியது. இது லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸுக்கு ஒரு பெரும் அடியாக அமைந்தது.

ஜப்பானுக்கு எதிராக பொருளாதாரத் தடைகள் விதிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், ஜப்பானின் மிகப்பெரிய வர்த்தக கூட்டாளியாக அமெரிக்கா இருந்ததாலும், அமெரிக்கா லீக்கில் உறுப்பினராக இல்லாததாலும், இந்த முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. மேலும், ஜப்பானுடன் நல்லுறவைப் பேண விரும்பிய பிரிட்டன், ஜப்பானைத் தண்டிக்கும் லீக்கின் முயற்சிகளை பலவீனப்படுத்தியது. போர் வெடிக்கும் என்ற அச்சத்தால், லீக் உறுதியான முடிவுகளை எடுக்கத் தவறியது.

உண்மையில், ஜப்பானுக்கு எதிராக செயல்படக் கூடிய சக்தி சோவியத் யூனியன் அல்லது அமெரிக்கா மட்டுமே; ஆனால் இவை இரண்டும் லீக்கில் இல்லாததால், நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, மஞ்சூரியன் நெருக்கடி, சர்வதேச ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்க லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் சக்தியற்ற அமைப்பு என்பதைக் இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளுக்கு வெளிப்படையாக நிரூபித்தது.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடி காலவரிசை

தேதி	நிகழ்வு
1911-1912	சீனா சின்ஹாய் புரட்சியை அனுபவித்தது . அந்தப் புரட்சி சீன ஏகாதிபத்திய ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து பேரரசர் பு யியை பதவி நீக்கம் செய்தது.
18 செப்டம்பர் 1931	ஜப்பானிய ரயில்வேயை டைனமைட்டால் நிரப்பி வெடிக்கச் செய்து ஜப்பான் முக்டன் சம்பவத்தை திட்டமிட்டது .இந்த சம்பவம் சீனர்கள் மீது பழி சுமத்தப்பட்டது, இது மஞ்சூரியா மீதான ஜப்பானிய படையெடுப்பிற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது.
18 செப்டம்பர் 1931 - 28 பிப்ரவரி 1932	ஜப்பானிய குவாண்டங் இராணுவம் மஞ்சூரியா மீது படையெடுத்தது . படையெடுப்பு ஐந்து மாதங்களுக்கும் மேலாக நீடித்தது.
16 பிப்ரவரி 1932	ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை ஆக்கிரமித்து, முன்னாள் சீனப் பேரரசர் பு யியைத் தலைவராகக் கொண்டு மஞ்சுகுவோ மாநிலத்தை நிறுவியது.
மார்ச் 1933	ஜப்பான் வெளியேறியதுநாடுகளின் கூட்டமைப்புமஞ்சூரியா மீதான ஜப்பானிய படையெடுப்பிற்கு லீக்கின் எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடியின் விளைவுகள்

ஜப்பானியர்களை அடக்க லீக்கின் இயலாமை, ஆப்பிரிக்காவில் போரை நடத்த ஒரு வளர்ந்து வரும் ஐரோப்பிய சக்திக்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்கியது. அபிசீனியாவை (எத்தியோப்பியா) இணைக்க முயன்ற இத்தாலிக்கும் இதுவே வாய்ப்பு. இத்தாலியின் கவர்ச்சிகரமான தலைவர் பெனிட்டோ முசோலினி, ஜப்பானைத் தண்டிக்க லீக்கின் திறமையின்மையை உன்னிப்பாகக் கவனித்தார். லீக்கிலிருந்து அதிகாரம் இல்லாதது முசோலினிக்கு ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. 1935 ஆம் ஆண்டில், அபிசீனிய நெருக்கடி மீண்டும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸின் பயனற்ற தன்மையை நிரூபித்தது.

மஞ்சூரியன் நெருக்கடி - முக்கிய குறிப்புகள்

- ஜப்பானும் பெரும் மந்தநிலையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.
- இந்த வளங்களை வெட்டியெடுக்க ஜப்பானுக்கு புதிய வளங்களும் புதிய நிலங்களும் தேவைப்பட்டன.
- ஜப்பான் முக்டனில் ஒரு தவறான கொடி நடவடிக்கையைத் தூண்டியது.
- ஜப்பானிய குவாண்டங் இராணுவம் ஜப்பானிய தெற்கு மஞ்சூரியா ரயில்வேயை டைனமைட் மூலம் நாசப்படுத்தி, அதை வெடிக்கச் செய்து, சீனா மீது பழி சுமத்தியது.
- ஜப்பான் விரைவில் மஞ்சூரியாவைத் தாக்கி, ஆக்கிரமித்து, அதன் இடத்தில் மஞ்சுகுவோ என்ற கைப்பாவை அரசை நிறுவியது.
- இந்த நெருக்கடியைத் தீர்க்க முயற்சிப்பதில் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் முற்றிலும் திறமையற்றதாக இருந்தது.

இரண்டாம் சீன-ஜப்பானியப் போர்

1931-ஆம் ஆண்டில் ஜப்பான் மஞ்சூரியாவைக் கைப்பற்றிய பின் இரண்டு நாடுகளுக்கும் இடையில் பெரும் மோதல் ஏற்பட்டது. நன்கு சீரமைக்கப்பட்ட தலைவர்கள் இல்லாத சீனர்கள் அயல்நாட்டவரின் ஆக்கிரமிப்பை கடுமையாக எதிர்ப்பதில் முனைந்து நின்றனர். ஜப்பானிலும் ராணுவத்தளபதிகள் வெற்றி பெற்றனர். அதன் விளைவாக சீன ஜப்பானியப் போர் ஏற்பட்டது. 1941-ஆம் ஆண்டில் ஜப்பான் பெர்ல் துறைமுகத்தைத் தாக்கிய போது அப்போர் இரண்டாம் உலகப் போருடன் இடண்டறக் கலந்துவிட்டது. இப்போர் ஜப்பானியர்களால் ஒரு 'நிகழ்ச்சி' என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

காரணங்கள்

ஜப்பானிய மன்றோக் கொள்கை

மஞ்சூரியாவைப் பிடித்து 'மஞ்சுகோ' என்ற பொம்மை அரசை நிறுவிய ஜப்பான் சிறுகச் சிறுக தனது ஆதிக்கத்தை வட சீனா முழுவதிலும் பரப்ப முயற்சித்தது. இதன் பின்னர், ஜப்பான் தன்னுடைய அயலுறவுக் கொள்கையை அறிவித்தது இக்கொள்கைதான் 'ஜப்பானிய மன்றோக் கொள்கை' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இக்கொள்கையின்படி தூரக்கிழக்கு நாடுகளில் அமைதி காப்பது ஜப்பானின் பொறுப்பாகும். அந்நிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்து சீனாவை மீட்பதும், சீனாவின் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டையும் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் காப்பதும் தன்னுடைய தலையாய கடமையென ஜப்பான் அறிவித்தது. அதே போலக் கிழக்காசியப் பகுதிகளிலும் அமைதியைக் காக்கும் பொறுப்பும் ஜப்பானின் கடமை எனவும் அறிவித்தது. ஜப்பானுக்கு எதிராகச் சீனாவைத் தூண்டுகின்ற பணியிலோ மற்றும் கிழக்காசியப் பகுதிகளில் அமைதிக் குலைவு ஏற்படுத்த எந்த நாடுகள் முயன்றாலும், அதை ஜப்பான் கண்டிப்பாகத் தடுக்கும் என்றும் விளங்கியது. இக்கருத்துக்கள் பிரிட்டன், பிரான்சு, அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளுக்குச் சிறப்பாக அறிவிக்கப்பட்டன.

சீனாவின் மறுப்பு அறிக்கை

இதற்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில் சீனாவும் ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டது. உலகின் எப்பகுதியிலும் அமைதி காக்கும் பணியை எந்த ஒரு நாடும் தன்னுடைய தனிப் பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. சீனாவின் நட்புறவு நாடாகக் கருதும் எந்த நாடும் சீனாவின் வளர்ச்சியைக் கண்டு அச்சமடையத் தேவையில்லை என்பது போன்ற கருத்துக்களை வெளியிட்டுச் சீனா தனது எதிர்ப்பை அறிவித்தது. ஜப்பானின் இத்தகைய கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் காரணம், சீனாவின் வளர்ச்சியில் மேலை நாடுகள் பங்கேற்க முனைந்தது.

சீன ராணுவ பெருக்கம்

பன்னாட்டுக் கழகத்தைச் சேர்ந்த பொருளாதார நிபுணர் குழு, சீனாவின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்கான திட்டங்களை வகுத்துத் தர முன்வந்தது. அமெரிக்க நாடுகள் சீனாவின் விமானப்படை வளர்ச்சியிலும், விமானப் போக்குவரத்து வளர்ச்சியிலும்

பெருமளவுக்கு உதவியது. இதன் பயனாகச் சீனாவின் ராணுவம் மேலைட்டு முறையில் புதுப்பிக்கப்பட்டது. சீனா முழுவதையும் தன்னாதிக்கத்தில் கொண்டு வர வேண்டும் என்ற கனவை நனவாக்க முயன்று கொண்டிருந்த ஜப்பான், மேலைநாட்டு உதவியுடன் வளர்ந்து வரும் சீனாவைக் கண்டு அஞ்சியதில் வியப்பில்லை.

சீனா மீது ஜப்பான் விகித்த மூன்று கோரிக்கைகள்

இந்நிலையிலும் தனது ஆதிக்க வளர்ச்சியின் மூலம் சீனாவை அடிபணிய வைக்கும் நோக்கத்துடன் ஜப்பான் சீனாவிற்கு மூன்று கோரிக்கைகளை அனுப்பியது. இதை ஹிரோதா என்ற முதலமைச்சர் வெளியிட்டதால் ஹிரோதாவின் மூன்று கொள்கைகள் (The Hirota – Three Point Policy, 1936) என்றும், சீனாவில் புதிய ஆதிக்கக் கொள்கைகள் (நேற முசனநச டை ஊனாயெ) என்றும் வரலாற்றில் இது இடம் பெறுகின்றது. இக்கொள்கைகளின்படி

1. சீனா, மஞ்சுகோ அரசை அங்கீகரித்து, அதன் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டும்
2. சீனாவின் வடபகுதியில் கம்யூனிஸ்டுகளை அழிக்கவும், மேலை நாடுகளின் செல்வாக்கினை அடியோடு நீக்கவும் ஜப்பான் தனது முழு ஒத்துழைப்பும் வழங்கும்.
3. ஜப்பானின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஜப்பான், மஞ்சுகோ, சீனா ஆகிய மூன்று நாடுகளும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். சீனாவின் கோமின்டாங் அரசு ஜப்பானின் இப்புதிய கொள்கைகளை ஏற்று, ஜப்பானின் மேலாதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ள விரும்பவில்லை.

சீனாவில் ஜப்பானிய எதிர்ப்பியக்கம்

தன்னாதிக்க கொள்கைகளுக்குச் சீனா அமைதியாக அடிபணிய மறுப்பதைக் கண்டு வெகுண்ட ஜப்பான், படைப்பலம் கொண்டு அடி பணியச் செய்ய முயன்றது. வட சீனாவில் தேசிய அரசிற்கு எதிர்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. வடசீனாவின் ஐந்து மாநிலங்களில் (Hopei, Chahar, Suiyuan, Shansi and Shantung) கலகங்கள் தோன்றின. இக்கலகங்கள் காரணமாகக் காட்டி, ஜப்பான் வடசீனப் பகுதிகளில் தன்னாதிக்கத்தை நிறுவியது. இதன் விளைவாக ஜப்பானிய எதிர்ப்பியக்கம் சீனாவில் தீவிரமடைந்தது.

ஜப்பானால் சீனாவுக்கு ஏற்பட்ட பொருளாதாரப் பாதிப்பு

வடசீனாவில் ஆட்சியுரிமை பெற்ற பகுதிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டதால் ஜப்பானியப் பொருள்கள் கள்ளக்கடத்தல் மூலமாகச் சீனாவிற்கு ஏராளமாகக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஏற்கனவே மஞ்சூரியாவையும் வடசீன மாநிலங்களையும் இழந்ததினால் ஏராளமான வருவாயை இழந்திருந்த சீனா, ஜப்பானின் ஆதரவினால் நடைப்பெற்று வந்த கள்ளக் கடத்தல் மூலமாகச் சீனாவிற்கு ஏராளமாகக் கொண்டுவரப்பட்டன. ஏற்கனவே மஞ்சூரியாவையும், வடசீனா மாநிலங்களையும் இழந்ததினால் ஏராளமான வருவாயை இழந்திருந்த சீனா, ஜப்பானின் ஆதரவினால் நடைப்பெற்று வந்த கள்ளக்கடத்தல் மூலமாகப் பெருநட்டத்திற்கு உள்ளானது.

சுங்கவரி வருமானம் இதனால் மிகக் குறைந்தது. இத்துடன் இதுவரை சீனாவில் தடைசெய்யப்பட்டு வந்த போதை மருந்தை தன்னாட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் தயாரிப்பதிலும் (Narcotic drugs) அம்மருந்துகளைச் சீனா முழுவதிலும் விற்பனை செய்வதிலும் கொள்ளை இலாபம் கண்டது ஜப்பான், ஜப்பானியப் பொருள்கள் ஏராளமான அளவில் கள்ளக்கடத்தல் மூலமாகச் சீனாவிற்குள் நுழைந்து மலிவாக விற்கப்பட்டதால் சீனாவின் உற்பத்திப் பொருள்களின் விற்பனை மிகக் குறைந்தது. சீனாவின் நலிவுற்ற பொருளாதாரம் ஆட்டங்கண்டது.

ஜப்பானின் இத்தகைய நடவடிக்கைகளால் சீனாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி தடைபடுவதைக் கண்ட கோமின்டாங் அரசு, ஜப்பானுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தி முடிவு காண விழைந்தது. ஆனால் ஜப்பானிய அரசு 'ஹிரோதாவின் புதிய ஆக்கக் கொள்கை'யை ஏற்றுக் கொண்டே ஆக வேண்டும் எனவும், இராயுவம் உட்படச் சீனாவின் அனைத்து ஆட்சி துறைகளிலும் ஜப்பானிய ஆலோசகர்களை அனுமதிக்க வேண்டுமென்றும் ஜப்பான் வற்புறுத்தியது. இதற்கிடையில் சீனாவில் பெரும் அரசியல் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. கம்யூனிஸ்டுகளை அடியோடு ஒழிப்பதையே தனது முக்கியக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்த சியாங்-கே-ஷேக், ஜப்பானியரின் ஆக்கிரமிப்புக் கோரிக்கைகளைக் கூட ஏற்று அமைதி காண விரும்பினார்.

சீனாவில் தோன்றிய ஜப்பானிய தீவிர எதிர்ப்புணர்ச்சி

இந்நிலையில்தான் தீவிர ஜப்பானிய எதிர்ப்புணர்ச்சி சீனாவெங்கிலும் தோன்றி வளர்ந்தது. ஜப்பானியரைச் சீன மண்ணிலிருந்து விரட்டியடிப்பதையே அடிப்படைக் கொள்கையாகக் கொண்டு செயலாற்றி வந்த சீன கம்யூனிஸ்டுகளுக்கெதிராக அனுப்பப்பட்ட கோமின்டாங் படையும் கலகம் செய்தது. இக்கலகத்தை அடக்கி, படையினரிடையே உருவான கோமின்டாங் எதிர்புணர்வைகளையும் நோக்கத்துடன் சியான் நகர் நோக்கிச் சென்ற சியாங் தன்னுடைய படையதிகாரிகளாலேயே கடத்திச் செல்லப்பட்டார்.

கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு எதிராகத் தொடர்ந்த உள்நாட்டுப் போரை நிறுத்தி விட்டு, அதே கம்யூனிஸ்டுகளுடன் இணைந்து ஜப்பானியரை எதிர்க்க முடிவு செய்த பின்னர்தான் சியாங் விடுதலை செய்யப்பட்டார். கம்யூனிஸ்டுகளுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகள் வெற்றி பெற்றன. ஷியாங் கே ஷேக்கின் தலைமையில் ஜப்பானிய எதிர்ப்பியக்கத்தில் கம்யூனிஸ்டுகளும் முழுமூச்சுடன் உழைக்க முன்வந்தனர். இதனால் சியாங்கின் பெருமை உயர்ந்தது. அவரின் தலைமையில் இணைந்து வலிமை பெற்ற புத்துயிர் பெற்ற சீனா ஜப்பானியரை எதிர்க்கத் தயரானது.

சீனாவின் மீது ஜப்பானியப் படைகளின் தாக்குதல்கள்

இவ்வாறு அரசியலில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத மாறுதல்களினால் ஹிரோதாவின் புதிய ஆதிக்கக் கொள்கைகளைச் சீனா முழுவதுமாக ஏற்க மறுத்து மாறுதல் கோரியது. ஜப்பானும் புத்துயிர் பெற்ற சீனாவின் துடிப்பை உணர்ந், பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம்

அமைதி காண முன் வந்தது. இப்பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருந்த போதே, ஜப்பானியப் படைகள் ஜப்பானிய அரசின் ஆணையின்றியே வலிந்து தாக்குதல்கள் தொடங்கின. சீனப் படைகள் இத்தாக்குதல்களை முறியடித்தன. ஜப்பானியப் படைகளின் இந்த வரம்பற்ற செயல் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம் அமைதி காண விழையும் அடிப்படையைத் தகர்த்தன.

ஜப்பானின் ராணுவ பேராதிக்கக் கொள்கை

ஏற்கனவே ஜப்பான் ஜெர்மனியுடன் செய்து கொண்ட கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்திற்கு (Anti-Comintern) ஜப்பானில் கடும் எதிர்ப்பிலிருந்தது. இந்த எதிர்ப்புகளினால் ஹிரோதாவின் அமைச்சரவை வீழ்ந்தது. படையினர் ஆதிக்கம் பெற்றனர். பின்னர் கோனாயி (Konoye)யின் தலைமையிலான அமைச்சரவை படையினரின் கைப்பாவையாக மாறியது. படையினர் ஆதிக்கம் பெற்றவுடனே சமாதனப் பேச்சுவார்த்தைகள் நிறுத்தப்பட்டன. பேச்சுவார்த்தைகள், மாநாடுகள், உடன்படிக்கைகள் கைகள் அனைத்துமே துப்பாக்கியின் துணையால் தான் முடிவு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற வெறியுணர்வு தலை தூக்கியது.

சீனா முழுவதும் ஜப்பானியரின் கைவசமாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஜப்பானிய ராணுவத் தலைவர்கள் செயல்பட்டனர். கிழக்காசிய நாடுகளின் ஒப்பற்றத் தலைவனாக ஜப்பானை அனைத்து நாடுகளும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என ஜப்பான் கனவு கண்டது. இதை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத்தான் 'ஆசியா ஆசிரியருக்கே' என்ற கொள்கையையும் தீவிரமாகப் பரப்பியது.

போருக்கான உடனடி காரணம்

தென் மஞ்சூரிய இருப்புப் பாதையில் வெடித்த குண்டு மஞ்சூரியா முழுவதையும் ஜப்பான் வெற்றிக் கொள்ள வாய்ப்பை அளித்தது. அதே போல மற்றொரு மிகச் சிறிய நிகழ்ச்சி இரண்டாவது சீன ஜப்பானியப் போரையும் துவக்கியது. 1937-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் ஏழாம் தேதி, பீப்பிங் நகரின் தென்மேற்கில் ஒன்பது கல் தொலைவிலிருந்த மார்கோபோலோ பாலத்திற்கருகில் (Marco Polo Bridge, New Lukouchiao Railway Station) அத்துமீறி நுழைந்த ஜப்பானியப் படைகளின் மீது சீனப்படையினர் சுட்டனர். இச்சிறு நிகழ்ச்சியின் விளைவாகச் சீனா ஜப்பானியப் போர் ஆரம்பமானது. இந்நிகழ்ச்சியைக் காரணமாகக் கொண்டு பெரும் ஜப்பானியப் படை சீனாவிற்குள் நுழைந்து போரைத் துவக்கியது. இப்போர் முறைப்படி அறிவிப்புச் செய்யப்படாத போர் (Undeclared War) என்றும், ஜப்பானிய வரலாற்றில் 'சீன நிகழ்ச்சி' (China affair or China Incident) என்றும் குறிப்பிடப்படும்.

ஜூலை 29ஆம் தேதிக்குள்ளாக பீப்பிங்கும், டியன்சினும் ஜப்பானியர் வசமாயின. இதற்கிடையில் ஜப்பானியத் தலைமை அமைச்சர் கோனோயி, பேரரசரின் ஆணைக்கிணங்கப் பேச்சுவார்த்தைகளின் மூலம் அமைதி காண முன் வந்தார். பலமுறை இம்மாதிரி நடத்திய அமைதிப் பேச்சுவார்த்தைகளின் பயனற்ற முடிவைக் கண்டு கசப்புற்ற

சீன அரசு தன் சுதந்திரத்தைக் காக்க ராணுவத்தைப் பயன்படுத்துவது என்று முடிவு செய்தது. எனவே, போர் தொடர்ந்து நடைபெற எதுவாயிற்று. இவ்வாறு தொடங்கிய போர் இறுதியாக இரண்டாம் உலகப் பெரும் போருடன், இணைந்து ஜப்பானியரின் அழிவிற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

போரின் போக்கு

இப்போரின் நிகழ்ச்சிகளை எளிதில் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். 1. ஆகஸ்டு 13 ஆம் நாள் ஷாங்காய் நகர் தாக்கப்பட்டதிலிருந்து தேசிய சீனாவின் தலைநகரான நாங்கிங் நகரின் வீழ்ச்சி டிசம்பர் 15, 1937 வரை 2. நாங்கிங் நகர் வீழ்ந்ததிலிருந்து, காண்டன் மற்றும் ஆங்கோவ் (ர்யமெழற்) நகர் வீழ்ச்சி வரை - அக்டோபர், 1938. 3. ஆங்கோவ் நகரிலிருந்து சீன அரசு ஷெச்சுவான் மாநிலத் தலைநகரான சுங்கிங் நகரில் (Handow to Chungking in Szechuan Province) தஞ்சமடைந்ததற்குப் பின்னர் நடந்த போர் நிகழ்ச்சிகள்.

போரின் முதல் கட்டம்

போரின் முதல் கட்டமாக யாங்ட்சி நதியின் முகத் துவாரத்தில் அமைந்திருந்த ஷாங்காய் நகர் மீது ஜப்பானிய முப்படைகளும் பயங்கரத் தாக்குதல்களைத் தொடங்கி, சியாங்கின் படைகளின் வீரமிக்க தாக்குதல் ஜப்பானியப் படைகளின் முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. ஜப்பானிய விமானப் படைகள் பெருஞ்சேதத்தை விளைவித்துக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு மாதக் கடுந்தாக்குதல்களுக்குப் பின்னர் 1937 நவம்பர் மாதத்தில் ஷாங்காய் நகர் வீழ்ந்தது. இதன் பின்னர் தேசிய சீனாவின் தலைநகரான நாங்கிங் நகரை நோக்கி ஜப்பானியப் படைகள் பாய்ந்தன. ஒரு மாதத்திற்குள்ளாகவே (டிசம்பர் 15, 1937) நாங்கிங் நகரும் ஜப்பானியர் வசமானது, சீனாவின் தலைநகர் ஆய்கோ நகருக்கு மாற்றப்பட்டது.

நாங்கிங் நகரின் வெற்றிப் பெருமிதத்தில் நுழைந்த ஜப்பானியப் படைகள் கொலை, கொள்ளை, தீ வைத்தல், கற்பழித்தல் போன்ற கொடுமையான செயல்களில் ஈடுபட்டனர். ஜப்பானியருக்குப் பலமான எதிர்ப்பு உருவாகியது. சீனத்தலைநகரைக் கைப்பற்றிய அதே நேரத்தில் மற்றொரு ஜப்பானியப் படை பீப்பிங் நகரிலிருந்து வடக்கில் உள்ள பகுதிகள் அனைத்தையும் மங்கோலியா உட்பட வெற்றி பெற்று பீகிங்கில் தற்காலிக சீன அரசு ஒன்றையும் நிறுவியது. இவ்வாறு போரின் முதற்பகுதியில் ஜப்பானியர், வியத்தகு வெற்றிகள் பல பெற்றாலும், சியாங்-கே-ஷேக்கின் சீனப்படைகள் முழுவதுமாக அழிக்கப்படவில்லை.

போரின் இரண்டாம் கட்டம்

போரின் இரண்டாவது கட்டம் துவங்குவதற்கு முன்னர் ஜெர்மானிய தூதுவர் போர் நிறுத்த முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அவரது முயற்சிகள் பலனளிக்காமல் போகவே ஜப்பான் தனது தாக்குதல்களைத் தொடங்கியது. நாங்கிங் நகரைக் கைப்பற்றிய ஜப்பானியப் படைகள் சீனாவின் புதுத்தலைநகராகிய ஆங்கோவை நோக்கி விரைந்து

முன்னேறின. இப்படைகளுக்கு உதவியாக வடக்கிலிருந்த ஜப்பானியப் படைகள், மஞ்சள் நதிப் பள்ளத்தாக்கில் ஜப்பானியர் எதிர்பாராத வண்ணம் சீனாவின் கம்யூனிஸ்டுப் படைகள் (8th Route Army) முதன் முதலாக ஜப்பானியப் படைகளைத் தையர் சுவாங் (Tater Chuang) என்னுமிடத்தில் சந்தித்து, வடக்கிலிருந்தும், நடுவிலிருந்தும் ஆங்கோ நோக்கிச் செல்லும் படைகள் இணையா வண்ணம் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது.

இருப்பினும் ஆங்கோ நகரமும் வீழ்ந்தது. சீனாவின் தலைநகர் சுங்கிங்கிற்கு மாற்றப்பட்டது. இரண்டாவது உலகப் பெரும் போரை முடிவுறும் வரை போர்க்காலத் தலைநகரமாக இந்நகரே இருந்து வந்தது. ஆங்கோ நகரைப் பிடிப்பதற்கு ஜப்பானியர் பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களைப் பலி கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஜப்பானிய விமானப் படை சீனாவில் பெரும் அழிவையும், இழப்பையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. ஆங்கோ நகர் பிடிபடுவதற்குள் காண்டன் நகரமும் ஜப்பானியர் வசமாயிற்று. ஜப்பானியர் ஆங்கோ நகரைக் கைப்பற்றியதோடு போரின் இரண்டாவது கட்டம் 1938-ல் முடிவுற்றது.

தோல்வி மேல் தோல்வி கண்டு, அஞ்சியோடிய சியாங்-கே-ஷேக்கின் அரசு அழிக்கப்படவில்லையெனினும், ஜப்பானியத் தாக்குதலால் பிளவுண்டது. சீனாவின் தோல்வியால் மனந்தளர்ந்த சிலர், சிறப்பாக வாங்-சிங்-வி (Wang Ching Wei) என்பவர், ஜப்பானுடன் போரை நிறுத்தி, அமைதி காணுவதுதான் சீனாவை அழிவிலிருந்து காக்கும் ஒரே வழி என்று நம்பினார். வாங்-சிங்-வி என்பவர் கோமின்டாங் கட்சியில் சியாங்-கே-ஷேக்கிற்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து எண்ணக்கூடிய சிறப்புப் பெற்றவர்.

இந்நிலையில் வாங்-சிங்-வி ஜப்பானுடன் அமைதிப் பேச்சு வார்த்தைகளைத் தொடங்க முன்வந்தார். கோமின்டாங் கட்சியின் எதிர்ப்புகளை மீறி இவர் செயல்பட முனைந்த போது கட்சியினின்றும் நீக்கப்பட்டார். நாட்டுத் துரோகக் குற்றமும் இவர் மீது சாட்டப்பட்டது. இவைகளிலிருந்து தப்பி, ஜப்பானியர் வசமிருந்த பகுதிக்குள் ஓடிவிட்டார். இவ்வாறு கோமின்டாங் கட்சிக்குள்ளேயே பிளவு ஏற்பட்டாலும், சியாங்கின் பெருமை குன்றவில்லை. சீன மக்களின் பேராதரவு சியாங்கிற்கு கிடைத்தது.

போரின் விளைவுகள்

சீனாவில் காணப்பட்ட பிளவு

இந்நிலையில் சீனா இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதல் பகுதி கோமின்டாங்கின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதி. இப்பகுதி வடக்கில் பீகிங் நகரிலிருந்து, ஆங்கோ வழியாகத் தெற்கில் காண்டன் வரை, வரையப்பட்ட கோட்டிற்கு மேற்கில் இருந்த மாநிலங்கள், இவை சுதந்திர சீனா (Free China) எனவும், இரண்டாவது கோட்டிலிருந்து கிழக்கில் கடல்வரை உள்ள சீனப் பகுதிகள் ஜப்பானிய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட பகுதிகள் என்றும் பிளவுப்பட்டிருந்தது. கோமின்டாங்கின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த பகுதியில் கம்யூனிஸ்டுகள் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த பகுதிகளும் உண்டு

சுங்கிங் நகரில் சியாங்கின் மை அரசு செயல்பட்ட அதே நேரத்தில் தெற்கில் ஏனான் (Yenan) நகரை மையமாகக் கொண்ட கம்யூனிஸ்டுகளின் ஆட்சியும்

நடைபெற்றது. இவ்வாறு சீனா பிளவுண்டு கிடந்ததால் ஜப்பானிய எதிர்ப்புகள் மிகவும் குறைந்திருந்தன.

சீனாவில் ஜப்பானிய ஆட்சிமுறை

தான் வெற்றி பெற்ற பகுதிகளில் ஜப்பான் பொம்மை அரசுகளை நிறுவியது. கோமின்டாங்கிலிருந்து பிரிந்து, தப்பியோடிய வாங்-சிங்வினின் தலைமையில் நாங்கிங் நகரில் போட்டிச் சீன அரசு ஒன்றை ஜப்பான் ஏற்படுத்தியது. இதைப்போலவே வடக்கிலும் பொம்மை அரசுகள் நிறுவப்பட்டன.

சீனர்கள் பின்பற்றிய அழிவுக்கொள்கை

இவ்வாறு சீனாவின் பெருநிலப்பகுதியைப் போர் தொடங்கிய பதினான்கு மாதங்களுக்குள் ஜப்பான் கைப்பற்றிவிட்டதால், அதன் தொழில் வளர்ச்சிக்கும், பொருளாதார மேம்பாட்டிற்குமான மூலப் பொருள்களைக் கைப்பற்றிய பகுதிகளிலிருந்து சுரண்டிச் சென்று ஜப்பான் வளம் பெற்றது. ஆனால் சீனப்படைபினர் 'அழிவுக் கொள்கையின்' படி, தோற்றோடும் போது அப்பகுதிகளில் இருந்த பயன்தரக்கூடிய பொருள் அனைத்தையும், இயந்திரங்கள், உணவுப் பொருள்கள் பெரிய நிலையங்கள் ஆகியவற்றை அழித்துச் சென்றிருந்தன.

ஜப்பானின் ராணுவ ஆதிக்க பேராசை

வெகு எளிதாகச் சீனாவின் பெரும் பகுதியை வென்றுவிட்ட ஜப்பான், ஆதிக்க வெறி அதிகரித்தது கிழக்காசிய நாடுகள் அனைத்தினையும் வெல்ல வேண்டும் என்ற பேராசைக் கொண்டது. கிழக்காசிய நாடுகள் அனைத்தும் தனது கைப்பாவையானால், தனது பொருளாதார வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திப் பெரும் பயனடைய முடியும் என்று ஜப்பான் கனவு கண்டது. சீனாவின் முதுகெலும்மைப் ஒடித்து விட்டதாலும், ஐரோப்பிய நாடுகள் ஹிட்லர் - முசோலினியின் ஆதிக்க வெறியிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்ள முழு முச்சுடன் செயல்படுவதாலும், கிழக்காசிய விவகாரங்களில் அவர்கள் தன்னைத் தடைசெய்ய வாய்ப்பில்லை என்பதை ஜப்பான் நன்குணர்ந்திருந்தது. அமெரிக்கா ஒன்று மட்டும் தான் ஜப்பானுக்குப் போட்டியாக வரக்கூடும்.

ஜப்பான் வெளியிட்ட புதிய கிழக்காசியக் கொள்கை

இதனை நன்குணர்ந்த ஜப்பான் 'புதிய கிழக்காசிய ஆதிக்கக் கொள்கை'யை நவம்பர் 3, 1938-ல் வெளியிட்டது. இதன்படி ஜப்பானின் தலைமையில் மஞ்சுகோ நாங்கிங் அரசு (ஜப்பானிய ஆதிக்கத்திற்குட்பட்ட சீனா) ஆகிய அரசுகள் இயங்கும். இதனால் ஜப்பானின் ஆதிக்கநிலை கிழக்காசியப் பகுதிகளில் உறுதிப்படும் என ஜப்பான் நம்பியது.

இப்புதிய ஆதிக்கக் கொள்கையை கடைப்பிடித்த ஜப்பான் சீனாவிலிருந்த ஐரோப்பியர்களின் வர்த்தகம், மற்றும் தொடர்புகள், செல்வாக்கு, உரிமைகள் அனைத்தையும் அழிக்க முற்பட்டது. பிரான்சு, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் உரிமைகளைத் தடுத்தது. அதனுடைய உறவு நாடான ஜெர்மனி கூட ஜப்பானின் இக்கொள்கைக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து தப்பிக்க இயலவில்லை. ஆனால் பிரிட்டனும், அமெரிக்காவும்

ஐப்பானியரை எதிர்க்கத் தொடங்கின. அமெரிக்கா, ஐப்பானுடன் செய்து கொண்டிருந்த வர்த்தக உடன்படிக்கைகளை ரத்து செய்தது.

சீனாவும் இரண்டாம் உலகப்போரும்

தூரக்கிழக்கு அரங்கில் 2-ம் உலகப்போர் நடைபெறுவதற்குக் காரணம் ஐப்பானின் பேராதிக் பசியே எனலாம். ஏற்கனவே ஐப்பான் ரோம், பெர்லின், டோக்கியோ அச்சின் உறுப்பினராகும். அது ஜெர்மனி, இத்தாலியுடன் சேர்ந்து கொண்டு கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டது. 1830-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்களில் கம்யூனிச எதிர்ப்பு ஒப்பந்தம் இராணுவ ஒப்பந்தமாக மாற்றப்பட்டு அமெரிக்காவிற்கு எதிராக முடுக்கிவிடப்பட்டது. ஐரோப்பாவின் எல்லா வல்லரசுகளும் 'வாழ்வா சாவா' என்ற போரில்

இந்தோ சீனாவை ஐப்பான் கைப்பற்ற முற்பட்ட போது அதைக் கண்டித்தது. அதன் மூலம் ஐப்பான் அமெரிக்காவின் இறக்குமதி சரக்குகளுக்கு கட்டுப்பாடுகள் விதித்தது. குறிப்பாக இரும்பு, எஃகு இயந்திரச் சாலைகள் அதில் அடங்கும். சீனா அமெரிக்காவின் உதவி பெறும் வகையில் நிலவார மசோதா திருத்தப்பட்டது. இதனால் ஐப்பானுக்கும் அமெரிக்காவிற்கும் இடையில் தகராறு ஏற்பட்டது. உடனடியாக ஐப்பான் அமெரிக்காவினுடனான வாணிப ஒப்பந்தத்தை நிராகரித்தது. ஆகவே அமெரிக்காவும் தன் நாட்டிலிருந்த ஐப்பானின் சொத்துக்களை விலக்கிக்கொள்ள ஆணையிட்டது. அதே நேரத்தில் இரு சாராரும் பேச்சு வார்த்தைகளில்

சீனாவும் நேச நாடுகளும்

1937-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் போர் ஆரம்பித்தது. 1944-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் போர் துறைமுகத்தினை ஐப்பான் தாக்கியது வரையில் சீனா தனித்தே போரிட்டது. அது பிற நாடுகளின் அனுதாபத்தையும், தார்மீக ஆதரவையும் பெற்றது. மேலை நாடுகளிலிருந்து சிறு சிறு கடன் தொகைகளைப் பெற்று வந்தது. 1939-ஆம் ஆண்டில் செப்டம்பர் மாதம் ஐரோப்பாவில் போர் ஏற்பட்ட போது போரில் திருப்பம் ஏற்பட்டது. ரஷ்யா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் ஆகியவை ஐப்பானை முறியடிக்க முற்பட்டன. அமெரிக்க ஐப்பானிய உறவில் விரிசல் ஏற்பட்ட போது சீனா அதற்கு உதவ முன்வந்தது. ஐப்பான் போர் துறைமுகத்தைத் தாக்கியதால் சீனப் போரிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேய-அமெரிக்கப் படைகள் ஐப்பானை முறியடிக்க முற்பட்டன. ஐப்பானும் அவர்களுக்கு எதிராக அச்ச நாடுகள் பக்கம் சேரலாயிற்று. ஆகவே போர் ஆசியாவிலும் பரவியது. இவ்வாறு போர் உலகம் முழுவதிலும் ஆக்கிரமிப்புக்கும், சர்வாதிகாரத்திற்கும் எதிராக நடைபெறலாயிற்று.

இரண்டாவது உலகப் போரில் சீனாவின் பங்கு

1941-ஆம் ஆண்டு உலகம் முழுவதிலும் பரவிய போர் சீனாவிற்கு அவ்வளவாக நலம் பயப்பதாக இல்லை. அதற்குரிய காரணங்களாவன

1. சீனாவிற்கு உடனடியாக உதவி செய்வதாக பிரிட்டனும், அமெரிக்காவும் உறுதியளித்த போதும் அவைகளால் அதைச் செய்ய முடியவில்லை. அவர்களது

போர்த் தந்திரத்தின்படி ஐரோப்பிய அரங்கு போரில் முதலிடம் பெற்றது. அவர்களது முழுக்கவனமும் அங்கு செலுத்தப்பட்டது. ஜப்பானின் பிடியில் சிக்கிய சீனாவின் இக்கட்டான நிலையும் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களால் ஏதும் செய்ய முடியாத நிலை. எனினும் உதட்டளவு உதவியே செய்ய முடிந்தது.

2. 1941-ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவும், ஜப்பானும் ஆக்கிரமிப்பு இல்லாமல் இருக்க ஓர் உடன்பாடு செய்து கொண்டன. ஆகவே வெளிப்படையாக சீனாவிற்கு உதவ அது முன்வரவில்லை. ஜப்பானுடன் எந்தவொரு மோதலும் இல்லாமல் இருக்க ரஷ்யா மிகவும் எச்சரிக்கையாகவே செயல்பட்டது.
3. சீனாவின் கடலோரப் பெரும்பகுதிகள் ஜப்பான் வசம் ஆனதாலும், பசிபிக் தீவுகளும் அதன் வசம் இருந்ததாலும் நேசநாடுகள் சீனாவிற்கு உதவி செய்யத் திணறின.
4. சீனாவைத் தொடர்புபடுத்திய எல்லா கடற்கரை வழிகளும் மூடப்பட்டன. அமெரிக்காவின் விமானங்கள் இமயமலையைத் தாண்டி ஓரளவு உதவி செய்து வந்தன. பின்னர் புகழ் வாய்ந்த "லேடோ சாலை" கட்டப்பட்டது. அதன் மூலம் சீனாவிற்கு உதவி அளிக்கப்பட்டது.
5. 1945-ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்கா 500 மில்லியன் டாலர் உதவியினை சீனாவிற்கு அனுப்பி வைத்தது. அமெரிக்கப் போர் அமைச்சர் கூறியது போல நாங்கள் செய்த உதவியின் மூலம் சீனர்கள் முழுமையான ஆக்கிரமிப்பைத் தடுத்திடவும் இனிமேல் தடுக்கவும் முடிந்தது என்பது உண்மையேயாகும்.
6. ஜோசப் ஸ்டீல்வெல் என்ற அமெரிக்க மொழி அதிகாரி பீகிங்கிலிருந்து சுங்கின் என்ற இடத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் சியாங்கின் இராணுவத் தலைமையதிகாரியாகப் பணியாற்றினார்.
7. இரண்டாவது உலகப்போரில் சீனா பாதுகாப்பு முனையிலே இருந்து வந்தது. அது வெற்றிகரமாக ஜப்பானின் முன்னேற்றத்தை தடுத்து நிறுத்தியது. அதன் தலைமையகம் சுங்கிற்கு மாற்றப்பட்டது. ஜப்பானின் கவனம் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் பக்கம் திரும்பியதால் சீனா தற்காலிகளமாக ஜப்பானிய கரும் தாக்குதலிலிருந்து விடுபட்டது.
8. இக்காலகட்டத்தில் கோமின்டாங் கட்சிக்கும் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும் இடையில் நல்லுறவு நிலவவில்லை. அவைகளுக்கு இடையில் பொறாமை, சந்தேகம், பயம் குடிகொண்டதால் ஜப்பானுக்கு எதிராக நன்கு செயல்பட முடியவில்லை.
9. 1943-ல் ஏற்பட்ட கெய்ரோ மாநாட்டில் சியாங்கே ஷேக் அதிபர் ரூஸ்வெல்ட்டுனும், பிரிட்டிஷ் பிரதமர் சர்ச்சில் உடனும் தூரக்கிழக்கின் போர்த் தந்திரம் பற்றி ஆராய்ந்தார். கெய்ரோ அறிவிப்பு முதன்முதலில் ஜப்பானை எவ்வித நிபந்தனையுமின்றி சரணு அடையுப்படி கோரியது. மேலும் 1834-ஆம்

ஆண்டிலிருந்து இது வரையில் ஜப்பான் ஆக்கிரமித்த பகுதிகள் திருப்பி அளிக்கப்படவேண்டும் என்றது.

10. 1945-ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட போர்ஸ்டம் அறிவிப்பு ஜப்பானைப் பணிந்து போ இல்லையேல் அழிந்து போவாய் என்றது. ஜப்பான் அதைச் செவிமடுக்காததால் முதல் அணுகுண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 6-ஆம் நாளில் ஹிரோஷிமாவின் மீது வீசப்பட்டது. இரண்டு நாட்கள் கழித்து ரஷ்யா போரில்

எட்டு ஆண்டுகள் நடைபெற்ற போருக்குப் பின் சீனா வெற்றியுடன் வெளிவந்தது. சீனாவின் பெருமை உயர்ந்தது. அதன் பன்னாட்டு உறவு பலப்படப் பாராட்டப்பட்டது. 1945-வரை நீண்ட நாட்களாக சீனா போரிட்டது. அது ஆக்கிரமிப்புக்கும் சர்வாதிகாரத்திற்கும் நடைபெற்ற போராகும். அது ஐக்கிய நாடுகளின் அவையிலும் பெரும் வல்லரசு நாடுகளின் பக்கமும் அமரும் வாய்ப்பினைப் பெற்றது.

போரின் விளைவுகள்

1. மேலை நாடுகளின் நெருக்கடியிலிருந்தும் பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்தும் சீனா விடுபட்டது. விசேஷப் பிரதேச உரிமைகள் பற்றிய உடன்படிக்கைகளும் அகற்றப்பட்டன. ஐ.நாவின் அதற்கு இடமளிக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பு அவையில் இடம் பெற்றதோடு 'ரத்து அதிகாரத்தையும்' பெற்றது.
2. போரில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த தேசிய அரசாங்கம் நிலை குலைந்ததால் அதன் எதிர்ப்புகளை குறிப்பாகப் போருக்குப் பின் சமாளிக்க முடியவில்லை எனலாம்.
3. சீனாவின் பற்றாக்குறை வரவு செலவுத்திட்டம் அதிகமாகிக் கொண்டே சென்றது. அதனால் பணவீக்கம் ஏற்பட்டது. அது இராணுவத்தைப் பாதித்தது. நிர்வாகம் சீர்குலைந்தது. மக்கள் வாழ்க்கையைப் பாதித்தது. நடுத்தரவர்க்கத்தினர் பாதிக்கப்பட்டனர்.
4. எட்டு ஆண்டுகள் துன்பப்பட்டதால் மக்கள் உள்ளம் சோர்ந்தனர். அவர்கள் அமைதியைத் தவிர வேறு எதையும் நாடவில்லை.
5. தீர்க்கப்படாத பொதுவுடைமையினர் சிக்கல் மீண்டும் தலை தூக்கியது. அவர்களது பொது எதிரியான ஜப்பான் முறியடிக்கப்பட்டதால் மீண்டும் போட்டி, பொறாமை தலைதூக்கியது. மாவோவின் தலைமையில் பொதுவுடைமையினர் கோமின்டாங்கை எதிர்த்தும் போரிட்டனர். அதன் விளைவு உள்நாட்டுப் போராகும். அது பொதுவுடைமையினரின் வெற்றியில் போய் முடிந்தது.

மாசே துங்

இளமைக் காலம்

சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சிற்பியான மாசே துங் 1893-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 23-ஆம் நாள் ஹீனான் மாநிலத்திலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் ஏழைக் குடியானவரொருவரின் மகனாகப் பிறந்தார். தனது மகன் ஒரு விவசாயி ஆக வளரவேண்டுமென மாசே துங்கின் தந்தை எண்ணிய போது மாவோவின் கவனம்

படிப்பதில் சென்றது. உள்ளூர் பள்ளியில் அவர் சேர்ந்த போதிலும் குடும்பத்தின் பொருளாதாரநிலை காரணமாக அவர் முழுமையாக படிக்கமுடியவில்லை.

இருப்பினும் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு தமது 15- ஆவது வயதில் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினார். பகலில் கடினமாக உழைத்த அவர் இரவு நேரங்களைக் கற்பதற்குச் செலவிட்டார். காங்க்யுவெய், லியான், ஸீஸௌ ஆகியோரின் எழுத்தாற்றலால் பெரிதும் கவரப்பட்டார். வாஷிங்டன், வால்டேர், ரூசோ, நெப்போலியன் போனபார்ட் ஆகியோரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளால்

ஐரோப்பிய எழுத்தாளர்களின் சிந்தனைகளும் அவரது உள்ளுணர்வைத் தட்டியெழுப்பின் வாங்-சிங்-வெய் என்பவரைத் தொகுப்பாளராகக் கொண்ட 'மின்பென்' என்ற செய்தித்தாள் அவரது மனத்தின் அடித்தளத்தில் சமுதாயம் பற்றிய கோட்பாட்டினைத் தோற்றுவித்தது. தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை பெரிதும் நேசித்த மாசே துங் தொழிலாளர்களையே நாட்டின் ஆக்க மூலங்களென உணர்ந்தார்.

பேரரசர்கள், படைமானிய பிரபுக்கள், செல்வந்தர்கள் ஆகியோரைப் பற்றி விளக்கப்பட்ட போது சமுதாயத்தின் முதுகெலும்பென விளங்கிய விவசாயிகள், தொழிலாளர்கள் ஆகியோரைப் பற்றித் தெளிவாக ஏதும் மக்களுக்கு உணர்த்தப்படவில்லை என்பது அவருடைய உள்ளுணர்வை உறுத்தியது. இக்கருத்துக்களே அவரைப் புதிய மக்களாட்சிக் கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கை கொள்ளுமாறு தூண்டின

புதிய மக்கள் சங்கம் நிறுவப்படுதல்

1917-ஆம் ஆண்டில் தமது தாயின் மரணத்திற்குப் பின் மஞ்சுகளை எதிர்ப்பதற்கென 'புதிய மக்கள் சங்கம்' ஒன்றை நிறுவினார். அவ்விதக்கம் பின்னர் மாசேதுங்கிற்குத் துணை நின்ற பல தலைவர்களை உருவாக்கியது. 1918 செப்டம்பரில் அவர் பீகிங் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களின் கருத்துக்களில் கவனம் செலுத்தினார். 1919-ஆம் ஆண்டு வசந்த காலத்தில் லீ டௌ ஸௌவின் 'மார்க்சிய சிந்தனைக்குழுவில்' உறுப்பினராயினர்.

பொதுவுடைமைக் கட்சியில் முக்கிய பொறுப்பேற்றல்

1920-ஆம் ஆண்டில் தம்முடைய கருத்துக்களுக்கேற்பச் செயல்திறம், சிந்தனைவளம், புரட்சித் திட்டங்கள் ஆகியவற்றை ஒருங்கே அமையப் பட்டிருந்த ஒரு குடியானவப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். 1920-ஆம் ஆண்டில் தான் முதன்முறையாக மார்க்சின் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் தொழிலாளர் அமைப்பொன்று புதிதாக உருவாக்கப்பட்டது. மாசே துங், லியூ ஷெ ஸீ, சூயென்லாய் போன்றவர்களைக் கொண்ட சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி 1921-ல் உருவாக்கப்பட்டது. அக்கட்சியின் முக்கியத் தலைவர்கள் பன்னிரண்டு பேரில் ஒருவரான மாவோ ஹீனான் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் செயலாளரானார். ஹீனான் பொதுவுடைமைப் பாசறை ஆயிற்று முதல் கிளர்ச்சி

பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கு 1927-ஆம் ஆண்டு ஒரு இக்கட்டான ஆண்டாகும். அதே சமயத்தில் அது மாவோவின் அரசியல் வாழ்வில் ஒரு திருப்பு மையமாகும். வான் என்ற இடத்தில் பொதுவுடைமைவாதிகளுக்கு எதிராக 'வெண்மைப் பயங்கரம்' கட்டவிழ்ந்து விடப்பட்டது. ஆயிரக்கணக்கான பொதுவுடைமைணுனர் கருணையின்றி கொன்று குவிக்கப்பட்டனர்.

1927-ஆம் ஆண்டில் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சி விவசாயிகளைக் கிளர்ந்து எழும்படி ஒரு சிறப்பு மாநாட்டைக் கூட்டியது. கிராமப்புற விவசாயிகளின்பால் மிக்க ஆர்வம் கொண்ட மாவோ ஹுனான் தகியாங்கி பகுதிகளில் சீன சோவியத்துக்களை ஏற்படுத்தினார். அதே ஆண்டு இலையுதிர்க் காலத்தில் அவர் அறுவடைக் கிளர்ச்சியினை ஆரம்பித்தார். அது தோல்வியில் முடிந்தது. ஆனால் கட்சி வட்டாரத்தில் அது அவருக்கு நற்பெயரை ஏற்படுத்தியது.

பின்னர் கு தேயின் உதவியால் புகழ்மிக்க 'செஞ்சேனையை அமைத்தார். அது சீனாவில் பொதுவுடைமையினை ஏற்படுத்த பெரும் பங்காற்றியது. 1930- ஆம் ஆண்டில் அப்பகுதியில் மட்டும் ஏறக்குறைய 15 இடங்களில் செஞ்சேனையின் தளங்கள் நிறுவப்பட்டன. 1931-ஆம் ஆண்டு முடிவில் சீனப்பொதுவுடைமைக் கட்சி மாவோவின் தலைமையில் சீன சோவியத் குடியரசை ஏற்படுத்தியது.

நீண்ட நடைப்பயணம் 1931

1930-க்கும் 1932க்கும் இடையில் கோமின்டாங் கட்சி நான்கு படையெடுப்புகளை ஹுனாய், கியாங்சி தளங்களுக்கு எதிராக நடத்தியது. ஜெர்மனியின் பயிற்சி பெற்ற அவர்களது படைகள் செஞ்சேனைகால் தோற்கடிக்கப்பட்டன. செஞ் 'சேனை கொரில்லாப் போர் முறையில் திறமை பெற்று விளங்கியது. அவரது தந்திர முறைகள் பின்வரும் நான்கு கோஷங்களில் காணப்படுகின்றன.

1. பகைவர்கள் முன்னோக்கி வரும்போது நாம் பின்வாங்குவோம்.
2. பகைவர்கள் நின்று தாக்கும் போது அவர்களைத் தொல்லைப்படுத்துவோம்.
3. பகைவர்கள் சண்டையைத் தவிர்க்கும் போது அவர்களை தொடர்வோம்.
4. பகைவர்கள் புறமுதுகு காட்டும்போது அவர்களைத் தொடர்வோம்.

1938-ம் ஆண்டில் ஐந்தாவது படையெடுப்பு நடைபெற்றது அது அவர்களது பொருளாதாரத்தை நசுக்கவே அனுப்பப்பட்டது. அரை மில்லியனுக்கு மேலாக படைவீரர்கள் கலந்து கொண்டனர். செஞ்சேனையினர் ஒரு கூண்டுக்குள் அடைபட்டது. போல ஒரு இரும்பு வளையம் போன்ற பொருளாதார தடைக்குள் சிக்குண்டு தவித்தனர். அதை உடைத்தெரியும் திறன் பெற்றிருந்தார். மாவோ, அத்தடையை மீறி தன் புகழ்பெற்ற நீண்ட நடைப்பயணத்தை அவர் தொடங்கினார். அவர்கள் வழியில் பல பெரும் ஆறுகளைக் கடந்து வந்தனர். பெரும் மலைகளைத் தாண்டி வந்தனர். 11 மாநிலங்களைக் கடந்து 6000 மைல்களை நடந்தே கடந்து வந்தனர். உண்மையிலேயே அது வரலாற்றின் ஒரு வியத்தகு சாதனையாகும்.

மாவோவின் எட்டு அம்சக் கொள்கை

1. பயன்படுத்தப்பட்ட பொருளுக்கு மாற்றுப் பொருளை வைத்தல்
2. பாயைச் சுருட்டி குடியானவர்களிடம் ஒப்படைத்தல்.
3. மனிதாபிமானத்துடன் முடிந்த உதவியைச் செய்தல்
4. கடன் வாங்கிய பொருள்களைத் திருப்பி தருதல்
5. நாசமான பொருள்களை மீண்டும் கொணர்தல்.
6. குடியானவர்களிடம் எல்லாவற்றிலும் உண்மையாக நடந்து கொள்ளல்.
7. தாங்கள் வாங்கிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் பணம் செலுத்துதல்.
8. துப்புரவாக இருத்தல், மக்கள் வசிக்கும் இல்லங்களுக்கு வெகுதொலைவில் கழிப்பிடங்களை அமைத்தல்.

உள்நாட்டுப் போர் 1945 - 49

ஜப்பான் சரணடைந்த நிகழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து மீண்டும் பொதுவுடைமையினருக்கும் கோமின்டாங்கினருக்கும் பொறாமை போட்டி ஏற்பட்டது. மீண்டும் சீனாவில் உள்நாட்டுப் போர் குடிகொண்டது. அதில் மாவோ பிரமிக்கத்தக்க வெற்றியினைப் பெற்றார். கோமின்டாங்கினார் தோல்வி கண்டனர். அவர்கள் சீனாவை விட்டு விரட்டப்பட்டனர். 1949-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் சீனமக்கள் குடியரசு ஏற்படுத்தப்பட்டது

புதிய மக்களாட்சி

மாவோவின் கொள்கைகள்

தொடர்ச்சியான போராட்டங்களுக்கிடையில் 1940-ஆம் ஆண்டின் பேராசிரியர் சென் என்பவரின் கருத்துக்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட 'புதிய மக்களாட்சி' என்னும் தலைப்பில் ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட்டுத் தம்முடைய கோட்பாடுகளை விளக்கினார். சுமார் என்பது பக்க அளவில் வெளியிடப்பட்ட அந்நூல் சீனாவின் புதிய அரசியல் கோட்பாட்டுச் சித்தாந்தமாக விளங்கியதென்றால் மிகையாகாது. சமதர்மக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் சீனா பொருளாதாரத் தன்னிறைவு பெறவில்லை என்ற கருத்து அதன் மூலம் விளக்கப்பட்டது. சமுதாய மாற்றம், பொருளாதார மேம்பாடு ஆகியவற்றுக்கு விவசாயிகளின் ஒருங்கிணைப்பு அவசியமென உணர்த்தப்பட்டது. நாட்டுடமை, கூட்டுறவு, தனிநபர் சொத்துரிமை போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய கலப்புப் பொருளாதாரமே சீனாவின் முன்னேற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமையுமென அவர் விளக்கினார்.

இவ்வாறு மாஸேதுங்கின் புதிய மக்களாட்சிக் கோட்பாடுகளால் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குப் பொதுமக்களின் ஆதரவு வெகுவாகக் கிட்டியது. உழைக்கும் வர்க்கத்தினருக்கு முக்கியவத்துவம் வழங்கிய இப்புதிய மக்களாட்சிக் கோட்பாடு பெரும்பான்மையினருக்கு அரசியலில் பங்கேற்க வாய்ப்பளித்ததெனலாம். உழைக்கும் வர்க்கத்தினர் பிறரால் சுரண்டப்படுவதினின்றும் தடுக்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பினை அம்மக்களாட்சி வழங்கியது.

சீனமக்கள் குடியரசு உருவாக்கப்படல்

1945 ஆகஸ்டு 14-ல் ஜப்பான் இரண்டாவது உலகப்போரில் தோல்வியுற்று சரணடைந்த பின்னர் மீண்டும் சீனாவில் பொதுவுடைமையாளர்களும், தேசியவாதிகளும் ஆதிக்கப் போட்டிகளில் சீனாவில் மாறுதல்களைத் தோற்றுவித்தன. செஞ்சேனையின் பெயர் 'மக்கள் விடுதலைப்படை' என்று மாற்றப்பட்டது

சியாங்கே ஷேக் தலைமையில் இயங்கிய தேசிய அரசு பார்மோசாவிற்கு மாற்றப்பட்டது. அமெரிக்கா அவர்களை ஆதரித்தது. ஆயினும் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் 'சுங்-ஹுவா-ஜென் மின் குங் ஹோஹிவா' என்ற சீன மக்கள் குடியரசு (People's Republic of China) என்னும் புது அரசினை உருவாக்கினா

மாவோவின் நிர்வாகம்

புதிய அரசியலமைப்பு

சீன மக்கள் குடியரசு உருவாக்கிய அரசியலமைப்பானது பொதுஉடமைச் சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. சீன மக்கள் மத்திய அரசின் அடிப்படைச் சட்டங்கள், சீன மக்கள் அரசியல் ஆலோசனை மாநாட்டுச் சட்டங்கள், சீன மக்கள் அரசியல் ஆலோசனை மாநாட்டுச் சட்டங்கள், அச்சட்டங்களின் அடிப்படையிலான பொதுத் திட்டங்கள் ஆகியவற்றை அவ்வரசியலமைப்பு உள்ளடக்கியிருந்தது. 1954-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 21-ஆம் நாள் புதிய அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்கமைப்புடன் வலிமையுடைய தாக்கப்பட்ட பொதுவுடைமைக் கட்சியானது அரசின் அனைத்து அங்கங்களையும் தன்னுடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தது. ஒரு முக்கிய ஆயுதங்களான பத்திரிக்கைகள், வானொலி மற்றும் திரைப்படம் ஆகியன கட்சிக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. படைத்துறை ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டதுடன், கல்வித்துறையும் சீராக்கப் பட்டது. அவை அரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் செயல்பட வழிமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முழுமை பெற்ற மக்களாட்சியாக செயல்பட வேண்டுமென்ற நோக்குடன் மக்களனைவரும் அரசியலில் பங்கேற்க வகை செய்யப்பட்டது. குறிப்பாகப் பொதுமக்களுக்குத் தல ஆட்சி முறையில் அதிக வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன.

விவசாயம்

பொருளாதாரத்தின் அடிப்படைக் கூறாக விளங்கிய விவசாய முன்னேற்றத்தில் புதிய அரசு ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தியது. உணவுத் துறையில் தன 'நிறைவு பெறச் செய்வதே விவசாயப் பெருக்கத்திற்கான அடிப்படையாகக் கருதப்பட்டது. துண்டாடப்பட்டுக் கிடந்த நிலங்கள் இணைக்கப்பட்டுக் கூட்டுறவு விவசாயமுறை அரசினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. உற்பத்தியாளர் கூட்டுறவுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட்டது. மூன்று கட்டங்களாக விவசாயத் துறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த வழிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. முதல் பகுதியில் விவசாயத் துறையில் மாற்றங்கள் ஏற்படுத்த வழிகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டன. முதல் பகுதியில் விவசாயத் தொழிலாளர்கள், இரண்டாம் பகுதியில் உற்பத்தியாளர்கள், மூன்றாம் பகுதியில் அனைத்து விவசாயப் பணிகளையும் அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவருதல் என்ற அடிப்படையில் செயல்முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

ஆட்சிப்பிரிவுகள்

கலப்புப் பொருளாதார ஏற்பாட்டிற்குப்பின் சமுதாய அடிப்படையினை பொதுவுடமையாளர்கள் 1958-ல் மாற்றியமைத்தனர். அதன்படி சீனா சிறுசிறு அரசியல் பிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டு மக்களுக்குத் தல ஆட்சியில் வாய்ப்பளிக்கப்பட்டது. சீனா 24000 கம்யூன்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அவை குடும்பங்கள் பலவற்றை உள்ளடக்கியவைகளாக அமைக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கம்யூனிலும் 1000 முதல் 10,000 குடும்பங்கள் இருந்தன. அவை உற்பத்தி, பகிர்வு மற்றும் ஆட்சிப்பணி ஆகியவற்றைக் கொண்டு செயல்படுமாறு அமைக்கப்பட்டன. இவ்வமைப்பு பொதுவுடமைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படைத் தத்துவமாகிய அனைவருக்கும் அனைத்தும் என்பதை உள்ளடக்கியது.

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி

அறிமுகம்

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CCP), நவீன சீனாவின் நிறுவனர் மற்றும் ஆளும் அரசியல் கட்சியாகும், இது அதிகாரப்பூர்வமாக சீன மக்கள் குடியரசு என்று அழைக்கப்படுகிறது. 1949 இல் மாவோ சேதுங் மக்கள் குடியரசை நிறுவியதிலிருந்து CCP ஒரு அரசியல் ஏகபோகத்தைப் பராமரித்து வருகிறது, மேலும் அது நாட்டின் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சியையும் உலகளாவிய சக்தியாக எழுச்சியையும் மேற்பார்வையிட்டுள்ளது.

2012 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்ததிலிருந்து சீனத் தலைவர் ஜி ஜின்பிங், பிரபலமற்ற ஒளிபுகா கட்சியின் மீது கட்டுப்பாட்டை பலப்படுத்தியுள்ளார். சில நிபுணர்கள் அவரை மாவோவிற்குப் பிறகு மிகவும் செல்வாக்கு மிக்க சீனத் தலைவர் என்று அழைத்துள்ளனர், மேலும் 2022 ஆம் ஆண்டு சீனாவின் இருபதாம் கட்சி மாநாட்டின் போது ஜி முன்னோடியில்லாத வகையில் மூன்றாவது முறையாக வெற்றி பெறத் தயாராக உள்ளார். சீனாவின் "புத்துணர்ச்சி"க்கான ஒரு தொலைநோக்குப் பார்வையை ஆதரிக்கும் வகையில், ஜி மிகவும் உறுதியான வெளியுறவுக் கொள்கை உத்தியைப் பின்பற்றியுள்ளார், இது அமெரிக்கா மற்றும் அதன் நட்பு நாடுகளுடன் பதட்டங்களை அதிகரித்துள்ளது. உள்நாட்டில், ஊழலைக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் வறுமையைக் குறைத்தல் போன்ற அவரது சில கொள்கைகள் பரவலாக பிரபலமாக உள்ளன, மற்றவை சில பின்னடைவுகளைப் பெற்றுள்ளன.

ஷியின் சக்தி

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக, கட்சியின் அதிகாரக் கட்டமைப்பில் ஜின்பிங் உச்சியில் அமர்ந்துள்ளார். அவர் சீனாவின் ஜனாதிபதியாகவும்

இராணுவத் தலைவராகவும் உள்ளார். ஆனால் சீனாவின் அரசியல் அமைப்பு எவ்வாறு செயல்படுகிறது என்பதன் காரணமாக அவரது அதிகாரத்தின் பெரும்பகுதி பொதுச் செயலாளராக அவரது பங்கிலிருந்து வருகிறது: கட்சி நிறுவனங்களும் அரசு நிறுவனங்களும் தொழில்நுட்ப ரீதியாக தனித்தனியாக உள்ளன, ஆனால் இறுதி அதிகாரம் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிடமிருந்து வருகிறது. CFR இன் இயன் ஜான்சன் எழுதுவது போல் , "கட்சியை நடத்துங்கள், நீங்கள் சீனாவை நடத்துங்கள்." 2022 அக்டோபரில் நடைபெறும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் இருபதாம் கட்சி மாநாட்டின் போது, ஜின்பிங்கிற்கு மூன்றாவது ஐந்தாண்டு பொதுச் செயலாளராக பதவி வழங்கப்படும், இது சமீபத்திய தசாப்தங்களில் தலைவர்கள் இரண்டு பதவிக்காலங்களாக பதவியில் இருந்த போக்கை முறியடிக்கும்.

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் புரட்சியாளரின் மகனான ஷி, சமூகத்தில் கட்சியின் மையப் பங்கை மீட்டெடுக்கவும் , உலக அரங்கில் சீனாவின் அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்கவும் பாடுபட்டுள்ளார். இந்த இலக்குகள் அவரது "ஜி ஜின்பிங் சிந்தனை" கோட்பாட்டில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன, இது கட்சியின் அரசியலமைப்பில் பொறிக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அந்த நோக்கங்களுக்காக, சீனாவின் இராணுவத்தை நவீனமயமாக்குதல், நாடு முழுவதும் சிறுபான்மை சமூகங்கள் மீதான கடுமையான அடக்குமுறை மற்றும் தனியார் நிறுவனங்கள் மீதான அரசின் கட்டுப்பாட்டை அதிகரித்தல் போன்ற பிற நடவடிக்கைகளை ஷி மேற்பார்வையிட்டுள்ளார்.

போட்டியாளர்களை ஒதுக்கி வைத்து, தனது ஆதரவாளர்களை முன்னிறுத்துவதன் மூலம் ஜி கட்சியின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை மேலும் வலுப்படுத்தியுள்ளார். 2012 ஆம் ஆண்டில், அவர் தொடங்கிய பெரும் ஊழல் எதிர்ப்பு பிரச்சாரம், உயர்மட்ட அதிகாரிகள் அல்லது "புலிகள்", மூத்த இராணுவ அதிகாரிகள், மேலும் கீழ்மட்ட கட்சி ஊழியர்கள் அல்லது "ஈக்கள்" உள்ளிட்ட நான்கு மில்லியனுக்கும் அதிகமான அதிகாரிகளை குறிவைத்தது. இதன் மூலம், தனது ஆதரவாளர்களை ஊக்குவித்து, கட்சித் தலைமையில் விசுவாசிகளால் ஆன ஒரு வலுவான அணியை ஜி உருவாக்கியுள்ளார்.

இருப்பினும், ஜிக்கு எதிராக குறிப்பிடத்தக்க அளவில் வலிமையான எதிர்ப்பு உள்ளதா என்பது குறித்து விவாதங்கள் நீடிக்கின்றன. சான் டியாகோவில் உள்ள கலிபோர்னியா பல்கலைக்கழகத்தின் சீன உயரடுக்கு அரசியல் நிபுணரான விக்டர் ஷிஹ், வாங் யாங், லி ஜி மற்றும் ஹு சுன்ஹுவா போன்ற உயர்மட்ட தலைவர்கள் ஜியிலிருந்து தனித்தனியாக கணிசமான அரசியல் பிரிவுகளை கொண்டுள்ளதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இருபதாம் கட்சி மாநாட்டில் இவர்களுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதே, ஜியின் அதிகாரம் எந்த அளவிற்கு சோதிக்கப்படுகிறது என்பதை நிர்ணயிக்கும் என

அவர் வலியுறுத்துகிறார். இதற்கு மாறாக, மிச்சிகன் பல்கலைக்கழகத்தின் சீன வரலாற்று நிபுணரான சியாவோஹாங் சூ, முன்னர் சக்திவாய்ந்ததாக இருந்த பிரிவுகள் தற்போது முழுமையாக பலவீனமடைந்துள்ளன, மேலும் அதிகாரம் முழுமையாக ஜியின் விசுவாசிகளின் கைகளில் உள்ளதாகக் கூறுகிறார்.

1980களில் டெங் சியாவோபிங் கட்சியை ஒருமித்த ஆட்சி) கூட்டுத் தலைமை (நோக்கி வழிநடத்தியதற்குப் பிறகு, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மீண்டும் வலுவான தனிநபர் மைய ஆட்சியை நோக்கி நகர்ந்த முதல் முக்கிய கட்டமாக இது பார்க்கப்படுகிறது. நவீன சீனா குறித்த பல வல்லுநர்கள், சீர்திருத்தங்களை முன்னெடுக்க ஒரே ஒரு தலைவரை மையமாக நம்புவது கட்சியின் நீண்டகால உயிர்வாழ்வுக்கே ஆபத்தாக அமையும் என்று எச்சரிக்கின்றனர். சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முன்னாள் உறுப்பினர் காய் சியா, அதிகாரம் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதன் விளைவாக கட்சியின் உயர்மட்டத் தலைவர்களிடையே கொள்கை சார்ந்த விவாதங்கள் முற்றிலும் நசுக்கப்பட்டுள்ளன என்று விமர்சிக்கிறார். இதேபோல், CFR அமைப்பின் முன்னாள் மூத்த உறுப்பினர் எலிசபெத் சி. எகானமி, *Foreign Affairs* இதழில், சீனாவின் பொருளாதாரம் ஜி ஜின்பிங் தலைமையின் கடுமையான கட்டுப்பாட்டால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக வாதிடுகிறார். அதிகப்படியான கட்சி கட்டுப்பாடு, குறிப்பாக ஜியின் கைகளில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டிருப்பது, சீனாவின் பொருளாதார தேக்கத்திற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைந்துள்ளதாக அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோற்றம் மற்றும் உறுப்பினர் நிலை

ரஷ்யப் புரட்சியால் ஈர்க்கப்பட்டு, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1921 இல் மார்க்சியம்-லெனினிசக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நிறுவப்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் அதன் முதன்மை போட்டியாளரான தேசியவாத கோமின்டாங்கிற்கும் இடையிலான பதட்டங்கள் 1949 இல் கம்யூனிஸ்டுகளால் வென்ற உள்நாட்டுப் போராக வெடித்தன. 1970களின் பிற்பகுதியில் சந்தை சீர்திருத்தங்கள் இருந்தபோதிலும், நவீன சீன அரசு கியூபா, வட கொரியா மற்றும் லாவோஸைப் போலவே லெனினிச அமைப்பாகவே உள்ளது.

1989 ஆம் ஆண்டு தியான்மென் சதுக்க ஆர்ப்பாட்டங்களும் 1991 இல் சோவியத் ஒன்றியத்தின் சரிவும் கட்சிக்கு தொடர்ச்சியான இருத்தலியல் நெருக்கடிகளைத் தூண்டின, அது அதன் ஆணையை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. குறிப்பாக சோவியத் வெடிப்பு, இதேபோன்ற விதியைத் தவிர்க்க, ஆட்சி வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களை ஆராயவும், கட்சிக்குள் சீர்திருத்தங்களை ஏற்படுத்தவும் CCP-ஐத் தள்ளியது. டேவிட் ஷாம்பாக் எழுதிய 2008 ஆம் ஆண்டு புத்தகமான " சீனாவின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி" படி, ஒரு பிடிவாதமான சித்தாந்தம்,

வேருன்றிய உயரடுக்குகள், செயலற்ற கட்சி அமைப்புகள் மற்றும் தேக்கமடைந்த பொருளாதாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஒரு எலும்புக்கூடு கட்சி-அரசு தோல்விக்கு வழிவகுக்கும் என்று அது தீர்மானித்தது .

1990களில் இருந்து, சீனாவின் தலைசுற்ற வைக்கும் பொருளாதார உயர்வால் ஏற்படும் வளர்ச்சி அழுத்தங்களுக்கு பதிலளிக்கும் தொழில்நுட்பத் திறனை சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி காட்டியுள்ளது. இன்று, உலகமயமாக்கல் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின் பலன்களை அந்தக் கட்சி பயன்படுத்திக் கொண்டு, கோடிக்கணக்கான மக்களை வறுமையிலிருந்து மீட்டுள்ளது. சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தன்னை மாற்றத்திற்கான ஒரு இயக்கியாக மறுகற்பனை செய்து, நாட்டின் செல்வப் பாதையை வழிநடத்தி, தேசிய பெருமை உணர்வைத் தூண்டியுள்ளது.

சக்தி அமைப்பு

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது தேசியக் கட்சி மாநாட்டைக் கூட்டி, முக்கிய கொள்கைகளை வகுத்து, உயர்மட்டத் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. (இது சீனாவின் சட்டமன்றமான தேசிய மக்கள் காங்கிரஸுடன் குழப்பிக் கொள்ளக்கூடாது .) இந்த நேரத்தில், உறுப்பினர்கள் மத்தியக் குழுவைத் தேர்வு செய்கிறார்கள், இதில் சுமார் 370 உறுப்பினர்கள் மற்றும் அமைச்சர்கள், மூத்த ஒழுங்குமுறை அதிகாரிகள், மாகாணத் தலைவர்கள் மற்றும் இராணுவ அதிகாரிகள் உள்ளிட்ட மாற்று உறுப்பினர்கள் உள்ளனர். மத்தியக் குழு CCPக்கான ஒரு வகையான இயக்குநர்கள் குழுவாகச் செயல்படுகிறது, மேலும் இது பிளீனம்கள் எனப்படும் வருடாந்திர கூட்டங்களை நடத்த வேண்டும். இருபத்தைந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பொலிட்பீரோவையும் மத்தியக் குழு தேர்ந்தெடுக்கிறது.

இதையொட்டி, பொலிட்பீரோ ரகசியமான, பின்னணி பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் பொலிட்பீரோ நிலைக்குழுவைத் தேர்ந்தெடுக்கிறது. நிலைக்குழு CCP இன் அதிகாரம் மற்றும் தலைமையின் மையமாக செயல்படுகிறது, மேலும் அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை ஐந்து முதல் ஒன்பது பேர் வரை உள்ளது. கட்சியின் பொதுச் செயலாளராக ஷி உச்சத்தில் உள்ளார். பிரதமர் லி கெக்கியாங், சீனாவின் அமைச்சரவைக்கு சமமான மாநில கவுன்சிலுக்கு தலைமை தாங்குகிறார். லி மார்ச் 2023 இல் பதவி விலகுவார் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது .

2002 ஆம் ஆண்டு ஒரு முன்னுதாரணமாக அமைந்ததிலிருந்து, பொலிட்பீரோ உறுப்பினர்கள் அறுபத்தெட்டு வயதை எட்டிய பிறகு பதவி விலகுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது . 2022 ஆம் ஆண்டில் அறுபத்தொன்பது வயதாக இருந்தாலும், ஜி ஜின்பிங் மூன்றாவது முறையாக பதவியில் நீடிப்பார். இருப்பினும், இருபதாம் கட்சி

மாநாட்டிற்கு முன்னதாக, பொலிட்பீரோ நிலைக்குழுவின் மூத்த உறுப்பினர்கள் ஓய்வு வயதை ஒட்டிக்கொண்டு பதவி விலகுவார்கள் என்று ஆய்வாளர்கள் தெரிவித்தனர்.

மத்திய குழு, பொலிட்பீரோ மற்றும் நிலைக்குழு பொதுவாக பரந்த கொள்கை வழிகாட்டுதலை வழங்கினாலும், சீனாவின் உண்மையான நிர்வாகம் மிகவும் பரவலாக்கப்படலாம். கொள்கைகள் அதிகாரத்துவங்கள் மற்றும் அமைச்சகங்களில், மத்திய குழுவிற்குள், தேசிய கட்சி காங்கிரஸுக்குள் அல்லது சிந்தனையாளர்கள் மற்றும் ஆலோசகர்களிடமிருந்து " தற்செயலாக" உருவாகலாம் என்று கிளேர்மாண்ட் மெக்கென்னா கல்லூரியின் மின்க்சின் பெய் கூறுகிறார். சீன மாகாணங்கள் குறிப்பிடத்தக்க சுயாட்சியை அனுபவிக்கின்றன, மேலும் மத்திய அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட துணை மாகாண அதிகாரிகள் மற்றும் தலைவர்கள் உள்ளூர் நிர்வாகத்தின் மீது அதிக கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளனர்.

சீனாவின் இராணுவமான மக்கள் விடுதலை இராணுவம் (PLA), தொழில்நுட்ப ரீதியாக CCP இன் ஆயுதப் பிரிவாகும், மேலும் அதன் முக்கிய நோக்கங்களில் கட்சியின் ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதும் கட்சியின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதும் அடங்கும். தற்போது Xi தலைமையிலான CCP இன் மத்திய இராணுவ ஆணையம், PLA மற்றும் மக்கள் ஆயுதக் காவல்துறை இரண்டையும் மேற்பார்வையிடுகிறது, இது முதன்மையாக உள் பாதுகாப்பில் கவனம் செலுத்துகிறது. குறிப்பாக PRC இன் அதிகரித்து வரும் உலகளாவிய நலன்கள் மற்றும் சர்வதேச ஒழுங்கின் அம்சங்களைத் திருத்துவதற்கான அதன் நோக்கங்களைப் பொறுத்தவரை, அதன் அரசமைப்பின் ஒரு நடைமுறை கருவியாக" பார்க்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, கிழக்கு மற்றும் தென் சீனக் கடல்களின் சர்ச்சைக்குரிய பகுதிகளுக்கு அருகிலும், தைவானுக்கு அருகிலும் போர்க்கப்பல்கள் மற்றும் விமானங்களை நிலைநிறுத்துவதை PLA மேற்பார்வையிடுகிறது.

கட்சியின் சட்டபூர்வமான தன்மைக்கு எதிரான சவால்கள்

வருமான சமத்துவமின்மை, சுற்றுச்சூழல் அச்சுறுத்தல்கள், நில அபகரிப்புகள், உணவுப் பாதுகாப்பு மற்றும் நுகர்வோர் பாதுகாப்பு இல்லாமை போன்ற பல பிரச்சினைகள் குறித்த பொதுமக்களின் சீற்றமும் செயல்பாடும் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டை அச்சுறுத்தி ஜனநாயக சமூக மாற்றத்தை ஊக்குவிக்கக்கூடும் என்ற கவலைகளை தலைவர்கள் பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள் .

பொருளாதார மந்தநிலை. உலகின் இரண்டாவது பெரிய பொருளாதாரமான சீனா, 2000களின் முற்பகுதியில் அதன் இரட்டை இலக்க வளர்ச்சியிலிருந்து பொருளாதார வளர்ச்சி மெதுவாகக் கண்டுள்ளது. நிறுவனங்கள், உள்ளூர் அரசாங்கங்கள் மற்றும் குடும்பங்கள் மற்றும் தடுமாற்றத்துடன் கூடிய ரியல் எஸ்டேட் துறை ஆகியவற்றின் மூலம் பெருமளவில் கடன் குவிவது கொள்கை

வகுப்பாளர்களிடையே கவலைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஜின்பிங்கின் கீழ், கட்சி பொருளாதாரத்தின் மீதான அதன் மேற்பார்வை மற்றும் கட்டுப்பாட்டை அதிகரித்துள்ளது, தொழில்நுட்ப நிறுவனங்களை கடுமையாக்கியுள்ளது மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களில் அரசு ஈடுபாட்டை அதிகரித்துள்ளது .

வருமான சமத்துவமின்மை . அதிகரித்து வரும் வருமான ஏற்றத்தாழ்வை சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எதிர்கொள்கிறது. உலக சமத்துவமின்மை தரவுத்தளத்தின்படி, சீனாவின் மக்கள்தொகையில் 10 சதவீத பணக்காரர்கள், ஏழை 50 சதவீதத்தை விட சராசரியாக பதினான்கு மடங்கு அதிகமாக சம்பாதிக்கிறார்கள். இது பல ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ள சமத்துவமின்மையை விட மோசமானது, ஆனால் அமெரிக்கா மற்றும் இந்தியாவை விட சிறந்தது.

சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு. கடந்த பத்தாண்டுகளில், சீனா வேறு எந்த நாட்டையும் விட ஆண்டுக்கு அதிக பசுமை இல்ல வாயுக்களை வெளியேற்றியுள்ளது . காற்று மாசுபாடு, நீர் பற்றாக்குறை மற்றும் மண் மாசுபாடு ஆகியவை சீன மக்களின் ஆரோக்கியத்தையும் வாழ்வாதாரத்தையும் அச்சுறுத்துகின்றன. காலநிலை மாற்றம் நாட்டின் உணவு மற்றும் நீர் பாதுகாப்பையும் அச்சுறுத்துகிறது. நச்சு அரசியல்: சீனாவின் சுற்றுச்சூழல் சுகாதார நெருக்கடி மற்றும் சீன அரசுக்கு அதன் சவால் என்ற தனது புத்தகத்தில், CCP மாசுபாட்டை நிவர்த்தி செய்யத் தவறியது குடிமக்கள் கட்சியின் நியாயத்தன்மையை கேள்விக்குள்ளாக்க வழிவகுக்கும் என்று ஹுவாங் வாதிடுகிறார். உண்மையில், சுற்றுச்சூழல் சீர்கேடு குறித்த பொது விழிப்புணர்வு அதிகரித்துள்ளதால், மனுக்கள் மற்றும் போராட்டங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துள்ளது .

சீனாவின் வயதான மக்கள் தொகை, அதன் மக்களுக்கு வழங்குவதில் அக்கட்சியின் திறனை சோதிக்கும். 2050 ஆம் ஆண்டுக்குள் ஓய்வு பெற்றவர்கள் சீனாவின் மக்கள்தொகையில் 40 சதவீதத்திற்கும் அதிகமாக இருக்கலாம் என்று மதிப்பீடுகள் தெரிவிக்கின்றன. இதற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, காப்பீட்டுத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்த கட்சி பணியாற்றியுள்ளது. மேலும், பிறப்பு விகிதம் குறைந்துள்ள நிலையில், ஆயுட்காலம் அதிகரித்துள்ளது. 2021 ஆம் ஆண்டில், திருமணமான தம்பதிகள் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அனுமதித்தது, இரண்டு குழந்தைகள் கொள்கையை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் பிறப்பு விகிதம் தொடர்ந்து குறைந்து வருகிறது, மேலும் பிறப்புகளை ஊக்குவிப்பது பெண்களின் உரிமைகளைப் பாதிக்கும் என்று CFR இன் கார்ல் மின்ஸ்னர் எச்சரிக்கிறார் .

தனது கட்டுப்பாட்டிற்கு வரும் அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்ள, சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, சீன சமூகம் மற்றும் பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு அடுக்குகளில் தன்னை மேலும் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள முயன்றுள்ளது. ஜின்பிங்கின் ஊக்கத்துடன், சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, எதிர்ப்புகளை அடக்குவதன் மூலமும்; மதக் குழுக்கள், ஊடக நிறுவனங்கள், சுற்றுச்சூழல் இலாப நோக்கற்ற நிறுவனங்கள், மனித உரிமை ஆர்வலர்கள் மற்றும் வழக்கறிஞர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும்; தனியார் துறையில் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதன் மூலமும்; ஊழலை எதிர்ப்பதன் மூலமும் இதைச் செய்துள்ளது. இது இணையத்தின் தணிக்கையையும் அதிகரித்துள்ளது, அங்கு பொதுமக்களின் பல குறைகள் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. இது சமீபத்திய ஆண்டுகளில் பெரிதும் தணிக்கை செய்யப்பட்ட போதிலும், அரசியல் தொடர்பு மீதான சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டை சில இடங்களில் அரித்துவிட்டது.

சர்வதேச பதட்டங்கள்

2000களின் முற்பகுதியில், சீனத் தலைவர்கள் சீனாவின் " அமைதியான எழுச்சியை" வலியுறுத்தி வெளிநாட்டு அரசாங்கங்களை சமாதானப்படுத்த முயன்றனர். ஆனால் ஜி இன்னும் உறுதியான அணுகுமுறையை எடுத்துள்ளார், மேலும் சில நிபுணர்கள் அவரது நம்பிக்கை அவரது மூன்றாவது பதவிக்காலத்தில் மட்டுமே வளரும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். 2049 ஆம் ஆண்டுக்குள் சர்வதேச செல்வாக்குடன் சீனா "முழுமையாக வளர்ந்த, பணக்கார மற்றும் சக்திவாய்ந்த" நாடாக மாற வேண்டும் என்ற தொலைநோக்குப் பார்வையை அவர் முன்வைத்துள்ளார். தென் சீனக் கடலில் சர்ச்சைக்குரிய தீவுகளில் விரிவான நில மீட்பு முயற்சிகளைத் தொடர்வதன் மூலமும், அதன் மிகப்பெரிய பெல்ட் அண்ட் ரோடு முன்முயற்சி மூலம் உலகெங்கிலும் உள்ள நாடுகளில் பில்லியன் கணக்கான டாலர்களை முதலீடு செய்வதன் மூலமும், சர்வதேச நிறுவனங்களில் மிகவும் சுறுசுறுப்பான பங்கை வகிப்பதன் மூலமும் CCP இதை அடைய உழைத்துள்ளது.

பல தசாப்தங்களாக தனது சொந்த விவகாரங்களை நிர்வகிக்க அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு சிறப்பு நிர்வாகப் பகுதியான ஹாங்காங் மற்றும் 1949 முதல் சீனாவிலிருந்து சுயாதீனமாக நிர்வகிக்கப்படும் ஆனால் பெய்ஜிங் தனது பிரதேசத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கருதும் ஒரு தீவான தைவான் மீது பெய்ஜிங் அதிக ஆக்ரோஷமாக நடந்து வருகிறது. சீனாவின் "தேசிய புத்துணர்ச்சியை" அடைவதற்கான ஜின்பிங்கின் இலக்கிற்கு இரு பகுதிகளும் முக்கியமானவை. ஜின்ஜியாங் பிராந்தியத்தில் உள்ள உய்குர்கள் மற்றும் பிற முஸ்லிம்களை அடக்குவதற்கான பிரச்சாரத்தையும் அரசாங்கம் தொடங்கியது. 2017 முதல், அதிகாரிகள் மறுகல்வி முகாம்கள் என்று

அழைக்கப்படுபவற்றில் ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான முஸ்லிம்களை தன்னிச்சையாக தடுத்து வைத்துள்ளனர், மேலும் இப்பகுதியில் உள்ள மக்கள் தன்னிச்சையான கருத்தடை, கட்டாய உழைப்பு மற்றும் தீவிர கண்காணிப்பு உள்ளிட்ட உரிமை மீறல்களுக்கு ஆளாகியுள்ளனர்.

சீனாவின் வெளியுறவுக் கொள்கை உறுதிப்பாடு மற்றும் உள்நாட்டு மனித உரிமை மீறல்களுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, அமெரிக்காவும் பிற மேற்கத்திய நாடுகளும் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர்களை தடை செய்துள்ளன, மேலும் சீனாவுடன் வணிகம் செய்ய எச்சரிக்கையாக உள்ளன. உதாரணமாக, உறவுகள் மோசமடைந்ததைத் தொடர்ந்து, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் 2021 இல் சீனாவுடனான திட்டமிடப்பட்ட முதலீட்டு ஒப்பந்தத்தை முடக்கியது. அதே நேரத்தில், சீனாவைப் பற்றிய உலகளாவிய கருத்துக்கள் பெருகிய முறையில் எதிர்மறையாகிவிட்டன.

சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CCP) 1921 ஆம் ஆண்டு, மே நான்காம் இயக்கத்தில் பங்கேற்ற எழுத்தாளர்கள் மற்றும் அரசியல் ஆர்வலர்களால் நிறுவப்பட்ட ஒரு அரசியல் இயக்கமாகும். சீனாவின் அரசியல் வளர்ச்சிக்கான மாற்றுப் பாதையைத் தேடிய அவர்கள், கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் ரஷ்யாவின் போல்ஷிவிக் புரட்சியாளர்களின் சிந்தனைகள் மற்றும் எழுத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டனர். தொடக்க காலத்தில் CCP ஒரு சிறியதும் ஒப்பீட்டளவில் முக்கியத்துவம் குறைந்ததுமான அமைப்பாக இருந்தது. அந்த ஆரம்ப ஆண்டுகளில், கட்சியின் சித்தாந்தம், அமைப்பு மற்றும் தந்திரோபாயங்கள் அதன் உறுப்பினர்களால் அல்ல; மாறாக மாஸ்கோவில் இருந்த கம்யூனிஸ்ட் அகிலத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டன. அதன் வழிகாட்டுதலின் பேரில், CCP தேசியவாத குவோமின் டாங்க் கட்சியுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது. இந்த கூட்டணி 'முதல் ஐக்கிய முன்னணி' என அறியப்பட்டு, சீனாவின் தேசிய மறுஒருங்கிணைப்பை அடைய உதவியது. அதே நேரத்தில், இந்த அனுபவம் CCPக்கு இராணுவப் பயிற்சி, உறுப்பினர் ஆட்சேர்ப்பு வாய்ப்புகள் மற்றும் எதிர்காலத்தில் அதிகாரத்திற்கான பிரதான போட்டியாளராக மாறவிருந்த குவோமின் டாங்க் குறித்து ஆழமான புரிதலையும் வழங்கியது.

சீன சீர்திருத்தவாதிகளும் தீவிரவாதிகளும் நீண்ட காலமாக மேற்கத்திய அரசியல் சித்தாந்தங்களைப் பற்றி ஆர்வமாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையுடனும் இருந்தனர். அமெரிக்க தாராளவாத ஜான் டியூயி 1919 ஆம் ஆண்டு மே நான்காம் இயக்கத்தின் உச்சத்தில் சீனாவிற்கு விஜயம் செய்தார், அதே நேரத்தில் பிரிட்டிஷ் தத்துவஞானி பெர்ட்ரான்ட் ரஸ்ஸலும் 1920 இல் சீனாவில் ஒரு வருடம் கழித்தார். அவர்களுக்கு இடையே, அவர்கள் சீன பார்வையாளர்களுக்கு 300 க்கும் மேற்பட்ட சொற்பொழிவுகளை வழங்கினர்.

1919 ஆம் ஆண்டில் மேற்கத்திய சக்திகளால் சீனா நடத்தப்பட்ட விதத்தில் அதிருப்தி அடைந்த தீவிர அரசியல் மற்றும் இலக்கியக் குழுக்கள், ஆங்கிலோ-அமெரிக்க அரசியல் மாதிரிகள் மற்றும் சித்தாந்தங்களுக்கு அப்பால் பார்த்தன. சிலர் ஜெர்மன் எழுத்தாளர்களான கார்ல் மார்க்ஸ் மற்றும் பிரீட்ரிக் ஏங்கெல்ஸ் ஆகியோரிடம் திரும்பினர், அவர்களின் படைப்புகளான *கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கை* (1848) மற்றும் *தாஸ் கேபிடல்* (1867) ஆகியவை ஐரோப்பிய முதலாளித்துவம் மற்றும் அதை ஆதரித்த அரசியல் அமைப்புகள் பற்றிய வலுவான மற்றும் நன்கு வாதபூர்வமான விமர்சனங்களை முன்வைத்தன. இந்தப் படைப்புகள் முற்றிலும் புதிய அரசியல் சித்தாந்தத்திற்கு வழிவகுத்தன: கம்யூனிசம், அதன் முக்கிய படைப்பாளரின் பெயரால் மார்க்சியம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

மார்க்சியத்தின் கோட்பாடுகள் ஒரு புதிய வகையான சமூகத்தை உறுதியளித்தன, அங்கு வர்க்க சுரண்டலும் ஒடுக்குமுறையும் மறைந்துவிடும். மார்க்சியக் கருத்துக்களை ரஷ்ய புரட்சியாளரான விளாடிமிர் உல்யனோவ் அல்லது லெனின் மேலும் தழுவிக்கொண்டார், அவர் ஏகாதிபத்தியம் - வலுவான நாடுகளால் பலவீனமான நாடுகளை அடிமைப்படுத்தி பொருளாதார ரீதியாக சுரண்டுவது - முதலாளித்துவத்தின் இறுதி விளைவு என்று வாதிட்டார். ஒரு சோசலிச அரசாங்கம், ஏகாதிபத்தியத்தை ஒழித்து, சலுகை பெற்ற சிலருக்குப் பதிலாக அனைத்து நாடுகளின் தொழிலாள வர்க்கத்தின் சார்பாக ஆட்சி செய்யும் என்று மார்க்ஸ் மற்றும் லெனின் வாதிட்டனர். அக்டோபர் 1917 இல், லெனினும் அவரது ஆதரவாளர்களும் ரஷ்யாவின் தேசிய அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றியபோது தங்கள் கோட்பாட்டை நடைமுறைப்படுத்த நகர்ந்தனர்

மார்க்சிய கருத்துக்கள்

மார்க்சிய-லெனினியக் கோட்பாடுகள் சீன தீவிரவாதிகளுக்கு வெளிப்படையான ஈர்ப்பைக் கொண்டிருந்தன. மார்க்ஸும் லெனினும் மேற்கத்தியர்களாக இருந்திருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தை கடுமையாகக் கண்டித்து சீனாவில் என்ன நடந்தது என்பதற்கான தெளிவான விளக்கத்தை அளித்தனர். வெர்சாய்ஸின் வாக்குறுதிகள் மீறப்பட்டதும், சீனா மீதான தங்கள் பிடியைக் கைவிட மேற்கத்திய நாடுகள் தயங்கியதும் ஏகாதிபத்தியம் குறித்த லெனினின் கோட்பாடுகளை உறுதிப்படுத்துவதாகத் தோன்றியது. மே நான்காம் இயக்கம் மேற்கத்திய ஜனநாயகம் மற்றும் அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்தின் மீதான சீனாவின் ஈர்ப்பை மேலும் பலவீனப்படுத்தியது, சில அரசியல் மற்றும் இலக்கியக் குழுக்கள் மார்க்சிய நூல்களைப் படித்து விவாதிக்க வழிவகுத்தது.

மார்க்சியத்தின் மீதான இந்த வளர்ந்து வரும் ஆர்வத்திற்கு மிகவும் வளமான நிலம் சீனாவின் மிகவும் மேற்கத்தியமயமாக்கப்பட்ட மற்றும் தொழில்மயமாக்கப்பட்ட நகரமும், ஆசியாவின் மூன்றாவது பெரிய நகரமுமான ஷாங்காய் ஆகும். ஷாங்காய் மிகப்பெரிய

வேறுபாடுகளைக் கொண்ட நகரமாக இருந்தது. மேற்கத்திய கலாச்சாரங்கள் சீன கலாச்சாரத்துடன், வறுமையுடன் செல்வச் செழிப்பும், தொழிலாளர்களைச் சுரண்டுவதோடு முதலாளித்துவ மிகுதியும் இணைந்திருந்தன. 1919 வாக்கில், நகரத்தில் ஒரு இடதுசாரி செய்தித்தாள், *ஷாங்காய் குரோனிக்கிள்* இருந்தது , இது ரஷ்யர்கள் மற்றும் சோசலிசத்திற்கு ஆதரவான மேற்கத்திய வெளிநாட்டினரால் நிதியளிக்கப்பட்டது.

1920 ஆம் ஆண்டு கோடையில், ஷாங்காயில் உள்ள இலக்கியக் குழுக்களால் மார்க்சிய சித்தாந்தம் பரவலாக விவாதிக்கப்பட்டது. அந்த ஆண்டு செப்டம்பரில், பின்னர் CCP இன் நிறுவன உறுப்பினரான சென் டக்ஸியு , சீனா "உள் மற்றும் வெளிப்புறக் கொள்ளைகளைத் தடுக்க ஒரு அரசாங்கத்தையும் சட்டங்களையும் உருவாக்குவதற்கு புரட்சிகர வழிமுறைகளால் தொழிலாள வர்க்கத்தின் (பாட்டாளி வர்க்க) ஒரு நிலையை நிறுவ வேண்டும்" என்று எழுதினார்.

மார்க்சியத்தின் மீதான இந்த வளர்ந்து வரும் ஆர்வத்தை, கம்யூனிச அகிலம் (அல்லது கம்யூனிஸ்ட் சர்வதேசம்) என்று அழைக்கப்படும் ஒரு சோவியத் ரஷ்ய நிறுவனம் ஊக்குவித்து ஆதரித்தது. கம்யூனிசத்தை முன்னேற்றுவதற்கும், உலகம் முழுவதும் உள்ள கம்யூனிச குழுக்களை ஆதரிப்பதற்கும் மார்ச் 1919 இல் மாஸ்கோவில் கம்யூனிச அகிலம் உருவாக்கப்பட்டது.

1920 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், கம்யூனிச அகிலம், ஆசியாவில் கம்யூனிச குழுக்களைத் தொடங்கி உதவுவதற்காகப் பணிக்கப்பட்ட ஒரு துணைக்குழுவான தூர கிழக்குப் பணியகத்தை நிறுவியது. சீனாவிற்கு அனுப்பப்பட்ட முதல் கம்யூனிச அகில முகவர்களில் ஒருவர் 26 வயதான கிரிகோரி வொய்டின்ஸ்கி ஆவார், அவர் ஜூன் 1920 இல் ஷாங்காயை அடைந்தார். கம்யூனிச அகிலத்தின் மற்றொரு நிறுவனரான டக்ஸியு மற்றும் லி டாஷாவோவை வொய்டின்ஸ்கி அடிக்கடி சந்தித்து , கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை நிறுவுவதற்கான தளவாடங்கள் குறித்து அவர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கினார்.

1920 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில், இந்தக் குழு அதன் சொந்தக் கட்சி அறிக்கையை வரைந்து, ஒரு செய்திமடலைத் தொடங்கி, கம்யூனிச சார்ந்த தொழிலாளர் மற்றும் இளைஞர் குழுக்களை உருவாக்கியது. சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இவற்றை சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதல் நடவடிக்கைகள் என்று கருதுகின்றனர்.

இருப்பினும், ஜூலை 1921 இல் அதன் முதல் மாநாடு வரை CCP முறையாக அமைக்கப்படவில்லை. 59 கட்சி உறுப்பினர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் 12 பிரதிநிதிகள் மட்டுமே கலந்து கொண்ட இந்தக் கூட்டம், ஷாங்காயின் பிரெஞ்சு காலாண்டில் உள்ள ஒரு பெண்கள் பள்ளியில் தொடங்கப்பட்டது, ஆனால் போலீஸ் சோதனைகளைத் தவிர்ப்பதற்காக தெற்கு ஏரியில் உள்ள ஒரு படகில் மாற்றப்பட வேண்டியிருந்தது. வருகை தந்தவர்களில் எதிர்காலத் தலைவர்களான வாங்

ஜிங்வே மற்றும் மாவோ சேதுங் , அதே போல் கம்யூனிச அகிலத்தின் டச்சு பிரதிநிதியான ஹெங்க் ஸ்னீவ்லியட் ஆகியோர் அடங்குவர்.

கம்யூனிசத்தின் கட்டுப்பாட்டில்

அதன் முதல் மூன்று ஆண்டுகளில், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பலவீனமாகவும் பயனற்றதாகவும் இருந்தது, முக்கியமாக அதன் அளவு காரணமாக (ஜூலை 1921 இல் 59 உறுப்பினர்கள் ஒரு வருடம் கழித்து சுமார் 300 ஆக மட்டுமே அதிகரித்தனர்). கட்சி சித்தாந்த ரீதியாகவும் பிளவுபட்டது. சில உறுப்பினர்கள் புரட்சிகர ஆற்றல் பாட்டாளி வர்க்கத்திடமிருந்து (தொழில்துறை பணியாளர்கள்) வருவதாக நம்பிய மரபுவழி மார்க்சிஸ்டுகள், மற்றவர்கள், ஹுனானின் மாவோ சேதுங் போன்றவர்கள், விவசாயிகளை சீனாவின் மிகவும் சாத்தியமான புரட்சிகரக் குழுவாகக் கருதினர்.

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மெதுவான வளர்ச்சி மற்றும் வளர்ச்சியால் விரக்தியடைந்த கம்யூனிச அகிலம், அது சுதந்திரமாக செயல்பட இயலாது என்று கருதியது. மாஸ்கோவின் பார்வையில், சீனா கிங் நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து மேற்கத்திய பாணி அரசியலமைப்பு அரசாங்கத்திற்கு மாறியதால், ஜனநாயகப் புரட்சியின் சக்திகளுக்கு உதவுவதே சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சிறந்த பங்காகும்.

1922 ஆம் ஆண்டில், கம்யூனிச அகிலத்தின் முகவர்கள் CCP உறுப்பினர்களை கோமின்டாங்கின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களாகவும் எடுத்துக்கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தினர். மிகப் பெரிய தேசியவாதக் கட்சிக்குள் ஊடுருவி புதிய CCP உறுப்பினர்களைச் சேர்த்து, கோமின்டாங்கின் மறு ஒருங்கிணைப்பு என்ற அரசியல் நோக்கத்தை ஆதரிக்குமாறு அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 1922 இல் மாஸ்கோவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒரு தந்தியின்படி, CCP உறுப்பினர்கள் "GMD [Guomindang] மற்றும் தொழிற்சங்கங்களுக்குள் பின்தொடர்பவர்களின் குழுக்களை உருவாக்க வேண்டும்".

'ஜனநாயக மத்தியத்துவத்தை' செயல்படுத்துவதற்காக, கம்யூனிச அகிலம் CCP-யையும் மறுசீரமைத்தது, இது மிகவும் ஒழுக்கமான அமைப்பு மற்றும் கட்டளை அமைப்பாகும். இந்த செயல்முறையை 1923 இல் சீனாவிற்கு வந்த கம்யூனிச அகிலத்தின் முகவரான மிகைல் போரோடின் மேற்பார்வையிட்டார்.

முதல் ஐக்கிய முன்னணி

1923 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், சோவியத் தூதர் அடால்ஃப் ஜோஃப் ஷாங்காயில் சன் யிக்கியனைச் சந்திக்க வந்தபோது, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கும் கோமின்டாங்கிற்கும் இடையே ஒரு கூட்டு ஒப்பந்தம் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டது. ஜனவரி 26 ஆம் தேதி, "சீனாவில் சோவியத் அமைப்பை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது" என்றும் "சீனா இன்று எதிர்கொள்ளும் மிக அவசரமான பிரச்சனை குடியரசை

வெற்றிகரமாக ஒன்றிணைத்து தேசிய சுதந்திரத்தை நிறைவு செய்வதாகும்" என்றும் இருவரும் முறையாக ஒப்புக்கொண்டனர் .

பின்னர் சன்-ஜோஃப் ஒப்பந்தம் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மூன்றாவது மாநாட்டில் (ஜூன் 1923) அங்கீகரிக்கப்பட்டது, இது முதல் ஐக்கிய முன்னணியின் தொடக்கத்தை அறிவித்தது. ஆயிரக்கணக்கான சீன கம்யூனிஸ்டுகள் கோமின்டாங்கின் தனிப்பட்ட உறுப்பினர்களைப் பெற்றனர், மேலும் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நிறுவனர் லி டாஷாவோ மற்றும் வருங்காலத் தலைவர் மாவோ சேதுங் உட்பட சிலர் கோமின்டாங் நிர்வாகக் குழுவில் அமர வந்தனர். சோவ் என்லாய் உட்பட பல கம்யூனிஸ்டுகள் ஹுவாங்புவில் உள்ள தேசியவாத இராணுவ அகாடமியில் பணியாளர்களுக்கு பயிற்சி அளித்தனர் அல்லது கோமின்டாங் தலைமையிலான தேசிய புரட்சிகர இராணுவத்தில் பணியாற்றினர்.

இருப்பினும், அதன் அனைத்து இராணுவ மற்றும் தளவாட சாதனைகள் இருந்தபோதிலும், முதல் ஐக்கிய முன்னணி ஒரு வசதியான கூட்டணியாக இருக்கவில்லை - மேலும் சீன மறு ஒருங்கிணைப்பின் இலக்கை விட அதிகமாக வாழ வாய்ப்பில்லை. கோமின்டாங்கின் வலதுசாரிகள் கம்யூனிஸ்டுகளுடன் இணைந்து பணியாற்றுவதில் ஒருபோதும் நிம்மதியாக இருக்கவில்லை, எனவே கருத்தியல் மோதல்களும் மோதல்களும் பொதுவானவை.

மார்ச் 1925 இல் அதன் முக்கிய கட்டமைப்பாளரான சன் யிக்கியன் இறந்த பிறகு முதல் ஐக்கிய முன்னணி இன்னும் பலவீனமடைந்தது. இந்த கட்டத்தில், CCP 1,000 க்கும் குறைவான உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. 1926 இல், கட்சி ஆட்சேர்ப்பில் கவனம் செலுத்தியது, மேலும் 1927 வசந்த காலத்தில், அதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 57,000 க்கும் அதிகமாக அதிகரித்தது.

ஐந்து முக்கிய புள்ளிகள்

1. சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CCP) ஜூலை 1921 இல் ஷாங்காயில் சென் டக்ஸியு, லி டாஷாவோ மற்றும் பிறரால் உருவாக்கப்பட்டது. இது மே நான்காம் இயக்கத்திற்குப் பிறகு மார்க்சியத்தைப் படித்த அரசியல் மற்றும் இலக்கியக் குழுக்களிடமிருந்து உருவானது.

2. மார்க்சியம் என்பது கார்ல் மார்க்ஸால் உருவாக்கப்பட்டு விளாடிமர் லெனினால் தழுவி எடுக்கப்பட்ட ஒரு ஐரோப்பிய சித்தாந்தமாகும். இது மேற்கத்திய ஜனநாயக அமைப்புகளுக்கு மாற்றாகவும் மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தை கண்டிக்கவும் வழங்கியது.

3. மேற்கத்திய அரசாங்கங்கள் மற்றும் பொருளாதாரம், குறிப்பாக அவற்றின் ஏகாதிபத்தியம் மற்றும் சீனா போன்ற பலவீனமான நாடுகளை பொருளாதார ரீதியாக சுரண்டுவது குறித்து மார்க்சியம் விமர்சனத்தை முன்வைத்தது.

4. ஆரம்பகால சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்தது (12 உறுப்பினர்கள் மட்டுமே அதன் முதல் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டனர்) மற்றும் பயனற்றதாக இருந்தது. அதன் அமைப்பு மற்றும் தந்திரோபாயங்கள் உள்ளூர் தலைவர்களை விட மாஸ்கோவில் உள்ள கம்யூனிச அகிலத்தால் தீர்மானிக்கப்பட்டன.

5. 1922-23 ஆம் ஆண்டில், கம்யூனிச அகிலம், CCP தானாகவே எந்தவொரு புரட்சிகர நடவடிக்கையையும் மேற்கொள்ள மிகவும் சிறியதாகக் கருதி, CCP உறுப்பினர்களை கோமின்டாங்கிலும் சீனாவை மீண்டும் ஒன்றிணைக்கும் அதன் நோக்கத்திலும் சேர்ந்து ஆதரிக்குமாறு பணித்தது. இந்த கூட்டணி, முதல் ஐக்கிய முன்னணி, CCP ஐ ஆட்சேர்ப்பு செய்ய, வளர்க்க மற்றும் இராணுவ அனுபவத்தைப் பெற அனுமதித்தது.

கலாச்சாரப் புரட்சி

சீனாவின் வளர்ச்சியை நிலையுடையதாகச் செய்யும் பொருட்டு மாசேதுங் 'பண்பாட்டுப் புரட்சி' (Cultural Revolution)யை உருவாக்கினார். போராட்டங்கள் வாயிலாக எண்ணங்கள், பண்பாடு மற்றும் வழக்காறுகள் ஆகியன தோற்றுவிக்கப்படும். ஒரு சமுதாயம் பின்னோக்கிச் சென்று பழைய நிலையான வளர்ச்சியற்ற நிலைக்குச் செல்லாமல் தடுக்கப்பட வேண்டுமானால் அது தொடர்ச்சியான போராட்டங்களால் மட்டுமே இயலுமென மாசேதுங் கருதினார். எனவே தமது சிந்தனைகளுக்கு உயிருட்டக் கூடிய வகையில் பழமையான எண்ணங்கள், பண்பாடு, கருத்துக்கள், வழக்கங்கள், வழக்காறுகள் ஆகியவற்றுக்கெதிரான ஒரு போராட்டமாக மாசேதுங் கலாச்சாரப் புரட்சிக்கு வித்திட்டார். அதன் மூலம் தம்முடைய எண்ணங்களை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவும் முற்பட்டார்.

அவ்வாறு செய்தால் சந்தர்ப்பவாதிகள், குழப்பங்கள் மூலம் அரசியலில் திருப்பங்களை உண்டாக்க முனைவோர் ஆகியோரை அரசியல் பதவிகளிலிருந்து நீக்கிவிடலாமென அவர் கருதினார். இந்த அடிப்படையில் 1966-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் எட்டாம் நாள் சீனப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் மத்தியக்குழு 'பொதுமக்களை நம்புங்கள், அவர்களது முயற்சிகளுக்கு மதிப்பளித்து அவர்களைச் சார்ந்திருங்கள், அச்சத்தை தவிருங்கள், குழப்பங்களைக் கண்டு அச்சமடையாதிருங்கள் என அறிவித்தது. பதவிப் போராட்டத்தின் சக்தியாக எரிமலையெனக் குமுறும் மாணவர் உலகம் ஏவிவிடப்பட்டது.

மதிப்பீடு

தம்முடைய சொந்த முயற்சி காரணமாகச் சீனாவின் முன்னணித் தலைவரான மாவோவின் பதவி காலத்தில் எந்த ஒரு பேரரசும் கூடப் பெற்றிராத அளவிற்கு வரம்பற்ற அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தார். அவருடைய அரசியல் சித்தாந்தங்கள், வலிமை மிக்க கோட்பாடுகள், திடமான திட்டங்கள் மூலமாகச் சீனாவில் கட்டுப்பாடு மிக்க ஆட்சியொன்றினை ஒரு நூற்றாண்டு காலத்திற்குப்பின் மாசேதுங் உருவாக்கினார். சிறப்பான படையமைப்புடன் கட்டுப்பாடுடைய நவீன சீனாவின் தோற்றத் திற்கு அவரே

காரணமென்றால் அது மிகையன்று. அவரது அறிவியல் கோட்பாடுகள் அடிப்படையில் எழுந்த தத்துவங்கள் சீனாவிற்குச் சிறப்புகளையூட்டின எனக் கூறுதலும் பொருத்தமே.

பண்பாட்டுப் புரட்சி

சீனாவில் தோன்றிய பாட்டாளி மக்களின் மாபெரும் பண்பாட்டுப் புரட்சி பெரியதொரு சமூக, அரசியல், கலாச்சார மாறுதலாகக் கருதப்படுகிறது. 1963-ல் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் ஆகியோரைக் குறை கூறியதன் மூலம் ஏற்பட்ட சிறு பொறி விரைவில் பெரும் தீயாக மாறி எஞ்சியிருந்த முதலாளித்துவ சமூகப் பண்பாடுகளை எரித்து சாம்பலாக்கி சீனாவை மாவோ சிந்தனை மலர்ப்பூங்காவாக மாற்றியது. 1949-ல் ஏற்பட்ட அரசியல் புரட்சியைத் தொடர்ந்து 1963-ல் சமூகப்புரட்சி ஏற்பட்டு அரசியல் மாற்றங்கள் சமுதாய மாற்றங்களுக்கு வழி வகுத்தது. அதாவது அரசியலில் மாற்றங்கள் சமுதாய மாற்றங்களுக்கு வழி வகுத்தது. அதாவது அரசியலில் ஏற்படுத்தப்பட்ட சோஷலிச சமுதாயத்தின் அடித்தளத்திலும் ஊடுருவி அங்குள்ள பூர்ஷுவா பழக்க வழக்கங்களையும் சிந்தனைகளையும் அடியோடு ஒழிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதாகப் பறை சாற்றப்பட்டது. அதே சமயத்தில் மாவோவின் அரசியல் எதிரிகளை ஒழித்துக் கட்டுவதையும் மாவோவின் கோட்பாடுகளை நிலை நாட்டுவதையும் உண்மை நோக்கங்களாகக் கொண்டிருந்தது.

பண்பாட்டுப் புரட்சி தோன்றிய சூழ்நிலைகள்

‘பெரும் முன்னோக்கிக் தாவல் மற்றும் கம்யூன்’ இயக்கங்களின் தோல்வி

போதிய விளம்பரங்களுடன் தொடங்கப்பட்ட பெரும் முன்னோக்கிக் தாவல் (Great Leap Forward) இயக்கம் தோல்வியில் முடிந்தது. அதன் குறி இலக்குகள் எட்டாக் கனியாகவே இருந்தன. உறுதியான நம்பிக்கையுடனும் உயரிய இலட்சியத்துடனும் தொடங்கப்பட்ட கம்யூன்கள் உருப்படியான பலன்களைத் தரவில்லை. துரிதமாக சோஷலிச இலட்சியத்தை அடைந்து விடலாம் என்ற துடிப்புடன் போடப்பட்ட குறுக்கு வழிகள் குழப்பத்தில் முடிவுற்று, ஏமாற்றங்களும் அவநம்பிக்கைகளுமே மிஞ்சின. அதனால் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடிகளையும், அரசியல் அதிருப்திகளையும் மறைப்பதற்கும் மறக்கடிப்பதற்கும் புதியதொரு ‘கோஷம்’ தேவைப்பட்டது.

மாவோவின் கொள்கைகளிலும், தலைமையிலும் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம்

இந்த குழப்ப சூழ்நிலைகளைக் கண்ட சில உயர்மட்டத் தலைவர்கள் மாவோவின் கோட்பாடுகளைக் குறை கூற ஆரம்பித்தனர். ‘கொரில்’ லாப் போர் மனப்பான்மையுடன் நாட்டை நடத்திச் செல்கிறார், நடைமுறைக் கொவ்வாத காலத்திற்கேற்றகாத கோட்பாடுகளைச் செயல்படுத்துகிறார்’ எனக் கண்டனர். நாட்டை சோஷலிசப்பூங்காவாக மாற்ற அவர் கடைப்பிடித்த விரைவான குறுக்கு வழி நடவடிக்கைகள் ‘டான்குயிக் ஷாட்’ செயல்களைப் போல் நகைப்பூட்டுவதாக இருப்பதாகக் கருதினர். ஆட்சிப் பொறுப்பில்

இருந்த ஒரு சிலர் மறைமுக மாவோ எதிர்ப்புக் கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். **ரஷ்யஸ்டாலின் ஒழிப்புக் கொள்கையின் எதிரொலி**

1965-ல் அகில உலக கம்யூனிஸ்ட் தலைமைக் கேந்திரமான மாஸ்கோவில் குருஷேவ் ஸ்டாலின் ஒழிப்புக் கொள்கையை பிரகடனப் படுத்தினார். தனி நபர் வழிபாடு மற்றும் தவறான கோட்பாடுகள் கண்டிக்கப்பட்டன. கூட்டுத் தலைமை வலியுறுத்தப்பட்டது. இது சீனாவிலும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது. ரஷ்ய நடவடிக்கைகளுக்கேற்ப சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சீரமைக்கப்பட்டது. மாவோ வழிபாடு கைவிடப்பட்டது. இப்புதிய மாற்றங்கள் மாவோ ஆதரவாளர் முகாமில் சலசலப்புகளை உண்டு பண்ணின.

சீன, ரஷ்யப் பிளவு

இதற்கிடையில் சீன ரஷ்யத் தலைவர்களிடையே ஏற்பட்ட கோட்பாட்டுப்பிளவு சீனாவைப் பெரிதும் பாதித்தது. கம்யூனிஸ்ட் உலகில் மாஸ்கோவின் தலைமை அதிகாரத்தைத் தொடங்கினார். ரஷ்யத் தலைவர்களை நவீன திரிபுவாதிகள் எனக் குறை கூறினார். மார்க்ஸிய கம்யூனிஸத்திற்கு சரியான விளக்கம் கூறத் தகுதியற்றவர்கள் எனச் சாடினார். இக்கோட்பாட்டுக் குளறுபடியைத் தொடர்ந்து ரஷ்யா தான் சீனாவிற்கு அளித்து வந்த பொருளியல், தொழில்நுட்ப உதவிகளை திரும்ப பெற்றுக் கொண்டதும், எல்லைத் தகராரும் மோதல்கள் நிகழ்ந்ததும் இரு நாடுகளுக்கிடையில் நிலவிய சுமுக உறவைக் கெடுத்தது.

முதலாளித்துவ சாலையில் செல்பவர்களின் தோன்றல்

கூட்டுத்தலைமை என்ற கோட்பாட்டின் படி சீரமைக்கப்பட்ட சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பொறுப்பில் புதியவர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். குடியரசுத் தலைவரான லியூஷாவோ-சி கட்சியின் செயலாளரான டெங்ஷியோபிங் ஆகியோர் மாவோவின் கோட்பாடு சீனாவின் நலனுக்கு உகந்தது அல்ல என்று உறுதியாகக் கருதினர். தீவிர கம்யூனிஸப் பாதையிலிருந்து அல்ல என்று உறுதியாகக் கருதினர். தீவிர கம்யூனிஸ பாதையிலிருந்து சற்று நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தாராளக் கோட்பாடு வழியில் செல்ல முயன்றார். இவர்களைத் தான் பின்னர் மாவோவின் ஆதரவாளர்களின் 'முதலாளித்துவ சாலையில் செல்பவர்கள்' என வர்ணித்தனர்.

கலை, இலக்கிய வட்டத்தில் வலதுசாரி கருத்துக்களின் மறுமலர்ச்சி

கலைஞர்கள் மீண்டும் பழைய சமூக அரசியல் கருப்பொருட்களின் அடிப்படையில் புதிய படைப்புகளைப் படைக்கத் தலைப்பட்டனர். பண்டைய வரலாற்றுச் சிறப்புகள் போற்றப்பட்டன. பண்டைய உயர்பண்புகளான மனிதவியல் உணர்ச்சிகள், நற்பணிபுரியும் அரசு ஆகியவை சிறப்பிக்கப்பட்டன. கன்பூசியஸ் கருத்தரங்குகள் பெறலாயின. இவையனைத்தும் மாவோவின் ஆதரவாளர்களுக்கு பண்டையப் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளை மீண்டும் நிலைநாட்ட செய்யப்படும் திட்டமிட்ட முயற்சிகளாகத் தோன்றின. எனவே கம்யூனிஸ்ட் உணர்வுகளை சமுதாயத்திலும் புதிப்பிக்க புரட்சி தேவை எனவும் உணர்ந்தனர்.

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் தொடக்கம்

‘விடுதலைப்படை (Liberation Army) என்ற நாளிதழ் புரட்சியின் முதல் வெடியை வெடித்தது. 1965 நவம்பர் இதழில் பீகிங் கல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களின் முதலாளித்து சார்பான இலக்கியப் படைப்புகளைக் கண்டித்து கட்டுரை வெளியிடப்பட்டது. இக்கண்டனத்தைத் தொடர்ந்து ‘முதலாளித்துவ சாலைகளில் செல்பவர்களை’ எதிர்த்து போர்க்குரல் எழுப்பப்பட்டது. 1966 ஜூனில் ஷாங்கை நகரத்துச் சுவர்களையும் தாக்கி சுவரொட்டிகள் காணப்பட்டன. ஆகஸ்டில் கட்சியின் எட்டாவது குழுவின் பதினோராவது கூட்டத்தில் பண்பாட்டு ரீதியில் புரட்சி தேவை என தீர்மானம் இயற்றப்பட்டது. இத்தீர்மானம் அப்புரட்சிக்கு பதினாறு அம்சத் திட்டமொன்றையும் வரைந்தது முதலாளித்துவ சாலையில் செல்வோரையும் கண்டித்தது. இவ்வாறு பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு பச்சைக்கொடி காட்டப்பட்டது.

புரட்சியின் போக்கு

நான்கு பழமைகள்’ ஒழிக்கப்படல்

முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பில் உள்ள பழைய பழக்கவழக்கங்கள், செயல்முறைகள், கலாச்சாரங்கள், எண்ணங்கள் ஆகியவை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். புதிய புரட்சிகரமான சமுதாயத்திற்கே எண்ணங்களும் புகுத்தப்பட வேண்டும்.

கட்சியில் களையெடுப்பு

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் முதல் பணியாக அப்புரட்சிக் கோட்பாடுகளை எதிர்த்த கட்சிப் பிரமுகர்கள், தலைவர்கள், இலக்கிய கர்த்தாக்கள் கண்டனம் செய்யப்பட்டு கட்சியிலிருந்து நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். குறிப்பாக மாவோவின் அரசியல் எதிரிகள் களையெடுக்கப்பட்டனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர்கள் சீனக்குடியாட்சித் தலைவர் யூஷாவோசி, கட்சிச் செயலாளர் டெங்ஷியோ-பிங், டெங்ஷியோ-பிங், பீகிங் நகர மேயர் பென்சென் ஆகியோராவர்.

பண்பாட்டு புரட்சிக் குழுக்கள் நிறுவப்படல்

1966 நவம்பரில் பதினேழு உறுப்பினர்கள் அடங்கிய மத்திய பண்பாட்டு புரட்சிக்குழு நிறுவப்பட்டது. அதற்குத் தலைவராக மாவோவின் தனிச் செயலாளரான சென் போட்டாவும் முதல் உதவித்தலைவராக மாவோவின் மனைவி சியாங் சிங்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இக்குழுவின் பியாவோ தலைமையில் உள்ள ராணுவக்குழுவுடன் இணைந்து செயல்பட்டது. இவர்களனைவரும் மாவோவின் தலைமையின் கீழ் அவரது வழிகாட்டலின்படி இயங்கினர்.

சுவரொட்டிகள்

பண்பாட்டுப் புரட்சிக் காலத்தில் மக்களின் எண்ணங்களுக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்து பொதுமக்கள் கருத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் பெரிய சுவரொட்டிகள் முக்கிய நகரங்களில் ஒட்டப்பட்டன. அவற்றில் புரட்சிவாசகங்கள் காணப்பட்டன. முதலாளித்துவ சாலையில் செல்பவர்கள் அடையாளம் காட்டப்பட்டனர். முதல் சுவரொட்டி

பீகிங் பல்கலைக் கழக முதல்வரைக் குறை கூறும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது. மாவோ இதன் வாசகங்களைப் புகழ்ந்ததோடு அவற்றைச் செய்தித்தாட்களில் பிரசுரிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டார். பின்னர் மாவோ தலைமையகத்தைத் தாக்குங்கள் எனத் தலைப்பிட்ட சுவரொட்டியைத் தயாரித்தார். இத்தகைய சுவரொட்டிகள் மக்களிடையே தீவிர உணர்ச்சிகளைக் கிளறியதோடு எளிய செய்திப் பரப்புக் கருவியாகவும் விளங்கின.

செங்காவலர்கள்

பண்பாட்டுப் புரட்சி இயக்கத்தின் கல்லூரிகளிலும் பயிலும் மாணவர்களில் புரட்சி ஆர்வம் கொண்டவர்கள் செங்காவலர் அணியில் 'சேர்ந்தனர். 'நான்கு பழமைகளை' ஒழிப்பதில் தீவிரமாக பெரிய சுவரொட்டி வாசகங்களைத் தயாரித்தனர். தனியார் அலுவலகங்களைத் தாக்கினர், நகரங்களுக்கும், தெருக்களுக்கும் கூட புதிய பெயர்களைச் சூட்டினர். அயல்நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள், உடைகள் கண்டிக்கப்பட 'டன.

மக்கள் விடுதலைப் படை

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் உயிர் நாடியாகச் செங்காவலர்கள் விளங்கினார்கள் என்றால் மக்கள் விடுதலைப்படை அதன் உறுதுணை காவலாக நின்றது. லின் பியாவோ தலைமையில் உருவான அப்படைக்கு தனிச் சீருடையோ, முகாமோ கிடையாது. மக்களோடு மக்களாகக் கலந்து நின்ற இப்படை விவசாயப் பண்ணைகள் அமைத்தனர். ஆலைகளை நடத்தினர். பண்பாட்டுப் புரட்சிக் புரட்சிக் கருத்துக்களைப் பரப்புவதைக் கடமையாகக் கொண்ட அப்படை அப்படை வீரர்கள் மாவோவின் தலைமையையும், கோட்பாட்டையும் ஏற்றுக் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுதல்

எல்லா நிறுவனங்களிலுமுள்ள பிற்போக்காளர்களை விரட்டி அவர்களின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி அதில் மாவோவின் ஆதரவாளர்களை அமர்த்துதல் புரட்சியின் இறுதிக்கட்டமாக நடைபெற்றது. 1968 செப்டம்பருக்குள் மாவோ ஆதரவாளர்கள் 29 மாநிலங்கள், பிராந்தியங்கள் நகராட்சி மன்றங்கள் ஆகியவற்றைக் கைப்பற்றுவதில் வெற்றி பெற்றனர். அங்கெல்லாம் அவற்றை நிர்வகிக்க புரட்சிக் குழுக்கள் நிறுவப்பட்டன.

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் முடிவு

1969 ஏப்ரலில் கட்சியின் ஒன்பதாவது மாநாடு கூட்டப்பட்டது. அது மாசேதுங்கை கட்சியின் தலைவராக ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுத்தது. லின் பியாவோ துணைத்தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். மாவோவின் சிந்தனைகள் கட்சியின் கோட்பாடுகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.

பண்பாட்டுப் புரட்சியின் முக்கியத்துவம்

1. கலாச்சாரப் புரட்சியாகத் தோன்றிய இந்நிகழ்ச்சி களையெடுப்புப் புரட்சியாக மாறி, செங்காவலர்களின் பெயர் மாற்றப் போராட்டமாக நீண்டு இறுதியில் அரசியல் ஆதிக்கப் போராட்டமாக முடிவுற்றது. மாவோவின் தலைமை ஆதிக்கத்தை

எதிர்த்த அனைவரும் ஒழித்துக்கட்டப்பட்டனர். மாவோவின் ஆதிக்கம் உறுதியாக நிரந்தரமாக நிலைநாட்டப்பட்டது.

2. இப்புரட்சி சீனக் கம்யூனிஸத்தின் தனித்தன்மையைப் பறைசாற்றியது. கம்யூனிஸக் கோட்பாடுகளுக்கு விளக்கமளிக்கும் ஏக போக உரிமையை மாஸ்கோவிடமிருந்து பறித்தது. ரஷ்யப் பாணியிலான கம்யூனிஸ்ட் தலைமையும் கொள்கையும் சீனாவில் நுழையாதவாறு செய்துவிட்டது.
3. பொதுமக்களின் அரசியல் ஆர்வத்தை அதிகரித்து இளைஞர்களும் புரட்சி அனுபவம் பெற ஒரு வாய்ப்பளித்தது. புரட்சி சமுதாயத்தின் தகுதி வாய்ந்த வாரிசுகளாக மாறவும் சந்தர்ப்பம் அளித்தது.
4. 'மாவோ' வெறும் தலைவராக மட்டுமின்றி நவீன சீனாவின் தெய்வமாகவும் உயர்த்தப்பட்டார். மாவோ வழிபாடு ஊக்குவிக்கப்பட்டது. மாவோவின் சிந்தனைகள் அடங்கிய 'சிறிய செந்நிறநூல்' சீனர்களின் பைபிளாக மாறியது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. குவோ-மின்-டாங்க் ஆட்சியின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
2. சியாங் காய்-ஷெக்கின் சீன அரசியலில் பங்கையும் விவரிக்குக.
3. மஞ்சூரிய நெருக்கடியின் பின்னணி மற்றும் காலக்கட்டத்தை விளக்குக.
4. மஞ்சூரிய நெருக்கடிக்குக் அரசியல் காரணங்களை ஆய்வு செய்க.
5. இரண்டாம் சீன-ஜப்பான் போரின் காரணங்களை விளக்குக.
6. இரண்டாம் உலகப் போரில் விளைவுகளை விவரிக்குக.
7. மாவோ சே துங்கின் வாழ்க்கை மற்றும் சீனப் புரட்சியில் விளக்குக.
8. சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தோற்றம் மற்றும் ஆரம்ப வளர்ச்சியை விவரிக்குக.
9. மாவோ கால சீர்திருத்தங்களின் முக்கிய அம்சங்களை விளக்குக.
10. கலாச்சாரப் புரட்சியின் நோக்கங்களை மதிப்பீடு செய்க.

இயல் - நான்கு

இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் - பெர்ல் ஹார்பர் சம்பவம் - மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் - தாக்கம்.

நோக்கங்கள்

- பின்னணி - போரில் ஜப்பான் ஈடுபட்ட காரணங்கள்.
- பெர்ல் ஹார்பர் - தாக்குதலின் முக்கியத்துவம்.
- மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம்.
- தாக்கம் - ஆசியா மற்றும் உலக அரசியல் விளைவுகள்.

ஐரோப்பாவில் நடக்கும் நிகழ்வுகளுக்கு ஒரு பக்க காட்சியாக மட்டுமல்லாமல், தூர கிழக்குப் பகுதி, ஜப்பானின் காலனித்துவ சக்தியாக மாற வேண்டும் என்ற லட்சியத்தால் பெரும்பாலும் உந்தப்பட்டு, இரத்தக்களரிப் போர் நடந்த இடமாக இருந்தது .டீம் ஹார்பர் எழுதியது.

ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற போருடன் ஒப்பிடும்போது, தூர கிழக்கு நீண்ட காலமாக இரண்டாம் உலகப் போரின் தொலைதூரமும் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய களமாகவும் பார்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது .ஆனால் இந்தக் கண்ணோட்டம் மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டியது அவசியமாகும் .உண்மையில், ஆசியாவில் நடைபெற்ற பெரும் போர் அதன் சொந்த வேகத்தையும் தீவிரத்தையும் கொண்டதாக இருந்தது .1931 ஆம் ஆண்டிலேயே ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்புகளுடன் தொடங்கிய இந்தப் போர், ஆகஸ்ட் 1945 இல் ஜப்பான் நட்பு நாடுகளிடம் சரணடைந்தது வரை இடைவெளியின்றி நீடித்தது . குறிப்பாக 1941 முதல் 1945 வரை, ஜப்பான் ஆக்கிரமித்த ஆசியப் பகுதிகளில் மட்டும் சுமார் 2.4 கோடி மக்கள் உயிரிழந்தனர் .இதில் சுமார் 30 இலட்சம் ஜப்பானியர்களும், இந்தியாவில் போர் தொடர்பான பஞ்சத்தால் 35 இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்டவர்களும் அடங்குவர் .இவ்வெண்ணிக்கைகளுடன் ஒப்பிடுகையில், ஐரோப்பிய, அமெரிக்க மற்றும் ஆஸ்திரேலிய உயிரிழப்புகள் மொத்த உயிரிழப்புகளில் சுமார் 1 சதவீதம் மட்டுமே ஆகும் . இருப்பினும், இத்தகைய புள்ளிவிவரங்கள் போர் ஏற்படுத்திய மனிதத் துயரத்தின் முழு பரிமாணத்தையும் முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது.

போருக்கான பாதைகள்

ஆசியாவில் நடைபெற்ற போரின் வேர்கள், மேற்கத்திய நாடுகளுக்கிடையேயான ஏகாதிபத்தியப் போட்டியிலும், சீனா மற்றும் ஜப்பான் போன்ற புதிதாக நவீனமயமாகிக் கொண்டிருந்த நாடுகள் செல்வம், அதிகாரம் மற்றும் சர்வதேச சமத்துவத்தை நாடிய முயற்சிகளிலும் உள்ளன .மேற்கத்திய சக்திகளைப் போலவே, ஜப்பானின் வேகமான தொழில்மயமாக்கலுக்கும் வெளிநாடுகளில் இருந்து மூலப்பொருட்களைச் சலுகை

அடிப்படையில் பெற வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது .ஜப்பானின் பார்வையில், ஒரு நவீன சக்தியாக தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள காலனித்துவ சக்தியாக மாறுதல் அவசியமாகக் கருதப்பட்டது .1914-1918 முதல் உலகப் போரின் காலத்தில், ஜப்பான் கொரியா மற்றும் தைவானின் மீது தனது கட்டுப்பாட்டை உறுதிப்படுத்தியது; மேலும் சீனாவில் அதிக அளவில் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் எனக் கோரியது .ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பு, சீனாவில் தேசிய விழிப்புணர்வு உருவாகிய முக்கியமான கட்டமாக அமைந்தது .சீனாவில் தனது “சிறப்பு நலன்களை” ஜப்பான் வலியுறுத்தியபோது, அமெரிக்கா, பிரிட்டன் மற்றும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் ஆதரித்த “திறந்த கதவு” கொள்கை அதற்கு எதிராக இருந்தது .இதன் விளைவாக, பல ஜப்பானிய இராணுவ அதிகாரிகளும் அரசியல்வாதிகளும் சர்வதேச அமைப்பை, மேற்கத்திய சக்திகள் தங்கள் ஏகாதிபத்திய நலன்களைப் பாதுகாக்கவும், புதிய சக்திகளின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்கவும் உருவாக்கிய இனவெறி அடிப்படையிலான அமைப்பாகக் கருதினர் .1918 ஆம் ஆண்டில், பிற்கால பிரதமராக உயர்ந்த இளவரசர் ஃபுமிமரோ கோனோ, ஜப்பான் “முன்னேறிய நாடுகளுக்கு என்றென்றும் கீழ்ப்படிந்திருக்க” கண்டனம் செய்யப்பட்டுள்ளதாக எழுதியிருந்தார் . 1928க்குப் பிறகு, சியாங் காய்-ஷெக் தலைமையில் சீனாவில் ஒரு வலுவான மத்திய அரசு உருவாகி, மேற்கத்திய நாடுகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டபோது, ஜப்பான் சர்வதேச அரசியலில் மேலும் மேலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது .இதற்கிடையில், பெரும் மந்தநிலை) Great Depression) வளங்களை கடுமையாகச் சுருக்கியதால், ஜப்பான் முன்னேற ஒரே வழி தனித்த பாதையில் செல்லுதலே என்று பலர் நம்பத் தொடங்கினர்.

1931 ஆம் ஆண்டில், ஜப்பானிய படைகள் கனிம வளம் மிகுந்த சீன மாகாணமான மஞ்சூரியாவை கைப்பற்றி, அதனை புவியின் கீழ் உள்ள [மஞ்சுகுவோ] எனும் கைபாவை ஆட்சியாக மாற்றின. இந்த முயற்சி உள்நாட்டு பொது அரசியல்வாதிகளை ஒரு துணிச்சலான ஏகாதிபத்தியக் கொள்கைக்கு உட்படுத்த விரும்பிய ஜப்பானிய களத் தளபதிகளால் முன்வைக்கப்பட்டது. ஜூலை 1937 இல், பெய்ஜிங்கிற்கு அருகே சீன மற்றும் ஜப்பானிய படைகளுக்கு இடையிலான மோதல், ஜப்பானியர்கள் வடகிழக்கு மற்றும் கடல்சார் மாகாணங்களை கைப்பற்றும் பெரும் போராக விரிவுபட்டது. டிசம்பர் 1937 இல் தலைநகர் நான்ஜிங் வீழ்ந்த போது, சுமார் 3,00,000 பேருக்கு மேற்பட்ட பொதுமக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். இந்த மிருகப்பண்பான தாக்குதல் இன்று வரை சீன-ஜப்பானிய உறவுகளில் பெரிய பின்னடிக்கைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

சியாங் காய்-ஷேக் தலைமையிலான சீன அரசு உள்நாட்டுக் காப்பகமாக சோங்கிங்குக்கு தப்பி ஓடியது. பலவீனமாக இருந்தாலும், ஊழல் நிறைந்திருந்தாலும், அது சீனாவை நவீனமயமாக்குவதிலும், இறையாண்மையை மீட்டெடுப்பதிலும் உறுதியாக இருந்தது. சியாங் மற்றும் அவரது முக்கிய போட்டியாளர்களான மாவோ சே

துங்கின் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் “ஐக்கிய முன்னணி” அமைக்கப்பட்டு, யானான் வடக்குப் பகுதியில் பலத்தைச் சேர்த்தனர். இது ஒரு நிலையான கூட்டணி அல்ல; குறுகிய கால போருக்கு மட்டும் உருவானது. சியாங் 1941 இல் கூறினார்: “ஜப்பானியர்கள் தோலின் நோய்; கம்யூனிஸ்டுகள் இதயத்தின் நோய்,” எனினும் அவர் நேரமும் கூட்டாளிகளையும் கையாள முடிந்தார்.

அப்போது அமெரிக்கா மற்றும் பிரிட்டன் நேர்மறை முறையில் போருக்கு தயாராகவில்லை. ஜனாதிபதி பிராங்க்லின் டி. ரூஸ்வெல்ட் சீன வர்த்தகத்தில் இருந்து கிடைத்த அனுபவத்தின் பேரில், ஜனநாயக சீனா நவீன ஆசியாவை வழிநடத்தும் என்று நம்பினார், ஆனால் நேரடியாக போருக்கு செல்லத் தயாராக இல்லை. எனவே, ஆங்கிலேயர்கள் பிரிட்டிஷ் பர்மா வழியாக வான்வழி மற்றும் சாலை மூலம் சோங்கிங்கிற்கு உதவி வழங்கினர். 1941 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில், அமெரிக்கா அனுப்பிய சிப்பாய் அரிக்கும் “வினிகர் ஜோ” ஸ்டில்வெல் சியாங் படைகளுக்கு திறம்பட கட்டளையிட்டார். ஸ்டில்வெல், சியாங் ஒரு “பிடிவாதக்காரர்” எனக் கருதி, சீன படைகளை போருக்கு அனுப்ப தயங்கினாலும், ஜப்பானியர்களை வெல்ல முடியாத நீண்ட மற்றும் விலையுயர்ந்த போருக்கு சியாங் தயாரித்தது என்று குறைத்த மதிப்பீடு செய்தார்.

ஜப்பான் 1940–41 ஆம் ஆண்டுகளில் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், சீனா மற்றும் நெதர்லாந்து (ABCD சக்திகள்) மூலம் சுற்றப்பட்டதாக உணர்ந்தது. சீனாவின் போர்வழி முயற்சிகளைத் தடுக்க நெதர்லாந்து கிழக்குத் தீவுகள் முக்கிய எண்ணெய் ஆதாரமாக இருந்தன; போர்னியோ மற்றும் தெற்கு சுமத்ரா ஆண்டுக்கு 8 மில்லியன் டன்கள் எண்ணெய் உற்பத்தி செய்தன. ஆனால் ஜப்பானின் முன்னேற்றத்தை தடுக்கும் முக்கிய தடையாக, பிரிட்டிஷ் “கோட்டை” சிங்கப்பூர் இருந்தது.

செப்டம்பர் 27, 1940 அன்று ஜப்பான், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலியுடன் ஒரு மூவர் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது. ஜப்பானிய தலைவர்கள், பெருந்தொகை ஜெர்மனியின் மாடர்னைசேஷன் மற்றும் போர்க்கால முடியாட்சியை முன்மாதிரி எனக் கருதியனர். அரசியல் வலதுபுறச் சாய்வு மற்றும் பாசிசம், மேலும் இன உணர்வை தூண்டியது. ஜெர்மனி மற்றும் ஜப்பான் சர்வதேச ஒழுங்கை உடைத்து மறுவடிவமைப்பதை பேசினாலும், பேரரசர் ஹிரோஹிடோ “பெரிய கிழக்கு ஆசிய இணை-செழிப்புக் கோளம்” எனும் புதிய பிராந்திய மையத்தை உருவாக்க வேண்டும் என ஆழமான நம்பிக்கையால் ஜப்பானியர்களை உந்தின. பாறிலின் வீழ்ச்சிக்கு பிறகு, ஜப்பான் பிரெஞ்சு இந்தோசீனாவை ஆக்கிரமித்து, சோங்கிங்கிற்கான விநியோகப் பாதையையும் தெற்கே ஒரு தடையாகச் செயல்படுத்தியது.

ஆனால் ஐரோப்பியப் போர் ஜப்பானின் தலைவிதிக்குத் தடைகளை ஏற்படுத்தியது. இது அமெரிக்கா கடற்படையை விரிவுபடுத்தவும், ஆசியாவில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைக் கவனிக்கவும் வழிவகுத்தது. இந்தோசீனாவின் ஆக்கிரமிப்பு,

அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகளின் பொருளாதார தடைகளை எதிர்கொள்ள முயற்சியையும் சந்தித்தது; இதனால் ஜப்பானின் எண்ணெய் இறக்குமதி முறையாக தடுக்கப்பட்டது.

1940-41 இல் நிலைப்பாடுகள் கடுமையாகி, ராஜதந்திர முயற்சிகள் தோல்வியடைந்ததால், டோக்கியோவில் போரின் மூலம் மட்டுமே தடைகளை கடக்க முடியும் என்ற வாதம் எழுந்தது. 1941 நவம்பர் 5 அன்று, ஜப்பானின் புதிய பிரதமர் ஹிடேகி டோஜோ, “நாம் அமைதியாக இருந்தால் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மூன்றாம் தர நாடாக மாறிவிடுவோம்” எனக் குறித்தார்.

ஜப்பானின் 70 நாட்கள்:

டிசம்பர் 8, 1941 அன்று யமாஷிடா டோமோயுகியின் 25வது இராணுவம் மலாயாவின் வடகிழக்கு கடற்கரையில் தரையிறங்கி, தீபகற்பத்தில் சிங்கப்பூர் வரை தாக்குதலைத் தொடங்கியது. ஆங்கிலேயர்கள் இதை எதிர்பார்த்திருந்தாலும், நடுநிலைத் தாக்குதல் (ஆபரேஷன் மேடடோர்) தவறியதால் ஆபரேஷன் முழுமையாக முன்னெடுக்கப்படவில்லை. ஹவாயில் உள்ள பேரல் ஹார்பர் துறைமுகத்தில் ஒரே நேரத்தில் வான் மற்றும் கடல் வழியாக நடந்த தாக்குதல், அமெரிக்கா பசிபிக் கடற்படையின் உடனடி செயல்திறனை குறைத்தது. எனினும், அமெரிக்காவின் எதிர்வினை மற்றும் நீண்டகால விளைவுகள் காரணமாக, ஜப்பானின் தெளிவான நீண்டகால இலக்கை சாதிப்பது மிகவும் கடினமாகியது.

மலாயாவில் இருந்த ஆங்கிலேயர்கள் ஜப்பானியர்களை இனவெறியுடன் பார்த்தனர். சிங்கப்பூர் ஆளுநர் கூறியது: “நீங்கள் அந்தச் சிறிய மனிதர்களைத் தள்ளிவிடுவீர்கள் என்று நினைக்கிறேன்.” ஆனால், பிரிட்டிஷ், ஆஸ்திரேலிய மற்றும் இந்தியப் படைகள் சீனப் போரின் கடுமையான வீரர்களை எதிர்கொண்டனர்; அவர்கள் ஒரே நாளில் 20 கிமீ வரை மிதிவண்டியில் முன்னேறினர். நேச நாட்டுப் படைகள் மீண்டும் ஒன்றுகூடி எதிர்த்த தாக்குதல் நடத்த அனுமதிக்காத வேகத்தில் சிங்கப்பூருக்குள் retreat செய்தனர்.

எனினும், “கோட்டை சிங்கப்பூர்” என்பது ஒரு கட்டுக்கதை மட்டுமே. நிலையான நிலப் பாதுகாப்பு இல்லை, சில நவீன போர் விமானங்கள் மட்டுமே இருந்தன, மேலும் கடற்படைத் தளத்தில் போர் கப்பல்கள் இல்லை. வேல்ஸ் இளவரசர் மற்றும் ரிபல்ஸ் தென் சீனக் கடலுக்கு அனுப்பப்பட்ட போது, ஜப்பானிய டார்பிடோ குண்டு வீச்சு விமானங்களால் மூழ்கடிக்கப்பட்டனர். சிங்கப்பூருக்குள் அனுப்பப்பட்ட வலுவூட்டல்கள் குவிந்தாலும், அவை பாதுகாப்பாக இருக்கவில்லை; கடற்படைத் தளம் எரிந்து அழிக்கப்பட்டது.

கொடூரமான யதார்த்தம் என்னவென்றால், சர்ச்சில் மற்றும் லண்டனில் உள்ள தலைமைப் பணியாளர்கள் போர்ப் பொருட்களை முதலில் மத்திய தரைக்கடல் அரங்கத்துக்கு கேட்டனர். சர்ச்சில் படையினரை சண்டையிட்டு கடைசி மனிதன் வரை இறக்க உத்தரவிட்டார். ஆனால், சிங்கப்பூர் நகரின் மீது இறுதித் தாக்குதலின் நேரத்தில் பொதுமக்கள் மொத்தமாகப் படுகொலை செய்யப்படுவார்கள் என்ற அச்சத்தில், உள்ளூர் தளபதிகள் 1942 பிப்ரவரி 15 அன்று சரணடைய அனுமதி வழங்கினர். இதன் மூலம் ஜப்பானியோரின் தாக்குதல் 70 நாட்கள் மட்டுமே நீடித்தது.

இழந்த படைகள்

சிங்கப்பூர் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஜப்பானியர்கள் இடைவிடாமல் இந்தோனேசியா மற்றும் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுக்கூட்டங்களுக்குள் நுழைந்தனர். சிங்கப்பூர் வீழ்ந்த நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு, ஆஸ்திரேலிய நிலத்தில் முதல் முறையாக குண்டுகள் விழுந்தன, மேலும் ஆஸ்திரேலிய அமைச்சரவை தங்கள் படைகளை திரும்பப் பெறக் கோரியது.

சிங்கப்பூரில் சிறைபிடிக்கப்பட்ட 85,000 வீரர்கள், மற்றும் ஆசியாவின் பல பகுதிகளிலும் கைதிகள் அடைக்கப்பட்டனர். மதிப்பீடுகளின்படி, ஜப்பானியர்கள் 130,895 பொதுமக்களை கைதிகளாக எடுத்தனர்; அதில் 11% க்கும் அதிகமானோர் இறந்தனர். 132,134 போர்க் கைதிகளில் 35,756 பேர் சிறைபிடிக்கப்பட்ட நிலையில் உயிரிழந்தனர். ஆனால் இந்த புள்ளிவிவரங்களில் பிலிப்பைன்ஸில் அமெரிக்கர்களுடன் போரிட்ட 45,000 வீரர்கள் அல்லது சிங்கப்பூரில் சுமார் 40,000 இந்தியர்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. ஐரோப்பிய அதிகாரிகளால் கைவிடப்பட்ட இந்தியர்களுக்கு பெரும் தார்மீக சங்கடம் ஏற்பட்டது; ஆங்கிலேயர்கள் “அவர்களை கால்நடைகளைப் போல ஒப்படைத்துவிட்டது” போல தோன்றியது. பலர் இந்திய விடுதலைக்காக ஜப்பானுடன் இணைந்து புதிய இந்திய தேசிய இராணுவத்தில் சேர்ந்தனர்.

ஆசியாவில் பிரிட்டிஷ் கௌரவம் அதன் மக்களை கைவிடுவதன் மூலம் சிதைந்தது. பினாங்கில் உள்ள ஒரு பிரிட்டிஷ் செவிலியர் கூறியது போல, இது “ஒருபோதும் மறக்கவோ மன்னிக்கவோ முடியாத ஒரு விஷயம்” என்றே உணரப்பட்டது. ஜப்பான், பிரிட்டிஷ் பேரரசு வீழ்ச்சியடையுமென்று நம்பி, தாய்லாந்திலிருந்து பர்மாவைத் தாக்கியது. ஆரம்ப இலக்கு குறைவாக இருந்தது: இந்தியாவைத் தொடர்ந்து மலாயா படையெடுப்பைத் தடுப்பது. ஆனால் இந்த திட்டம் முழுமையான வெற்றியாக மாறியது.

பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தைக் காப்பாற்ற சீனர்களை அழைக்கப் பின்வாங்கியதால், ஸ்டில்வெல்லின் கீழ் சீனப் படைகளின் தலையீடு மிகவும் தாமதமாக நடந்தது. இதனால் சீனர்களுக்கு 10,000 க்கும் மேற்பட்டோர் உயிரிழந்தனர். ஆங்கிலேயர்கள் பின்வாங்கும்போது, வரலாற்றில் மிகப்பெரிய மக்கள் இடம்பெயர்வு ஒன்று நிகழ்ந்தது: சுமார் 600,000 இந்திய அகதிகள் மேற்கு நோக்கி வங்காளத்திற்கு தப்பி ஓடினர்; அவர்களில் 80,000 பேர் பாதையில் உயிரிழந்தனர்.

ஆசியாவில் பிரிட்டனை ஒரு முக்கிய சக்தியாக மாற்றியது இந்திய இராணுவம் தான். போரின் போது, இரண்டு மில்லியனுக்கும் மேலான இந்தியர்கள் ஆயுதப் பயிற்சிக்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்டனர். ஆனால் காந்தி மற்றும் இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் பிற தலைவர்கள் இதை இந்தியாவின் போராகக் கருதவில்லை. 1942 ஆம் ஆண்டின் " வெள்ளையனே வெளியேறு" போராட்டங்கள் 1857 ஆம் ஆண்டு பெரிய கிளர்ச்சிக்கு பிறகு இல்லாத அளவிலான சவாலாக இருந்தன. பர்மாவிலிருந்து வந்த அகதிகள் கல்கத்தாவின் பெரிய நகரத்திற்குள் தடுமாறி நுழைந்தபோது, அது ராஜ்ஜியத்தின் உடனடி பேரழிவை முன்னறிவிப்பதாக தோன்றியது.

பர்மாவில் சிலர் ஜப்பானியர்களை விடுதலையாளர்களாக வரவேற்றனர். சுமார் 18,000 இளம் தேசியவாதிகள் தங்கள் ரயிலில் "பர்மா சுதந்திரப் படை" யாக பயணம் செய்தனர். கிராமங்களில், அவர்கள் சுதந்திரம் மற்றும் போர்க்கால மறுமலர்ச்சிக்கான வாக்குறுதியை ஏற்றின. இந்தோனேசியாவில், 12 ஆம் நூற்றாண்டின் மன்னர் ஜோயோபோயோவின் தீர்க்கதரிசனத்தை ஜப்பானியர்கள் நிறைவேற்றியதாக கூறப்பட்டது: வெள்ளையர்களின் ஆட்சி, மஞ்சள் மனிதர்களின் வருகையுடன் முடிவடையும்; அவர்கள் " மக்காச்சோள விதை பூக்கும் வரை" மட்டுமே ஆட்சி செய்வார்கள்.

ஆனால் மலாயா மற்றும் சிங்கப்பூரில் உள்ள 2.3 மில்லியன் வெளிநாட்டு சீனர்களுக்கு இது மிகுந்த கசப்பான தோல்வியாக இருந்தது. "தேசிய இரட்சிப்பு" பிரச்சாரங்கள் சோங்கிங்கின் போர் செலவில் மூன்றில் ஒரு பங்கை அதிகரித்தன. சீன தன்னார்வலர்கள் சிங்கப்பூரின் கடைசிப் பாதுகாப்பில் போராடினர் மற்றும் காட்டில் கொரில்லா குழுக்களுடன் இணைந்தனர். ஒரு ஜப்பானிய தளபதி மலாயாவிற்குள் நுழைவதை "சீனாவின் மத்திய மாகாணத்தின் குறுக்கு வழி" என்று விவரித்தார்.

சிங்கப்பூர் வீழ்ச்சியின்போது, "ஒழிப்பதன் மூலம் சுத்திகரிப்பு" என்ற பெயரில் 50,000-100,000 சீனர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். கற்பழிப்பு போரின் ஒரு கருவியாக பயன்படுத்தப்பட்டது; நிலையான இராணுவ-வெளியீட்டு ஆணுறைகள் "தாக்குதல் எண் 1" என்ற முத்திரையை கொண்டிருந்தன. இளம் பெண்கள் ஜப்பானிய வீரர்களுக்கு "ஆறுதல் பெண்கள்" ஆக கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்; ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஆசியா முழுவதும் இதனால் 80,000-100,000 பெண்கள் பாதிக்கப்பட்டனர்.

உலகளாவிய போர்

ஜப்பானின் போர் ஒரு பிரம்மாண்டமான சூதாட்டமாக இருந்தது. அதன் படைகள் சில வெற்றிகளைப் பெற்றாலும், நீண்டகால சாதகமான அமைதியைப் பெற முடியவில்லை. ஹவாயில் அமெரிக்க விமானங்கள் கப்பல்களோ அல்லது நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களோ அழிக்கப்படவில்லை, இதனால் ஜப்பானிய கப்பல் போக்குவரத்து பாதிக்கப்பட்டது. டச்சு மற்றும் பிரிட்டிஷ் வளங்கள் ("சுட்டெரிந்த பூமி") ஜப்பானின்

வெற்றியை மேலும் குறைத்தன. 1944 ஆம் ஆண்டில் இந்தோனேசியாவில் எண்ணெய் உற்பத்தி போருக்கு முந்தைய அளவை விட பாதியாக இருந்தது.

இராணுவ-தொழில்துறை எண்ணிக்கைகள் ஜப்பானுக்குப் பெரிய சவால் அளித்தன: போரின் போது, ஜப்பான் 70,000 போர் விமானங்களை உற்பத்தி செய்தது; அமெரிக்கா 300,000 விமானங்களையும் 10 மடங்கு அதிக வெடிமருந்துகளையும் உற்பத்தி செய்தது. இது போரை உலகளாவிய முழுமையானதாக மாற்றியது.

பல வழிகளில், ஜப்பான் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது. அச்ச நாடுகளின் ஒத்துழைப்பு குறைவாகவே இருந்தது; முக்கிய ஒப்பந்தங்கள் தினத்தின் பிற்பகுதியில் வந்தன, ஒருவருக்கொருவர் நடவடிக்கைகள் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டன. இந்தியாவை மீது ஒருங்கிணைந்த தாக்குதல் எதுவும் நடைபெறவில்லை. ரஷ்யாவுடன் மூலோபாய நோக்கங்கள் வேறுபட்டவையாக இருந்தன; சோவியத் போரின் அபாயத்தை குறைக்க ஜப்பான் சில நேரம் ஓரளவு இணைந்தது. ஆனால் நாஜி-சோவியத் ஒப்பந்தம் ஒதுக்கப்பட்ட பிறகு இது மீண்டும் சாத்தியமாக மாறியது.

கிழக்கில் ஜெர்மனியின் விதிக்கான போரில் " கௌரவ ஆரியர்கள்" கூட போராடும் யோசனை ஹிட்லர் விரும்பவில்லை; ஜனவரி 1943 இல் ஜப்பானின் உதவி கோரப்பட்டது, ஆனால் நிராகரிக்கப்பட்டது. இதனால், பசிபிக் பகுதியில் ஜப்பானின் "இறுதிப் போர்" ஜெர்மனியின் விதியை பொருட்படுத்தாமல் நடைபெறியது.

மே 1942 இல், ஜப்பானின் சூழல் பரந்து விரிந்திருந்தாலும், அது கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. பசிபிக் பெருங்கடலில் கோரல் கடல் மற்றும் மிட்வேயில் ஜப்பானியர்கள் நான்கு விமானக் கப்பல்களையும் 300 க்கும் மேற்பட்ட போர் விமானங்களையும் இழந்தனர். தெற்கில், நியூ கினியாவில் நிலத்தில் முதன்மை தோல்வியை சந்தித்து, ஆஸ்திரேலியர்கள் மற்றும் அமெரிக்கர்களால் தொடர்ச்சியான போர்களில் முறியடிக்கப்பட்டனர்; இது போரின் மிகப்பெரிய உயிரிழப்பு விகிதங்களை ஏற்படுத்தியது. இவை மீளமுடியாத "திருப்புமுனைகள்" அல்ல, ஆனால் நேச நாடுகளின் தாக்குதல்களை புதிய முறையில் சிந்திக்கவைத்தன.

ஆசியாவில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதால் அமெரிக்கா "ஐரோப்பாவை முதலிடத்தில்" வைக்கும் மூலோபாயத்தை பராமரிக்க அனுமதித்தது. கெய்ரோவில், நவம்பர் 22-26, 1943, சர்ச்சில், ரூஸ்வெல்ட் மற்றும் சியாங் நேருக்கு நேர் சந்தித்தனர். ரூஸ்வெல்ட் சியாங் க்கு பெரும் சக்தி வழங்கின; ஆனால் தனிப்பட்ட முறையில் ஸ்டீல்வெல்லிடம் கேட்டார்: "சியாங் எவ்வளவு காலம் நீடிக்க முடியும்?"

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு தெஹ்ரானில் ஸ்டாலினுடன் நடந்த மாநாட்டில் சியாங் கலந்து கொள்ளவில்லை; அந்த மாநாட்டில் பிரான்சின் படையெடுப்பு முக்கியத்துவம் பெற்றது. லார்ட் லூயிஸ் மவுண்ட்பேட்டனின் கீழ் புதிய தென்கிழக்கு ஆசிய கட்டளை (SEAC) அமெரிக்கர்களால் "இங்கிலாந்தின் ஆசிய காலனிகளை

காப்பாற்றுவோம்” என்று நகைச்சுவையாகக் கூறப்பட்டது. மலாயாவில் நீர்வீழ்ச்சி தரையிறக்கங்களுக்கான மவுண்ட்பேட்டனின் திட்டங்கள் ஜப்பான் சரணடைந்த பிறகு செயல்படுத்தப்பட்டன.

ஜப்பானுக்கு எதிராகப் போரை நடத்த முடியாமல், ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் சார்பாகப் போரை நடத்த மற்றவர்களைப் பயன்படுத்தினர். பர்மாவில், ஷான், கச்சின் மற்றும் கரேன் போன்ற இன சிறுபான்மையினர் ஜப்பானியர்களுக்கும் பர்மியர்களுக்கும் எதிராக ஆயுதம் ஏந்தினர். மலாயாவில், ஆகஸ்ட் 1945 வாக்கில், மலாயன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சுமார் 5,000 போராளிகள் துப்பாக்கிகள் மற்றும் காக்கியுடன் விமானத் துளிகளால் அனுப்பப்பட்டனர், இது ஒருபோதும் வராத நேச நாட்டுப் படையெடுப்பை ஆதரிக்கும். எதிர்கால மோதல்களுக்கான விதைகள் விதைக்கப்பட்டன.

புதிய ஆசியா

வெற்றியின் முதல் சீற்றம் பிறகு, ஜப்பானியர்கள் புதிய ஆசியா உருவாக்க முயன்றனர். நிப்பான் மொழி, கலாச்சாரம் மற்றும் நவீனத்துவத்தை ஊக்குவிக்கும் வலிமையான பிரச்சார இயந்திரம் செயல்பட்டது, மேலும் ஆசியத் தலைவர்களை அதன் நோக்கத்திற்கு ஆட்சேர்ப்பு செய்ய முயன்றது. ஆனால் இது பெரும்பாலும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. ஜிஹாத் அழைப்புகள் மூலம் இஸ்லாத்தை அணிதிரட்ட முயற்சிப்பதும், முஸ்லிம்களை டோக்கியோவில் உள்ள ஏகாதிபத்திய அரண்மனை நோக்கி பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்லியதும், மலாயா மற்றும் இந்தோனேசியாவின் முஸ்லிம்களை சீற்றப்படுத்தியது. ஜப்பானிய பான்-ஆசியனிசம், ஜப்பானுக்கு சாதித்ததில் குறைவான முக்கியத்துவம் பெற்றது; இந்தோனேசியாவில் சுகர்னோ மற்றும் பர்மாவில் ஆங் சான் போன்ற அரசியல்வாதிகள் தங்கள் சொந்த தேசிய இலக்குகளை முன்னெடுத்து, தங்களின் படைகளை வளர்க்க ஒரு தளம் பெற்றனர்.

ஜூலை 4, 1943 அன்று, பிரதமர் ஹிடேகி டோஜோ சிங்கப்பூரில் நடைபெற்ற பேரணியில் தோன்றினார். அவரது பக்கத்தில் சுபாஷ் சந்திர போஸ் இருந்தார், அவர் 1941 இல் இந்தியாவில் ஆங்கிலேயர்களால் கைது செய்யப்பட்டதைத் தப்பி பெர்லினுக்கு சென்ற தீவிர காங்கிரஸ் தலைவர். ஜெர்மன் கடற்படையிலிருந்து ஒரு ஜப்பானிய நீர்மூழ்கிக் கப்பல் மூலம் டோக்கியோவிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட அவர், தென்கிழக்கு ஆசியாவில் உள்ள இந்தியர்களை இந்திய தேசிய இராணுவத்தின் பின்னால் அணிதிரட்டினார். "சுதந்திர இந்தியா" என்ற தற்காலிக அரசாங்கத்தை அறிவித்து சுற்றுப்பயணம் செய்தார் மற்றும் நிதி திரட்டினார். இளம் பெண்கள் தங்கள் நகைகளை அவரது காலடியில் எறிந்து, ஆண்களுடன் சேர்ந்து போராடினர்; அவர்கள் எழுத்து அழைப்பு "சலோ டெல்லி!" ("டெல்லிக்கு!") 1857 கலகக்காரர்களின் முழக்கம் போலவே இருந்தது.

ஆனால் போர் நிலைமைகள் மோசமாகியதால், ஜப்பானிய இலட்சியவாதம் தோல்வி அடைந்தது. பெரும்பாலான ஆசியர்கள் ஜப்பானிய ஏகாதிபத்தியத்தை வேறொரு வடிவத்தில் மட்டுமேப் பார்த்தனர். ஜப்பான் போர்ப் பொருட்களுக்காக காலனிகளை கொள்ளையடித்தது, பாங்காக்-ரங்கூன் ரயில் மற்றும் பிற திட்டங்களுக்கு உழைப்பை கட்டாயப்படுத்தியது; மலாயாவிலிருந்து மட்டும் 70,000 க்கும் மேற்பட்ட ஆண்கள் பணிபுரிந்தனர். அனைத்து முனைகளிலும் உணவு விநியோகம் முறிந்தது. 1943 இல், வங்காளத்தில் மட்டுமே, 3.5 மில்லியனுக்கும் மேற்பட்டோர் பட்டினி மற்றும் நோயால் இறந்தனர். பர்மாவில் அரிசி கிண்ணத்தை இழந்தது பிரிட்டிஷ் ராஜ்ஜியத்தின் தோல்விகளை மேலும் அதிகரித்தது.

இறுதி எறிதல்கள்

ஜப்பானிய தளபதிகள், பிரிட்டனை சுற்றியுள்ள எதிரிகளை மிகவும் பலவீனமாக்கக் கண்டனர். மார்ச் 1944 இல், இந்திய தேசிய இராணுவத்தின் 40,000 துருப்புக்களால் ஆதரவுப் பெறும் இந்தியாவில் கிளர்ச்சி ஏற்படுத்தும் நோக்கில், ஜப்பானியர்கள் பர்மா எல்லையில் படைகளை இயக்கினர். சீனாவில், அமெரிக்க குண்டுவீச்சு விமானங்கள் ஜப்பானிய கப்பல் போக்குவரத்து மற்றும் நகரங்களை தாக்க முயன்றன.

பர்மாவில், அரை மில்லியன் ஆண்கள் கடுமையான போரில் சிக்கினர். கோஹிமா மற்றும் இம்பால் பிரிட்டிஷ் நிலைகள் ஐந்து மாதங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. பின்னர் வில்லியம் ஸ்லிமின் 14வது இராணுவம் (பிரிட்டன், இந்தியா, கூர்க்கா, ஆப்பிரிக்கர்கள்) அரக்கானுக்குள் முன்னேறியது. ஜப்பானியர்கள் எதிர்கொண்ட இளம் வீரர்கள் தாயகத்தின் உயிருக்கு ஆபத்தில் இருப்பதாக நம்பினர்; அவர்கள் " தூக்கமின்றிப் பார்த்து, கத்தியால் குத்தி, பின்வாங்கி" போராடினர்.

பிரிட்டிஷ் மற்றும் இந்திய துருப்புக்கள் சிறப்பாக வழிநடத்தப்பட்டனர், அமெரிக்க போர் விமானங்கள் மற்றும் இந்திய துணைக்கண்டத்தின் வளங்கள் மூலம் ஆதரிக்கப்பட்டனர். " தோல்வியை வெற்றியாக" மாற்றுவது பெரும்பாலும் இந்திய வீரர்கள், வர்த்தகர்கள் மற்றும் அதிகாரிகளின் பணி; அவர்கள் நிலைமையை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். ராஜ்ஜியம் ஒரு வலிமையான ஆயுதமாக இருந்தாலும், ஒரு முறையே தளர்ந்தால், பின்னடைவு பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை அதன் அடித்தளங்களுக்கு உலுக்கியது.

பசிபிக் பகுதியில், ஜெனரல் மெக்ஆர்தரின் ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கைகள் பலாவ் மற்றும் சைபனை நோக்கி முன்னேறின; B-29 குண்டுவீச்சு விமானங்கள் ஜப்பானின் முக்கிய நகரங்களை தாக்கின. இந்த திருப்புமுனைகள் மனித இழப்பை அதிகரித்தது, மேலும் செலவுகளைப் பெரிதும் எடைபோட வேண்டியது ஏற்பட்டது. 1942 இல் மலாயாவை மீண்டும் கைப்பற்றுவதன் மூலம் பிரிட்டன் போரின் கட்டுப்பாட்டை

மீட்டது. சீனாவில், சியாங் படைகள் தோல்வி அடைந்தபோது, மாவோவின் படைகள் வளர்ந்தன.

இந்த கட்டத்தில், ஆசிய மக்கள் பேரரசுக்கு அப்பாற்பட்ட எதிர்காலத்தைப் புரிந்து கொண்டனர். இளம் போராளிகள் தேசத்தின் பெயரில் தாக்கத் தயாராகினர். போரின் நிலையான மரபுகளில் ஒன்று, சீருடையில் உள்ள ஆண்களுக்கும் வன்முறை மற்றும் புரட்சிகர மாற்றத்திற்கும் அரசியல் சட்டபூர்வ தன்மையை வழங்கியது. ஒரு வருடத்திற்குப் பிறகு, தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும் சீனாவில், யாரும் எதிர்பார்க்காத அளவுக்கு ஜப்பான் திடீரென சரிந்து, நீண்ட மற்றும் பயங்கரமான ஆசியப் போரின் புதிய கட்டத்தை முடித்தது.

இது டிம் ஹார்பர் (கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகம்) மற்றும் கிறிஸ்டோபர் பேலி எழுதிய நூல்கள் “மறக்கப்பட்ட படைகள்: பிரிட்டனின் ஆசியப் பேரரசு மற்றும் ஜப்பானுடனான போர்” (பெங்குயின், 2004) மற்றும் “மறக்கப்பட்ட போர்கள்: பிரிட்டனின் ஆசியப் பேரரசின் முடிவு” (பெங்குயின், 2007) ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தொகுக்கப்பட்டது.

காரணங்கள்

முதலாம் உலகப்போர் “மாபெரும் போர்” என்றும், “எல்லா போர்களையும் முடித்துவைக்கும் போர்” என்றும் அழைக்கப்பட்டது. பகை நாடுகள், குறிப்பாக நேச நாடுகள், இந்தப் போருக்குப் பின் நீண்ட காலம் மோதலுக்கு தயாராகவில்லை. இது தான் முதல் உலகப்போருக்குப் பின் அந்த நாடுகளின் செயல்பாடுகளை இயக்கிய முக்கிய சக்தியாக இருந்தது. அதன் பின்னர் எழுச்சி பெற்ற ஜெர்மனி ஆக்கிரமிப்புப் போர்கள் மற்றும் ஜப்பானின் வேகமான வளர்ச்சி இரண்டாம் உலகப்போருக்கான உடனடி மற்றும் அடிப்படைக் காரணங்களாகும்.

ஜெர்மனியும், வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையும் 1919

1919 ஜூனில் கையெழுத்தான வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையோடு முதல் உலகப்போர் முடிவுற்றது. அதன் சரத்துக்களில் மூன்று அம்சங்கள் ஜெர்மனி மக்களிடையே பெரும் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தின. (i) ஜெர்மனி தனது மேற்கு, வடக்கு, கிழக்கு ஆகிய எல்லைகளில் பல பகுதிகளை விட்டுத்தரக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. (ii) ஜெர்மனி ஆயுதக்குறைப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு மிகக் குறைந்த அளவிலான படைகளை மட்டுமே வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. (iii) போரினால் நேச நாடுகளுக்கு ஏற்பட்ட இராணுவ வீரர்கள் மற்றும் பொதுமக்களின் உயிர் இழப்பிற்காக ஜெர்மனி இழப்பீடு வழங்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

பன்னாட்டுச் சங்கத்தின் தோல்வி

அமெரிக்க அதிபர் உட்ரோ வில்சனின் முயற்சியால் பன்னாட்டுச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இச்சங்கம் நாடுகள் இடையேயான பிரச்சனைகள் ஏற்படும் போது

நடுவர் பங்கை வகித்து பிரச்சனைகளை தீர்க்கும் மற்றும் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை மேற்கொள்ளும் நாடுகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் அமெரிக்கா இந்த அமைப்பில் உறுப்பினராகச் சேரவில்லை. போருக்குப் பின் அமெரிக்கா மற்றும் மற்ற நேசநாடுகள் மரபான தனித்திருக்கும் கொள்கைக்கு உறுதியாக இருந்ததால், பன்னாட்டுச் சங்கம் பெரும்பாலும் பயனற்ற அமைப்பாகவே இருந்தது.

முதல் உலகப்போருக்குப் பின் ஏற்பட்ட சிக்கலும், ஜெர்மனியும்

வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின் முக்கியமான மூன்று அம்சங்களில் போர் இழப்பீடு தொடர்பான சரத்து ஜெர்மனியில் மிகப்பெரும் அதிருப்தியையும் எதிர்ப்பையும் ஏற்படுத்தியது. முதல் உலகப்போருக்குப் பிறகு, பத்தாண்டுகளுக்குள் பல நாடுகள் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் சிக்கல்களை எதிர்கொண்டன. இத்தாலி முசோலினியின் தீவிர வலதுசாரி ஆட்சி, ஜெர்மனி ஹிட்லரின் ஆதிக்க அரசியல், ஸ்பெயின் பிராங்கோவின் அதிகாரம் போன்ற நிலைகள் இதன் நேரடி விளைவுகளாக உருவாகின.

முதல் உலகப்போருக்குப் பிறகு ஜெர்மனி பெரும் பொருளாதார நெருக்கத்தை அனுபவித்தது. வேலைவாய்ப்பின்மையும் கடுமையான பணவீக்கமும் நாட்டை வலிக்கும். காகித பணத்தின் மதிப்பு முழுமையாகக் குறைந்தது; சாதாரண மக்கள் ரொட்டியை வாங்குவதற்காக வண்டி முழுக்க பணத்தை எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய நிலை 1920களில் ஏற்பட்டது. பல சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்குப் பிறகும் ஜெர்மனி வழங்க வேண்டிய போர் இழப்பீட்டுத் தொகை குறைக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதிகப் பொருளாதார துன்பங்களுக்கு காரணம் போர் இழப்பீடு எனவே ஜெர்மனியில் குற்றச்சாட்டு ஏற்பட்டது.

இந்த பொருளாதார மற்றும் சமூக துன்பங்கள் ஜெர்மனியில் அரசியல் அசாதாரண நிலைகளை உருவாக்கி, தீவிர வலதுசாரி மற்றும் சர்வாதிகார ஆட்சி எழுச்சிக்கு வழிவகுத்தது. இத்தகைய சூழ்நிலைகள், உலகின் பல பகுதிகளில் போர் மற்றும் தீவிர ஆட்சி நிலைகளை உருவாக்கிய முக்கிய காரணியாக இருந்தன.

அடால்ப் ஹிட்லரின் எழுச்சி

முதல் உலகப்போருக்குப் பிறகு ஜெர்மனி, வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையால் விதிக்கப்பட்ட கடுமையான போர் இழப்பீடு மற்றும் அதன் விளைவுகளால் பெரும் அவமானம் மற்றும் மன அழுத்தத்தில் இருந்தது. மக்கள் பணவீக்கம், வேலைவாய்ப்பின்மையால் ஒடுக்கப்பட்டிருந்தனர்; ஜெர்மனியின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நிலை முழுமையாக சிதைந்திருந்தது. இத்தகைய சூழ்நிலை ஜெர்மனியை மீண்டும் பலமாக்கும் வலிமையான தலைவர் தோன்றும் வாய்ப்பை உருவாக்கியது.

அதிலே அடால்ப் ஹிட்லர் தன்னை வலிமையான சொற்பொழிவாளர், மக்களை ஈர்க்கும் பேச்சாளர் என நிரூபித்தார். அவர் தனது பேச்சுக்களில் மக்கள் மனதில் உள்ள அவமானத்தை தூண்டி, ஜெர்மனியை மீண்டும் முன்னாள் பெருமைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஒரு உருவாக்கக்கான வாதங்களை முன்வைத்தார். தனது ஆர்வமிக்க மற்றும்

உணர்ச்சிமிக்க பேச்சுகளின் மூலம், அவர் ஜெர்மனியை தனிப்பட்டவாரான மற்றும் கலந்துரையாடல் மிகுந்த ஆதரவுடன் அடைந்தார்.

ஹிட்லர் தலைமையில் தேசிய சமதர்மவாதிகள் கட்சி (National Socialist German Workers' Party - NSDAP), பொதுவாக நாசிக் கட்சி என்று அழைக்கப்படும், நிறுவப்பட்டது. இந்த கட்சி இரண்டு முக்கிய கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது:

1. **இன உயர்வு (Racial Supremacy):** ஹிட்லர் ஜெர்மனியர்களை "சுத்தமான ஆரிய இனத்தவர்" எனக் கூறினார். அவர் ஆரிய இனத்தை உலகின் மிகச் சிறந்த இனமாகக் கருதி, ஜெர்மனியை மீண்டும் சக்திவாய்ந்த நாடாக மாற்ற இந்த இன உயர்வு எண்ணத்தை மக்கள் மனதில் ஊட்டி, தேசிய பௌதிக, சமூக மற்றும் அரசியல் ஆதரவைப் பெற்றார்.
2. **யூத எதிர்ப்பு (Anti-Semitism):** ஹிட்லர் யூதர்களுக்கு மிக ஆழமான எதிர்ப்பு மனப்பாங்கை ஏற்படுத்தினார். யூதர்கள் ஜெர்மனியின் பொருளாதார சிக்கல்கள் மற்றும் சமூக பிரச்சனைகளுக்கான "காரணமாக" காட்டப்பட்டனர். இந்த யூத எதிர்ப்பு, மக்கள் மனதில் பயத்தை உருவாக்கி, ஹிட்லரின் ஆதரவுக்கு முக்கிய வழிகாட்டியாக செயல்பட்டது.

1933ஆம் ஆண்டு, ஹிட்லர் அதிகாரத்தில் வந்தார். அவரது ஆட்சிக்காலம் 1945வரை நீடித்தது. இதன் மூலம் ஜெர்மனி முழுமையாக நாசிக் கட்சியின் கீழ் ஒரு ஒரே கட்சி ஆட்சி (Totalitarian Regime) அமைந்தது.

ஹிட்லர் வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின் கட்டுப்பாடுகளை எதிர்த்து, ஜெர்மனியின் இராணுவ மற்றும் ஆயுத சக்தியை அதிகரிக்கத் துவங்கினார். இதற்காக பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன:

- **ஆயுதப் படைகளுக்கான ஆள்சேர்ப்பு:** புதிய ஆயுத வீரர்களை தேர்வு செய்து, ஜெர்மனியின் ராணுவத்தை விரிவாக்கினார்.
- **புதிதாக தொழிற்சாலைகள் நிறுவல்:** அரசாங்கம் செலவில் இராணுவ ஆயுதங்களுக்கான தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்பட்டன. இதில் குண்டு, வெடிமருந்து, வெள்ளக்கட்டமைப்புகள் போன்ற பல்வேறு ஆயுத உற்பத்திகள் இடம்பெற்றன.
- **பொருளாதார உயிர்ப்பிப்பு:** புதிய தொழிற்சாலைகள் மூலம் வேலைவாய்ப்பு அதிகரிக்கப்பட்டது; பணவீக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இதனால், முன்னாள் வேலைவாய்ப்பின்மையால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் மீண்டும் வாழ்கை பாதுகாப்புடன் வாழக் கூடியது.

- **இயந்திரங்கள் மற்றும் உற்பத்தி முறைகள்:** இராணுவத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் வகையில் தொழில்நுட்ப மற்றும் உற்பத்தி மேம்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இது ஜெர்மனியின் பொருளாதாரத்தை புத்துயிர் கொடுத்தது.

இந்த நடவடிக்கைகள் மூலம் ஜெர்மனியின் பொருளாதாரம் மீண்டும் சிறிது உறுதியுடன் செயல்படத் தொடங்கியது. மக்கள் மீண்டும் ஹிட்லரின் தலைமையில் தேசிய பெருமையையும், நம்பிக்கையையும் மீண்டும் பெற்றனர். ஹிட்லர் தனது சொற்பொழிவாற்றல், உணர்ச்சிமிக்க பேச்சுகள் மற்றும் கடுமையான அரசியல் நடவடிக்கைகளின் மூலம் ஜெர்மனியை **முந்தைய இராணுவ மற்றும் சமூக சக்தியுடைய நாடாக மீண்டும் உருவாக்கினார்.**

முதலாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு, ஐரோப்பிய நாடுகள் பல பொருளாதார, சமூக மற்றும் அரசியல் சிக்கல்களில் சிக்கின. இத்தாலி, ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளில் தீவிர வலதுசாரி அல்லது பாசிசக் கட்சிகள் எழுச்சி அடைந்தன. இத்தாலிய தலைவர் **முசோலினி, 1935-36ஆம் ஆண்டுகளில் எத்தியோப்பியாவை (அரேபிய கடற்கரை நாடு) ஆக்கிரமிக்க முயன்றார்.** இதனால் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் இடையே இத்தாலியுடன் உள்ள தொடர்பு முறிந்தது. ஆனால் அதே நேரத்தில், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி புதிய சகோதரத்துவம் ஏற்படுத்தி இணைந்து செயல்பட்டனர்.

1936ஆம் ஆண்டில், ஹிட்லர் **ரைக் ரைன்லாந்தில் படையெடுத்தார்.** ரைன்லாந்து, முதல் உலகப்போருக்குப் பிறகு ஜெர்மனி படைகள் கையடக்கக் கூடாத இடமாக ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டது. ஆனால் ஹிட்லர் இதை மீறி ரைன்லாந்தை மீண்டும் ஜெர்மனிய பங்குதியாக மாற்றினார். இதன் மூலம் ஜெர்மனியின் இராணுவவல்லமை உலகிற்கு வெளிப்பட்டது.

இந்தச் சூழலில், ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி **1936ஆம் ஆண்டு ரோம்-பெர்லின் உடன்படிக்கையை (Rome-Berlin Axis) ஏற்படுத்தினர்.** இது இரு நாடுகளுக்கும் மத்திய மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் சக்தியை பகிர்ந்துகொள்ளும் முன்முயற்சியாக இருந்தது. பின்னர், ஜப்பான் இதில் இணைந்து **ரோம்-பெர்லின்-டோக்கியோ அச்சு உடன்படிக்கையை (Tripartite Pact) உருவாக்கியது,** இது மூன்றாம் உலகப்போர் முன்போக்கான சக்தி சமநிலை மாற்றத்தின் அடிப்படை ஏற்பாடு ஆகும்.

1938ஆம் ஆண்டில் ஹிட்லர் **ஆஸ்திரியாவை (Anschluss) மற்றும் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவை** கைப்பற்றினார். செக்கோஸ்லோவாக்கியாவின் ஒரு பகுதி **சுடெட்டன் லாந்து (Sudetenland),** ஜெர்மன் மொழி பேசும் மக்கள் புனிதமான பகுதி ஆகும். ஹிட்லர் இவ்வுலகத்தை உச்சிமட்டமாக கொண்டு கூறினார்:

- ஜெர்மன் மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் பகுதிகள் அனைத்தும் **ஒரே நாட்டாக இணைக்கப்பட வேண்டும்.**
- இது ஹிட்லரின் **ஆரிய இன உயர்வு கொள்கையின்** ஒரு பகுதி, ஜெர்மனியின் எல்லைகளை விரிவுபடுத்தும் முக்கிய காரணமாக இருந்தது.

இதன் விளைவாக, ஜெர்மனி ஒரு ஆக்கிரமிப்புப் படைகளை விரிவாக்கும் நாடாக மாறியது. ஹிட்லரின் இதயம், ஜெர்மனியின் " இன உயர்வு" கொள்கையையும், நெருங்கிய இடங்களின் ஆட்சிக் கொள்கையையும் இணைத்து உலக அரசியலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

நேசநாடுகளும் தலையிடக் கொள்கையும்

1930-களில் ஜெர்மனி, இத்தாலி மற்றும் ஜப்பான்: இராணுவ ஆக்கிரமிப்பும் நேசநாடுகளின் பிரதிசெயலற்ற நிலையும்

1930-களில் உலக அரசியல் சூழல் மிக கடுமையானது. ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகள் தனது சக்தியை விரிவுபடுத்துவதற்காக இராணுவ ரீதியான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன.

இத்தாலி:

- 1935இல் எத்தியோபியாவை ஆக்கிரமித்து, பன்னாட்டு சபைகளின் எதிர்ப்பு வருகை இருந்தாலும், வேறு எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.
- 1939இல் அல்பேனியாவையும் படையெடுத்து தனது ஆக்கிரமிப்பு கொள்கையை தொடர்ந்தது.
- எத்தியோப்பியாவின் பேரரசர் ஹெய்லி செலாஸ்ஸி பன்னாட்டுச் சங்கத்துக்கு முறையிட்டார், ஆனால் எந்த உதவியும் கிடைக்கவில்லை. இத்தாலியின் இந்த நடவடிக்கைகள் உலகில் பிரச்சனையை உருவாக்கின.

ஜப்பான்:

- 1931இல் மஞ்சூரியாவை கைப்பற்றியது.
- 1937இல் சீனாவைத் தாக்கி பெய்ஜிங்கை முற்றுகையிட்டது.
- ஜப்பானின் கிழக்குப் பகுதிகளில் விரிவாக்க நடவடிக்கைகள் நேச நாடுகளால் கண்காணிக்கப்படவில்லை. பன்னாட்டுச் சங்கத்தால் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை, இதன் மூலம் ஜப்பான் அதன் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை தடை செய்ய இயலவில்லை.

ஜெர்மனி:

- ஹிட்லர் 1933இல் ஆட்சியை கைப்பற்றி, ரைன்லாந்தில் படையெடுத்தார், ஆஸ்திரியாவையும் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவையும் கைப்பற்றினார்.
- இதன் மூலம் ஜெர்மனி இராணுவ சக்தியையும், ஆக்கிரமிப்பு கொள்கையையும் விரிவுபடுத்தியது.

நேச நாடுகள் (பிரிட்டன், பிரான்ஸ், அமெரிக்கா):

- பிரிட்டன்: பொதுமக்களின் மனநிலை புதிய போருக்கு ஆதரவாக இல்லை. பிரதமர்கள் பால்டு மற்றும் சேம்பர்லின் ஆகியோர், அதிகாரபூர்வமாக தங்கள் நாட்டின் நலன்சாரா நிகழ்வுகளில் தலையிடுவது நியாயமற்றது என கருதினர்.

- **பிரான்ஸ்:** பிரதானமாக எதிர்கால போர் செய்ய விருப்பமில்லாத நிலையை கொண்டிருந்தது.
- **அமெரிக்கா:** வெளியுலகத்தை பற்றி குறைந்த அக்கறையுடன் இருந்தது. முதல் உலகப்போரின் பின்னர் பொருளாதாரப் பெருமந்தத்தை மீட்டெடுக்கவும், உள்ளக பொருளாதாரத்தை மீள் செயல்படுத்தவும் கவனம் செலுத்தியது.

இந்த சூழலில், ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகியவை இராணுவ ரீதியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்ட போது, நேச நாடுகள் தலையிடாமலும், பன்னாட்டுச் சங்கம் செயலற்றதாக இருந்தது. இதனால் அச்ச நாடுகள் (Axis Powers) உலகின் பல பகுதிகளில் தங்கள் ஆக்கிரமிப்பை விரிவுபடுத்தி, இரண்டாம் உலகப்போரின் அடிப்படை சூழலை உருவாக்கின.

மியூனிக் உடன்படிக்கை

1930-களில், சோவியத் ரஷ்யா மற்றும் மேற்கத்திய நாடுகள் ஒருவரீது மற்றொருவர் அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்தன. 1938இல் பிரிட்டனின் பிரதமர் நீவல் சேம்பர்லின் ஜெர்மனியுடன் மியூனிக் உடன்படிக்கையை மேற்கொண்டார். இந்த உடன்படிக்கை, செக்கோஸ்லோவாக்கியாவில் உள்ள ஜெர்மன் மொழி பேசும் பகுதியான சூட்டன்லாந்தை ஜெர்மனிக்கு இணைக்க அனுமதித்தது, ஆனால் இதற்கான தாக்கத்தை பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொண்டதாக இருந்தது.

இதுவே ஹிட்லருக்கு தனது ஆக்கிரமிப்பை தொடரும் வாய்ப்பை வழங்கியது. இருந்தபோதிலும், 1939இல் சோவியத் யூனியன் ஜெர்மனியுடன் ஒரு இரகசிய ஒப்பந்தம் செய்தது. இதில் இரு நாடுகள் ஒருவரீது மற்றொருவர் படையெடுப்பதில்லை என உறுதி செய்தனர் (Molotov-Ribbentrop Pact). இந்த ஒப்பந்தமும், நேச நாடுகளின் செயலற்ற தன்மை மற்றும் படைகளை கட்டுப்படுத்தாமை, இரண்டாம் உலகப்போருக்கு நேரடி காரணமாக அமைந்தன.

ஹிட்லர் மியூனிக் உடன்படிக்கையில் வேறு எந்த நாட்டையும் தாக்கப்போவதில்லை என உறுதியளித்திருந்த போதிலும், அவர் உடனடியாக இதை மீறினார். 1939ல் அவர் செக்கோஸ்லோவாக்கியாவைத் தாக்கியதும், பின்னர் போலந்தையும் ஆக்கிரமித்தார். இதனால், ஜெர்மனிக்கு எதிராக பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் போர்ப்பிரகடனத்தை அறிவித்தன.

இதன் பின்னணியில், 1940ல் பிரிட்டன் பிரதமர் சேம்பர்லின் பதவி விலகினார். பதவிக்கு வந்தவர் **வின்ஸ்டன் சர்ச்சில்**, ஹிட்லரின் நோக்கங்களையும் இராணுவத்தைக் குறித்த எச்சரிப்புகளையும் முன்கூட்டியே அறிவித்தவராகும். சர்ச்சில் தலைமையில் பிரிட்டன் இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜெர்மனிக்கு எதிரான உறுதியான நடவடிக்கைகளை துவங்கியது.

இரண்டாம் உலகப்போரின் போக்கு

போரின் தன்மை

இரண்டாம் உலகப்போர் ஐரோப்பா, ஆசியா, பசிபிக் எனும் இருவேறுமுனைகளில் நடைபெற்றது. ஐரோப்பாவில் நேசநாடுகள் ஜெர்மனிக்கும் இத்தாலிக்கும் எதிராகப் போரிட்டன. ஆசிய பசிபிக் பகுதிகளில் நேசநாடுகள் ஜப்பானுக்கு எதிராக போர் செய்தன.

இரண்டாம் உலகப்போர், தற்கால நவீன போராகும். இதில் டாங்குகள், போர்க்கப்பல்கள், விமானம் தாங்கும் கப்பல்கள், நீர்மூழ்கிகள், போர்விமானங்கள், குண்டு வீசும் விமானங்கள் போன்ற பல நவீன போர் கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

இவைகளை உற்பத்தி செய்ய, பராமரிக்க மற்றும் செயல்படுத்த, பெருமளவு வளங்கள் தேவைப்பட்டது. குறிப்பாக:

- கச்சாப்பொருட்கள்: உலோகங்கள், எரிபொருட்கள், ரசாயனங்கள் போன்றவை.
- உற்பத்தித்திறன்: ஆயுதங்கள், கப்பல்கள் மற்றும் விமானங்களை விரைவாக தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள்.
- தொழிற்நுட்பம்: முன்னேற்றமான பொறியியல், விமான மற்றும் கப்பல் வடிவமைப்பு, இராணுவ நடைமுறை திறன்கள்.

இத்தகைய விரிவான தயாரிப்பு, போர் செயல்பாடுகளை நவீனப்படுத்த, நாட்டின் பொருளாதாரத்தை பெரிதும் பிணைத்து, பெரும் பொருட்செலவை உண்டாக்கியது. இதனால் இந்த போர், நினைத்து வருந்தும் அளவிற்கு நீண்டகாலமாக நீடித்தது.

போரின் தொடக்கம்

1939ஆம் ஆண்டின் செப்டம்பரில் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் ஜெர்மனியின் மீது போர்ப் பிரகடனத்தை அறிவித்தன. இதற்குப்பின்னர், 1940 ஜூனில் இத்தாலி ஜெர்மனியுடன் இணைந்தது. அதே ஆண்டின் செப்டம்பரில் ஜப்பான் அச்ச நாடுகளுடன் கை கோர்த்தது. போர்ப் பிரகடனத்தின் தொடக்கத்தில் சிறிய அளவிலான செயற்பாடுகள் மட்டுமே நடைபெற்றன, ஆனால் பிரிட்டன் ஏற்கெனவே தனது இராணுவ வலிமையை அதிகரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. இளைஞர்கள் அனைவர் கட்டாய இராணுவச் சேவைக்கு அழைக்கப்பட்டனர்.

போரின் ஆரம்ப ஆண்டுகள் ஜெர்மனிய ராணுவத்தின் வெற்றிகளால் குறிப்பிடத்தக்கதாக இருந்தன. டென்மார்க், நார்வே மற்றும் பின்னர் பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகள் ஜெர்மானிய படையினால் கைப்பற்றப்பட்டன. 1941ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யாவின் எல்லை வரையிலான ஐரோப்பாவின் முக்கிய நிலப்பகுதிகள் அச்ச நாடுகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. ஜெர்மானியப் படைகள் மிக வலுவான நாடுகளைத் தாக்கி கைப்பற்ற பிளிட்ஸ்கிரிக் (Blitzkrieg, மின்னல் வேகத்தாக்குதல்) போர் முறையை கடைப்பிடித்தன, இது மின்னலின் வேகத்தில் நடக்கும் தாக்குதல்களை குறிக்கும்.

இடையிலேயும், ஐரோப்பிய நாடுகளின் கப்பற்படைகளில் பிரிட்டனின் ராயல் நேவி (Royal Navy) தொடர்ந்து மிக வலுவானதாக இருந்தது. இதனால் கடல்வழி தாக்குதல் மூலம் பிரிட்டனை கைப்பற்றுவது சாத்தியமில்லை என்பதற்கான உறுதி ஏற்பட்டது. இருப்பினும், பிரிட்டன் தனது பேரரசின் ஏனைய பகுதிகளில் இருந்து மற்றும் அமெரிக்காவிலிருந்து கடல் வழியாக உணவு, கச்சாப்பொருட்கள், தொழிற்சாலை உற்பத்திப் பொருட்கள் போன்றவற்றின் இறக்குமதிக்கு மிகவும் சார்ந்திருந்தது. இதை தடுப்பதற்காக, ஜெர்மனி நீர்மூழ்கிக் கப்பற்படைகளை அனுப்பி அட்லாண்டிக் பெருங்கடலில் பயணிக்க வந்த கப்பல்களை மூழ்கடித்தது, குறிப்பாக பிரிட்டனுக்குத் தேவையான பொருட்களை ஏற்றிவரும் பயணியர் கப்பல்களை பெரிதும் சேதப்படுத்தியது.

முக்கிய நிகழ்வுகள்

டன்கிர்க் - 1940 மே மாதத்தில் சுமார் 3 லட்சம் பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்சு கூட்டுப்படை வீரர்கள் டன்கிர்க் நகரின் கடற்கரைப் பகுதிக்குப் பின்வாங்க வேண்டும் ஏற்பட்டது. பெருமளவில் தனது வீரர்களை இழந்த பிரிட்டனுக்கு மீண்டும் ஒரு படையை இழப்பது மிகக் கடினமான சூழ்நிலை ஏற்படுத்தியது.

பிரிட்டன் போர் - 1940 ஜூலையில் பிரிட்டனியின் மீது ஜெர்மனி படையெடுக்கும் அச்சம் உருவானது. நீண்ட நெடிய ஆகாய விமானக் குண்டுத் தாக்குதல்களின் மூலம் ஹிட்லர் தனது திட்டங்களை பிரிட்டனியில் அமல்படுத்த விரும்பினார். ஜெர்மனியின் விமான படைகள் குறிப்பிட்ட இலக்குகளை, குறிப்பாக துறைமுகங்கள், விமானத்தளங்கள், தொழிற்சாலைகள் ஆகியவற்றைத் தாக்கத் தொடங்கின. 1940 செப்டம்பரில் லண்டன் நகரம் இரக்கமற்ற குண்டுவீச்சுக்கு இலக்காக அமைந்தது. இதே நடவடிக்கை மின்னல் (Blitz) என அழைக்கப்பட்டது.

1940 அக்டோபரில் லண்டன் மற்றும் மற்ற தொழில் நகரங்களின் மீது இரவு நேர குண்டுவீச்சு தொடங்கப்பட்டது. ஆனால் இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது. ஜெர்மனியின் போர் விமானங்கள் தொலைவில் வரும்போது அவற்றைக் கண்டறிய புதிதாக கண்டறியப்பட்ட ரேடார் கருவியைப் பயன்படுத்தி பிரிட்டனின் ராயல் ஏர்போர்ஸ் போர்விமானங்கள் (சிடுமூஞ்சிகள், சூறாவளிகள் எனப் பெயரிடப்பட்டவை) ஜெர்மனியின் குண்டுவீச்சு விமானங்களைத் தாக்கி பெரும் இழப்பை ஏற்படுத்தின. இந்த விமானப் போரின் தோல்வியால் ஜெர்மனி பிரிட்டனியை நேரடியாக தாக்கும் திட்டத்தை நிறுத்தல்.

கடன் குத்தகைத் திட்டம்) 1941-1945)

அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவர் ரூஸ்வெல்ட் தனிமைப்பட்டிருத்தல் கொள்கையிலிருந்து மாற வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தார். ஆனால் ஐரோப்பியப் போர்களில் நேரடியாக தலையிடுவது சாத்தியமில்லாத நிலை இருந்தது. இதனால் 1941 மார்ச்சில் அவர் கடன் குத்தகை (Lend-Lease) திட்டத்தை தொடங்கினார்.

இதன்படி, 'கடன்' எனும் பெயரில் ஆயுதம், உணவுப் பண்டங்கள், இராணுவத் தளவாடம் மற்றும் பிற உற்பத்திப்பொருட்கள் பிரிட்டனுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. இவற்றை பிரிட்டன் பயன்படுத்திய பின்னர் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது உண்டு.

இத்திட்டம் பிரிட்டனின் வளங்களை பெரிதும் அதிகரித்தது. 1941 முதல் 1945 வரை இத்திட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்ட உதவியின் மதிப்பு 46.5 பில்லியன் டாலர் ஆகும். **ரஷ்யப் படையெடுப்பு) 1941-1942)**

1941 ஜூன் மாதத்தில் ஜெர்மன் படைகள் சோவியத் ரஷ்யாவின் மீது பெரிய அளவிலான படையெடுப்பைத் தொடங்கின. இந்த படையெடுப்பு முதன்மையாக ஜெர்மன் மக்களைக் குடியேற்ற தேவையான முக்கிய நிலப் பகுதிகளைப் பெறுதல், கம்யூனிச ஆட்சியை ஒழித்து ரஷ்யாவின் இயற்கை வளங்களை, குறிப்பாக எண்ணெய் வளங்களை கைப்பற்றுதல் போன்ற நீண்டகால நோக்கங்களுக்காக மேற்கொள்ளப்பட்டது.

தொடக்கத்தில், ஜெர்மன் படைகள் "மின்னல் வேகத் தாக்குதல்" (Blitzkrieg) என்ற தந்திரத்தை பயன்படுத்தின. இதனால் தொடக்க வெற்றிகள் கிடைத்தன. மிக விரைவில் ஜெர்மன் படைகள் சோவியத் எல்லைக்குள் 1000 மைல்கள் வரை ஊடுருவின. பின்னர் அவர்கள் மாஸ்கோவை நோக்கி முன்னேறின.

ஆனால், இறுதியில் சோவியத் படைகள் தடுத்த வலிமையான எதிர்ப்பு மற்றும் ரஷ்யாவின் கடுமையான குளிர் காரணமாக, ஜெர்மன் படை திட்டம் தோல்வியடைந்தது.

ஸ்டாலின்கிரேட் போர் (1942 ஜூலை 17 – 1943 பிப்ரவரி 2)

1942 ஆகஸ்டில் ஜெர்மன் படைகள் ஸ்டாலின்கிரேடு நகரத்தைத் தாக்கின. ஸ்டாலின்கிரேடு, வோல்கா நதிக்கரையில் 30 மைல் (50 கி.மீ) பரப்பளவில் விரிந்துள்ள முக்கிய தொழில் நகரமாகும். இங்கு ஆயுதங்கள் மற்றும் டிராக்டர்கள் போன்ற உற்பத்தி நடக்கிறது. இந்த நகரைக் கைப்பற்றினால் தெற்கு ரஷ்யாவுடன் சோவியத்தின் போக்குவரத்துத் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்படுமென்பது ஜெர்மனியின் திட்டம். மேலும் காகஸஸ் பகுதிகளில் உள்ள எண்ணெய் வளங்களைச் சென்றடைவதற்கும் ஸ்டாலின்கிரேடு முக்கியமாக அமைந்துள்ளது.

இதோடு, நகரைக் கைப்பற்றுவது ஹிட்லரின் தனிப்பட்ட வெற்றியாகவும், அவரது பிரச்சாரத்திற்குக் கிடைக்கும் சாதனையாகவும் கருதப்பட்டது. ஜெர்மனியின் போர்த் திட்டமிடல் வல்லுநர்கள் 'ஃபால் புளூ' (Operation Blue) என்ற திட்டத்தின் கீழ் நகரைக் கைப்பற்ற முடியும் என்று நம்பினர். 1942 ஜூன் 28 இல், ஜெர்மன் படைகள் குறிப்பிடத்தகுந்த வெற்றிகளுடன் படையெடுப்பைத் தொடங்கின.

ஜெர்மன் படைகள் கைப்பற்றிய பகுதிகளில் வாழ்ந்த ரஷ்ய மக்கள் மோசமான பணியிட சூழல், வாழ்க்கைச் சூழல் ஆகியவற்றால் மட்டுமல்லாமல், ஜெர்மன் படைகளின் கொடூரமான நடத்தையாலும் கஷ்டப்பட்டனர். போர் காலத்தில் 15 மில்லியன் பொதுமக்கள் உயிரிழந்தனர்; மேலும் 10 மில்லியன் படை வீரர்கள்

பலியானனர். இதனால், ரஷ்ய மக்கள்தொகையில் சுமார் பத்து விகிதம் உயிரிழந்தது. இருந்தபோதிலும், ஹிட்லரின் எதிர்பார்ப்புக்கு மாறாக, ரஷ்ய மக்கள் ஸ்டாலினுக்குப் புரட்சி ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கையை நிராகரித்து, சோவியத் அரசுக்கு முழு ஆதரவைத் தந்தனர்.

போரின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில், ஜெர்மன் படைகள், ஜெனரல் ரோம்மெல் தலைமையில், வட ஆப்பிரிக்காவை விரைவாக கைப்பற்றுவதில் வியப்பூட்டும் வெற்றிகளைப் பெற்றன. இதனால் எகிப்து மட்டுமே இங்கிலாந்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

ஆனால் ஜெனரல் மாண்ட்கோமரியின் தலைமையில் நேச நாடுகளின் படைகள் எதிர் தாக்குதல் நடத்தின. வட ஆப்பிரிக்காவில் எல் அலாமெய்ன் என்ற strategically முக்கியமான இடத்தில், ஜெர்மன் மற்றும் இத்தாலிய படைகள் தோற்கடிக்கப்பட்டன. இதன் மூலம் பாலைவனத்தின் வழியாக பின்வாங்கிய ஜெர்மன் படைகள் முழுமையாக வட ஆப்பிரிக்காவிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டன.

இந்த வெற்றி நேச நாடுகளுக்கு எத்தாலியின் மீது மேலதிக படையெடுப்புகளை நடத்தும் வசதியான தளத்தை ஏற்படுத்தியது மற்றும் மேற்கு வட ஆப்பிரிக்காவில் உள்நாட்டுப் போர் நடவடிக்கைகளுக்கு வழிகாட்டியது.

இத்தாலி சரணடைதல் மற்றும் ஜெர்மனியின் வீழ்ச்சி (1943–1945)

இத்தாலியில் முசோலினியின் சர்வாதிகார ஆட்சி 1943ல் தூக்கியெறியப்பட்டது. புதிய இத்தாலி அரசு அதே ஆண்டில் நேச நாடுகளிடம் சரணடைந்தது. இருப்பினும், ஜெர்மனி வடக்கில் ஒரு பொம்மை அரசை நிறுவி முசோலினியை அங்கு அமரவைத்தது. பின்னர் 1945 ஏப்ரலில், முசோலினி இத்தாலியக் கிளர்ச்சியாளர்களால் கொல்லப்பட்டார். இதையடுத்து ஹிட்லர் தனது முடிவுகளை செயல்படுத்த ஆரம்பித்தார். ஜெனரல் ஐசனோவரின் தலைமையிலான நேசநாட்டுப் படைகள் பிரான்ஸ் நாட்டின் நார்மண்டியில் படையெடுத்தன. ஜெர்மனிய படைகள் மெதுவாக பின்னோக்குத் தள்ளப்பட்டாலும் தொடர்ந்து எதிர்த்துப் போரிட்டதால் போரின் முடிவு ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக நீடித்தது. இறுதியில், 1945 மே மாதம் ஜெர்மனியில் போர் முடிந்தது, அதே மாதத்தில் ஹிட்லர் தற்கொலை செய்தார்.

மேலும், 1944 முதல் ரஷ்யப் படைகள் கிழக்கு முனையில் ஜெர்மனியைத் தாக்கி, கிழக்கு ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியையும் போலந்தையும் கைப்பற்றின. 1945 ஆம் ஆண்டில் ரஷ்யப் படைகள் பெர்லின் நகரின் சில பகுதிகளிலும் நுழைந்து கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தின. இதன் விளைவாக, இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர் ஜெர்மனி இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா, பிரிட்டன் மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய மேற்கத்திய சக்திகளின் கட்டுப்பாட்டில் மேற்குப் ஜெர்மனி உருவாக்கப்பட்டது; அதே நேரத்தில் சோவியத் யூனியனின் கட்டுப்பாட்டில் கிழக்குப் ஜெர்மனி அமைந்தது. இந்தப் பிரிவு, போர் முடிந்த பின் உலக

அரசியலில் உருவான குளிர்ப்போர் நிலைமையின் முக்கிய விளைவாகவும், ஐரோப்பாவின் அரசியல் வரைபடத்தை மாற்றிய ஒரு தீர்மானகரமான நிகழ்வாகவும் அமைந்தது.

ஆசியா -பசிபிக் பகுதிகளில் நடைபெற்ற போர்

ஜெர்மனியின் ஹிட்லர் போலவே, ஜப்பானும் 1930களில் பேரரசுக் கனவுகளைக் கொண்டு நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டது. 1931ஆம் ஆண்டு ஜப்பானிய படைகள் மஞ்சூரியாவை அடிக்கடி படையெடுத்து கைப்பற்றின. சீனாவின் இந்த முறையீடு பன்னாட்டுச் சங்கத்தில் முறையிடப்பட்டாலும், பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்கா இதற்கு முற்றிலும் கவனம் செலுத்தவில்லை.

1937ஆம் ஆண்டு, ஜப்பான் சீனாவின் முக்கிய நகரமான பெய்ஜிங் (பீகிங்) நகரை முற்றுகையிட்டு கைப்பற்றியது. இதனுடன் ஷாங்காய் மற்றும் நான்சிங் (நான்கிங்) நகரும் ஜப்பானியர்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. நான்கிங்கில் ஜப்பானியர்கள் வரலாற்றில் காணாத அளவிலான மனிதபடுகொலை நிகழ்த்தினர். பொதுமக்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் மற்றும் வயதானோர் வரை பல்வேறு கொடூர சித்தர்களுக்கு உட்பட்டனர்.

மேலும் குவாங்கு (கேன்டன்) மற்றும் சீனாவின் வேறு பகுதிகளும் ஜப்பானின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வந்தன. சீன அதிபர் சியாங்-கே-ஷேக் தலைமையிலான சீன படைகள் மேற்கேயிருந்த மலைப் பகுதிகளுக்குத் தப்பிய பின்பு, அங்கு இருந்து ஜப்பானியர்களுக்கு எதிராக போராடத் தொடர்ந்தனர்.

இந்தச் சம்பவங்கள் ஜப்பானின் விரைவான விரிவாக்கத்தையும், சீனாவில் மனிதாபயமான தாக்குதல்களை வெளிப்படுத்திய கொடூர நடவடிக்கைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

முத்துத் துறைமுகத் தாக்குதல் (Pearl Harbour) – 1941

1941 ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில், ஹவாயிலுள்ள அமெரிக்கக் கப்பற்படைத் தளம் முத்துத் துறைமுகம் மீது ஜப்பானிய விமானப்படைகள் முன்னறிவிப்பின்றி பெரும் தாக்குதலைச் செய்தன. ஜப்பான், அமெரிக்காவின் பசிபிக் கடற்படையை முடக்கிவிடுவதன் மூலம், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் மீது தங்கள் படையெடுப்பில் எதிர்ப்பு இல்லாமல் நடைபெறும் என எண்ணியது.

இந்த தாக்குதலில் பல போர்க்கப்பல்கள் மற்றும் போர்விமானங்கள் அழிக்கப்பட்டன. பல அமெரிக்க வீரர்கள் உயிரிழந்தனர். இதனைத் தொடர்ந்து அமெரிக்கா ஜப்பான் மீது போர்ப் பிரகடனம் செய்தது. சீனா மற்றும் பிரிட்டன் அமெரிக்காவுடன் இணைந்து போரில் ஈடுபட்டன.

முக்கியமாக, இந்த தாக்குதல் ஆசிய பசிபிக் போர் மற்றும் ஐரோப்பியப் போரின் ஒருங்கிணைந்தப் போர் என மாறியது. மேலும், இந்தச் சம்பவம் பெருமளவிலான வளங்களைக் கொண்டிருந்த அமெரிக்காவை நேசநாடுகளின் பக்கத்தில் பங்கேற்க வைக்கும் முக்கிய காரணமாக இருந்தது.

தென்கிழக்கு ஆசியாவில் ஜப்பானின் ஆக்கிரமிப்புகள்

தென்கிழக்கு ஆசியப் போரின் முன்னேற்றமும் பின்னடைவும்

ஜப்பான், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் தனது பேரரசை விரிவாக்க வேண்டிய திட்டத்தில் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றிகளைப் பெற்றது. குவாம், பிலிப்பைன்ஸ், ஹாங்காங், சிங்கப்பூர், மலேயா, டச்சு கிழக்கிந்தியா (இந்தோனேசியா), பர்மா ஆகியவை ஜப்பானின் கட்டுப்பாட்டில் வந்தன.

மிட்வே போரும் க்வாடல்கெனால போரும் (1942)

- **மிட்வே போர்:** அமெரிக்கக் கப்பற்படைகள் ஜப்பானின் கப்பற்படையை தோற்கடித்தன. இது போர் போக்கை நேசநாடுகளுக்குச் சாதகமாக மாற்றியது.
- **க்வாடல்கேல் போர்:** சாலமோன் தீவுகளில் அமெரிக்கா மற்றும் நேசநாடுகளின் காலாட்படையும் கப்பற்படையும் இணைந்து ஜப்பானை எதிர்த்தன. இப்போர் பல மாதங்கள் நீடித்தது.

இவ்விரு போர்களும் ஜப்பானுக்கு பெரும் **படுதோல்வி** ஆகியன.

இதன்பிறகு, அமெரிக்கப் படைகள் பிலிப்பைன்ஸை மீட்டனர். படிப்படியாக ஜப்பானியர் தாங்கள் கைப்பற்றிய பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். 1944 ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவின் வடகிழக்குப் பகுதி மீது படையெடுக்க முயன்ற ஜப்பானியரை இந்திய மற்றும் ஆங்கிலேயப் படைகள் இணைந்து எதிர்த்து பின்னுக்குத் தள்ளினர். பின்னர் சீனப் படைகளோடும் சேர்ந்து ஜப்பானியரை பர்மாவிலிருந்து வெளியேற்றினர். மலேயாவையும் சிங்கப்பூரையும் மீட்டனர்.

முடிவாக, ஜப்பானின் ஆரம்ப வெற்றிகள் தொடர் படுதோல்விகளில் மாறின; நேசநாடுகள் மற்றும் அமெரிக்கா இணைந்து ஜப்பானின் விரிவாக்கத்தை முற்றிலும் தடுக்கச் செய்தன.

ஹிரோஷிமா மற்றும் நாகசாகி – அணுகுண்டு தாக்குதல்கள் (ஆகஸ்ட் 1945)

இரண்டாம் உலகப்போரின் இறுதிக் கட்டத்தில், அமெரிக்கா நவீன அறிவியல் முன்னேற்றத்தைப் பயன்படுத்தி ரகசியத் திட்டத்தின் கீழ் **அணுகுண்டுகளை** உருவாக்கியது. வழக்கமான வெடிமருந்துகளைக் காட்டிலும் மிக அதிக சக்தி கொண்டவை இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்டன.

ஜப்பான் போர்க்கடந்த **சரணடைதலைத் தள்ளியபோது,** அமெரிக்கா:

- **ஹிரோஷிமா** நகரத்தில் ஒரு அணுகுண்டை வீசியது.
- இதற்குப் பிறகு, ஜப்பான் இன்னும் சரணடைய மறுத்ததால், **நாகசாகி** நகரத்திலும் இரண்டாவது அணுகுண்டை வீசியது.

இரண்டாவது தாக்குதலுக்குப் பிறகு, ஜப்பான் **ஆகஸ்ட் 15, 1945** அன்று தங்களது சரணடைதலை அறிவித்தது. பின்னர் **செப்டம்பர் 2, 1945** அன்று அதிகாரப்பூர்வமாக கையெழுத்திட்டு இரண்டாம் உலகப்போர் முற்றிலும் முடிவுக்கு வந்தது.

இதன் மூலம், மனித வரலாற்றில் முதல் மற்றும் ஒரே முறை, போர் காரணமாக அணுகுண்டு பயன்படுத்தப்பட்ட சம்பவமாக இது நினைவில் உள்ளது.

போரின் விளைவுகள்

உலக அரசியல் பிரிவுக்கான மாற்றம்:

இரண்டாம் உலகப்போர் உலக அரசியலில் அடிப்படையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. உலகம் இரு முக்கிய அணிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. ஒரு அணி அமெரிக்கா தலைமையிலான கம்யூனிச எதிர்ப்புக் கட்சிகளை கொண்டதாக இருந்தது, மற்றொரு அணி சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான கம்யூனிச நாடுகளை சார்ந்தது. இதன் விளைவாக ஐரோப்பா கம்யூனிச நாடுகள் மற்றும் கம்யூனிசமல்லாத நாடுகளாக இரண்டு பாகங்களாக பிரிந்தது.

அணு ஆயுதப் பரவல்:

போரின் முடிவுக்குப் பிறகு, அமெரிக்கா மற்றும் சோவியத் யூனியன் இருவரும் அணு ஆயுதங்களை அதிகரிக்கும் போட்டியில் ஈடுபட்டன. இதனால் ஆயுதங்களின் அளவும் திறனும் பெருகியது, மேலும் பல நாடுகளில் இராணுவ செலவினங்கள் உயர்ந்த அளவுக்கு சென்று உலக பொருளாதாரத்திலும் தாக்கம் ஏற்பட்டு போனது.

பன்னாட்டு அமைப்புகள் உருவாகல்:

போர் முடிவுக்குப் பிறகு உலகத்தில் பல பன்னாட்டு அமைப்புகள் உருவானன. முக்கியமானவை:

- **ஐக்கிய நாடுகள் சபை (United Nations)** - உலகப் போர்க்குப் பிறகு அமைக்கப்பட்ட முக்கிய அமைப்பு.
- **உலக வங்கி (World Bank)** - பூரண உலக நிதியியல் மற்றும் புனரமைப்பு உதவிக்கு.
- **பன்னாட்டு நிதியியல் மண்டலம் (International Monetary Fund – IMF)** - உலக வாணிப, நாணய மாற்றம், பொருளாதார நிலைத்தன்மைக்கு.

காலனிகளின் விடுதலை:

போரின் காரணமாக காலனியாதிக்க சக்திகள் தங்களது காலனிகளுக்கு விடுதலை வழங்கத் தக்க நிலைக்கு வந்தன. இதன் அடிப்படையில், இந்தியா போன்ற நாடுகள் சுதந்திரத்தைப் பெற்றன. காலனிய நாடுகளில் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் வலுவடைந்தன மற்றும் புதிய தேசிய அரசுகள் உருவாகின.

இதன் மூலம் இரண்டாம் உலகப்போர், உலக அரசியல், பொருளாதாரம், பாதுகாப்பு மற்றும் சமூக அமைப்புகளில் அடிப்படையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது.

பேரல் ஹார்பர் தாக்குதல்

போர் முன்வருடம்

1930களின் பிற்பகுதியில், பசிபிக் பிராந்தியத்தில் அமெரிக்காவின் வெளியுறவு கொள்கை பெருமளவில் சீனாவை ஆதரிப்பதில் மையம் கொண்டிருந்தது. இதனுடன்

ஜப்பானிய பேரரசின் சீனாவை நோக்கிய ஆக்கிரமிப்பு கொள்கை இணைந்ததால், இரு நாடுகளுக்கும் இடையில் தீவிர மோதல் உருவாகும் சூழல் தோன்றியது. 1931 ஆம் ஆண்டிலேயே ஜப்பான், சீனாவின் வடகிழக்கு மாகாணமான மஞ்சூரியாவை ஆக்கிரமித்து, அடுத்த ஆண்டு “மஞ்சுகுவோ” என்ற கைப்பாவை அரசை நிறுவினது. இது கிழக்கு ஆசியாவில் ஜப்பானின் விரிவாக்கக் கொள்கையின் முதல் பெரிய கட்டமாக அமைந்தது.

1937 ஜூலை 7 அன்று பெய்ஜிங்கிற்கு அருகிலுள்ள மர்கோ போலோ பாலத்தில் ஏற்பட்ட மோதல், சீன தேசியவாதிகள் (KMT) மற்றும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி இணைந்து உருவாக்கிய ஐக்கிய முன்னணி மற்றும் ஜப்பான் இடையிலான முழு அளவிலான போரின் தொடக்கமாகக் கருதப்படுகிறது. சீனாவுக்கு அமெரிக்கா அதிக ஆதரவு அளிக்கத் தொடங்கியதால், 1938 இல் அமெரிக்கா சீனாவுக்கு தனது முதல் கடனையும் வழங்கியது. பின்னர், 1939 ஜூலை மாதத்தில், அமெரிக்கா-ஜப்பான் 1911 வர்த்தக மற்றும் கப்பல் போக்குவரத்து ஒப்பந்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதாக அறிவித்தது. 1940 ஆம் ஆண்டுக்குள், போரில் பயன்படும் பொருட்களை ஜப்பானுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதை அமெரிக்கா கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கியது. இதனால் வாஷிங்டன்-டோக்கியோ உறவுகள் மேலும் மோசமடைந்தன.

ஜப்பான், 1941 ஜூலை மாதத்தில் முழு இந்தோசீனாவையும் ஆக்கிரமித்தபோது, மேலும் ஜெர்மனி, இத்தாலி ஆகிய அச்ச சக்திகளுடன் கூட்டணியில் இணைந்தபோது, அமெரிக்கா மிகக் கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. ஜப்பானுடனான அனைத்து வர்த்தக மற்றும் நிதி பரிமாற்றங்களையும் நிறுத்தி, ஜப்பானிய சொத்துகளை முடக்கி, பெட்ரோலியத்தையும் உட்பட முக்கிய போர்ப் பொருட்கள் ஏற்றுமதிக்கு முழு தடை விதித்தது. இதன் விளைவாக டோக்கியோ அரசாங்கத்தில் இராணுவவாதிகளின் செல்வாக்கு அதிகரித்து, அமெரிக்கா சீனாவுக்கு வழங்கும் உதவியை அவர்கள் கடுமையாக எதிர்க்கத் தொடங்கினர். அத்துடன், 1941 ஜூன் மாதம் ஜெர்மனி சோவியத் யூனியனை தாக்கியதால், ஜப்பான் தனது பின்புறம் பாதுகாப்பாக இருப்பதாக கருதி தூர கிழக்கில் சுதந்திரமாக ஆக்கிரமிப்பு கொள்கையைப் பின்பற்றலாம் என நம்பியது.

இந்நிலையில், 1941 இலையுதிர் காலம் முழுவதும் அமெரிக்கா-ஜப்பான் இடையே பேச்சுவார்த்தைகள் நடந்தாலும், நவம்பர் இறுதிக்குள் எந்த உடன்பாடும் சாத்தியமில்லையென தெளிவானது. பேச்சுவார்த்தைகள் தொடர்ந்தாலும், பிரதமர் டோஜோ ஹிடேகியின் தலைமையிலான ஜப்பான் அரசு போரைத் தீர்மானித்திருந்தது. ஜப்பான் கடற்படை ஒருங்கிணைந்த தளபதி அட்மிரல் யமமோட்டோ இசோரோகு தலைமையில் அமெரிக்க பசிபிக் கடற்படையை ஒரே அதிரடி தாக்குதலால் செயலிழக்கச் செய்யும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதன் மூலம் தென்கிழக்கு ஆசியா மற்றும்

இந்தோனேசிய தீவுக்கூட்டத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு தடையின்றி முன்னேற முடியும் என்ற நோக்கம் இருந்தது.

1941 நவம்பர் 5 அன்று தாக்குதலுக்கான உத்தரவு வழங்கப்பட்டு, நவம்பர் 16 அன்று ஜப்பான் கடற்படை குரில் தீவுகளிலிருந்து ரகசியமாக புறப்பட்டது. வாஷிங்டனில் பேச்சுவார்த்தைகள் சாதகமாக முடிந்தால் தாக்குதல் ரத்து செய்யலாம் என்ற அறிவுறுத்தலும் இருந்தது. எனினும், நவம்பர் 26 அன்று துணை அட்மிரல் நாகுமோ சூயிச்சி தலைமையிலான 6 விமானம் தாங்கிக் கப்பல்கள், 2 போர்க்கப்பல்கள், 3 கப்பல்கள் மற்றும் 11 நாசகாரக் கப்பல்களைக் கொண்ட படை ஹவாய் தீவுகளின் வடக்கே சுமார் 275 மைல்கள் தொலைவில் திரண்டது. அங்கிருந்து சுமார் 360 போர்விமானங்கள் பறக்க விடப்பட்டன - இது வரலாற்றின் மிகப் பெரிய மற்றும் மிகச் சுருக்கமான காலத்தில் முன்னெடுக்கப்பட்ட அதிரடி கடல்-வான்தாக்குதலாக அமைந்து, பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதலை உருவாக்கியது.

பேர்ல் ஹார்பர் பாதுகாப்பு குறைபாடுகள் - அமெரிக்க கட்டளையாளர்களின் எச்சரிக்கைகள் மற்றும் தவறிய முன்னெச்சரிக்கைகள்

அமெரிக்க பசிபிக் கடற்படை ஏப்ரல் 1940 முதல் ஹவாயின் பேர்ல் ஹார்பரில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருந்தது. 8 போர்க்கப்பல்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட கிட்டத்தட்ட 100 கடற்படைக் கப்பல்களும், பெரும் எண்ணிக்கையிலான இராணுவப் பேரிடர் படைகளும், விமானப்படைகளும் அங்கு தங்கி இருந்தன. அமெரிக்கா-ஜப்பான் பதற்றம் 1941 இறுதிக்குள் உச்சத்தை எட்டியதால், பேர்ல் ஹார்பரில் இணைந்து கட்டளை வகித்த அட்மிரல் ஹஸ்பண்ட் இ. கிம்மல் மற்றும் லெப்டினன்ட் ஜெனரல் வால்டர் சி. ஷார்ட்டு பல முறை போர் சாத்தியம் குறித்து எச்சரிக்கைகள் அனுப்பப்பட்டன. குறிப்பாக 1941 அக்டோபர் 16, நவம்பர் 24 மற்றும் 27 ஆகிய தேதிகளில் “உடனடி விரோத நடவடிக்கை ஏற்படலாம்” என்ற குறிப்புடன் தீவிர எச்சரிக்கைகள் கிடைத்தன. நவம்பர் 27 அன்று கிம்மலுக்கு அனுப்பப்பட்ட செய்தி நேரடியாகவே “இந்த அனுப்புதல் ஒரு போர் எச்சரிக்கையாகக் கருதப்பட வேண்டும்” என்று தொடங்கி, பேச்சுவார்த்தைகள் முழுமையாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளதால், “தேவையான அனைத்து தற்காப்பு நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவும்” என்று உத்தரவிட்டது. அதேபோல், ஜெனரல் ஷார்ட்டும் உடனடி நடவடிக்கைகள், ரகசிய உளவு தகவல் சேகரிப்பு, பாதுகாப்பு பணிகளை வலுப்படுத்துதல் போன்ற பணிகளை மேற்கொள்ளுமாறு கட்டளையிடப்பட்டார்.

ஆனால், இந்த எச்சரிக்கைகள் வழங்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இராணுவமும் கடற்படையும் மேற்கொண்ட முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் மிகவும் குறைந்தவை மற்றும் போதாமையானவை ஆக இருந்தன. லெப்டினன்ட் ஜெனரல் ஷார்ட்டு, தளத்தில் ஜப்பானிய சபோட்டாஜ் அச்சுறுத்தலை முக்கியமாகக் கருதி, விமானிகள் உள்ளூர்

தளங்களைத் தகர்க்கக்கூடும் என்ற பயத்தில், தனது பெரும்பாலான போர் விமானங்களை வீலர் பீல்டில் ஒன்றாகக் குவித்தார். இதனால் அவை வான்தாக்குதலுக்கு எளிய இலக்குகளாக மாறின. மேலும், ரேடார் அமைப்புகள் அந்த காலத்தில் புதியவை என்பதால், அவற்றின் செயல்பாடு இன்னும் ஆரம்பநிலையில் இருந்தது. தாக்குதல் அதிகம் நிகழக்கூடிய நேரம் எனக் கருதப்பட்ட அதிகாலை 4:00 மணி முதல் காலை 7:00 மணி வரை மட்டுமே தீவின் ஐந்து மொபைல் ரேடார் யூனிட்கள் இயக்கப்பட்டன; மற்ற நேரங்களில் அவை நிறுத்தப்பட்டிருந்தன.

அட்மிரல் கிம்மலின் உளவு நடவடிக்கைகளிலும் முக்கிய குறைபாடு இருந்தது. ஜப்பானிய கடற்படை கேரியர்கள் காணாமல் போய் இருப்பது மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாக இருந்த போதிலும், அவர் தாக்குதல் மிக சாத்தியமான திசையான வடமேற்கில் கடல் உளவு கண்காணிப்பை விரிவுபடுத்தவில்லை. மேலும், பெரும் எண்ணிக்கையிலான அமெரிக்க கடற்படைக் கப்பல்கள் துறைமுகத்திலேயே நிறுத்தப்பட்ட நிலையில், பல அதிகாரிகள் கரையில் விடுமுறையில் இருந்தனர். அமெரிக்க கட்டளையாளர்களுக்கு, பேர்ல் ஹார்பர் மீது விமானத் தாக்குதல் நிகழும் எனக் கூட கற்பனைப்படவில்லை. இந்தத் தவறான நம்பிக்கை வாஷிங்டனிலிருந்த உயர்நிலை அதிகாரிகளுக்கும் இருந்தது; நவம்பர் 27 எச்சரிக்கைக்குப் பிறகு 10 நாட்களுக்குள் கூட எந்த கூடுதல் முன்னெச்சரிக்கையும் வெளியிடப்படவில்லை.

டிசம்பர் 7, 1941 ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலையில் மட்டுமே போரின் நெருக்கடி வெளிப்பட ஆரம்பித்தது. ஜப்பானிய தூதர்கள் மதியம் 1:00 மணிக்கு (ஹவாய் நேரம் காலை 7:30) அமெரிக்க வெளியுறவுச் செயலாளரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற தகவல் பெறப்பட்டது - இது ஜப்பான் பேச்சுவார்த்தைகளை முற்றிலும் முடித்து, அடுத்த நடவடிக்கைக்கு செல்லவுள்ளது என்ற தெளிவான அறிகுறி. ஆனால், செய்தியை டிகோட் செய்ய நேரம் பிடித்ததால் அது காலை 10:30 மணிக்கு மட்டுமே கடற்படை நடவடிக்கைகளின் தலைவரிடம் செல்ல முடிந்தது; இராணுவத் தலைமை ஜெனரல் ஜார்ஜ் மார்ஷல் அதைப் பெறும் போது காலை 11:15 ஆகியிருந்தது. தொலைபேசி மூலம் தகவல் பிடிக்கப்பட்டுவிடும் என்ற பயத்தில், மார்ஷல் தந்தி மூலம் எச்சரிக்கை அனுப்பினார். ஆனால் தகவல்தொடர்பு குழப்பங்கள் காரணமாக, அந்த எச்சரிக்கை ஹவாய் சென்றது தாக்குதல் தொடங்கிய பின்னரே.

பேர்ல் ஹார்பரில், தாக்குதலுக்கு முந்தைய சில மணி நேரங்களில் நடந்த சம்பவங்கள் முன் எச்சரிக்கையைக் கொடுக்கக்கூடியவை ஆக இருந்தன. அதிகாலை 3 மணி அளவில் யுஎஸ்எஸ் காண்டர் ஜப்பானிய சிறிய நீர்மூழ்கிக் கப்பலை கண்டது. பின்னர் யுஎஸ்எஸ் வார்ட் நாசகாரக் கப்பல், தன்னைக் கடும் ஆபத்துக்குள் கொண்டுவரும் நீர்மூழ்கிக் கப்பலை "தாக்குதல், துப்பாக்கிச் சூடு மற்றும் ஆழக் கட்டணம் வீச்சு" எனத் தகவல் அனுப்பியது. ஆனால், உறுதிப்படுத்தல் கிடைக்கும் வரை கிம்மல்

காத்திருந்தார் - அதற்குள் தாக்குதல் ஆரம்பித்துவிட்டது. அதே வேளையில், ரேடார் தளத்தில் இருந்த பிரைவேட் ஜார்ஜ் எலியட், திரையில் மிகப்பெரிய விமானக் கூட்டம் வருவதை கவனித்தார். ஆனால் அவரது லெப்டினன்ட் அதை புறக்கணித்தார் - ஏனெனில் அந்த நேரத்தில் அமெரிக்க பி-17 குண்டுவிச்சு விமானங்கள் வருவதாகத் தவறாக நம்பப்பட்டது. இதுவே இறுதி தவறிய வாய்ப்பாக அமைந்தது.

பேரல் ஹார்பர் தாக்குதல்

1941 டிசம்பர் 7 காலை, அமெரிக்க வரலாற்றின் மிகத் துயரமான நாளாக மாறியது. காலை 7:55 மணிக்கு ஜப்பானிய டைவ்-பாம்பர் விமானம் முதன்முதலில் பேரல் ஹார்பர் மீது தோன்றி தாக்குதல் தொடங்கியது. இது சுமார் 200 ஜப்பானிய விமானங்கள் கொண்ட முதல் தாக்குதல் அலையின் தொடக்கமாக இருந்தது. டார்பிடோ விமானங்கள், குண்டுவிச்சு விமானங்கள் மற்றும் போர் விமானங்கள் ஆகியவை ஒருங்கிணைந்த முறையில் தளத்தை இலக்காகக் கொண்டன. தாக்குதல் தொடங்கிய 15 நிமிடங்களுக்குள், ஃபோர்டு தீவின் கடற்படை விமான நிலையம், வீலர் மற்றும் ஹிக்காம் மைதானங்கள் ஆகியவை கடுமையான குண்டுவிச்சுக்கு உள்ளானது. ஜெனரல் ஷார்ட் மேற்கொண்ட நாசவேலை எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, அமெரிக்க விமானங்கள் தளத்தில் நெருக்கமாக நிறுத்தப்பட்டிருந்ததால் அவை நேரடியாக தாக்குதலுக்கு இலக்கானது.

வீலர் மைதானத்தில் மட்டுமே, தரையில் இருந்த 126 விமானங்களில் 42 முற்றிலும் அழிந்தன, 41 கடுமையாக சேதமடைந்தன, மேலும் 43 மட்டுமே செயல்பாட்டுக்கு தக்கவாறு இருந்தன. இத்தகைய எதிர்பாராத சூழலில், முதல் அலையின் போது 6 அமெரிக்க விமானங்கள் மட்டுமே வானில் எழுந்து எதிர்ப்பு காட்ட முடிந்தது. மொத்தத்தில், ஒரே தாக்குதலில் 180-க்கும் அதிகமான அமெரிக்க விமானங்கள் அழிக்கப்பட்டன. இதே சமயம் அட்மிரல் கிம்மலின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த கடற்படையும் மிகப்பெரும் தாக்குதலுக்கு உள்ளானது. துறைமுகத்தில் நங்கூரமிட்டு இருந்த கப்பல்கள் ஜப்பானிய குண்டுவிச்சுக்கு நேரடியான இலக்குகளாக மாறின. ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பெரும்பாலான அதிகாரிகள் ஓய்வில் இருந்ததால், கப்பல்களில் தேவையான பணியாளர்கள் இல்லாமை பாதிப்பை அதிகரித்தது.

முதல் 30 நிமிடங்களிலேயே, முக்கிய போர்க்கப்பல்கள் அழிவுக்கு ஆளானது. யுஎஸ்எஸ் அரிசோனா கப்பல் மிகப் பெரிய வெடிப்பால் உடனடியாக அழிந்தது. யுஎஸ்எஸ் மேற்கு வர்ஜீனியா டார்பிடோ தாக்குதலால் துறைமுகத்தின் அடிப்பகுதியில் அமர்ந்தது. யுஎஸ்எஸ் ஓக்லஹோமா, ஐந்து நிமிடங்களில் நான்கு டார்பிடோ தாக்குதலால், முழுமையாக உருண்டு அதன் அடிப்பகுதி மேலே தெரியும் வகையில் கவிழ்ந்தது. யுஎஸ்எஸ் கலிபோர்னியா டார்பிடோ தாக்குதலால் ஆழமற்ற நீரில் மூழ்கத் தொடங்கியது. இலக்கு கப்பலான யுஎஸ்எஸ் உட்டாவும் மூழ்கியது. பல கப்பல்களின்

விமான எதிர்ப்பு குழுக்கள் வீரத்துடன் போராடினாலும், ஜப்பானிய தாக்குதலின் தீவிரத்தை தடுக்க முடியவில்லை.

இரண்டாவது தாக்குதல் அலை தொடங்கியது. இது முதல் அலையைப் போல் வெற்றிகரமாக இல்லையென்றாலும், பெரும் சேதத்தை ஏற்படுத்தியது. யுஎஸ்எஸ் நெவாடா, முதல் அலையில் டார்பிடோ தாக்கப்பட்ட போதிலும், புறப்பட முயன்றது. ஆனால் இரண்டாம் அலையிலான குண்டு வீச்சில் அது கடுமையாக சேதமடைந்து கால்வாய் முனையில் தரையிறக்கப்பட்டது. யுஎஸ்எஸ் பென்சில்வேனியா தீப்பிடித்து எரிந்தது, அதன் அருகே இருந்த இரண்டு நாசகார்க் கப்பல்களும் நாசமடைந்தன. யுஎஸ்எஸ் ஷா, வெடிப்பால் இரண்டாகப் பிளந்தது. ஜப்பானியர்கள் தங்கள் நடவடிக்கையை நிறுத்தி பின்வாங்கினர்.

தாக்குதல் ஜப்பானியர்களுக்கு மிகப்பெரிய வெற்றியை அளித்தது. அரிசோனா மற்றும் ஓக்லஹோமா கப்பல்கள் மனித இழப்புகளுடன் முற்றுமுழுதாக அழிந்தன. ஆறு போர்க்கப்பல்கள் பல்வேறு அளவுகளில் சேதமடைந்தன. பல நாசகார்க் கப்பல்கள் மற்றும் பிற கப்பல்களும் தாக்குதலால் பாதிக்கப்பட்டன. மொத்த அமெரிக்க உயிரிழப்பு உடனடியாக கொல்லப்பட்டனர். விமான இழப்புகளும் மிகப்பெரியது. மாறாக ஜப்பானிய இழப்புகள் மிகவும் குறைவு — 29 முதல் 60 விமானங்கள், ஐந்து சிறிய நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் மற்றும் சுமார் 100 வீரர்கள் மட்டுமே.

இச்சம்பவத்தின் மத்தியில் ஒரு ஆறுதலான அம்சம் இருந்தது. பேர்ல் ஹார்பரில் அமெரிக்காவின் மூன்று முக்கிய விமானம் தாங்கிக் கப்பல்களும் இல்லை. யுஎஸ்எஸ் எண்டர்பிரைஸ், யுஎஸ்எஸ் லெக்சிங்டன் மற்றும் யுஎஸ்எஸ் சாரடோகா — பசிபிக் போருக்குப் பின்னர் முக்கிய பங்கு வகித்த இந்த கப்பல்கள், அந்த நேரத்தில் துறைமுகத்தில் இல்லாமலிருந்ததால் அழிவிலிருந்து தப்பின. இது பின்னர் அமெரிக்காவின் எதிர் தாக்குதலுக்கு வழிவகுத்த முக்கிய கூறாக அமைந்தது. மேலும், ஜப்பானியர்கள் தீவில் உள்ள மிக முக்கியமான எண்ணெய் சேமிப்பு வசதிகளை அழிக்கத் தவறினர், இது அமெரிக்காவின் கடற்படை மீள் எழுச்சியில் முக்கிய பங்காற்றியது.

பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதலை ஜனாதிபதி பிராங்க்லின் டி. ரூஸ்வெல்ட் “A date which will live in infamy” என்று வரையறுத்தார். இந்த தாக்குதல் அமெரிக்க மக்களை ஒன்றிணைத்து, நடுநிலைமை கொள்கையை முடிவுக்கு கொண்டு வந்தது. டிசம்பர் 8 அன்று, காங்கிரஸ் ஜப்பானுக்கு எதிராக போரை அறிவித்தது. ஒரே எதிர்ப்பு வாக்கை மொன்டானாவின் பிரதிநிதி ஜீனெட் ராங்கின் மட்டும் பதிவு செய்தார்.

பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதலுக்குப் பிந்தைய விசாரணைகள், பொறுப்பு விவாதங்கள், “Back Door to War” கோட்பாடு

பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதலின் பேரழிவு அளவு அமெரிக்க இராணுவத்தின் தயாரிப்பு குறைபாட்டைக் கூர்மையாக வெளிப்படுத்தியது; இது நாட்டின் முழுவதும்

கடுமையான விமர்சனங்களை ஏற்படுத்தி, அரசியல் மற்றும் இராணுவத்தின் உயர்நிலைகளில் பல விசாரணைகளை தோற்றுவித்தது. தாக்குதல் நடந்த சில நாட்களுக்குள், ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட், அமெரிக்க உயர் நீதிமன்ற நீதிபதி ஓவன் ஜே. ராபர்ட்ஸ் தலைமையில் ஒரு விசாரணைக் ஆணையத்தை அமைத்து, தாக்குதலின் உண்மை நிலை, பொறுப்பு மற்றும் தவறுகளை ஆராயும்படி உத்தரவிட்டார்; இதே நேரத்தில், ஹவாயில் இருந்த இராணுவ தளபதிகள் கிம்மல் மற்றும் ஷார்ட் இருவரும் உடனடியாக பதவியிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர். ராபர்ட்ஸ் ஆணையத்தின் பின், இராணுவமும் கடற்படையும் தனித்தனி வாரியங்களை அமைத்து, தங்களது பாதுகாப்புத் துறைகளின் செயற்பாடுகளை ஆய்வு செய்தன; 1946 ஆம் ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட காங்கிரஸ் முழுமையான விசாரணையும், அமெரிக்க வரலாற்றில் மிக விரிவாக ஆராயப்பட்ட அத்தியாயமாக இது மாறியது—செப்டம்பர் 11 தாக்குதல்களுக்கு முன்பு எந்த இராணுவ தோல்வியும் இவ்வளவு ஆழமாக ஆராயப்படவில்லை. அதிகாரப்பூர்வ விசாரணைகள் பல இருந்த போதிலும், தாக்குதலுக்குப் பின் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வெளிப்பட்ட “Back Door to War” கோட்பாடுதான் மிகவும் தீவிரமான விமர்சனத்தை உருவாக்கியது. இந்தக் கோட்பாட்டின் ஆதரவாளர்கள், ஜனாதிபதி ரூஸ்வெல்ட், ஜப்பானைத் தாக்குதல் நடத்த தூண்டி, அமெரிக்காவை இரண்டாம் உலகப்போருக்குள் சேர்க்கும் நோக்கத்துடன் மறைமுகமாக செயல்பட்டார் என்று வாதிட்டனர்; அதன் முதன்மை ஆதரிப்பவர்களில் ரியர் அட்மிரல் ராபர்ட் தியோபால்ட் ஒருவர். அவரின் 1954 ஆம் ஆண்டின் *The Final Secret of Pearl Harbor* என்ற நூலில், அமெரிக்க அரசு ஜப்பானைத் தூண்டுவதற்காக ‘நிலையற்ற இராஜதந்திர அழுத்தத்தை’ பயன்படுத்தியது என்றும், ஜப்பானை ஒரு திடீர் தாக்குதலுக்குத் தூண்ட அமெரிக்க பசிபிக் கடற்படையை ஹவாயில் வைத்திருந்தது என்றும் அவர் வாதிட்டார். ஆனால் இந்த கோட்பாட்டிற்கு முக்கிய வரலாற்றாசிரியர்களிடையே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஆதாரம் எதுவும் கிடைக்கவில்லை; மேலும், பின்னர் ரகசியத்திலிருந்து நீக்கப்பட்ட அமெரிக்க குறியீடு உடைக்கும் ஆவணங்கள் — ஜப்பானிய தகவல்களை வெளிப்படுத்திய ‘Magic’ குறியீட்டுச் செய்திகளின் வரம்புகளும் — “Back Door” கோட்பாட்டின் நம்பகத்தன்மையை மேலும் குறைத்தன.

ரூஸ்வெல்ட் நிர்வாகம் சீன தேசியவாத அரசைத் திறம்பட ஆதரித்தது ஜப்பான் அரசாங்கத்துக்கு பெரும் எரிச்சலைத் தந்தது என்றாலும், அமெரிக்கா போரைக் குறைச்சல் செய்ய முயன்றதே அதிகம் என வரலாற்று சான்றுகள் காட்டுகின்றன; பேச்சுவார்த்தைகளின் இறுதி நாட்களிலும் ரூஸ்வெல்ட் பேரரசர் ஹிரோஹிடோவிடம் நேரடி வேண்டுகோள் விடுத்தது இதற்குச் சாட்சியாகும். ஜப்பான் அரசு இதை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால் போரின் தொடக்கம் தாமதமாகியிருக்கலாம். தாக்குதல் நிகழ்ந்ததற்கான

அடிப்படை காரணம் அமெரிக்கர்களின் கடுமையான தவறான கணிப்பே: ஜப்பானிய படைகள் தெற்கே தாய்லாந்து வளைகுடாவை நோக்கிச் செல்வதை வாஷிங் டன் அறிந்திருந்தாலும், அதே சமயம் ஜப்பான் ஹவாயைத் தாக்கும் என்பது பொருளாதார ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் தனது சொந்த நஷ்டமாக இருக்கும் என்ற தவறான நம்பிக்கை நிலவியது; ஜப்பான் தெற்காசியா பிரிட்டிஷ் மற்றும் டச்சு காலனிகளைத் தாக்கினாலும், அது அமெரிக்காவை நேரடியாகப் போருக்குள் இட்டுச் செல்லாது என்று அமெரிக்க அதிகாரிகள் கருதினர். வான்வழித் தாக்குதலின் சாத்தியக்கூறு பல மாதங்களுக்கு இராணுவ திட்டமிடுபவர்களிடையே விவாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், நெருக்கடி திடீரென அதிகரித்த போது இது புறக்கணிக்கப்பட்டது.

பொறுப்பை யார் ஏற்க வேண்டும் என்பது குறித்து விஷயங்கள் இன்னும் விவாதத்திற்குரியது. ராபர்ட்ஸ் ஆணையம் கிம்மல் மற்றும் ஷார்ட் மீது கடுமையாகப் பொறுப்பு சுமத்தியது; ஆனால் பின்னர் இராணுவ மற்றும் கடற்படை வாரியங்கள், அதிகப்பட்ச தவறு வாஷிங்டன் துறைகளின் மேல் இருப்பதாகக் கூறின; 1946 காங்கிரஸ் விசாரணையின் பெரும்பான்மை அறிக்கை, ஹவாய் தளங்களில் ஆயத்தமின்மையையும் கட்டளைத் தவறும் வலியுறுத்தியது. சில உறுப்பினர்கள் வாஷிங்டனையே கடுமையாக விமர்சித்தனர்; சிலர் நடுநிலையாக இருந்தனர். ஹவாய் தளபதிகளை ஆதரிப்பவர்கள், நவம்பர் 27 எச்சரிக்கைக்கு ஷார்ட் அளித்த “துறை எச்சரிக்கை மட்டும்” என்ற பதிலை வாஷிங்டன் தவறாகப் புரிந்தது என்றும், கிம்மலுக்குச் சாவகாசமான உளவு தகவல்கள் அளிக்கப்பட்டிருந்தால் அவர் மிக வலுவான பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை எடுத்திருப்பார் என்றும் வாதிகொண்டனர். மற்றவர்கள், ஹவாயில் ரேடார் பயிற்சி முழுமையாக அமலாக்கப்படாததும், விமானங்கள் தாக்குதலுக்கேற்ற வகையில் வரிசைப்படுத்தப்பட்டதும், உளவு நடவடிக்கைகளின் குறைபாடும், ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுப்புகள் வழக்கம்போல வழங்கப்பட்டதும் கடுமையான அலட்சியம் எனக் குற்றம் சாட்டுகின்றனர். குறிப்பாக கால்வாய் மண்டலம் மற்றும் பிலிப்பைன்ஸ் தளபதிகள் அதே எச்சரிக்கையின் அடிப்படையில் மிக விரைவாக நடவடிக்கை எடுத்ததை உதாரணமாகக் காட்டுகின்றனர்.

இவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தைப் பார்க்கும்போது தீர்ப்பு தெளிவாகிறது: பேர்ல் ஹார்பரில் ஜப்பானியர் செய்த வெற்றி குறுகிய காலத்திற்கானது; நீண்ட காலத்தில் அது டோக்கியோ அரசாங்கத்தின் மிகப்பெரிய தந்திரோபாயத் தவறாக அமைந்தது. ஜப்பான், அமெரிக்காவின் முக்கிய எண்ணெய் சேமிப்பை அழிக்கத் தவறியது, விமானம் தாங்கிக் கப்பல்கள் தப்பியது, மேலும் தாக்குதல் அமெரிக்க மக்களை ஒன்றிணைத்து, போரில் அமெரிக்க நுழைவைக் கட்டாயப்படுத்தியது — இதுவே ஜப்பானின் இறுதி தோல்விக்கான விதையை விதைத்தது. அந்த நேரத்தில் அமெரிக்காவில் நிலவி வந்த கடுமையான போர் எதிர்ப்பு

மனப்பான்மையை கருத்தில் கொண்டால், ஜப்பான் தெற்காசியாவில் மட்டும் தாக்குதல் நடத்தியிருந்தால், ரூஸ்வெல்ட் அமெரிக்க மக்களை போருக்குள் இட்டுச் செல்வது கடினமாக இருந்திருக்குமே என்பது உறுதி. இறுதியில், 20ஆம் நூற்றாண்டின் பல சம்பவங்களைப் போல, ஜனநாயக அரசுகளின் தவறுகள் இருந்தபோதிலும், இராணுவவாத அரசு செய்த இந்த மிகப்பெரிய தவறுதான் ஜப்பானின் முழுமையான மற்றும் தவிர்க்க முடியாத தோல்விக்குக் காரணமாகியது. நான்கரை ஆண்டுகள் நீண்ட போரில் பேர்ல் ஹார்பருக்கான பதிலடி வழங்கப்பட்டது; ஆனால் ஜப்பானிய இராணுவவாதிகளின் தவறுகள் வரலாற்றின் மிகப் பெரிய தந்திரோபாய தோல்விகளில் ஒன்றாகப் பதிவாகின.

பேர்ல் ஹார்பர் கடற்படை மருத்துவ நடவடிக்கைகள்

டிசம்பர் 7, 1941 அன்று காலை ஜப்பானியர்கள் தாக்கியபோது பேர்ல் துறைமுகத்தில் உள்ள கடற்படை மருத்துவத் துறையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் மற்ற அமெரிக்கர்களைப் போலவே ஆச்சரியப்பட்டனர், மேலும் பேர்ல் துறைமுகத்தில் உள்ள கடற்படை மற்றும் மரைன் கார்ப்ஸின் மற்ற வீரர்களைப் போலவே, அவர்கள் அந்த அடியால் ஒரு கணம் திகைத்துப் போனார்கள். இருப்பினும், எதிரி தாக்குதலை முதன்முதலில் உணர்ந்ததிலிருந்து, மருத்துவர்கள், பல் மருத்துவர்கள், செவிலியர்கள் மற்றும் கார்ப்ஸ்மேன்கள் தனிப்பட்ட துணிச்சல், உறுதிப்பாடு, வளம் மற்றும் முன்னர் வகுக்கப்பட்ட திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் திறன் ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கவில்லை.

1939 மற்றும் 1941 க்கு இடையில், மருத்துவத் துறைக்கான திட்டங்களை வகுப்பதில் சர்ஜன் ஜெனரல் மற்றும் மருத்துவம் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை பீரோவில் அவருக்கு உதவிய அதிகாரிகளிடமிருந்து அசாதாரண கவனத்தைப் பெறும் அதிர்ஷ்டம் பேர்ல் ஹார்பருக்கு கிடைத்தது. 1940 ஆம் ஆண்டில் பேர்ல் ஹார்பர் மருத்துவமனையின் வசதிகள் நிரம்பி வழிந்தபோது, ஹவாய் பகுதியின் படுக்கை திறன், உபகரணங்கள், பொருட்கள் மற்றும் பணியாளர்களை அதிகரிக்க அனைத்து முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. பேர்ல் ஹார்பரில் உள்ள அமெரிக்க கடற்படை மருத்துவமனை தோராயமாக 250 படுக்கைகள் கொண்ட சாதாரண படுக்கை திறனைக் கொண்டிருந்தது மற்றும் அப்போது செயல்பாட்டில் இருந்த பதினெட்டு மருத்துவமனைகளில் சிறந்த வசதிகள் மற்றும் பணியாளர்களைக் கொண்டிருந்தாலும், இராணுவ நிறுவனங்களிலிருந்து மேலும் அகற்றப்பட்டு, வான் தாக்குதல் ஏற்பட்டால் அழிவுக்கு ஆளாகாமல் இருக்கும் ஒரு புதிய மருத்துவமனை திட்டமிடப்பட்டு, ஜப்பானிய தாக்குதலின் போது உண்மையில் கட்டுமானத்தில் இருந்தது.

ஹவாய் பகுதியில் கடற்படை வீரர்கள் அதிக அளவில் இருந்ததாலும், கடற்படையின் செயல்பாடுகள் காரணமாகவும், சர்ஜன் ஜெனரல், கடற்படையின்

இரண்டாவது மொபைல் பேஸ் மருத்துவமனையை பேர்ல் ஹார்பருக்கு அனுப்ப அனுமதி கேட்டுப் பெற்றார். இது ஒரு வகையான போக்குவரத்து வசதி, இது போருக்கு முந்தைய அவசரகாலத்தில் கடற்படை மருத்துவத் துறையால் உருவாக்கப்பட்ட மிக முக்கியமான நிறுவன அமைப்பாகும். ஹவாய் பகுதியில் உள்ள மருத்துவமனை வசதிகளை மேலும் மேம்படுத்த, மொபைல் மருத்துவமனை முடிந்த சிறிது நேரத்திலேயே யுஎஸ்எஸ் சோலஸ் என்ற மருத்துவமனைக் கப்பல் பேர்ல் ஹார்பரை அடைந்தது, ஜப்பானியர்கள் தாக்கியபோது துறைமுகத்தில் இருந்தது.

பேர்ல் துறைமுகத்தில் காயமடைந்தவர்களுக்கு பல்வேறு வசதிகளில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது: போர் உடை மாற்றும் நிலையங்கள் மற்றும் போர் கப்பல்களின் நோய்வாய்ப்பட்ட விரிகுடாக்கள்; மருத்துவமனைக் கப்பலான சோலஸில்; முதலுதவி நிலையங்களில்; இரண்டு கடற்படை விமான நிலையங்களின் மருந்தகங்களில்; ஈவாவில் உள்ள மரைன் கார்ப்ஸ் விமான நிலையம்; கடற்படை மரைன் படையின் பாதுகாப்பு பட்டாலியன்கள்; கடற்படை முற்றம் மற்றும் பிஷப்ஸ் பாயிண்டில் உள்ள பிரிவுத் தளம்; கடற்படை முற்றத்தின் அதிகாரிகள் கிளப்பில் அமைக்கப்பட்ட "கள மருத்துவமனையில்"; மற்றும் பேர்ல் துறைமுகத்தில் உள்ள மொபைல் பேஸ் மருத்துவமனை மற்றும் அமெரிக்க கடற்படை மருத்துவமனையில்.

கப்பல்களில் மருத்துவ சேவை

ஜப்பானிய தாக்குதலின் போது, படகுகள் கப்பல்களில் இருந்து காயமடைந்தவர்களையும், கப்பல்களைச் சுற்றியுள்ள நீரிலிருந்தும் அழைத்துச் சென்றன. மூழ்கிய அல்லது மூழ்கும் கப்பல்களுக்கு அருகிலுள்ள தண்ணீரில் எண்ணெய் படிந்ததால், கப்பலில் இருந்தவர்களுக்கு நீச்சல் கடினமாக இருந்தது. எண்ணெய் எரிந்து கொண்டிருந்த USS அரிசோனா அருகே, சோலஸின் ஒரு படகு எரிந்து கொண்டிருந்தது, அதே நேரத்தில் குழுவினர் பெரும் ஆபத்தில் இருந்தபோது, தண்ணீரிலிருந்து ஆட்களை மீட்டனர்.

கப்பல்களில் இருந்து காயமடைந்த மற்றும் தீக்காயமடைந்த பெரும்பாலான மனிதர்களும், தண்ணீரில் இருந்து மீட்கப்பட்டவர்களும் மருத்துவமனைக் கப்பலான சோலஸுக்கு; தளப் படையின் முதன்மையான USS ஆர்கோன் நங்கூரமிட்டிருந்த கப்பல்துறைக்கு; அல்லது அமெரிக்க கடற்படை மருத்துவமனைக்கு அருகில் தரையிறங்கும் C க்கு வெளியேற்றப்பட்டனர்.

தாக்குதல் படையினரால் எந்த பாதிப்பும் இல்லாமல் இருந்த சோலஸ், சுமார் 0825 மணிக்கு தனது முதல் நோயாளிகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. இந்த நேரத்தில், ஏராளமான உயிரிழப்புகளைப் பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் ஏற்கனவே தொடங்கப்பட்டிருந்தன. படுக்கையில் உள்ள நோயாளிகள் மேல் படுக்கைகளுக்கு

மாற்றப்பட்டனர், இதனால் கீழ் படுக்கைகள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. பொருட்கள் உடைக்கப்பட்டு, ஸ்டெரைல் மார்பின் கரைசல், டானிக் அமிலக் கரைசல் மற்றும் உப்புக் கரைசல் ஆகியவற்றின் தயாரிப்புகள் செய்யப்பட்டன. சிறப்பு சீரங்கள், பிளாஸ்மா மற்றும் பிற பொருட்கள் டிரஸ்ஸிங் நிலையங்கள் மற்றும் வார்டுகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. மீண்டும் மீண்டும் வான்வழித் தாக்குதல்கள் ஏற்பட்டால் கூடுதல் உயிரிழப்புகளுக்கு இடமளிக்கும் வகையில், நூற்று நூற்றத்தொரு குணமடைந்த நோயாளிகள் பணிக்கு வெளியேற்றப்பட்டனர். கப்பலில் உயிரிழப்புகள் விரைவான விகிதத்தில் வரத் தொடங்கிய பிறகு, 50 படுக்கைகள் கொண்ட அவசர வார்டு பெட்டியில் இருபத்தி மூன்று நோயாளிகள் கவனிக்கப்பட்டனர்.

டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி சோலஸ் கப்பலில் மொத்தம் 132 நோயாளிகள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். சுமார் 80 ஆண்களுக்கு முதலுதவி சிகிச்சை மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. 26 பேர் அடையாளம் காணப்படாத இருபத்தெட்டு நோயாளிகள் இறந்தனர். டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி நடைபெற்ற இறுதி மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பில் 177 படுக்கைகள் நிரப்பப்பட்டிருந்தன, 253 படுக்கைகள் காலியாக இருந்தன.

முதல் வான் தாக்குதலுக்குப் பிறகு, ஆர்கோனின் பிரதான போர் ஆடை நிலையம் இரண்டாம் நிலை போர் ஆடை நிலையத்திற்கு மாற்றப்பட்டது, அங்கு கப்பலில் இருந்து காயமடைந்தவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. பின்னர், மற்ற கப்பல்களின் மருத்துவ பணியாளர்களின் உதவியுடன் ஆர்கோனின் மருத்துவத் துறை, கப்பல் நங்கூரமிடப்பட்ட கப்பல்துறையில் ஏராளமான காயமடைந்த மற்றும் எரிக்கப்பட்ட ஆண்களைப் பெற்றது.

திறந்தவெளியிலும், துப்பாக்கிச் சூட்டிலும், கப்பல்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட அல்லது நீரிலிருந்து மீட்கப்பட்ட காயமடைந்தவர்களைக் கவனித்துக்கொள்வதற்காக சுமார் 150 கட்டில்கள் கப்பல்துறையில் அமைக்கப்பட்டன. பின்னர், அடிப்படைப் படை அறுவை சிகிச்சை நிபுணரின் வழிகாட்டுதலின் கீழ், கட்டில்கள் மற்றும் மருத்துவப் பொருட்கள் கடற்படை முற்றத்தில் உள்ள அதிகாரிகள் கிளப்பிற்கு மாற்றப்பட்டன, இது எதிரிகளின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு குறைவாகவே வெளிப்பட்டது. 1030 வாக்கில், ஆர்கோனால் வழங்கப்பட்டு பொருத்தப்பட்ட ஒரு "கள மருத்துவமனை" அமைக்கப்பட்டது. காயமடைந்தவர்களுக்கு ஒரு துப்புரவு நிலையமாக கப்பல்துறை தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டது. மிகவும் கடுமையாக காயமடைந்தவர்கள் கடற்படை மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்பட்டனர்; குறைவான கடுமையான வழக்குகள் மொபைல் அடிப்படை மருத்துவமனைக்கு அல்லது அதிகாரிகள் கிளப்பில் உள்ள கள மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்பட்டன.

USS நெவாடாவில் 116 பேர் படுகாயமடைந்து மருத்துவமனையில் அனுமதிக்க வேண்டிய அளவுக்கு காயமடைந்தனர்; 33 பேர் இறந்துவிட்டதாக அறியப்பட்டது, மேலும் 18 பேர் காணாமல் போயினர். தாக்குதலில் முதல் அமைதிக்குப் பிறகு, சுமார் 65 பேர் முன்னோக்கி, நடுக்கப்பல் மற்றும் பின் ஆடை அணியும் நிலையங்களில் அவசர சிகிச்சை பெற்றனர், இந்த நிலையங்கள் வலுக்கட்டாயமாக நோய்வாய்ப்பட்ட விரிகுடாவிற்கு வெளியேற்றப்படும் வரை. கப்பலின் நோய்வாய்ப்பட்ட விரிகுடாவில் இருபது முதல் முப்பது நோயாளிகள் சிகிச்சை பெற்றனர். கப்பல் முழுவதும், ரோந்துப் படை வீரர்கள் முதலுதவி அளிப்பதில் மும்முரமாக இருந்தனர். இந்த படைவீரர்களில் இருவர், பணி அழைப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட துணிச்சல் மற்றும் செயல்திறனுக்காக மூத்த மருத்துவ அதிகாரியால் மேற்கோள் காட்ட பரிந்துரைக்கப்பட்டனர். முன்னர் முதலுதவி அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்ற குழுவினரும், காயமடைந்த மற்றும் எரிந்த ஆண்களுக்கு அவசர சிகிச்சை அளிப்பதில் மருத்துவத் துறைக்கு மதிப்புமிக்க உதவியை வழங்கினர். இறந்தவர்கள் வேறு இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஒவ்வொரு உடலையும் டேக் செய்து பேரல் ஹார்பர் மருத்துவமனைக்கு மாற்றுவதற்கு முன்பு அடையாளம் காண முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தாக்குதலுக்குப் பிறகு உடனடியாக உயிருடன் இருப்பவர்கள் அல்லது மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்ட இறந்தவர்கள் குறித்த காகிதப் பதிவுகளை வைத்திருப்பதற்கு நேரமோ வசதிகளோ இல்லை.

போர் முடிந்த பிறகு, நெவாடாவின் நோய்வாய்ப்பட்ட விரிகுடாவை தலைமை சிறு அதிகாரிகளின் உணவு விடுதிக்கு மாற்ற வேண்டியிருந்தது. அடுத்த நாள் இந்தப் பகுதி வெள்ளத்தில் மூழ்கியபோது, மருத்துவத் துறை மீண்டும் மாற்றப்பட்டது. பிரதான தளத்தின் பின்புறத்தில் 4 கோபுரத்தின் மேல்தளத்தின் கீழ் ஒரு முதலுதவி நிலையம் நிறுவப்பட்டது. கடற்கரையில், ஸ்டார்போர்டு காலாண்டில் இருந்து சுமார் ஐம்பது கெஜம் தொலைவில், இரண்டு கூடாரங்கள் அமைக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டு பொருத்தப்பட்டன. நெவாடாவிலிருந்து சுகாதார பதிவுகள் " பிரித்தல் மற்றும் அனுப்புதலுக்காக" பெறுதல் முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டன.

USS பென்சில்வேனியா நான்கு டிரஸ்ஸிங் நிலையங்களைக் கொண்டிருந்தது. 1941 ஆம் ஆண்டில், விமானத் தாக்குதல்களில் உயிரிழப்புகளைக் கையாள்வதில் பிரிட்டிஷ் அனுபவங்களிலிருந்து கற்றுக்கொண்ட பாடங்களின் விளைவாக, கப்பலின் ஒரு பகுதியில் விமான எதிர்ப்பு மற்றும் அகலமான துப்பாக்கிகளின் குழுவினர் அணுகக்கூடிய ஒரு நிலையம் நிறுவப்பட்டது. வாரண்ட் அதிகாரிகளின் உணவக அறையில் அமைந்துள்ள இந்தப் புதிய நிலையம், "நியாயமான முறையில் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டது", வேலை செய்வதற்கு போதுமான இடம் இருந்தது, மேலும் நிலையான பங்க்கள், கழிப்பறை வசதிகள் மற்றும் நன்னீர் விநியோகம் ஆகியவற்றிற்கு

அருகில் இருந்தது. முரண்பாடாக, பென்சில்வேனியாவைத் தாக்கிய ஒரே குண்டு " மேலே உள்ள டெக்கில் 9 அகலமான துப்பாக்கியின் கேஸ்மேட்டில் வெடித்தது மற்றும் இந்த இடத்திற்கு சற்று வெளியே இருந்தது." கொல்லப்பட்ட இருபத்தேழு பேரில் ஜூனியர் மருத்துவ அதிகாரி மற்றும் போர் டிரஸ்ஸிங் நிலையத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஒரு கார்ப்ஸ்மேன் ஆகியோர் அடங்குவர். இதனால் நிலையத்தின் இருப்பிடத்தின் நன்மைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன, மேலும் மருத்துவர் மற்றும் கார்ப்ஸ்மேனின் இழப்பு காயமடைந்தவர்களின் பராமரிப்பை கடுமையாக தாமதப்படுத்தியது.

1941 ஆம் ஆண்டுக்கான செயல் அறிக்கைகளோ அல்லது வருடாந்திர சுகாதார அறிக்கைகளோ கப்பல்களில் உயிரிழப்புகளைப் பராமரிப்பது குறித்து அதிக தகவல்களைத் தரவில்லை. நெவாடா, பென்சில்வேனியா, ஆர்கோன் மற்றும் சோலஸ் தவிர, பேரல் ஹார்பர் தாக்குதலைக் குறிப்பிட்ட கப்பல்களின் சில சுகாதார அறிக்கைகள், உயிரிழப்புகளைப் பராமரிக்க செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகள் குறித்த எந்த விளக்கத்தையும் அளிக்கவில்லை.

சுமார் 100 பேர் உயிரிழந்த USS ஹெலினாவின் சுகாதார அறிக்கை, காயங்கள் மற்றும் தீக்காயங்களின் வகைகளுக்கு ஒரு பத்தியை ஒதுக்கியது மற்றும் இவ்வளவு பெரிய எண்ணிக்கையிலான திடீர் தீக்காயங்களுக்கு ஆண்களின் ஆடை இல்லாதது எவ்வாறு காரணம் என்பதை விளக்கியது. இறந்தவர்களில் சுமார் அறுபது பேர் மரணம் அல்லது இயலாமை காரணமாக கப்பலுக்கு நிரந்தரமாக இழந்ததாக அறிக்கை மதிப்பிட்டுள்ளது. இந்த உயிரிழப்புகளில், 26 பேர் வெளியேற்றப்படுவதற்கு முன்பே இறந்தனர், மேலும் 13 பேர் பின்னர் மருத்துவமனையில் இறந்தனர். ஹெலினாவால் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகளுக்கு டானிக் அமில ஜெல்லி, டிரஸ்ஸிங் மற்றும் சிரெட்டுகள் போதுமானதாக இருந்தன. ஹெலினாவிற்கு ஒதுக்கப்பட்ட நான்கு ஸ்டோக்ஸ் லிட்டர்கள் போதுமானதாக இல்லை, மேலும் இராணுவ ஸ்ட்ரெச்சர்கள் தளங்களுக்கு கீழே பயனற்றவை. கப்பலில் போதுமான மருத்துவமனை வீரர்கள் இல்லை, மேலும், அறிக்கையின்படி, கடலில் உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டிருந்தால், மருத்துவத் துறை துரதிர்ஷ்டவசமாக ஊனமுற்றிருக்கும்.

எண்டர்பிரைஸ், கர்டிஸ் மற்றும் ஹொனாலுலுவின் சுகாதார அறிக்கைகள் அவற்றின் கப்பல்களுக்கான உயிரிழப்பு புள்ளிவிவரங்களை அளித்தன. யுஎஸ்எஸ் எண்டர்பிரைஸில் பத்து அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்கள் போரில் காணாமல் போயினர்; மூன்று அதிகாரிகள் மற்றும் இரண்டு ஆண்களின் உடல்கள் மட்டுமே மீட்கப்பட்டன அல்லது அடையாளம் காணப்பட்டன. யுஎஸ்எஸ் கர்டிஸ்சில், பதினைந்து பேர் கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் அறுபத்து நான்கு பேர் காயமடைந்தனர். யுஎஸ்எஸ் ஹொனாலுலுவில் பணியாளர்கள் யாரும் உயிரிழக்கவில்லை.

தாக்குதலின் போது அல்லது அதற்குப் பிறகு போர் உடை மாற்றும் நிலையங்களின் இடத்தில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களை மூன்று சுகாதார அறிக்கைகள் குறிப்பிட்டன. தாக்குதலின் போது, யுஎஸ்எஸ் வெஸ்டலின் போருக்குப் பிந்தைய நிலையம் தலைமை அதிகாரிகளின் குடியிருப்புகளிலிருந்து கீழ் ஆப்டிகல் கடைக்கு மாற்றப்பட்டது, இது வசதியாக அமைந்திருந்தது மற்றும் விளக்குகள் அணையவில்லை. கர்டிஸ் சிக் விரிகுடாவிற்கு பதிலாக வார்டு அறையை பிரதான போர் உடை மாற்றும் நிலையமாகப் பயன்படுத்த ஏற்பாடு செய்தார்; தாக்குதலின் போது ஏற்பட்ட அனுபவம், கப்பலின் நீர்-புகாத ஒருமைப்பாட்டைப் பாதுகாக்க, போரின் போது நோய் மாற்றும் விரிகுடாவை வெளியேற்றி மூட வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது. டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி நடவடிக்கைக்குப் பிறகு, யுஎஸ்எஸ் கேம்பிள், வார்டு அறைக்கு பதிலாக கேலி பகுதியில் ஒரு போர் உடை மாற்றும் நிலையத்தை அமைக்க திட்டமிட்டது, இது சேதக் கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளால் அதிகமாக தனிமைப்படுத்தப்பட்டது.

திடீர் தீக்காயங்களைத் தடுப்பதில் அல்லது குறைப்பதில் ஆடைகளின் மதிப்பு குறித்து பல சுகாதார அறிக்கைகள் கருத்து தெரிவித்தன. எரியும் தூள் மற்றும் குண்டு வெடிப்பால் ஏற்படும் தீக்காயங்களுக்கு எதிராக பகுதி பாதுகாப்பை " சரியான ஆடைகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம்" பெற முடியும் என்று USS Raleigh தெரிவித்துள்ளது. தாக்குதல் கூடுதல் ஆடைகள் திடீர் தீக்காயங்களுக்கு எதிராக பாதுகாப்பை வழங்குவதை நிரூபித்ததால், நீண்ட சட்டைகள் கொண்ட நீண்ட கால்சட்டை மற்றும் சட்டைகளை அணிவது அவசியம் என்று USS Detroit , USS Minneapolis மற்றும் Enterprise ஆகியவை தெரிவித்தன.

கடற்கரை நிலையங்களில் மருத்துவ சேவை

தாக்குதலுக்குப் பிறகு உடனடியாக அஷோரில் உள்ள ரிசீவிங் பாராக்ஸ், பொழுதுபோக்கு மையம், யார்டு மருந்தகம், அதிகாரிகள் கிளப், நீர்மூழ்கிக் கப்பல் தள மருந்தகம், கடற்படை விமான நிலைய மருந்தகம் மற்றும் மரைன் பாராக்ஸ் ஆகியவற்றில் முதலுதவி நிலையங்கள் விரைவாக அமைக்கப்பட்டன. பிஷப்ஸ் பாயிண்டில் உள்ள பிரிவு தள மருந்தகம் ஹிக்காம் ஃபீல்டில் இருந்து வந்த ஆண்களைப் பராமரிக்க இராணுவத்திற்கு உதவியது.

பேர்ல் ஹார்பர் கடற்படை விமான நிலையத்தின் சுகாதார அறிக்கை, நிலையம் மற்றும் கப்பல்களில் இருந்து காயமடைந்த மற்றும் தீக்காயமடைந்த சுமார் 200 பேர் மீண்டும் பணிக்கு அல்லது மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்படுவதற்கு முன்பு நிலைய மருந்தகத்தில் முதலுதவி அளிக்கப்பட்டதாக மதிப்பிட்டுள்ளது. சுமார் 130 நோயாளிகள் பேர்ல் ஹார்பர் கடற்படை மருத்துவமனை மற்றும் ஏயா தோட்ட மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டனர். நோயாளிகளை வெளியேற்றும் பணி தொடங்கியது. முதலில்

முக்கியமான நோயாளிகளை நகர்த்த முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது, மிகவும் மோசமாக காயமடைந்த அனைவரும் மாற்றப்பட்டனர். வெளியேற்றப்படுவதற்கு முன்பே ஏழு பேர் இறந்தனர் மற்றும் ஒரு இறந்த ஜப்பானிய விமானி கடற்படை மருத்துவமனையில் உள்ள பிணவறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்.

தாக்குதலுக்கு அடுத்த நாள் கனியோஹே கடற்படை விமான நிலையத்தில் உயிரிழந்தவர்களின் எண்ணிக்கை பதினேழு பேர் இறந்தனர் மற்றும் அறுபத்தேழு பேர் காயமடைந்தனர். காயமடைந்தவர்களை நிலைய மருந்தகத்திற்கு கொண்டு வர முடிந்தவுடன், அவர்களுக்கு அவசர சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டிய 75 அல்லது 80 காயமடைந்தவர்களை பராமரிக்க மருந்தகம் போதுமானதாக இல்லை, மேலும் பலத்த காயமடைந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் வேறு இடங்களுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டியிருந்தது. பேரல் ஹார்பர் கடற்படை மருத்துவமனைக்கு வெளியேற்றுவது " கேள்விக்கு இடமில்லை" என்பதால், சுமார் நாற்பது பேர் பைத்தியக்காரருக்காக கனியோஹே பிராந்திய மருத்துவமனைக்கு அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் இந்த ஆண்கள் பேரல் ஹார்பர் மருத்துவமனைக்கு அல்லது மீண்டும் நிலையத்திற்கு மாற்றப்பட்டனர்.

ஈவாவில் உள்ள மரைன் கார்ப்ஸ் நிலையத்தில், நோய்வாய்ப்பட்ட விரிகுடா மற்றும் மருந்தகத்தை வைத்திருந்த மருத்துவமனை கூடாரங்கள் " தீக்குளிக்கும் வெடிமருந்துகளால் தீப்பிடித்தன", மேலும் "பெரிய அளவிலான உபகரணங்கள் மற்றும் மருத்துவ பொருட்கள்" " எதிரியின் துப்பாக்கிச் சூட்டால் சேதமடைந்தன." மரைன் ஏர்கிராஃப்ட் குரூப் ட்வென்டி-ஒன் மருத்துவ அதிகாரியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ், தீ அணைக்கப்பட்டு, மருத்துவக் கடைகளை மூடியிருந்த எரியும் கேன்வாஸ் அகற்றப்பட்டது. தீ விபத்து இருந்தபோதிலும், தாக்குதல்களுக்கு இடையில் காயமடைந்தவர்களை களத்திலிருந்து அழைத்துச் சென்று, மருத்துவ அதிகாரி மற்றும் அவரது உதவியாளர்கள் உடனடி சிகிச்சை அளித்தனர், அவர்கள் எதிரி இயந்திர துப்பாக்கிச் சூட்டில் வெளிப்பட்டபோதும் சேதமடைந்த உபகரணங்களுடன் தொடர்ந்து பணியாற்றினர். மிகவும் மோசமாக காயமடைந்த ஆண்கள் ஈவா பிளாண்டேஷன் மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர். தாக்குதலுக்கு உள்ளான மற்ற நிலையங்களுடன் ஒப்பிடும்போது, மரைன் கார்ப்ஸ் விமான நிலையத்தில் ஏற்பட்ட உயிரிழப்புகளின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருந்தது. பதின்மூன்று பேர் காயமடைந்தனர், தாக்குதலின் போது மூன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர், ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு படுகாயமடைந்த ஒருவர் இறந்தார்.

முதல் மற்றும் மூன்றாவது பாதுகாப்பு பட்டாலியன்களின் மருத்துவத் துறைகள் கூட்டாக மூன்று டிரஸ்ஸிங் நிலையங்களை அமைத்தன; ஒன்று மருந்தகத்திலும், ஒன்று இரண்டு பட்டாலியன்களால் பயன்படுத்தப்படும் பொழுதுபோக்கு அறைகளிலும்

இருந்தது. 1100 க்குப் பிறகு, படைமுகாமில் நிறுவப்பட்ட ஒரு சேகரிப்பு மற்றும் விபத்து டிரஸ்ஸிங் நிலையம், கடற்படைப் பிரிவுகளிலிருந்து சிறிது காயமடைந்த ஆண்களைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. தாக்குதலுக்குப் பிறகு காலையில், நிறுவனம் A தங்கியிருந்த கட்டிடத்தின் முதல் தளம் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட வேண்டிய பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பராமரிப்புக்காக மருத்துவத் துறைக்குக் கிடைத்தது. 1941 ஆம் ஆண்டிற்கான முதல் மற்றும் மூன்றாவது பாதுகாப்பு பட்டாலியன்களின் வருடாந்திர சுகாதார அறிக்கைகள், தாக்குதல் நடந்த நாளிலிருந்து டிசம்பர் 10 ஆம் தேதி வரை 136 நோயாளிகள் சிகிச்சை பெற்றதாகக் கூறின, அப்போது பெரும்பாலான நோயாளிகள் பேர்ல் ஹார்பர் மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டனர்.

பேர்ல் ஹார்பர் பகுதியில் உள்ள பிற மருந்தகங்களின் சுகாதார அறிக்கைகளில் பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதல் குறித்த தகவல்கள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. நான்காவது பாதுகாப்புப் பட்டாலியன், பிஷப் பாயிண்டில் உள்ள பிரிவுத் தளம் மற்றும் கடற்படை வெடிமருந்து கிடங்கின் 1941 ஆம் ஆண்டுக்கான அறிக்கைகள் பேர்ல் ஹார்பர் உயிரிழப்புகள் குறித்து எதுவும் குறிப்பிடவில்லை. கடற்படை முற்றத்தில் இருந்து வந்த அறிக்கையில் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் பராமரிப்பு மற்றும் சிகிச்சைக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் முறைகள் குறித்து எந்த தகவலும் இல்லை, ஆனால் டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி ஏராளமான உயிர் பிழைத்தவர்களுக்கு உணவளித்தல் மற்றும் தங்குமிடம் மற்றும் அசாதாரண அளவு முதலுதவிப் பொருட்கள் வழங்கப்பட்டதை சுருக்கமாக விவரித்தது.

மொபைல் பேஸ் மருத்துவமனை எண் இரண்டு

பேர்ல் ஹார்பர் தாக்குதல் நடந்தபோது, மொபைல் பேஸ் மருத்துவமனை எண் இரண்டின் கட்டுமானப் பணிகள் இன்னும் நிறைவடையவில்லை. மருத்துவமனையின் பொருட்கள் மற்றும் உபகரணங்கள் மூன்று வாரங்களுக்குள் தரையிறக்கப்பட்டன, மேலும் பணியாளர்கள் குடியிருப்புகள் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. தாக்குதலுக்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் பேர்ல் ஹார்பர் மருத்துவமனையிலிருந்து மருத்துவமனை வீரர்கள் மாற்றப்பட்டனர்.

மொபைல் பேஸ் மருத்துவமனை எண் ஒன்றின் அனுபவங்களின் விளைவாக, உபகரணங்களை பேக் செய்தல் மற்றும் குறிப்பது மற்றும் மொபைல் டுவை இறக்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் ஆகியவை பொருட்கள் மற்றும் பொருட்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்கான செயல்முறையை விரைவுபடுத்தும் வகையில் மேம்படுத்தப்பட்டன. டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி அவசரநிலை ஏற்பட்டபோது, பொருட்களை உடைத்து, பெறப்பட்ட காயமடைந்தவர்களை கவனித்துக்கொள்வதும், நோயாளிகளுக்கு அப்போது கிடைத்த ஒரே கட்டிடமான பணியாளர் குடியிருப்புகளில் வைப்பதும் சாத்தியமானது. மொபைல் மருத்துவமனையால் 125 நோயாளிகளைப் பராமரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன, மேலும் 110 காயமடைந்தவர்கள் உண்மையில் சிகிச்சைக்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். மொபைல் மருத்துவமனையிலிருந்து நான்கு மருத்துவ அதிகாரிகள்

மற்ற நிலையங்களுக்கு உதவ அனுப்பப்பட்டனர் - இருவர் பேரில் ஹார்பர் கடற்படை மருத்துவமனைக்கும், ஒருவர் விமான நிலையத்திற்கும், ஒருவர் "அவசர நிலையத்திற்கும்" சென்றனர்.

அமெரிக்க கடற்படை மருத்துவமனை, பேரில் ஹார்பர்

இந்தத் தாக்குதலின் போது பேரில் ஹார்பரில் உள்ள கடற்படை மருத்துவமனை சிறிதளவு மட்டுமே சேதமடைந்தது. முக்கிய இராணுவ வசதிகளுக்கு அருகில் அமைந்திருந்தாலும், மருத்துவமனை எந்த குண்டுகளாலும் தாக்கப்படவில்லை. ஆய்வக கட்டிடத்தின் கூரை மிதமான சேதத்தை சந்தித்தது; விலங்குகள் இல்லத்தின் பாதி பகுதி அழிக்கப்பட்டது, மேலும் ஒரு காலியான குடியிருப்பு கட்டிடம் ஜப்பானிய விமானம் மோதியதில் தீப்பிடித்தது. காலியாக இருந்த குடியிருப்பு கட்டிடம் தீயினால் கிட்டத்தட்ட அழிக்கப்பட்டது, ஆனால் தீ தீயணைப்பு வீரர்களால் கட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது மற்றும் மற்ற கட்டிடங்களுக்கு பரவவில்லை. சுதந்திரத்திலிருந்து மருத்துவமனைக்குத் திரும்பும் போது கடற்படை முற்றத்தில் இயந்திர துப்பாக்கிச் சூட்டில் கொல்லப்பட்ட மருந்தாளரின் நண்பர் ஒருவர் மட்டுமே மருத்துவமனை ஊழியர்களால் பாதிக்கப்பட்டார்.

ஜப்பானிய விமானங்களின் முதல் அலை கடற்படை மருத்துவமனையின் மீது வந்தது. ஹிக்காம் பீல்ட் வழியாகவோ அல்லது தாழ்வாகவோ வந்த சுமார் இருபது விமானங்கள், உடனடியாக மருத்துவமனை கட்டிடங்களின் கால்வாய்ப் பக்கத்தைக் கடந்து சென்றன. விமானங்கள் அதிவேகமாகவும் 150 அடிக்கும் குறைவான உயரத்திலும் பயணித்தன. எந்த விமானங்களும் மருத்துவமனையின் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தவில்லை அல்லது குண்டு வீச எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. விமானங்கள் மிக வேகமாக நகர்ந்தன, அவர்களைப் பார்த்தவர்களும், முதலில் தங்கள் அடையாளம் தெரியவில்லை, தாக்குதலின் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு எச்சரிக்கை கொடுக்க முடியவில்லை.

மருத்துவமனை ஊழியர்களுக்கு உடனடியாக மருத்துவமனைக்கு தகவல் தெரிவிக்குமாறு அறிவிக்கப்பட்டது. ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை என்பதால், மருத்துவ அதிகாரிகள் பலர் வீட்டில் இருந்தனர். முதலில் வந்தவர்கள் கட்டளை அதிகாரி, நிர்வாக அதிகாரி மற்றும் முன்பதிவு பகுதியில் வசித்த மற்ற ஆண்கள். முன்பதிவு பகுதியில் இல்லாத மருத்துவ அதிகாரிகள் அதிக நேரம் புகார் அளித்தனர், ஆனால் 0915 வாக்கில் மருத்துவமனையின் முழு ஊழியர்களும் பணியில் இருந்தனர். தாக்குதலின் போது சேதமடைந்த கப்பல்களில் இருந்து மருத்துவ அதிகாரிகள் மற்றும் கார்ப்ஸ்மேன்கள் காலை முழுவதும் அவ்வப்போது தகவல் தெரிவித்தனர். மொபைல் மருத்துவமனையைச் சேர்ந்த இரண்டு அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள் மருத்துவமனையின் அறுவை சிகிச்சை குழுக்களில் ஒன்றிற்கு நியமிக்கப்பட்டனர். ஒரு பெரிய அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகு குணமடைந்து வந்த மருத்துவப் படையின் மருத்துவர் ஒருவர் தானாக முன்வந்து பணிக்குத் திரும்பி, மூன்றாவது நாள் முடிவில் சோர்வடையும் வரை பணியாற்றினார்.

நர்சிங் அல்லது முதலுதவி பயிற்சி பெற்ற ஏராளமான சிவில் பெண்கள் இருபத்தி ஒன்பது கடற்படை செவிலியர்களுக்கு உதவ முன்வந்தனர். மொத்தம் 114 பதிவுசெய்யப்பட்ட செவிலியர்கள் உள்ளூர் செஞ்சிலுவைச் சங்கம் மூலம் வழங்கப்பட்டனர், அவர்களில் 26 பேர் ஒரே நேரத்தில் பணியில் இருந்தனர். பட்டியலிடப்பட்ட ஆண்களின் மனைவிகளான சுமார் எட்டு அல்லது பத்து செவிலியர்கள் "மதிப்புமிக்க உதவி" பெற்றனர்.

முதல் தாக்குதலுக்குப் பிறகு, மருத்துவமனையைப் பாதுகாக்க சிறப்பு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன, மேலும் ஏராளமான உயிரிழப்புகளைப் பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. விமானத் தாக்குதலுக்கான நிலையங்கள் ஆட்களுடன் நிறுத்தப்பட்டன. தாக்குதல் ஏற்பட்டால் முழுமையான அழிவைத் தவிர்க்க ஆம்புலன்ஸ்கள் மற்றும் தீயணைப்பு உபகரணங்கள் சிதறடிக்கப்பட்டன. வார்டுகள் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை அறையில் உள்ள அனைத்து போர் சிகிச்சை நிலையங்களும் 0815 ஆல் அமைக்கப்பட்டன. மருத்துவ அதிகாரிகள் வந்தவுடன், பல்வேறு சிகிச்சை நிலையங்களுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். நான்கு அறுவை சிகிச்சை குழுக்கள் பிரதான அறுவை சிகிச்சை அறைக்கு நியமிக்கப்பட்டன. முன்னர் செவிலியர்களுக்கான குடியிருப்புகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு காலியான கட்டிடத்தில் சிறிய காயங்களுக்கான ஒரு நிலையம் நிறுவப்பட்டது. பிரிக் மற்றும் பூட்டப்பட்ட வார்டில் இருந்த நோயாளிகள் விடுவிக்கப்பட்டனர். உயிரிழப்புகளுக்கு அதிக இடமளிக்க, ஆம்புலேட்டரி நோயாளிகள் இரண்டு பழைய பிரேம் கட்டிடங்கள் மற்றும் மருத்துவமனையின் பின்புறத்தில் உள்ள ஐந்து மருத்துவமனை கூடாரங்களுக்கு மாற்றப்பட்டனர். "தங்களை மீண்டும் பணிக்குத் திரும்புமாறு கோரிய" குணமடையும் நோயாளிகள், தங்களால் முடிந்தவரை தங்கள் கட்டளைகளுக்குத் திரும்ப அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

மூன்று மருத்துவமனை ஆம்புலன்ஸ்கள், பிற நிலையங்களிலிருந்து வரும் ஆம்புலன்ஸ்கள், இராணுவ மற்றும் சிவிலியன் லாரிகள், தனிப்பட்ட கார்கள் மற்றும் டெலிவரி வேகன்கள் ஆகியவை காயமடைந்தவர்களை மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டன. கடற்படை யார்டு கேரேஜால் மோட்டார் போக்குவரத்து நிர்வகிக்கப்பட்டது, அங்கு அனைத்து வாகனங்களும் ஒரு குளம் அமைக்கப்பட்டன. குளத்தின் சாதனம் கார்களை ஆம்புலன்ஸ் சேவையை தேவைப்படும் மற்றும் திறம்பட பயன்படுத்தக்கூடிய இடங்களுக்கு ஒழுங்கான முறையில் அனுப்ப உதவியது. பொதுமக்கள் மற்றும் இராணுவ வீரர்கள் காயமடைந்தவர்களை கொண்டு செல்வதில் உதவினார்கள். துப்பாக்கிச் சூட்டின் கீழ், "தங்களுக்கோ அல்லது தங்கள் வாகனங்களுக்கோ ஏற்படக்கூடிய காயம் குறித்து எந்த சிந்தனையும் இல்லாமல்," பொதுமக்கள் " உடனடியாக காயமடைந்தவர்களை மருத்துவமனைக்கு கொண்டு வருவதில் தன்னிச்சையாக ஒத்துழைத்தனர்."

முதல் தாக்குதலுக்குப் பிறகு பத்து நிமிடங்களுக்குள் முதல் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மருத்துவமனைக்கு வந்தனர், அவர்கள் சீரான ஓட்டத்தில் மருத்துவமனைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர். கட்டளை மற்றும் நிர்வாக அதிகாரிகளின் மேற்பார்வையின் கீழ், காயமடைந்தவர்கள் பிரதான இயக்க அறைக்கு அல்லது காலியாக உள்ள படுக்கைகள் இருந்த பன்னிரண்டு வார்டுகளில் ஏதேனும் ஒன்றிற்கு விநியோகிக்கப்பட்டனர். ஒரு வரவேற்பு வார்டு " நம்பிக்கையற்ற தடையை" ஏற்படுத்தியிருக்கும், மேலும் அது பயன்படுத்தப்படவில்லை. கடுமையான அறுவை சிகிச்சை நோயாளிகளை அறுவை சிகிச்சை வார்டுகளுக்கும், எலும்பு முறிவு நோயாளிகளை எலும்பியல் வார்டுகளுக்கும் அனுப்ப முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டாலும், ஒவ்வொரு வார்டிலும் பல்வேறு வகையான நோயாளிகள் வந்தனர். தீக்காயங்களுடன் கூடிய பெரும்பாலான நோயாளிகள் மருத்துவ வார்டுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். தாக்குதலின் நாளில் காயத்தின் வகைக்கு ஏற்ப வழக்குகளை மீண்டும் தொகுக்க முயற்சிக்கப்படவில்லை.

மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட நோயாளிகளின் துல்லியமான பதிவுகளை வைத்திருக்க முடியவில்லை. ஆரம்பத்தில், ஆண்களை சரியாக டேக் செய்ய முடியாத அளவுக்கு விகிதம் மிக வேகமாக இருந்தது, பெயர், நெருங்கிய உறவினர் மற்றும் மதம் போன்ற தகவல்களைப் பதிவு செய்ய முடியவில்லை. மதியம் வரை சேர்க்கைத் தரவைப் பதிவு செய்யத் தொடங்க முடியவில்லை. அப்போதும் கூட தேவையான தகவல்களை எப்போதும் பெற முடியவில்லை. நோயாளிகள் யாரும் உலோக அடையாளக் குறிச்சொற்களை அணிந்திருக்கவில்லை; மேலும் ஆண்களின் சேவை, சுகாதாரம் மற்றும் சம்பளப் பதிவுகள் அடிக்கடி காணாமல் போயின. மேலும், மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டபோது மயக்கமடைந்த பல நோயாளிகள் அடையாளம் காணப்படுவதற்கு முன்பே இறந்துவிட்டனர்.

டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி மொத்தம் 546 பேர் உயிரிழப்புகளும் 313 பேர் இறந்தவர்களும் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். மூன்று மணி நேரத்திற்குள் சுமார் 452 பேர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மொத்த அனுமதிக்கப்பட்டவர்களில், 93 பேர் கப்பல்களில் இருந்த போர் நிலையங்கள், கரையில் உள்ள தற்காலிக முதலுதவி நிலையங்கள் மற்றும் பேரல் துறைமுகத்திற்கு அருகிலுள்ள பல தோட்ட மருத்துவமனைகளில் இருந்து வந்தவர்கள். லேசான காயங்களுக்கு முதலுதவி பெற்று மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படாமல் உடனடியாக பணிக்குத் திரும்பிய 200 க்கும் மேற்பட்ட ஆண்கள் பற்றிய பதிவு வைக்கப்படவில்லை. டிசம்பர் 7 ஆம் தேதி நள்ளிரவில் கடற்படை மருத்துவமனையில் நோயாளிகளின் கணக்கெடுப்பு 960 ஆக இருந்தது.

தாக்குதல் நடந்த நாளன்று இறந்தவர்களை அடையாளம் காண்பதும், உடல்களை அடக்கம் செய்வதற்குத் தயாரிப்பதும் தொடங்கியது. இந்த " மிகவும் விரும்பத்தகாத" பணி, மருத்துவப் படையின் மருத்துவமனை நோயியல் நிபுணர் ஒருவரின்

மேற்பார்வையின் கீழ் ஒரு அதிகாரியால் செய்யப்பட்டது, அவருக்கு பல் மருத்துவப் படையின் அதிகாரி ஒருவரின் உதவியும் கிடைத்தது, மேலும் மருத்துவமனைப் படையின் அதிகாரி ஒருவரின் உதவியும் அவருக்கு இருந்தது. அடையாளம் காண்பது மெதுவாகவும், கடினமாகவும், சில சமயங்களில் சாத்தியமற்றதாகவும் இருந்தது. ஆண்கள் யாரும் உலோக அடையாளக் குறிச்சொற்களை அணிந்திருக்கவில்லை, மேலும் சில ஆண்களின் ஆடைகளில் பல பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டிருந்தன. சில உடல்கள் மிகவும் மோசமாக கருகி அல்லது சிதைந்து, உடல் அம்சங்களிலிருந்து அவற்றை அடையாளம் காண முடியவில்லை; சில ஆண்களின் விரல்கள் காணாமல் போயிருந்தாலோ அல்லது மோசமாக சிதைக்கப்பட்டிருந்தாலோ கைரேகைகளை எடுக்க முடியவில்லை; மேலும் சில உடல்களின் பகுதிகள் மட்டுமே கொண்டு வரப்பட்டன.

இறந்தவர்கள் குறித்த பதிவை வைத்திருப்பதற்கான ஒரு முறையான நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டது. இறப்புகளைப் புகாரளிப்பதற்கான கடற்படை படிவத்தில், கைரேகைகள் மற்றும் முடிந்தால் பெயர்கள் உட்பட கிடைக்கக்கூடிய அனைத்து தரவுகளும் பதிவு செய்யப்பட்டன. அடையாளம் காணப்பட்டாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஒவ்வொரு உடலும் ஒரு தொடர் எண்ணுடன் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த தொடர் எண் இறப்புகளைப் புகாரளிப்பதற்கான கடற்படை படிவம், கல்லறை குறிப்பான், சுவப்பெட்டி மற்றும் பயன்படுத்தப்பட்டால் கேன்வாஸ் போர்த்தலிலும் வைக்கப்பட்டது.

அடையாளம் காணப்பட்ட அதிகாரிகளின் உடல்களைத் தவிர, அனைத்து உடல்களும் சாதாரண மரப் பெட்டிகளில் வைக்கப்பட்டன. "அதிகாரிகளின் உடல்கள் நிலையான கடற்படைப் பெட்டிகளில் வைக்கப்பட்டன, பின்னர் அவற்றை அகற்றி விரும்பினால் வீட்டிற்கு அனுப்பலாம்." டிசம்பர் 8 ஆம் தேதி ஹோனாலுலுவின் ஓஹு கல்லறையில் அடக்கம் தொடங்கியது. சாப்ளின் கார்ப்ஸின் இரண்டு அதிகாரிகளும், ஹோனாலுலுவைச் சேர்ந்த இரண்டு சிவில் பாதிரியார்களும் மருத்துவமனையிலும், ஓஹு மற்றும் ஹலாவா கல்லறைகளில் ஒவ்வொரு பிற்பகலிலும் நடைபெற்ற இறுதிச் சடங்குகளிலும் முறையான மதச் சடங்குகளைச் செய்தனர். அடக்கம் செய்யப்பட்ட இடத்தில் நடைபெற்ற சுருக்கமான இராணுவ விழாவில் ஒரு மரைன் காவலரால் வணக்கம் செலுத்தப்பட்டது மற்றும் ஒரு மரைன் பக்லர் குழாய்களை ஊதினார்.

பொதுவாக, கடற்படை மருத்துவமனையில் இருந்த பொருட்கள் பேரல் ஹார்பர் பேரழிவால் உருவாக்கப்பட்ட முன்னோடியில்லாத தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய போதுமானதாக இருந்தன. அதிக எண்ணிக்கையிலான தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டதால் உலர்ந்த பிளாஸ்மா மற்றும் டானிக் அமிலத்தின் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. ஹோனாலுலுவில் உள்ள குயின்ஸ் மருத்துவமனையில் நிறுவப்பட்ட இரத்த வங்கியிலிருந்து கூடுதல் ஈரமான பிளாஸ்மா பெறப்பட்டது; மேலும் பிற பொருட்கள்

அனுப்புதல் மூலம் கோரப்பட்டு மேற்கு கடற்கரையிலிருந்து விமானம் மூலம் கொண்டு வரப்பட்டன.

மருத்துவப் பொருட்கள்

பேரல் ஹார்பர் விபத்தில் காயமடைந்தவர்களை பராமரிப்பதில் மூன்று வகையான மருத்துவப் பொருட்கள் விதிவிலக்காக பயனுள்ளதாக இருந்தன. முதலுதவி சிகிச்சையின் போதும், மருத்துவமனை அல்லது மருத்துவமனை கப்பலுக்கு வெளியேற்றப்பட்ட பின்னரும் வலியைக் குறைக்க மார்பின் சல்பேட் வழங்கப்பட்டது. முதலுதவி அளித்த ஆண்களால் மார்பின் சிரெட்டுகள் வழங்குவது மிகவும் எளிதாக இருந்தது. பிளாஸ்மா அதிர்ச்சிக்கு எதிரான ஒரு சக்திவாய்ந்த ஆயுதமாக இருந்தது, மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட பெரும்பாலான ஆண்களின் உயிருக்கு மிகவும் ஆபத்தான அச்சுறுத்தலாக இருந்தது. வாய்வழியாகவும் உள்ளூரிலும் வழங்கப்பட்ட சல்பா மருந்துகள், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பல காயங்கள் மற்றும் தீக்காயங்களில் தொற்றுநோயைத் தடுப்பதில் ஒரு முக்கிய காரணியாக இருந்தன.

காயங்களின் வகைகள் மற்றும் அவற்றின் சிகிச்சை

பேரல் துறைமுகத்தில் உயிரிழந்தவர்கள் பல வகையான தீக்காயங்கள் மற்றும் காயங்களால் பாதிக்கப்பட்டனர். பெரும்பாலான தீக்காயங்கள் விரிவானவை மற்றும் மேலோட்டமானவை. காயங்களின் வகைகளில் ஏராளமான வேறுபாடுகள் இருந்தன. சதை காயங்கள்; தலை, கழுத்து, உடல் மற்றும் கைகால்கள் ஆகியவற்றில் துப்பாக்கிச் சூட்டு காயங்கள்; ஷெல் மற்றும் துண்டுகளால் ஏற்பட்ட சிறிய, நடுத்தர மற்றும் பெரிய காயங்கள்; குண்டுகள் மற்றும் உலோகத் துண்டுகளால் ஏற்பட்ட விரிவான காயங்கள்; ஊடுருவும் வயிற்று காயங்கள்; அதிர்ச்சிகரமான உறுப்புகளை வெட்டுதல்; வெளிநாட்டு உடல்களைக் கொண்ட காயங்கள்; மற்றும் எளிய, சுருக்கப்பட்ட மற்றும் கூட்டு எலும்பு முறிவுகள். பல ஆண்கள் மூச்சுத்திணறலால் பாதிக்கப்பட்டனர். சில ஆண்கள் காயங்கள் மற்றும் தீக்காயங்களின் கலவையால் பாதிக்கப்பட்டனர். வாய் மற்றும் தாடை காயங்கள் வியக்கத்தக்க வகையில் அரிதானவை. குண்டு வெடிப்பின் விளைவாக நரம்பியல் மனநல கோளாறுகளை உருவாக்கிய ஆண்களின் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தது. பத்தொன்பது நரம்பியல் மனநல நோயாளிகள் மட்டுமே, அவற்றில் ஏழு பேர் சில நாட்களில் சிகிச்சை பெற்றனர், பேரல் துறைமுக கடற்படை மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். கிட்டத்தட்ட அனைத்து நோயாளிகளும் பல்வேறு அளவுகளில் அதிர்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்டனர்.

உயிரிழந்தவர்களில் சுமார் அறுபது சதவீதம் பேர் தீக்காயங்களுடன் இருந்தனர். சோலஸில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களில் எழுபது சதவீதத்திற்கும் அதிகமானோர் தீக்காயங்களுடன் இருந்தனர், மேலும் கடற்படை மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டவர்களில் சுமார் நாற்பத்தேழு சதவீதம் பேர் தீக்காயங்களுடன் இருந்தனர். ஒரு தகவலின்படி, கடற்படை மருத்துவமனையில் 254 தீக்காயங்களுடன்

அனுமதிக்கப்பட்டனர்; மற்றொரு ஆதாரம் " சுமார் 350 நோயாளிகள் உடல் தீக்காயங்களுடன் அனுமதிக்கப்பட்டனர்" என்று கூறியது.

சில தீக்காயங்கள் எரிபொருள் எண்ணெயை எரிப்பதால் ஏற்பட்டன, மேலும் பல "வெடிக்கும் குண்டுகளிலிருந்து தற்காலிகமான ஆனால் கடுமையான வெப்பத்தால்" ஏற்பட்ட " ஃப்ளாஷ் தீக்காயங்கள்". மேலோட்டமாக இருந்தாலும், ஃப்ளாஷ் தீக்காயங்கள் மிகவும் விரிவானவை; சில ஆண்களுக்கு உடல் மேற்பரப்பில் எண்பது சதவிகிதம் வரை எரிந்திருந்தது. உயிருடன் இருந்தபோது மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்ட நோயாளிகள் முதல் மற்றும் இரண்டாம் நிலை தீக்காயங்களால் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆழமாக எரிந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படுவதற்கு முன்பே இறந்தனர். முகம் எரிந்த ஆண்களில், நான்கு பேரின் கண்கள் மட்டுமே " சேதமடைந்தன". பல வழக்குகள் " பல துண்டுத் துண்டுகளால் சிக்கலானவை".

தாக்குதலின் போது அவர்கள் அணிந்திருந்த ஆடைகளின் அளவைப் பொறுத்து ஆண்கள் அனுபவித்த தீக்காயங்களின் அளவு தீர்மானிக்கப்பட்டது. தீக்காயமடைந்த ஆண்களில், குறைந்த அளவு ஆடைகளை அணிந்தவர்களுக்கு மிக விரிவான தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டன. உண்மையில், மறைக்கப்படாத உடல் மேற்பரப்புக்கும் பாதிக்கப்பட்ட உடல் மேற்பரப்பின் அளவிற்கும் இடையிலான தொடர்பு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அதிகமாக இருந்தது. பெரும்பாலும் தீக்காயங்கள் ஆடை வரிசையைப் பின்பற்றின. பேர்ட் ஹார்பர் தீக்காய வழக்குகளைப் பற்றி அறிக்கை செய்த அனைத்து மருத்துவர்களும், ஃப்ளாஷ் தீக்காயங்கள் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு எதிராக ஆடை வழங்கும் பாதுகாப்பைப் பற்றி குறிப்பிட்டனர். ஸ்கிவி சட்டைகள், ஷார்ட்ஸ் மற்றும் பிற மெல்லிய ஆடைகள் கூட ஃப்ளாஷ் தீக்காயங்களுக்கு எதிராக பாதுகாப்பாக செயல்பட்டன. உள்ளாடை அணிந்த ஆண்களுக்கு மார்பு அல்லது வயிற்றில் தீக்காயங்கள் இல்லை; உள்ளாடை மற்றும் ஷார்ட்ஸ் மட்டுமே அணிந்த ஆண்களுக்கு முகம், கைகள் மற்றும் கால்களில் தீக்காயங்கள் இருந்தன; முழுமையாக உடையணிந்த ஆண்களுக்கு பொதுவாக முகங்களும் கைகளும் மட்டுமே எரிந்தன.

தண்ணீரில் மூழ்கியிருந்த பெரும்பாலான தீக்காயமடைந்த நோயாளிகள், மருத்துவமனை அல்லது மருத்துவமனை கப்பலுக்கு வந்தபோது, தலை முதல் கால் வரை எரிபொருள் எண்ணெயால் மூடப்பட்டிருந்தனர். இந்த நோயாளிகளை முதற்கட்டமாக சுத்தப்படுத்துவதற்கு நேரமில்லை, மேலும் காயங்கள் மற்றும் தீக்காயங்களை ஒப்பீட்டளவில் குறைவாகவே சுத்தப்படுத்த முடிந்தது. இதன் விளைவாக, உடலின் மேற்பரப்பு எண்ணெய் இல்லாவிட்டாலும் சிகிச்சையளிக்கப்பட்டது, மேலும் தீக்காயங்களுக்கு உள்ளூர் சிகிச்சை எண்ணெயின் மேல் பயன்படுத்தப்பட்டது. சிகிச்சையின் செயல்திறன் இந்த அசாதாரண நடைமுறையால் பாதிக்கப்படவில்லை.

ஃப்ளிட் மெடிக்கல் நியூ லெட்டர் 10-41 இன் படி, "சலிப்பு" மற்றும் "வேதனையான" செயல்முறை என்று விவரிக்கப்படும் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்து எரிபொருள் எண்ணெயை அகற்றுவது, "அதிக அளவு தண்ணீர் மற்றும் சோப்பால் கழுவுவதன் மூலம்" நிறைவேற்றப்பட்டது. சோலஸைச் சேர்ந்த இரண்டு மருத்துவ அதிகாரிகள், "மிகவும் பயனுள்ள முறை தண்ணீரில் பச்சை சோப்பின் டிஞ்சரைப் பயன்படுத்துவது என்பதைக் கண்டறிந்தனர்" என்று தெரிவித்தனர்.

தீக்காயங்களுக்கான சிகிச்சை வார்டு அதிகாரிகளின் விருப்பத்திற்கு விடப்பட்டது மற்றும் பெரிதும் மாறுபட்டது. அனைத்து நோயாளிகளும் முடிந்தவரை விரைவாக ஒரு வகையான தோல் பதனிடும் செயல்முறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். டானிக் அமில ஜெல்லி மற்றும் கரைசல், பிக்ரிக் அமிலம், ஜெண்டியன் வயலட் மற்றும் டிரிபிள் சாயம், வெள்ளி நைட்ரேட்டுடன் அல்லது இல்லாமல், தீக்காயங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய பொருட்கள். சில சந்தர்ப்பங்களில் சல்பானிலமைடு தூள் இந்த பொருட்களுடன் கலக்கப்பட்டது. கடுமையான மற்றும் வலிமிருந்த தீக்காயங்கள் உள்ள ஆண்களுக்கு மார்பின் வழங்கப்பட்டது.

அதிக எண்ணிக்கையிலான தீக்காயங்கள் ஏற்பட்டதால், குறுகிய காலத்தில் ஏராளமான ஆண்களுக்கு பொருட்களைப் பயன்படுத்துவதற்கான வழிமுறைகளை மேம்படுத்த வேண்டியிருந்தது. கடற்படை மருத்துவமனையில், எரிந்த மேற்பரப்புகளில் டானிக் அமிலக் கரைசலை தெளிக்க சாதாரண ஃப்ளிட் துப்பாக்கிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சோலஸில், டானிக் அமிலக் கரைசலில் நனைத்த டிரஸ்ஸிங் எரிந்த பகுதிகளில் வைக்கப்பட்டது. கனிம எண்ணெய் மற்றும் சல்பா மருந்துகளின் கலவையில் டிரஸ்ஸிங்ஸ் நனைக்கப்பட்டு தீக்காயங்களுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்த திரவ பயன்பாடுகள் குழாய் கொள்கலன்களில் இருந்து அழுத்தி தீக்காயத்தில் பூசப்பட்ட டானிக் அமில ஜெல்லியை விட "மிகவும் எளிதில் பொருந்தக்கூடியவை மற்றும் மிகவும் நடைமுறைக்குரியவை".

தாக்குதல் நடந்த நாளில், மலட்டுத்தன்மையற்ற முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகளைக் கவனிக்க பொதுவாக முயற்சிக்கப்படவில்லை. எரிந்த உடலின் அனைத்து பாகங்களுக்கும் தடவப்பட்டது; முகம், கைகள் மற்றும் கால்கள் உடலின் மற்ற பகுதிகளைப் போலவே சிகிச்சையளிக்கப்பட்டன. முகத்தில் தெளிக்கப்படும்போது கண்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. ஏற்கனவே டானிக் அமிலக் கட்டுகளுடன் சோலஸில் வந்த நோயாளிகளுக்கு அடுத்த இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்திற்கு அவர்களை ஈரமாக வைத்திருப்பதைத் தவிர வேறு சிகிச்சை எதுவும் வழங்கப்படவில்லை.

தாக்குதலுக்குப் பிறகு இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது நாளில், கடுமையான தீக்காயங்களுடன் இருந்த ஆண்கள் வெப்ப தொட்டில்களின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர். ஏராளமான மேம்படுத்தப்பட்ட படுக்கை தொட்டில்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இந்த வெப்ப சிகிச்சைகள் சுமார் ஒரு வாரம் இரவும் பகலும் தொடர்ந்தன.

எரிந்த பகுதிகளை முன்கூட்டியே சுத்தம் செய்ய முயற்சிக்கப்படவில்லை. தாக்குதலுக்குப் பிறகு மூன்றாவது நாளில், எஸ்கார்ஸ் அகற்றப்பட்டபோது, டானிக் அமிலக் கரைசல், ஜெண்டியன் வயலட் ஸ்ப்ரே, கனிம எண்ணெயில் சல்பானிலமைடு, ஈரமான டிரஸ்ஸிங் மற்றும் வெப்ப தொட்டிலின் கீழ் திறந்த வெளிப்பாடு உள்ளிட்ட பல்வேறு வகையான உள்நூர் சிகிச்சைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன, ஆனால் முடிவுகளில் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. நான்காவது நாளிலும் அதற்குப் பிறகும் சிகிச்சை கணிசமாக மாறாமல் தொடர்ந்தது. நோயாளிகள் காலையில் சுத்தம் செய்யப்பட்டனர், சுத்தம் செய்யப்பட்டனர், சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது, பயன்பாடுகள் செய்யப்பட்டன, மேலும் பிளாஸ்மா மற்றும் பிற நரம்பு திரவங்கள் செலுத்தப்பட்டன.

இரண்டாவது மற்றும் மூன்றாவது நாட்களுக்குப் பிறகு, தீக்காயங்கள் பாதிக்கப்பட்ட நோயாளிகளுக்கு சல்ஃபாதியாசோல் மற்றும் சல்ஃபானிலமைடு வழங்கப்பட்டது. உள்நூர் தொற்று காரணமாக அதிக வெப்பநிலை உள்ள நோயாளிகளுக்கு, அவர்களின் வெப்பநிலை இயல்பு நிலைக்கு வரும் வரை ஒவ்வொரு நான்கு மணி நேரத்திற்கும் ஒரு கிராம் சல்ஃபானிலமைடு வழங்கப்பட்டது. நான்காவது மற்றும் ஐந்தாவது நாட்களுக்குப் பிறகு, தூள் வடிவில் அல்லது பெட்ரோலேட்டத்தில் தொங்கவிடப்பட்ட சல்ஃபானிலமைடு எரிந்த மேற்பரப்புகளின் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு உள்நூரில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

தீக்காயங்களுக்கு அதிர்ச்சி சிகிச்சை முடிந்தவரை விரைவாகத் தொடங்கியது. வெப்பம், பிளாஸ்மா, சாதாரண உப்பு மற்றும் ஐந்து சதவீத குளுக்கோஸ் கொண்ட உப்பு கரைசல் வழங்கப்பட்டது. முதல் நாற்பத்தெட்டு முதல் எழுபத்திரண்டு மணி நேரத்திற்கு, சிறிய அளவு பிளாஸ்மா மட்டுமே கிடைத்தபோது, குளுக்கோஸ் கரைசல்களுடன் கூடிய சாதாரண அல்லது உப்பு வழங்கப்பட்டது. மூன்றாவது நாளில், உப்பு கரைசல் மற்றும் உலர்ந்த பிளாஸ்மாவை மாற்றுவதற்கு ஈரமான பிளாஸ்மா கிடைத்தது. மருத்துவமனை பணியாளர்களின் உதவியுடன் மருத்துவர்கள் மற்றும் செவிலியர்கள் பிளாஸ்மாவை வழங்கினர். கடற்படை மருத்துவமனையின் மருத்துவ அதிகாரிகள் " பார்க்கவோ உணரவோ முடியாத நரம்புகளுக்குள் செல்வதில் மிகவும் திறமையானவர்கள்" என்று டாக்டர்கள் ஐ.எஸ். ரவ்டின் மற்றும் பி.எச். லாங் தெரிவித்தனர்.

தீக்காயங்களால் பாதிக்கப்பட்ட பல நோயாளிகளுக்கு ஏற்பட்ட வீக்கம் காரணமாக, தீக்காயங்களுக்கு பிளாஸ்மா மற்றும் பிற நரம்பு சிகிச்சையை வழங்குவது மிகவும் கடினமாக இருந்தது. முதல் வாரம் அல்லது பத்து நாட்களில் இரவில் நரம்புகள் சுருங்கி அல்லது சரிந்து விழும் இடம் குறிப்பாக கடினமாக இருந்தது, அப்போது, மின்தடை முன்னெச்சரிக்கைகள் காரணமாக, டார்ச் லைட்களில் இருந்து மங்கலான நீல ஒளி மட்டுமே கிடைத்தது.

காயமடைந்த ஆண்களில் பலருக்கு கூட்டு எலும்பு முறிவுகள் ஏற்பட்டன. இந்த நோயாளிகளுக்கு டெட்டனஸ் டாக்ஸாய்டு அல்லது நோய்த்தடுப்பு நச்சு எதிர்ப்பு மருந்து வழங்கப்பட்டது, சப்ளை தீரும் வரை. அதிர்ச்சியில் இருந்த பெரும்பாலான ஆண்களுக்கு புரோக்கெய்ன் மயக்க மருந்து வழங்கப்பட்டது. பிளாஸ்மா, அது கிடைத்தவுடன், கடுமையான அதிர்ச்சியில் இருந்த ஆண்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. காயமடைந்த பகுதியைச் சுற்றியுள்ள தோல் சோப்பு மற்றும் தண்ணீரால் சுத்தம் செய்யப்பட்டது. கிட்டத்தட்ட அனைத்து காயங்களுக்கும் ஒரு பகுதி டிபிரைட்மென்ட் செய்யப்பட்டது. டிபிரைட்மென்ட் மற்றும் குறைப்புக்குப் பிறகு, காயத்தில் படிக சல்பானிலமைடு வைக்கப்பட்டு, மேற்பரப்பு மலட்டு வாஸ்லைன் காஸால் மூடப்பட்டிருந்தது. இந்த டிரஸ்ஸிங்கின் மீது விரைவில் பிளாஸ்டர் ஆஃப் பாரிஸ் கேஸ் பயன்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் அந்த பகுதி எக்ஸ்ரே செய்யப்பட்டு, வார்ப்பில் அழியாத பென்சிலால் துண்டுகளின் நிலை கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. வார்ப்பைக் குறிக்கும் இந்த முறை, ஆண்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பிறகு அவர்களுக்கு சிகிச்சை அளித்த மருத்துவ அதிகாரிகளுக்கு விரும்பத்தக்க தகவல்களை வழங்குவதற்கான ஒரு பயனுள்ள வழியாக நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆரம்ப சிகிச்சைக்குப் பிறகு நான்கு முதல் பத்து நாட்கள் வரை, கூட்டு எலும்பு முறிவுகள் உள்ள நோயாளிகளுக்கு வாய் மூலம் சல்பானிலமைடு அல்லது சல்பாதியாசோல் வழங்கப்பட்டது. கூட்டு எலும்பு முறிவுகளுக்கு சிகிச்சையளிக்கும் இந்த முறை மிகவும் திருப்திகரமாக இருந்தது. டாக்டர்கள். இந்த நோயாளிகளை விசாரணையின் போது பார்த்த லாங் மற்றும் ரஷ்டின், அவர்கள் அற்புதமாக சிறப்பாக செயல்பட்டதாக தெரிவித்தனர். " நோயாளிகள் (டிசம்பர் 17) நன்றாக இருந்தனர், அதிகப்படியான காய்ச்சல் எதிர்வினைகள் எதுவும் இல்லை, அவர்களின் மன உறுதியும் சிறப்பாக இருந்தது." கடற்படை மருத்துவ புல்லட்டின் ஒரு கட்டுரையில் மருத்துவர்களுக்கும் இதுவே கூறப்பட்டது:

காயம் ஏற்பட்டு ஏழு வாரங்களுக்குப் பிறகு காயங்கள் விரைவாக குணமடைந்தன. பல சந்தர்ப்பங்களில் இணைவதற்கான மருத்துவ சான்றுகள் இருந்தன. முழங்கால் மூட்டு காயம் ஏற்பட்ட மூன்று நோயாளிகளைத் தவிர வேறு எந்த நோயாளிகளிலும் கடுமையான தொற்று ஏற்படவில்லை. துண்டுகள் நல்ல நிலையில் இருந்தன. நீண்ட எலும்புகளின் ஆஸ்டியோமைலிடிஸ் இருப்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இல்லை. சல்பனமைடு சிகிச்சையின் வருகைக்கு முன்னர் இந்த சாதனைகள் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருக்காது.

நேரமின்மை மற்றும் போதுமான மருத்துவ பணியாளர்கள் இல்லாததால், காயமடைந்த ஆண்களுக்கு ஆறு மணி நேரத்திற்குள் அறுவை சிகிச்சைகள் எப்போதும் செய்ய முடியாது. சில சந்தர்ப்பங்களில் மூன்றாவது அல்லது நான்காவது நாள் வரை காயங்களை அகற்ற முயற்சிக்க முடியாது. சப்ளை நீடித்தாலும், இந்த நோயாளிகளுக்கு டெட்டனஸ் டாக்ஸாய்டு அல்லது ஆன்டிடாக்சின் வழங்கப்பட்டது. இறுதி சிகிச்சைக்காக

காத்திருக்கும் போது, நோவாகைன் ஊடுருவல், மிக மோசமாக கிழிந்த தோல் மற்றும் தசையை அகற்றுதல், சல்பானிலமைடு பொடியைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் வாஸ்லைன் அல்லது வெற்று மலட்டுத் துணியால் அலங்கரித்தல் மூலம் காயங்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது. இந்த காயங்களில் பெரும்பாலானவற்றில் தொற்று இல்லாதது, சல்பா மருந்துகளின் உதவியுடன், காயம் மற்றும் இறுதி சிகிச்சைக்கு இடையிலான நேரத்தை, தேவைப்பட்டால், ஆறு மணி நேர "பொற்காலம்" சிகிச்சைக்கு அப்பால் பாதுகாப்பாக நீட்டிக்க முடியும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

பேர்ல் ஹார்பரில் கடற்படை மருத்துவத்தின் வெற்றி

டிசம்பர் 7, 1941 அன்று கடற்படை மருத்துவத் துறையின் வெற்றிக்கான ஏராளமான சான்றுகளை மருத்துவம் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை பணியகத்தின் கோப்புகளில் காணலாம். காயமடைந்தவர்களுக்கு மருத்துவ மற்றும் அறுவை சிகிச்சை சிகிச்சையை விசாரிக்க பேர்ல் துறைமுகம் மற்றும் மேற்கு கடற்கரைக்கு அனுப்பப்பட்ட இரண்டு சிவில் மருத்துவர்கள், ஐ.எஸ். ராஷ்டின் மற்றும் பெர்ரின் எச். லாங், காயமடைந்த மற்றும் எரிக்கப்பட்ட ஆண்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தொழில்முறை சேவையைப் பாராட்டினர். "இந்த சோகமான சூழ்நிலையை சம்பந்தப்பட்ட மருத்துவத் துறைகள் கையாண்ட விதத்தில் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்" என்று உணர்ந்த கடற்படை மருத்துவ அதிகாரி, டிசம்பர் 11 அன்று ஒரு கடிதத்தில், அனைத்து பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் "சரியாக, விரைவாக, முழுமையாக சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு, எந்த குழப்பமும் இல்லாமல், அற்புதமான மனப்பான்மையுடன்" தங்க வைக்கப்பட்டனர் என்று தெரிவித்தார். பேர்ல் துறைமுகத்தில் உள்ள கடற்படை மருத்துவமனையின் கட்டளை அதிகாரி, டிசம்பர் 19 அன்று பதினான்காவது கடற்படை மாவட்டத்தின் தளபதிக்கு அளித்த அறிக்கையில், மருத்துவமனை ஊழியர்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்த "முன்மாதிரியான முறையில்" அவர்களைப் பாராட்டினார், மேலும் "மருத்துவமனை அமைப்பு சீராகவும் திறமையாகவும் செயல்பட்டது" என்று கூறினார். டிசம்பர் 13 தேதியிட்ட மருத்துவம் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை பணியகத்தின் தலைவருக்கு அனுப்பிய அறிக்கையில், மொபைல் மருத்துவமனை எண் இரண்டின் கட்டளை அதிகாரி, "தேவையான பொருட்கள் மற்றும் உபகரணங்களை சேமிப்புக் குவியல்களிலிருந்து பிரித்தெடுக்கும் குறிப்பிடத்தக்க பணியை" பாராட்டினார், மேலும் பேர்ல் ஹார்பரில் உள்ள மொபைல் அடிப்படை மருத்துவமனையின் சாதனைகள் இந்த புதிய வகை மருத்துவமனையின் பயன்பாட்டிற்கு கூடுதல் சான்றுகளை வழங்குவதாக தனது நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்தினார். கெனியோஹே விரிகுடாவில் உள்ள கடற்படை விமான நிலையத்தின் கட்டளை அதிகாரி, டிசம்பர் 8, 1941 தேதியிட்ட பதினான்காவது கடற்படை மாவட்டத்தின் தளபதிக்கு அளித்த அறிக்கையில், "காயமடைந்தவர்களும் இறந்தவர்களும் முடிந்தவரை விரைவாக சேகரிக்கப்பட்டனர் மற்றும் நிலைய மருந்தகம்

சிறந்த முறையில் செயல்பட்டது" என்று உறுதிப்படுத்தினார். முதல் பாதுகாப்பு பட்டாலியனின் சுகாதார அறிக்கை, "அனைத்து கைகளும் தங்கள் கடமைகளை திறமையாகவும் திறமையாகவும் செய்தனர்" என்று கூறியது. மூன்றாவது பாதுகாப்புப் பட்டாலியனுக்குப் பொறுப்பான மரைன் கார்ப்ஸ் அதிகாரி அறிவித்தார்: "டிசம்பர் 7, 1941 அன்று ஜப்பானிய விமானத் தாக்குதலுக்கு எதிராக, பேர்ட் ஹார்பரின் கடற்படை முற்றத்தைப் பாதுகாக்கும் போது, கடமையைச் செய்ததற்காக இந்தப் பட்டாலியனின் மருத்துவ மற்றும் மருத்துவமனைப் படையினரை நான் மிகவும் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன். உதவி நிலையங்கள் நிறுவப்பட்ட வேகம் மற்றும் குளிர்ச்சி, பயங்கர குண்டு வெடிப்பு மற்றும் தாக்குதல் தாக்குதலின் மத்தியில் காயமடைந்தவர்களை சிகிச்சை மற்றும் வெளியேற்றுவதற்கான தயாரிப்புகள் மற்றும் அவர்களின் மன உறுதி, பயிற்சி மற்றும் திறன் ஆகியவற்றின் மிக உயர்ந்த நிலையைக் குறிக்கின்றன." பேர்ட் ஹார்பரில் உள்ள கப்பல்களில் ஒரு சிறிய பகுதியினர் மட்டுமே 1941 ஆம் ஆண்டுக்கான சுகாதார அறிக்கைகளில் தாக்குதலைக் குறிப்பிட்டனர், ஆனால் சோலஸ், ஆர்கோன், கர்டிஸ், ஹொனாலுலு மற்றும் நெவாடாவின் அறிக்கைகளில் கரையோர நிறுவனங்களிலிருந்து வந்த அறிக்கைகளைப் போலவே பதிவு செய்யப்பட்டனர்.

கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு

கிழக்கு ஆசியா ஆசியாவின் கிழக்குப் பகுதியாகும், இது புவியியல் ரீதியாகவும் இனவியல் ரீதியாகவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. சீனா, ஜப்பான், மங்கோலியா, வட கொரியா, தென் கொரியா மற்றும் தைவான் ஆகியவை நவீன கிழக்கு ஆசிய நாடுகளாகும். கொரியாவின் பிளவு மற்றும் தைவானின் அரசியல் நிலை உள்ளிட்ட பிராந்தியத்தில் கடுமையான அரசியல் பதட்டங்கள் காரணமாக, குறைந்தது ஒரு கிழக்கு ஆசிய நாடு சீனா, வட கொரியா, தென் கொரியா மற்றும் தைவானை அங்கீகரிக்க மறுத்துவிட்டது. சீனாவின் தெற்கில் உள்ள இரண்டு சிறிய கடலோர சார்புடைய பிரதேசங்களான ஹாங்காங் மற்றும் மக்காவ், அதிகாரப்பூர்வமாக மிகவும் தன்னாட்சி பெற்றவை ஆனால் நடைமுறையில் சீன காலனிகளாகும்.

ஜப்பான், தைவான், தென் கொரியா, சீனா, ஹாங்காங் மற்றும் மக்காவ் ஆகியவை உலகின் மிகப்பெரிய மற்றும் மிகவும் வளமான பொருளாதாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. கிழக்கு ஆசியா வடக்கே சைபீரியா மற்றும் ரஷ்ய தூர கிழக்கு, தெற்கே தென்கிழக்கு ஆசியா, தென்மேற்கே தெற்காசியா மற்றும் மேற்கே மத்திய ஆசியாவால் எல்லையாக உள்ளது. பசிபிக் பெருங்கடல் கிழக்கிலும், மைக்ரோனேஷியா தென்கிழக்கிலும் அமைந்துள்ளது (ஒரு பசிபிக் பெருங்கடல் தீவுக் குழு, ஓசியானியாவின் ஒரு பகுதியாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது).

கிழக்கு ஆசியாவின் கருத்து

"கிழக்கு ஆசியா" என்ற சொல் ஒரு நவீன கருத்தாகும். சீனா, ஜப்பான், கொரியா, வட கொரியா மற்றும் மங்கோலியா ஆகிய அனைத்தும் "கிழக்கு ஆசியா" என்ற வார்த்தையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. சில ஆராய்ச்சியாளர்கள் இந்தப் பகுதியை "வடகிழக்கு ஆசியா" என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இருப்பினும், நவீன மரபுவழி பயன்பாட்டில், "வடகிழக்கு ஆசியா" என்பது ஆசியா முழுவதும் பரவியுள்ள ரஷ்யாவின் ஒரு பகுதியை உள்ளடக்கியது, இருப்பினும் இந்தப் பகுதி இங்கு விவாதிக்கப்படவில்லை.

மேலும், சில ஆராய்ச்சி இலக்கியங்கள் சீனா, ஜப்பான், கொரியா மற்றும் 11 தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளைக் குறிக்க "கிழக்கு ஆசியா" என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துகின்றன, இருப்பினும் இந்த பயன்பாட்டில் "கிழக்கு ஆசியா" என்பதன் பிராந்திய வரம்பு தெளிவற்றதாக உள்ளது. இருப்பினும், இந்த படைப்பில், "கிழக்கு ஆசியா" என்ற சொல் ஒரே நேரத்தில் குறிப்பிட்ட பகுதியை விவரிக்கிறது மற்றும் விவரிக்கிறது. அதன் தற்போதைய நிலை பலர் அதன் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை வேண்டுமென்றே புறக்கணிக்க காரணமாக இருந்தாலும், அதன் ஆழமான மற்றும் நீண்ட வரலாறு காரணமாக இது நெருங்கிய தொடர்புடையது.

"கிழக்கு ஆசியா" என்பது ஒரு நடுநிலையான புவியியல் கருத்தாகத் தோன்றுகிறது, இது சில பொதுவான தன்மையைக் காட்டுகிறது. இருப்பினும், இந்த பிராந்தியத்தில் உள்ள வெவ்வேறு நாடுகளின் தனித்துவமான நிலைமைகளை நாம் ஆராயும்போது அல்லது இந்த பிராந்தியத்தில் உள்ள வெவ்வேறு மக்களின் சூழ்நிலைகளைப் பற்றி மேலும் அறியும்போது, இந்த கருத்தின் ஒற்றுமை வேறுபாடுகளை விட அதிகமாக இருப்பதைக் கண்டுபிடிப்போம். உண்மையில், சீனா, ஜப்பான், கொரியா மற்றும் பிற கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் உள்ள தனிநபர்கள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் "கிழக்கு ஆசியா" என்ற வார்த்தையை அரிதாகவே பயன்படுத்துகிறார்கள், அவர்களின் சொந்த இனங்கள் அல்லது பிற இனங்களைக் குறிக்க ஒருபுறம் இருக்கட்டும்.

சில கருத்துக் கணிப்பு புள்ளிவிவரங்களின்படி, கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் உள்ள மக்கள் ஐரோப்பிய மற்றும் வட அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள தனிநபர்களை விட சீன மக்களைப் பற்றி மிகக் குறைந்த சாதகமான கருத்தைக் கொண்டுள்ளனர். எடுத்துக்காட்டாக, அமெரிக்கர்கள் மற்றும் பிரிட்டிஷ் மக்களை விட ஜப்பானிய மக்கள் சீன மக்களை வெறுக்கிறார்கள். இதன் விளைவாக, "கிழக்கு ஆசியா" என்பது ஒரு புவியியல் இருப்பிடமாக மட்டுமே தோன்றுகிறது. மேலும், ஜப்பானின் நவீனமயமாக்கல் "ஐரோப்பாவிற்கான ஆசியாவிலிருந்து புறப்படுவதை" நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது

(இன்றைய உலக அரசியல் வரைபடத்தில் ஜப்பான் கிழக்கை விட மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு சொந்தமானது), எனவே பொதுவான தன்மையின் அடிப்படையில் கிழக்கு ஆசியாவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி விவாதிக்கும்போது, இந்தக் கருத்தின் எதிர்மறையான அம்சத்தையும் அர்த்தத்தையும் நாம் எதிர்கொள்ள வேண்டும், இதனால் வெட்கப்படுகிறோம்.

கிழக்கு ஆசியாவின் நாகரிகம்

கிமு 1600 ஆம் ஆண்டு வாக்கில் தொடங்கிய ஷாங் வம்சம், சீனாவின் மிகப் பழமையான வரலாற்று வம்சமாகும். வம்சத்தின் எழுதப்பட்ட பதிவுகள் தொல்பொருள் சான்றுகளால் சரிபார்க்கப்பட்டுள்ளன என்ற அர்த்தத்தில் இது "வரலாற்று" ஆகும், இது சீனாவின் வரலாறு குறைந்தது கிமு 1600 க்கு முந்தையது என்பதைக் குறிக்கிறது. எழுதப்பட்ட பதிவுகளின்படி, ஷாங்கிற்கு முன்பு சியா வம்சம் இருந்தது, அவர்கள் கிமு 2000 மற்றும் 1600 க்கு இடையில் ஆட்சி செய்தனர். இந்தக் காலகட்டம் எர்லிடோ நாகரிகத்தின் ஆயுட்காலத்துடன் நெருக்கமாக ஒத்திருக்கிறது.

இதன் விளைவாக, "எர்லிடோ நாகரிகம்" என்பது சியா வம்சத்தால் ஆளப்பட்ட சீன அரசின் ஆரம்ப கட்டம் என்று சிலர் வாதிடுகின்றனர். இருப்பினும், இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கான இயற்பியல் சான்றுகள் குறைவாகவே உள்ளன; எர்லிடோ சீனாவிலிருந்து சுயாதீனமாக இருந்திருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும், எர்லிடோ நாகரிகம் ஷாங் வம்சத்தின் மீது குறிப்பிடத்தக்க கலாச்சார தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதால், சீன வரலாற்று கண்ணோட்டத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும்.

ஹான் வம்சத்திற்குப் பிறகு, அரசியல் ரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஒரு நீடித்த காலம், மீதமுள்ள பழங்காலத்திலும் இடைக்காலத்திலும் நீடித்தது. சூய் வம்சம் (சில தசாப்தங்களே நீடித்தது) சீனாவை ஒன்றிணைத்தது, அதைத் தொடர்ந்து கணிசமாக நீண்ட டாங் வம்சம் வந்தது.

டாங் வம்சமும் அதன் வாரிசான ஷாங் வம்சமும் சீனாவின் பொற்காலம் என்று அடிக்கடி குறிப்பிடப்படுகின்றன. இந்தக் காலகட்டத்தில், சீன அறிவியல், கலை மற்றும் இலக்கியம் அனைத்தும் அற்புதமாக மலர்ந்தன. மேலும், பொற்காலம் முழுவதும், சீனப் பண்பாடு கொரியா மற்றும் ஜப்பானுக்குப் பரவி, அந்த நாடுகளை கிழக்கு ஆசிய நாகரிகத்தின் எல்லைக்குள் கொண்டு வந்தது.

மங்கோலியப் பேரரசு சீனாவை முதன்முறையாகக் கைப்பற்றியபோது, அது முற்றிலும் வெளிநாட்டு ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது (சுமார் 1200-1300). இது நடந்தபோது, மங்கோலியப் பேரரசின் தலைநகரம் சீனாவிற்கு மாற்றப்பட்டது, மேலும் மங்கோலியப் பேரரசரும் சீனப் பேரரசரானார். யுவான் வம்சம் பிறந்தது (அதாவது மங்கோலிய வம்சம்). சீனா கைப்பற்றப்பட்ட நேரத்தில் மங்கோலியப் பேரரசு வீழ்ச்சியடையும்

அபாயத்தில் இருந்தது; இது நடந்தபோது (சுமார் 1300), யுவான் வம்சத்தின் செல்வாக்கு சீனா மற்றும் மங்கோலியாவிற்குக் குறைக்கப்பட்டது.

சீனாவை நவீன சகாப்தத்திற்கு இட்டுச் சென்ற மிங் வம்சம், பூர்வீக சீன ஆட்சியை மீட்டெடுத்தது. ஆரம்பகால நவீன சீனா மிங் மற்றும் கிங் வம்சங்களின் கீழ் அசாதாரண செழிப்பு, ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் மக்கள் தொகை மற்றும் பிரதேச விரிவாக்கத்தால் வகைப்படுத்தப்பட்டது. மிங் சீனாவின் தலைநகரை பெய்ஜிங்கிற்கு மாற்றியது (அது அங்கு தங்கியிருந்தது), மேலும் மிங்/கிங் வம்சங்களின் போது சீன அரசாங்கத்தின் இடமாக செயல்பட்ட அரண்மனை வளாகமான ஃபார்பிடன் சிட்டியை அமைத்தது.

வரலாற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளில் "சீனா" என்பது சமகால சீனாவின் கிழக்குப் பகுதியைக் குறிக்கிறது. சீன நாகரிகத்தின் மையம் இந்தப் பகுதி, இது மிகப்பெரிய யாங்சே மற்றும் மஞ்சள் நதிகளால் துளைக்கப்படும். சீனாவின் மேற்குப் பகுதி சீன வரலாற்றின் பிற்பகுதியில் மட்டுமே பாதுகாப்பாகக் கையகப்படுத்தப்பட்டது.

கிழக்கு சீனா ஒரு காடுகள் நிறைந்த, மிதவெப்ப மண்டலப் பகுதியாகும். திபெத்திய பீடபூமி (உலகின் மிகப்பெரிய மற்றும் மிக உயர்ந்த பீடபூமி) மற்றும் அதைச் சுற்றியுள்ள மலைகள் (பீடபூமியின் தெற்கு விளிம்பில் ஓடும் இமயமலைத் தொடர் உட்பட) மேற்குப் பகுதியை விட நாகரிகத்திற்கு மிகவும் சாதகமாக அமைகின்றன, இது முதன்மையாக பாலைவனமாகும். இதன் விளைவாக, சீனாவின் மேற்குப் பகுதியில் நகரமயமாக்கல் எப்போதும் பலவீனமாகவே உள்ளது.

ஜப்பான்

ஜப்பானியர்களின் மூதாதையர் பலர் கொரியாவிலிருந்தும், சிலர் மலேசியாவிலிருந்தும் வந்தவர்கள். இதன் மூலம் கொரியாவின் வழியாக சீன நாகரிகம் யமட்டோ பகுதியில் பரவியது. (ஜப்பானின் பழைய பெயர் யமட்டோ ஆகும்). ஜப்பானின் பூர்வ குடிகள் அய்னஸ் என அழைக்கப்படுகின்றனர். ஜப்பானியர்களின் பூர்வீக மதம் ஷின்டோ ஆகும். ஷின்டோ மதத்தில் இயற்கை வழிபாடு மற்றும் மூதாதையர் வழிபாடு ஆகியவை இணைந்துள்ளன.

பல நூற்றாண்டுகளாக ஜப்பான் தனிமையாக இருந்தது, இதனால் அயலவர் படையெடுப்புகளுக்கு ஆளாகாமல் சுதந்திர வாழ்வின் அனுபவத்தை பெற்றது. பெளத்த மதம் கொரியாவிலிருந்து ஜப்பானில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

அரசியல் அமைப்பும் மைய அரசும்:

- ஜப்பான் முன்னாள் தலைவர்களில் சோடுகு-தாய்சி இறந்தபின் அவரது குடும்பம் ஃபுஜிவாரா குடும்பத்தை உருவாக்கியது.
- நகடோம்னோ-காமதாரி என்றவர் மைய அரசை வலிமை படுத்தி, சீன வழிமுறைகளை பின்பற்றினார்.
- நாரா நகரை தலைநகராக அமைத்தார்.

- கி.பி. 794 முதல் கியாட்டோ நகரம் தொடர்ந்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் தலைநகராக இருந்தது. பின்னர் டோக்கியோ தலைநகராக மாறியது.

ஃபுஜிவாரா குடும்ப அரசர்களின் வாழ்க்கை:

அவர்களின் இறுதி காலங்களில் மடங்களில் தங்கி துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டனர், இருந்தபோதிலும் அதிகாரத்தை தொடர்ந்து செயல்படுத்தினர்.

இதன் மூலம் ஜப்பானின் வரலாற்று, மத, மற்றும் அரசியல் அமைப்பு நீண்ட காலப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் உருவானது.

ஃபுஜிவாரா குடும்பத்தினரின் இருநூறு ஆண்டுகால ஆட்சியின் போது, பெருமளவு நிலங்களை சொந்தமாகக் கொண்ட புதிய வர்க்கம் உருவானது. இவர்கள் **போர் வீரர்களாக** இருந்தனர் மற்றும் டய்மியாஸ் (Daimyas) என அழைக்கப்பட்டனர். காலப்போக்கில், டய்மியாஸ்கள் தங்கள் இராணுவ பலத்தால் அதிகாரமிக்கவர்களாக மாறினர்.

இரு முக்கிய குடும்பங்களான தாரா மற்றும் மினமோட்டா இடையேயான போரில், யோரிடோமோ என்பவர் வெற்றி பெற்றார். கி.பி. 1192ல், பேரரசர் அவருக்கு செ-ய்-தை சோகன் என்ற பட்டத்தை வழங்கினார். இப்பட்டம், பரம்பரையாக ஆட்சி நடத்தும் உரிமையுடன் கூடியது. காலப்போக்கில், சோகன் உண்மையான ஆட்சியாளரானார், **இதனால்** சோகுனேட்டுகளின் ஆட்சி உருவானது.

யோரிடோமோ தனது இராணுவத் தலைமையகத்தை காமகுராவில் நிறுவினார். இதனால் முதல் காமகுரா சோகுனேட் ஆரம்பமானது. ஜப்பான் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் தனக்கேயுரிய வழிகளில் சீனத்தை பின்பற்றியது. பேரரசர் அலங்காரத் தலைமையாக மட்டுமே இருந்தார். நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் இராணுவத்தன்மை கொண்ட **அரசு** சாமுராய் எனப்படும் இராணுவ வீரர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டது.

சோகுனேட்டுகளின் தலைமையில் மங்கோலியர்களைப் போரில் வெற்றி பெற்றது, **இது** ஐரோப்பாவையும் பயமுறுத்தியது. இருந்த போதிலும், சோகுனேட்டுகளின் சரிவு தொடங்கியது. கி.பி. 1338ல் காமகுரா சோகுனேட் வீழ்ந்தது. பிறகு, அஷிக்காகா சோகுனேட்டுகள் **ஆட்சி** கைப்பற்றின; இவர்களின் ஆட்சி 235 ஆண்டுகள் நீடித்தது. இக்காலத்தில் அரசியல் குழப்பங்கள், அதிகாரப் போட்டிகள் நிறைந்திருந்தன.

இறுதியில், போர்புறகா, டய்மியாஸ்/ஹிடயோஷி, தொகுவா இய்யாசு ஆகிய மூவர் ஜப்பானை உள்நாட்டுப் போர்களிலிருந்து மீட்டனர். 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ஜப்பான் மீண்டும் ஒருங்கிணைக்கப்பட்டது.

இந்த வரலாறு, ஜப்பானின் சோகுனேட் ஆட்சியின் துறைமுகம், சாமுராய் சமூக அமைப்பு, மற்றும் மத்திய அரசின் வலிமை ஆகியவற்றை விளக்குகிறது.

மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம்

மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் (Greater East Asia Co-Prosperity Sphere) என்பது இரண்டாம் உலகப்போருக்கு முன்னும் பின்னும் ஜப்பான்

முன்வைத்த முக்கிய அரசியல், பொருளாதார மற்றும் இராணுவக் கொள்கை ஆகும். 1930களின் இறுதியில் ஜப்பான் ஆசியாவில் தன்னுடைய பேராதிக்கத்தை விரிவு செய்யும் நோக்கில் இந்தக் கருத்தை உருவாக்கியது. மேற்கு ஐரோப்பியக் குடியேற்ற ஆட்சிகளை ஆசியாவில் இருந்து அகற்றுவது, ஆசிய மக்களை ஒரே “கிழக்கு ஆசிய குடும்பம்” என ஒன்றிணைக்குவது, “ஆசியா ஆசியர்களுக்காக” என்ற சுலோகத்தை பரப்புவது ஆகியவை இந்தக் கொள்கையின் வெளிப்புற நோக்கங்களாக இருந்தன. ஆனால் இதன் உள்ளார்ந்த நோக்கம் ஜப்பானின் அரசியல், இராணுவ, பொருளாதார ஆதிக்கத்தை ஆசியா முழுவதும் நிறுவுவதாகும்.

மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் உருவான பின்னணி உலகப் பொருளாதார மந்தநிலை, மேற்கு நாடுகளின் காலனித்துவ சுரண்டல், ஆசியாவில் வளர்ந்த தேசியவாத உணர்வு, ஜப்பானின் தொழில்துறை வளர்ச்சிக்குத் தேவைப்பட்ட மூலப்பொருட்களின் பற்றாக்குறை, மற்றும் ஜப்பானின் தன்னிறைவு நோக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருந்தது. ஜப்பான், குறிப்பாக மஞ்சூரியா, சீனா, தென்கிழக்கு ஆசியா, மற்றும் பசிபிக் தீவுகளின் வளங்களை கட்டுப்படுத்த விரும்பியது. இதற்காக “சகோதரத்துவம்”, “பரஸ்பர செழிப்பு”, “கலாச்சார ஒற்றுமை” போன்ற கருத்துகளைப் பயன்படுத்தி ஆசிய நாடுகளில் ஜப்பான் ஆதரவைப் பெற முயன்றது.

இந்தக் கொள்கையின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்றாக ஆசிய நாடுகளை மேற்கத்திய ஆளுமையிலிருந்து “விடுவித்தல்” என்ற பெயரில் ஜப்பான் தன் படைகளை அனுப்பியது. மஞ்சூரியாவை 1931ஆம் ஆண்டு ஆக்கிரமித்ததும், அதனை மஞ்சுகோ என்ற பொம்மை அரசாக மாற்றியதும் இதன் தொடக்கம். பின்னர் 1937ல் சீனாவை நோக்கி விஸ்தாரமாக நடந்த நான்கிங்க் படுகொலை உள்ளிட்ட கடுமையான ஆக்கிரமிப்புகள் இந்தக் கொள்கையின் உண்மை நோக்கங்களை வெளிப்படுத்தின. ஜப்பானின் செழிப்பு வட்டாரத்தில் கொரியா, தைவான், சீனாவின் பெரும்பகுதி, பிலிப்பைன்ஸ், புர்மா, தாய், இந்தோனேஷியா, மலாயா, வியட்நாம் போன்ற பெரும்பாலான ஆசிய நாடுகளும் அடங்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

ஜப்பான் இந்த வட்டாரத்தில் பொருளாதார கட்டமைப்பை முழுமையாகக் கட்டுப்படுத்தியது. ஆசிய நாடுகளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட அரிசி, ரப்பர், எண்ணெய், தாது செல்வங்கள், மரவளங்கள் உள்ளிட்ட அனைத்தும் ஜப்பானின் போர் இயந்திரத்திற்கு வழங்கப்பட்டன. உள்ளூர் மக்களுக்கு தங்கள் சொந்த தொழில்கள் அல்லது வளங்கள் மீது எந்த அதிகாரமும் வழங்கப்படவில்லை. தேசிய இயக்கங்கள் ஒடுக்கப்பட்டன, ஜப்பானிய மொழி, கலாச்சாரம், கல்வி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டன. “விடுதலை” என்ற பெயரில் “காலனித்துவ மாற்றம்” மட்டுமே நடந்தது. இதனால்

ஐப்பானின் கூட்டாளிகளாக பல நாடுகள் செயல்பட்டன என்றாலும், அவற்றின் நிஜ நிலை ஒரு குடியேற்ற இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.

இந்தக் கொள்கைக்கு எதிராக ஆசியா முழுவதும் பெரும் எதிர்ப்பு எழுந்தது. சீனாவில் கம்யூனிஸ்ட் மற்றும் தேசியவாத படைகள் ஒன்றிணைந்து ஐப்பானுக்கு எதிராகப் போராடின. பிலிப்பைன்ஸ், பூர்மா, மலாயா, இந்தியோனேஷியா உள்ளிட்ட நாடுகளிலும் தேசியவாத இயக்கங்கள் ஐப்பானிய ஆதிக்கத்துக்கு எதிரான ஆயுத மற்றும் அரசியல் போராட்டங்களை நடத்தியன. இந்தியாவில் சுபாஷ் சந்திர போஸ் தலைமையிலான INA ஐப்பான் ஆதரவுடன் சுதந்திர இயக்கத்தில் கலந்துகொண்டாலும், இது இந்தியர்களிடையே கலவையான எதிர்வினையை ஏற்படுத்தியது.

பசிபிக் போரும் இரண்டாம் உலகப்போரின் திருப்புமுனைகளும் ஐப்பான் செழிப்பு வட்டாரக் கொள்கையின் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின. 1942க்குப் பிறகு மிட்வே, குவாடல்கனாலு, லெய்தே வளைகுடா போன்ற போரில் ஐப்பான் பின்னடைந்தது. அமெரிக்கா ஐப்பான் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த தீவுகளை மீட்கத் தொடங்கியது. உணவு பற்றாக்குறை, பொருளாதார சீர்குலைவு, பொதுமக்களின் சீரழிவு ஆகியவை செழிப்பு வட்டாரத்தின் தோல்வியை மேலும் வேகப்படுத்தின. 1945 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஹிரோஷிமா மற்றும் நாகசாகி அணு குண்டுத் தாக்குதலுக்கு பிறகு ஐப்பான் சரணடைந்தது. இதன் மூலம் மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் முற்றிலும் சிதைந்தது.

இதன் வரலாற்றுப் பிரயோஜனம் என்னவெனில், மேற்கு காலனித்துவத்தை விமர்சித்தாலும், ஐப்பான் அதே முறையில் ஆசியாவை காலனியாக்க முயன்றது தெளிவாகக் காட்டுகிறது. “ஆசிய சகோதரத்துவம்” என்ற சுலோகம் ஒரு அரசியல் முகமூடியாக பயன்படுத்தப்பட்டது. ஐப்பானிய பேராதிக்கத்தின் கொடுமை, ஆசிய நாடுகளில் தேசிய சிந்தனையை அதிகம் வலுப்படுத்தியது. இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு பல ஆசிய நாடுகள் தன்னாட்சி இயக்கங்களை அதிகரித்து சுதந்திரத்தைப் பெற்றன. இவ்வாறு, மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம் ஒரு பேரரசு உருவாக்கும் தோல்வியடைந்த முயற்சி என்ற வரலாற்றுப் பாடமாகவுமே இன்று மதிக்கப்படுகிறது.

ஐரோப்பா மற்றும் ஐப்பானின் பேரழிவு

இடிபாடுகளில் ஐரோப்பா

கிட்டத்தட்ட 4 கோடி ஐரோப்பியர்கள் இறந்தனர் - அவர்களில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு பொதுமக்கள். பிளிட்ஸ் லண்டனில் கருமையான இடிபாடுகளை விட்டுச் சென்றது. போலந்தின் தலைநகரான வார்சா கிட்டத்தட்ட பூமியின் முகத்திலிருந்து துடைத்தெறியப்பட்டது. போருக்குப் பிந்தைய ஒப்பந்தங்கள் தேசிய எல்லைகளை மாற்றியபோது மில்லியன் கணக்கானவர்கள் தவறான நாட்டில் தங்களைக் கண்டனர்.

விவசாயம் சீர்குலைந்தது. பெரும்பாலான உடல் வலிமை கொண்ட ஆண்கள் இராணுவத்திலும், பெண்கள் போர் உற்பத்தியிலும் பணியாற்றினர். போக்குவரத்து அமைப்பு அழிக்கப்பட்டதால், அற்ப அறுவடைகள் பெரும்பாலும் நகரங்களைச் சென்றடையவில்லை. குண்டு வீச்சுக்கு உள்ளான நகரங்களில் பஞ்சமும் நோயும் பரவியதால் ஆயிரக்கணக்கானோர் இறந்தனர். விரக்தியடைந்த ஐரோப்பியர்கள் பெரும்பாலும் போருக்கும் அதன் பின்விளைவுகளுக்கும் தங்கள் தலைவர்களைக் குற்றம் சாட்டினர். ஜெர்மானியர்கள் தோற்றவுடன், பெல்ஜியம், ஹாலந்து, டென்மார்க் மற்றும் நோர்வே போன்ற போருக்கு முந்தைய சில அரசாங்கங்கள் விரைவாகத் திரும்பின. போருக்குப் பிறகு, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாற்றத்தை உறுதியளித்தது, மேலும் மில்லியன் கணக்கான மக்கள் கேட்கத் தயாராக இருந்தனர்.

பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலி இரண்டிலும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் எண்ணிக்கை உயர்ந்தது. போருக்குப் பிந்தைய முதல் தேர்தல்களில் கம்யூனிஸ்டுகள் பெரும் வெற்றிகளைப் பெற்றனர். அரசியல் கையகப்படுத்துதலை விரைவுபடுத்த ஆர்வத்துடன், கம்யூனிஸ்டுகள் தொடர்ச்சியான வன்முறை வேலைநிறுத்தங்களை நடத்தினர். அச்சமடைந்த பிரெஞ்சு மற்றும் இத்தாலியர்கள் கம்யூனிச எதிர்ப்புக் கட்சிகளுக்கு வாக்களிப்பதன் மூலம் எதிர்வினையாற்றினர். ஆனால் பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலியின் பொருளாதாரங்கள் மீளத் தொடங்கியதால் கம்யூனிச உறுப்பினர் எண்ணிக்கை இன்னும் குறைந்தது.

1946 ஆம் ஆண்டு, 23 நாடுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஒரு சர்வதேச இராணுவ தீர்ப்பாயம், ஜெர்மனியின் நியூரம்பெர்க்கில் நாஜி போர்க் குற்றவாளிகளை விசாரணைக்கு உட்படுத்தியது. நியூரம்பெர்க் விசாரணைகளின் முதல் விசாரணையில், 22 நாஜி தலைவர்கள் ஆக்கிரமிப்புப் போரை நடத்தியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர். போர்ச் சட்டங்களை மீறியதாகவும், "மனிதகுலத்திற்கு எதிரான குற்றங்களை" செய்ததாகவும் - 11 மில்லியன் மக்களைக் கொன்றதாகவும் அவர்கள் குற்றம் சாட்டப்பட்டனர்.

ஜப்பானில் தோல்வியின் விளைவுகள்

இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் அடைந்த தோல்வி நாட்டையே இடிபாடுகளாக மாற்றியது. நகரங்கள் இடிபாடுகளாக மாற்றப்பட்டன. நேச நாடுகள் ஜப்பானை அதன் காலனித்துவ சாம்ராஜ்யத்திலிருந்து அகற்றியிருந்தன. இப்போது நேச நாடுகளின் உச்ச தளபதியாக இருக்கும் ஜெனரல் டக்ளஸ் மெகஆர்தர், ஜப்பானிய சரணடைதலை ஏற்றுக்கொண்டார், ஜப்பானியர்களிடம் ஒரு சிறிய போலீஸ் படை மட்டுமே இருந்தது.

பிப்ரவரி 1946 இல், மெகஆர்தரும் அவரது அமெரிக்க அரசியல் ஆலோசகர்களும் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கினர். ஜப்பானியர்கள் அரசியலமைப்பை

ஏற்றுக்கொண்டனர். மக்கள் டயட் என்று அழைக்கப்படும் இரண்டு சபைகளைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். டயட்டின் பெரும்பான்மையினரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு பிரதமர் அரசாங்கத்தை வழிநடத்தினார். உரிமைகள் பற்றிய அரசியலமைப்பு மசோதா அடிப்படை சுதந்திரங்களைப் பாதுகாத்தது. மற்றொரு முக்கிய விதி - **பிரிவு 9** - ஜப்பானியர்கள் இனி போர் செய்ய முடியாது என்று கூறியது. தாக்கப்பட்டால் மட்டுமே அவர்கள் போராட முடியும்.

செப்டம்பர் 1951 இல், அமெரிக்காவும் மற்ற 48 நாடுகளும் ஜப்பானுடன் ஒரு முறையான அமைதி ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. இந்த ஒப்பந்தம் அதிகாரப்பூர்வமாக போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஜப்பானியர்களும் தங்கள் நாட்டிற்கு அமெரிக்க இராணுவப் பாதுகாப்பைத் தொடர ஒப்புக்கொண்டனர். இருவரும் நட்பு நாடுகளாக மாறினர்.

இரண்டாம் உலகப் போரின் தாக்கம்

- மனித மற்றும் பணத்தின் சொல்லொணா அழிவு .போரில் மொத்தம் 1.5 கோடிக்கும் அதிகமான மக்கள் கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, போர் செலவுகள் ஒரு லட்சம் கோடி ரூபாய்க்கு மேல் .ரஷ்யாவின் தேசிய செல்வத்தில் நான்கில் ஒரு பங்கு போரில் செலவிடப்பட்டது, இதேபோல், ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் மற்றும் போலந்தும் பெரும் இழப்புகளைச் சந்தித்தன.
- ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்காவில் தேசியவாத இயக்கங்களுக்கு ஒரு புதிய உத்வேகம் தொடங்கியது, மேலும் அவர்கள் காலனித்துவ சக்திகளை சுதந்திரம் வழங்க கட்டாயப்படுத்தினர் .இதனால், இந்தியா, சிலோன், பர்மா, மலாயா மற்றும் எகிப்து ஆகியவை ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்றன.
- மூன்றாவதாக, இரண்டாம் உலகப் போர் இரண்டு வல்லரசுகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது, அதாவது அமெரிக்கா & சோவியத் ஒன்றியம்.
- நான்காவதாக, போரினால் ஏற்பட்ட அழிவு, எதிர்காலப் போர்களைத் தடுக்க மிகவும் பயனுள்ள சர்வதேச அமைப்பை உருவாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உலகின் முக்கியத் தலைவர்களை உணர வைத்தது) UNO)
- ஐந்தாவது, போர் உணவுப் பொருட்கள் மற்றும் பிற அத்தியாவசியப் பொருட்களின் கடுமையான பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தியது, இதன் விளைவாக முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு விலைகள் உயர்ந்தன.
- ஆறாவது, கம்யூனிசத்திற்கும் ஜனநாயகத்திற்கும் இடையிலான சர்ச்சை கூர்மையாவதற்குப் போர் பங்களித்தது .அவர்கள் வளர்ச்சியடையாத நாடுகளை தங்கள் சித்தாந்தங்களுக்கு ஈர்க்க சக்திவாய்ந்த தூண்டில்களை வீச முயன்றனர்.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. பெரல் ஹார்பர் தாக்குதல் வரலாற்றுப் பின்னணியை விளக்குக.
2. பெரல் ஹார்பர் தாக்குதலின் முக்கிய நோக்கங்களை ஆராய்க.
3. பெரல் ஹார்பர் தாக்குதலின் முக்கியத்துவத்தை விளக்குக.
4. “மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த செழிப்பு வட்டாரம்” விளக்குக.
5. மகத்தான கிழக்கு ஆசிய இணைந்த பொருளாதார நோக்கங்களை மதிப்பீடு செய்க.
6. ஜப்பான் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளை விரிவாக்க காரணங்களை ஆராய்க.
7. பெரல் ஹார்பர் தாக்குதலின் உடனடி விளைவுகளை விவரிக்கவும்.
8. பெரல் ஹார்பர் தாக்குதல் இரண்டாம் உலகப் போரின் விளக்குக.
9. ஜப்பானின் ஆசியக் கொள்கைக்கு ஆசிய நாடுகள் மதிப்பீடு செய்க.
10. இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் தோல்வியை விவரிக்கவும்.

இயல் - ஐந்து

டெங் ஜியாவோ பிங்கின் கீழ் சீனா - பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் - 1976-1989 - ஜியாங் செமின் - ஹூ ஜின்தாவோ - வெளிநாட்டு கொள்கை 1949-1990 - மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு - பொருளாதார மாற்றங்கள் - ஹிரோகிட்டோ - முத்துசிதோ - 1951-2000 காலத்தில் ஜப்பான் மற்றும் உலக நிகழ்வுகள்.

நோக்கங்கள்

- டெங் ஜியாவோபிங் பொருளாதார சீர்திருத்தங்களை புரிந்துகொள்வது.
- ஜியாங் செமின் அரசியல்-பொருளாதார மதிப்பீடு செய்வது.
- 1949-1990 சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கை விளக்குவது.
- 1951-2000 ஜப்பானின் அரசியல்-பொருளாதார மாற்றத்தை ஆய்வு செய்வது.

டெங் ஜியாவோ பிங்கின் கீழ் சீனா

டெங் ஜியாவோபிங்கின் மரணம் உலகளவில் பெரும் எதிரொலியையும் எண்ணற்ற இறப்புச் செய்திகளையும் உருவாக்கியது. இருப்பினும், அவரது அரசியல் பாரம்பரியத்தைப் பற்றிய ஊடகக் கண்ணோட்டம் மேற்பரப்பானதாகவே இருந்து வந்தது. சீனாவில் முதலாளித்துவ பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவித்ததுடன், அரசியல் எதிர்ப்புகளை கடுமையாக ஒடுக்கிய அவரது நடைமுறை பெரும்பாலும் “கலவையான மாண்பு” (mixed legacy) என்ற எளிய சொற்றொடருக்குள் அடக்கப்பட்டு விட்டது. இந்த வருணனை, டெங் ஜியாவோபிங்கின் ஆட்சியில் அடங்கியிருந்த ஆழமான அரசியல் முரண்பாடுகளையும், சமூக மாற்றங்களின் கடுமையான விளைவுகளையும் முழுமையாக எடுத்துரைக்கத் தவறுகிறது.

மேலும், ஊடக விவாதங்களில் பெரும்பகுதி சீன மக்களின் அரசியல் எதிர்காலத்தைவிட, வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களின் கவலைகளையே மையமாகக் கொண்டிருந்தது. “டெங் மறைந்தபின் சீனாவில் முதலீடு பாதுகாப்பானதா?” என்ற கேள்வி, ஊடக உரையாடல்களின் பிரதான பொருளாக மாறியது. இது, டெங் ஜியாவோபிங்கின் ஆட்சி ஏற்படுத்திய சமூக மாற்றங்களின் அரசியல் விளைவுகளை விட, சந்தை நம்பிக்கையை முன்னிறுத்தும் முதலாளித்துவ பார்வையின் ஆதிக்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஆனால், டெங் ஜியாவோபிங்கின் அரசியல் வாழ்க்கையும் செயல்வரலாறும் எளிதில் புறக்கணிக்கக் கூடியவை அல்ல. உலகில் அதிக மக்கள் தொகையைக் கொண்ட ஒரு நாட்டை ஏறத்தாழ ஒரு தலைமுறை காலம் வழிநடத்திய தலைவராக அவர் திகழ்ந்தார். மேலும், நவீன காலத்தின் மிகப் பெரும் சமூகப் புரட்சிகளில் ஒன்றான சீனப் புரட்சியின் எழுச்சியும் அதன் பிந்தைய மாற்றங்களும் அவரது அரசியல் வாழ்வோடு

நெருக்கமாக பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. இத்தகைய வரலாற்றுச் சூழலில் அவரது பங்கை மதிப்பிடாமல், ஒரு எளிய வரையறைக்குள் அவரை அடக்குவது வரலாற்றுப் பிழையாகும்.

டெங் ஜியாவோபிங்கை சரியான முறையில் மதிப்பீடு செய்ய வேண்டுமெனில், சீனப் புரட்சியின் பாதையையும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் சோசலிசத்திற்கான போராட்டம் எதிர்கொண்ட மூலோபாயப் பிரச்சனைகளையும் ஆராய்வது இன்றியமையாததாகிறது. முதலாளித்துவம் உருவாக்கிய பொருளாதார மற்றும் சமூக முட்டுச் சந்திலிருந்து வெளியேற ரஷ்யப் புரட்சி ஒரு நடைமுறைப் பாதையைக் காட்டியதா என்ற கேள்வி இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அதேபோல், புதிய சமுதாயத்தை உருவாக்கும் திறன் கொண்ட சமூக சக்தி யார் என்பதையும்—தொழிலாள வர்க்கமா அல்லது விவசாயிகளா—ஆழமாக ஆராய வேண்டியுள்ளது.

மேலும், சோசலிசத்தை அடைவதற்கு ஒவ்வொரு நாட்டிற்கும் தனித்த தேசியப் பாதை இருக்க முடியுமா என்ற கேள்வியும், அந்த உருமாற்றச் செயல்முறையில் புரட்சிகரத் தலைமையின் பாத்திரம் என்ன என்பதையும் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகிறது. இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதில்களைத் தேடும் முயற்சியில்தான் டெங் ஜியாவோபிங்கின் அரசியல் முடிவுகளும் சீர்திருத்தங்களும் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும்.

1904 ஆம் ஆண்டு சிச்சுவான் மாகாணத்தில் செழுமையான ஒரு நிலச்சுவான்தாரின் மூத்த மகனாகப் பிறந்த டெங் ஜியாவோபிங், 1911 ஆம் ஆண்டு மஞ்சு வம்சத்தின் வீழ்ச்சியுடன் இணைந்து முதிர்ச்சியடைந்த புரட்சிகர புத்திஜீவிகளின் ஒரு அபூர்வமான தலைமுறையைச் சேர்ந்தவராக இருந்தார். அந்தக் காலகட்டத்தில் சீன சாம்ராஜ்ஜியம் ஏற்கனவே ஒரு நீண்ட வீழ்ச்சிப் பாதையில் பயணித்து வந்தது. 1839–1842 காலகட்டத்தில் நடைபெற்ற அபின் யுத்தத்தில் பிரித்தானியாவிடம் ஏற்பட்ட தோல்விக்குப் பின்னர், சீனா பொருளாதாரத் தேக்கம், உள்நாட்டு யுத்தங்கள் மற்றும் போட்டியிட்ட ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளின் அழுத்தங்களுக்கு அடிபணிதல் போன்ற பலவீனங்களால் சிதைந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த வரலாற்றுச் சூழலே டெங் ஜியாவோபிங்கின் அரசியல் சிந்தனைகளையும் செயல்பாடுகளையும் வடிவமைத்தது. சீனப் புரட்சியின் இலட்சியங்களுக்கும், நடைமுறை அரசியல் தேவைகளுக்கும் இடையிலான மோதல்களில் இருந்து உருவான அவரது கொள்கைகள், பின்னாளில் சீனாவின் வளர்ச்சிப் பாதையைத் தீர்மானிக்கும் முக்கியமான திருப்புமுனைகளாக அமைந்தன.

பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, அமெரிக்கா மற்றும் பிற ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு “சலுகைகள்” (Concessions) என்ற பெயரில் தனது சொந்த நிலப்பரப்புகளின் மீதான கட்டுப்பாட்டை இழந்தது சீனாவின் அரசியல்-பொருளாதார பலவீனத்தின் மிக

அவமானகரமான வெளிப்பாடாக இருந்தது. ஷாங்காய், டியன்சின், டாலியன் போன்ற முக்கிய நகரங்களில் வெளிநாட்டு சக்திகளுக்கென தனிப்பகுதிகள் உருவாக்கப்பட்டு, அங்கு சீன அரசின் அதிகாரம் முற்றிலும் நீக்கப்பட்டது. ஹாங்காங் போன்ற முழு நிலப்பரப்புகளே வெளிநாட்டு ஆட்சிக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. இப்பகுதிகளில் சீன சட்டங்களுக்குப் பதிலாக வெளிநாட்டு சட்டங்களும், சீன காவல்துறைக்கு மாற்றாக அந்நிய காவல் படைகளும் செயல்பட்டன. இதன் மூலம் சீனா ஒரு சுயாதீன நாடாக அல்லாமல், ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் அரை-காலனியாக மாற்றப்பட்டது.

1911 ஆம் ஆண்டு மஞ்சு (Qing) வம்சம் வீழ்ச்சியடைந்தபோது, சீனா அரசியல் ரீதியாக முற்றிலும் சிதறுண்ட நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. மத்திய அதிகாரம் பலவீனமடைந்ததால், பல இராணுவத் தலைவர்கள் தங்களைத் தாங்களே பிராந்திய யுத்தபிரபுக்களாக (Warlords) அறிவித்துக் கொண்டு தனித்தனி பகுதிகளை ஆட்சி செய்தனர். இந்நிலையில் சீன தேசியவாத இயக்கத்தின் முன்னோடியாக விளங்கிய சன் யாட்-சென், சாம்ராஜ்ஜியத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் பெய்ஜிங்கில் முதலாளித்துவ ஜனநாயகக் குடியரசை அறிவித்தார். ஆனால் சக்திவாய்ந்த இராணுவத் தலைவரான யுவான் ஷி-காய் அவரை விரைவில் அரசியல் மேடையிலிருந்து வெளியேற்றினார். இதன் காரணமாக சன் யாட்-சென் தென் சீனாவின் குவாங்டோங் மாகாணத்தில் தஞ்சமடைந்து அங்கிருந்து தேசியவாத இயக்கத்தைத் தொடர வேண்டிய நிலைக்கு ஆளானார்.

சீன சமூகத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் — அரை-பிரபுத்துவ நிலச்சுவான்தார்-கனவான் வர்க்கத்தின் அடக்குமுறையிலிருந்து விவசாயிகளை விடுவித்தல், யுத்தபிரபுக்களின் ஆட்சியை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து நாட்டை ஒன்றிணைத்தல், மேலும் சீனாவை ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்தல் — இவை அனைத்தும் ஒரு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் அடிப்படைப் பணிகளாக இருந்தன. ஆனால் இக்கடமைகளை நிறைவேற்ற சீன முதலாளி வர்க்கம் முற்றிலும் தோல்வியடைந்தது. காரணம், சீன முதலாளித்துவம் ஒருபுறம் நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கத்துடனும், மறுபுறம் வெளிநாட்டு ஏகாதிபத்திய சக்திகளுடனும் பொருளாதார ரீதியாகக் கட்டுண்டிருந்தது. ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் முகவர்களாகவும் தரகர்களாகவும் செயல்பட்ட இவ்வர்க்கத்திற்கு, சுயாதீனமான புரட்சிகரப் பங்கு வகிக்கும் தைரியமும் திறனும் இல்லை.

இதன் விளைவாக, சீனாவில் முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சி முழுமையடையாமல் தோல்வியடைந்தது. இந்த வெற்றிடமே பின்னர் விவசாயிகள் மற்றும் தொழிலாளர் வர்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கம்யூனிச இயக்கம் வளர்ச்சியடைய வழிவகுத்தது. சீன சமூகப் புரட்சியின் எதிர்கால பாதையை நிர்ணயித்த அடிப்படை வரலாற்றுச் சூழலாக இக்காலகட்டம் அமைந்தது.

மார்க்சிசமும் சீனப் புரட்சியும்

1919 ஆம் ஆண்டில் சீனாவில் வெடித்த வெகுஜனப் புரட்சிகர இயக்கம், சீன நவீன வரலாற்றில் ஒரு தீர்மானமான திருப்புமுனையாக அமைந்தது. முதலாம் உலகப் போரின் முடிவில், வெற்றிபெற்ற ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகள் பிரான்சின் வேர்சாய் நகரில் கூடி அமைதி ஒப்பந்தங்களை வகுத்தபோது, சீனாவின் தேசிய உணர்வுகளை கடுமையாக அவமதித்த தீர்மானம் ஒன்றை எடுத்தன. சீன சாம்ராஜ்யம் ஜெர்மனிக்கு அளித்திருந்த சான்டோங் தீபகற்பத்தின் மீதான அனைத்து சலுகைகளும், போரை வென்ற நேச நாடுகளில் ஒன்றான ஜப்பானுக்குக் கையளிக்கப்பட வேண்டும் என அறிவிக்கப்பட்டது. இது சீனாவை ஒரு சுயாதீன நாடாக அல்லாமல், ஏகாதிபத்திய சக்திகள் விருப்பப்படி பரிமாறிக் கொள்ளும் பொருளாகவே கருதினார்கள் என்பதைக் காட்டியது.

இந்த அநியாய முடிவுக்கு எதிராக 1919 மே 4 ஆம் தேதி பெய்ஜிங்கிலுள்ள தியானமென் சதுக்கத்தில் பத்தாயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் திரண்டனர். ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக்கும் சீன அரசின் பலவீனத்துக்கும் எதிராக அவர்கள் முழங்கிய கோஷங்கள் சீன சமூகத்தின் ஆழமான கோபத்தையும் அவமதிப்பு உணர்வையும் வெளிப்படுத்தின. இந்த ஆர்ப்பாட்டம் ஒரு நகர்ப்புற மாணவர் போராட்டமாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், விரைவில் நாடு முழுவதும் பரவியது. ஜப்பானியப் பொருட்களின் பகிஷ்கரிப்பு, வேலைநிறுத்தங்கள், பொதுமக்கள் எழுச்சி ஆகியவையாக அது விரிவடைந்து, சீன வரலாற்றில் “மே நான்காம் இயக்கம்” (May Fourth Movement) என அழைக்கப்படும் மாபெரும் தேசிய-புரட்சிகர இயக்கமாக உருமாறியது.

இந்த இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களில் மிகவும் சிந்தனையுள்ளவர்களும் விமர்சனக் கண்ணோட்டம் கொண்டவர்களும் 1917 ஆம் ஆண்டு ரஷ்யப் புரட்சியால் ஆழமாக பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். ரஷ்ய அனுபவம், சீனாவைப் போலவே ரஷ்ய முதலாளித்துவ வர்க்கமும் முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சியின் அடிப்படை கடமைகளை — ஜாரிசத்தை ஒழித்தல் மற்றும் விவசாயிகளை அரை-நிலப்பிரபுத்துவ ஒடுக்குமுறையிலிருந்து விடுவித்தல் — நிறைவேற்றத் திறனற்றது என்பதை தெளிவாக நிரூபித்திருந்தது. அந்த வரலாற்றுப் பணிகள் ரஷ்யத் தொழிலாள வர்க்கத்தின் தோள்களில் விழுந்தன. தொழிலாள வர்க்கம் 1917 பெப்ரவரி புரட்சியில் ஜாரிச எதேச்சதிகாரத்தை வீழ்த்தி, பின்னர் லெனின் மற்றும் ட்ரொட்ஸ்கி தலைமையிலான போல்ஷிவிக் கட்சியின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் அக்டோபர் 1917 இல் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியது.

இந்த அனுபவம் சீன புரட்சிகர இளைஞர்களை ஆழமாக சிந்திக்க வைத்தது. ஜப்பானிய எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் முக்கியப் பங்கு வகித்து வந்த வளர்ந்து கொண்டிருந்த சீனத் தொழிலாள வர்க்கத்தை நோக்கி அவர்கள் கவனம் திரும்பியது.

சீனத் தொழிற்சாலை வளர்ச்சியின் தொடக்கம் முதலாம் உலகப் போரின் காலகட்டத்துடன் இணைந்ததாக இருந்தது. போர்கால தேவைகளுக்காக வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்த கொள்முதல் ஆணைகள், மேலும் ஐரோப்பிய நாடுகளின் போட்டி தற்காலிகமாக குறைந்திருந்த சூழ்நிலை ஆகியவை சீன தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமாக அமைந்தன. இதன் விளைவாக சீனாவில் ஒரு இளம் ஆனால் போராட்டத் திறன் கொண்ட பாட்டாளி வர்க்கம் உருவாகத் தொடங்கியது.

இந்த வரலாற்றுச் சூழலில், 1920 ஆம் ஆண்டு சென் துஹ்ஷியூ (Chen Duxiu) தலைமையின் கீழ் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நிறுவப்பட்டது. பின்னாளில் உலக ட்ரொட்ஸ்கிச இயக்கத்தின் சீனப் பிரிவை நிறுவியவராக விளங்கிய சென் துஹ்ஷியூ, மார்க்சிய சிந்தனையை சீன சமூக சூழலுடன் இணைத்து வளர்த்தார். சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மிக விரைவாக வளர்ச்சி பெற்று, சீன பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பிரதான அரசியல் சக்தியாக உருவெடுத்தது.

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளின் மத்தியில் தான், 1921 ஆம் ஆண்டு 17 வயதான டெங் ஜியாவோபிங் பிரான்சுக்கு சென்றடைந்தார். மேற்கத்திய நாடுகளின் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களை கற்றுக் கொண்டு, அவற்றை சீனாவின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கத்தின் அடிப்படையில், பல்லாயிரக்கணக்கான சீன இளைஞர்கள் “வேலை-பயிற்சி” (Work-Study Programme) திட்டத்தின் கீழ் ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பப்பட்டனர். டெங் அவர்களும் பிரெஞ்சு தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்து தொழில்நுட்ப அனுபவம் பெற்ற இளைஞர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.

ஆனால் டெங் ஜியாவோபிங்கை ஆழமாகக் கவர்ந்தது தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம் அல்ல; ஆரம்பகால கம்யூனிச அகிலத்தின் மார்க்சிய சிந்தனைகளே. அவர் விரைவில் பிரான்சில் செயல்பட்டு வந்த சீனக் கம்யூனிச மாணவர் அமைப்பில் இணைந்தார். அங்கு அவருக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கிய முக்கியமான தலைவர்களில் ஒருவர் சூ-என்-லாய் ஆவார். டெங் ஆற்றல்மிக்க ஒருங்கிணைப்பாளராக தன்னை நிரூபித்தார். போலீஸ் கண்காணிப்பையும் கைது முயற்சிகளையும் தாண்டி செயல்படும் திறன் அவரிடம் இருந்தது. 1925 ஆம் ஆண்டு பிரான்சை விட்டு புறப்பட்ட பின்னர், அவர் மாஸ்கோவுக்கு சென்று கம்யூனிச அகிலத்தின் மேற்பார்வையில் செயல்பட்ட சன் யாட்-சென் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்றரை ஆண்டுகள் கல்வி பயின்றார்.

அந்த காலகட்டத்தில் கம்யூனிச அகிலத்தின் உள் வளாகங்களில் சீனப் புரட்சியைப் பற்றிய விவாதங்கள் தீவிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. ஸ்டாலின் தலைமையின் கீழ் கம்யூனிச அகிலம், 1917 ரஷ்யப் புரட்சியின் அடிப்படை பாடங்களை நிராகரித்து, மென்ஷிவிக்குகளின் “இரண்டு கட்டப் புரட்சி” கோட்பாட்டை ஏற்றுக்கொண்டது. அதன் படி, சீனத் தொழிலாள வர்க்கம் முதலில் சீன முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கு ஆதரவளித்து ஒரு “தேசிய முதலாளித்துவ ஜனநாயக” கட்டத்தை

நிறைவேற்றிய பின்பே, சோசலிசப் புரட்சியை இலட்சியமாகக் கொள்ள முடியும் என வாதிடப்பட்டது.

இந்த தவறான மூலோபாயத்தின் விளைவாக, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சியாங் கேய்-ஷேக் தலைமையிலான முதலாளித்துவ கோமின்டாங் கட்சிக்கு கீழ்ப்படைய வைக்கப்பட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கோமின்டாங்கிற்குள் ஒன்றாக்கப்பட்டு, அதன் ஒழுங்கு மற்றும் கட்டுப்பாடுகளை ஏற்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில், சியாங் கேய்-ஷேக் கம்யூனிச அகிலத்தின் செயற்குழுவில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்; இதற்கு எதிராக ட்ரொட்ஸ்கி மட்டுமே வாக்கு பதிவு செய்தார். ஸ்டாலின் “முற்போக்கு தேசிய முதலாளித்துவம்” என அழைத்த வர்க்கத்துடன் உள்ள கூட்டணிக்கு பாதிப்பாக இருக்கும் என்ற காரணத்தால், நில மறுவிநியோகம், தொழிற்சாலைகளை தொழிலாளர்கள் கட்டுப்பாட்டில் கொள்வது போன்ற தீவிர சமூகக் கொள்கைகளை முன்னெடுக்க சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தடுக்கப்பட்டது.

இதற்கு எதிராக ட்ரொட்ஸ்கியும் இடது எதிர்ப்பாளர்கள் அணியினரும், சீனத் தொழிலாள வர்க்கம் சுயாதீனமாக அரசியல் அமைப்பை உருவாக்கி, கோடான கோடி விவசாயிகளை தனது பின்னால் அணிதிரட்டி முதலாளித்துவத்தையும் நிலப்பிரபுத்துவத்தையும் தூக்கி வீசி ஆட்சியைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். சீனா ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட நாடு என்பதால் முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான வர்க்க முரண்பாடுகள் தளர்ந்துள்ளன என்ற வாதத்தை ட்ரொட்ஸ்கி கடுமையாக நிராகரித்தார்.

“ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான புரட்சிகரப் போராட்டம் வர்க்கங்களுக்கு இடையிலான அரசியல் வேறுபாடுகளை பலவீனப்படுத்தாது; மாறாக அவற்றை மேலும் வலுப்படுத்தும்” என்று ட்ரொட்ஸ்கி வலியுறுத்தினார். சீன சமூகத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரதான சக்தி வெளிநாட்டு யுத்தக் கப்பல்களில் அல்ல; மாறாக அந்நிய மூலதனத்துக்கும் சீன சுதேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான ஆழமான பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிணைப்புகளிலேயே உள்ளது என்பதே அவரது அடிப்படை ஆய்வாக இருந்தது.

நிரந்தரப் புரட்சித் தத்துவத்தின் முன்னோக்கு

தாமதமாக முதலாளித்துவ அபிவிருத்தி பெற்ற நாடுகளில், நிலப் பிரச்சனை, தேசிய ஒன்றிணைப்பு மற்றும் ஏகாதிபத்திய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை போன்ற முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சியின் அடிப்படை பணிகளை முதலாளித்துவ வர்க்கம் நிறைவேற்றும் திறன் இழந்துவிட்டது என்பதை ட்ரொட்ஸ்கி தனது *நிரந்தரப் புரட்சித் தத்துவத்தின்* மூலம் உறுதியாக நிறுவினார். இந்நாடுகளில் முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஒருபுறம் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுடனும் நில உடமையாளர்களுடனும் கொண்டுள்ள ஆழமான பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பிணைப்புகளாலும், மறுபுறம் வளர்ந்து வரும்

பாட்டாளி வர்க்கம் குறித்த பயத்தினாலும் சுயாதீனமான புரட்சிகரப் பாத்திரம் வகிக்க இயலாத நிலையில் இருந்தது.

ரஷ்யாவில் இருந்ததுபோலவே சீனாவிலும் மக்கள்தொகையின் பெரும்பான்மையைக் கொண்டிருந்த விவசாயிகள் சமூக அமைப்பின் இயல்பினால் (organically) தனித்துவமான அரசியல் தலைமையை ஏற்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர். சிறு உடைமை அடிப்படையில் வேருன்றியிருந்த இந்த விவசாயி வர்க்கம், பொருளாதார ரீதியாக வசதியான அடுக்குகள் மற்றும் கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட அடுக்குகள் என உள்நோக்கில் பிளவுபட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக, அவர்கள் சுயமாக ஒரு புரட்சிப் பாதையை உருவாக்க முடியாமல், முதலாளித்துவம் அல்லது தொழிலாளர் வர்க்கம் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றின் தலைமையைத் தான் பின்பற்றக்கூடிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

இதனால், முதலாளித்துவ ஜனநாயகப் புரட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பு தவிர்க்க முடியாமல் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் தோளில் விழுந்தது. தொழிலாளி வர்க்கம் விவசாயிகளைத் தன்னுடன் அணிதிரட்டி, பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை நிறுவும் திசையில் முன்னேற வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தது. இப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவுடன், தொழிலாளி வர்க்கம் ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளில் மட்டுமே தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள இயலாமல், முதலாளித்துவ உடைமை அமைப்பையே சவால் செய்யும் நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறது. இதன் விளைவாக, ஜனநாயகப் புரட்சி தவிர்க்க முடியாத வகையில் சோசலிசக் குணாம்சத்தைப் பெறுகிறது.

ட்ரொட்ஸ்கியின் நிரந்தரப் புரட்சி என்ற கருத்தில் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் அதன் சர்வதேச பரிமாணமாகும். ரஷ்யா அல்லது சீனா போன்ற நாடுகளில் நிகழும் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட தேசிய நிகழ்வாக மட்டுமல்லாமல், உலகளாவிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருக்கும். இது ஐரோப்பா மற்றும் அமெரிக்கா போன்ற முன்னேற்றமடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளில் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கத்தின் புரட்சிகரப் போராட்டங்களுக்கு சாதகமான சூழ்நிலைகளை உருவாக்கும். லெனினைப் போலவே, ட்ரொட்ஸ்கியும் ஒரு தனி நாட்டின் எல்லைகளுக்குள் சோசலிசத்தை முழுமையாக கட்டியெழுப்ப முடியாது என்று வலியுறுத்தினார்; குறிப்பாக பின்தங்கிய ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் இது இன்னும் வலுவாக பொருந்தும் என்றார்.

இந்த சர்வதேச சோசலிசப் புரட்சியின் முன்னோக்கை ஸ்டாலின் நிராகரித்தார். சோவியத் ஒன்றியத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்த அதிகாரத்துவத் தட்டின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதற்காக, அவர் “தனியொரு நாட்டில் சோசலிசம்” என்ற மார்க்சியத்திற்கு முரணான தத்துவத்தை முன்வைத்தார். இந்தக் கோட்பாட்டின்படி, முன்னேற்றமடைந்த முதலாளித்துவ நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கம் அதிகாரம் கைப்பற்றுவதை எதிர்பார்க்காமல், சோவியத் ஒன்றியத்தின் உள் வளங்களை மட்டும் பயன்படுத்தி சோசலிசத்தை கட்டியெழுப்ப முடியும் என்று கூறப்பட்டது.

இந்த பின்னோக்கித் திசையில் நகர்ந்த கொள்கையின் விளைவாக, கம்யூனிஸ்ட் அகிலத்தின் (Comintern) பங்கு அடிப்படையான மாற்றத்தைச் சந்தித்தது. இது உலகளாவிய தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்திற்கு பேரழிவுகரமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. இளம் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் சோசலிசப் புரட்சிக்கான சுயாதீனப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்காமல், “முற்போக்கு” முதலாளித்துவக் கட்சிகள் மற்றும் அரசுகளுடன் கூட்டணிகளை அமைப்பதற்கும், அவை சோவியத் ஒன்றியத்துடன் இணக்கமாக செயல்படுவதற்கான அழுத்தத்தை உருவாக்குவதற்குமான கருவிகளாக மாற்றப்பட்டன. இதன் மூலம், உலக சோசலிசப் புரட்சியின் அடிப்படை நோக்கம் முற்றிலும் மங்கிப்போனது.

ஸ்ராலினின் தலைமையின் கீழ் கம்யூனிஸ்ட் அகிலம் (Comintern) கடைப்பிடித்த கொள்கை, சீனாவில் மட்டும் அல்லாமல் உலகின் பல பகுதிகளில் தொழிலாளி வர்க்கப் போராட்டங்களை கடுமையாக பாதித்தது. சீனாவில், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை முதலாளித்துவ கோமின்டாங்கிற்குப் பின்னால் நிற்க வற்புறுத்திய அதே காலகட்டத்தில், பிரிட்டனிலும் இதே போன்ற ஒரு சந்தர்ப்பவாதக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது. அங்கு கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம், தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் (TUC) அதிகாரத்துவத்துடன் கூட்டணி அமைக்கத் தள்ளப்பட்டது. இதன் விளைவாக, 1926 ஆம் ஆண்டின் பிரிட்டிஷ் பொது வேலைநிறுத்தம் தொழிலாளர்களின் போராட்டமாக வெடித்தெழுந்தபோதும், அந்த அதிகாரத்துவத்தின் துரோகம் காரணமாக அது தோல்வியடைந்தது. இவ்வாறு, தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சுயாதீன அரசியல் முன்னணியை கட்டியெழுப்புவதற்குப் பதிலாக, கம்யூனிஸ்ட் அகிலம் மீண்டும் மீண்டும் முதலாளித்துவ மற்றும் சீர்திருத்தவாத சக்திகளின் பின்னால் தன்னை கட்டிப் போட்டது.

யூகோஸ்லேவியாவிலும் இதேபோன்ற போக்கு பின்பற்றப்பட்டது. அங்கு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை, வலதுசாரி தேசியவாத சக்திகளுடன் இணங்கச் செயல்பட வைக்க கிரெம்ளின் முயன்றது. இதன் மூலம், தேசியவாத இயக்கங்களின் வரம்புகளுக்குள் தொழிலாளி வர்க்கத்தை அடைத்துவைக்கும் ஒரு கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. இந்த அணுகுமுறை, கம்யூனிஸ்ட் அகிலம் இனி சர்வதேச புரட்சியின் கருவியாக இல்லாமல், சோவியத் அதிகாரத்துவத்தின் வெளிநாட்டு கொள்கை நலன்களுக்கு உட்பட்ட அமைப்பாக மாறிவிட்டதைக் காட்டியது.

1925–1927 காலகட்டத்தில், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கோமின்டாங்குடன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட கூட்டணி ஆரம்பத்தில் வெற்றியை ஈட்டித் தரும் போல் தோன்றியது. சியாங் கேஷேக், தென் சீனாவில் தனது அரசியல் மற்றும் இராணுவத் தளங்களை முதலில் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, யுத்தபிரபுக்களால் சிதைந்திருந்த நாட்டை மீண்டும் ஒன்றிணைப்பதற்காக வடக்கு நோக்கிய தனது படையெடுப்பை

(Northern Expedition) திட்டமிட்டு தொடங்கினார். இந்த வளர்ச்சிகள், கோமின்டாங்கின் தலைமையில் தேசிய ஒன்றிணைப்பு சாத்தியமாகும் என்ற மாயையை உருவாக்கின.

ஆனால், ஸ்ராலின் சீனாவில் கடைப்பிடித்த இந்தக் கொள்கை, சீனப் பாட்டாளி வர்க்கத்தை ஒரு மரணப் படுகுழிக்குள் இட்டுச் செல்கிறது என்று ட்ரோட்ஸ்கி தெளிவாக எச்சரித்தார். தொழிலாளி வர்க்கம் தனது சுயாதீன அரசியல் சக்தியை இழந்து, முதலாளித்துவ தேசியவாத தலைமையின் கருவியாக மாற்றப்பட்டால், அது தவிர்க்க முடியாத பேரழிவை உருவாக்கும் என்று அவர் சுட்டிக்காட்டினார். இந்த எச்சரிக்கைகள் கோட்பாட்டுக் கணிப்புகள் அல்ல; அவை சீனாவின் சமூக-அரசியல் நிலைமைகளின் மீது அமைந்த நடைமுறை முடிவுகளாக இருந்தன.

இந்த எச்சரிக்கைகள் 1927 ஏப்ரலில் துயரமான முறையில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. சியாங் கேஷேக்கின் படைகள் ஷாங்காயில் ஆயுதம் தாங்கிய தொழிலாளர்களுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் ஆதரவாளர்களுக்கும் எதிராக பயங்கரமான படுகொலை ஒன்றை நடத்தின. சுமார் 20,000 தொழிலாளர்கள் கொல்லப்பட்ட இந்தச் சம்பவம், வரலாற்றின் மிகக் கொடூரமான தொழிலாளி வர்க்கப் படுகொலைகளில் ஒன்றாக அமைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து ஊகான் உள்ளிட்ட பிற நகரங்களிலும் இதேபோன்ற அடக்குமுறைகள் நிகழ்ந்தன. அதன் உச்சமாக, குவாங்ஷு (கன்டோன்) நகரில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நடத்திய கிளர்ச்சி தோல்வியடைந்தது.

இந்த நிகழ்வுகளின் விளைவாக, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் நகர்ப்புற அடித்தளம் முற்றிலும் தகர்க்கப்பட்டது. சீனப் பாட்டாளி வர்க்கம் அரசியல் ரீதியாகவும் அமைப்புசார் ரீதியாகவும் பல பத்தாண்டுகள் பின்னோக்கி தள்ளப்பட்டது. இது சீனாவின் தொழிலாளி வர்க்கத்திற்கே உரிய ஒரு தோல்வி மட்டுமல்ல; அது சர்வதேசப் புரட்சியின் வளர்ச்சிக்கும் பெரும் அடியாக அமைந்தது.

1927 ஆம் ஆண்டின் இந்த பேரழிவு, உலகப் புரட்சியின் கோணத்தில் சோவியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நம்பிக்கைகளுக்கே ஒரு கடும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து, ஸ்ராலினிச அதிகாரத்துவம் தனது தேசியவாத வேலைத்திட்டத்தை இன்னும் அதிக அகம்பாவத்துடன் முன்னிறுத்தத் தொடங்கியது. இடது எதிர்ப்பாளர்கள் (Left Opposition) திட்டமிட்டு தனிமைப்படுத்தப்பட்டனர். அந்த ஆண்டின் முடிவுக்குள், ட்ரோட்ஸ்கி கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, சீன எல்லையிலிருந்து சில மைல்கள் தொலைவில் உள்ள சோவியத் மத்திய ஆசியாவின் அல்மா-அடா நகருக்கு நாடுகடத்தப்பட்டார்.

ஸ்ராலினின் அதிகாரம் சோவியத் ஒன்றியத்தில் உறுதிப்பட்டது என்பது, அதன் எதிர்விளைவாக சீனாவிலும் சர்வதேச அளவிலும் நிகழ்ந்த அடுத்தடுத்த நிகழ்வுகளில் தெளிவாகப் பிரதிபலித்தது. கம்யூனிஸ்ட் அகிலம் இனி புரட்சிகர மாற்றத்தை ஊக்குவிக்கும் அமைப்பாக இல்லாமல், மெதுவாக அரித்துத் தளர்த்தும் மற்றும்

எதிர்ப்புரட்சிகர பாத்திரத்தை அதிகரித்துக் கொண்ட அமைப்பாக மாறியது. இதுவே 20-ஆம் நூற்றாண்டின் பல முக்கிய தொழிலாளி வர்க்கத் தோல்விகளுக்கான அடிப்படை காரணங்களில் ஒன்றாக அமைந்தது.

தொழிலாள வர்க்கத்திலிருந்து விவசாயிகளுக்கு

1927க்குப் பிந்தைய சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மாற்றம் – ஒரு வரலாற்றுப் பகுப்பாய்வு

1. 1927 தோல்விகளும் கிராமப்புறத்திற்கான பின்வாங்கலும்

1927 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான தோல்விகளைத் தொடர்ந்து, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கிய காரியாளர்கள் நகர்ப்புறங்களிலிருந்து நாட்டுப்புறப் பகுதிகளுக்குத் தப்பிச் செல்ல வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். நகரங்களில் கோமின்டாங்க் ஆட்சியின் கடும் அடக்குமுறையும், குறிப்பாக ஷாங்காய் படுகொலையும், கட்சியின் நகர்ப்புற அடித்தளத்தை முற்றிலும் சிதைத்தது. இதன் விளைவாக, கட்சி தனது செயல்பாட்டின் மையத்தை நகரங்களிலிருந்து கிராமப்புறங்களுக்கு மாற்றியது.

நாட்டுப்புறப் பகுதிகளில் அவர்கள் விவசாயிகளிடமிருந்தும், வர்க்க அடையாளம் இழந்த (declassed) சமூகக் கூறுகளிலிருந்தும் ஆதரவாளர்களைத் திரட்டினர். இவ்வாறு பல்வேறு தனித்தனி கிராமப்புறங்களில் “விடுதலை பெற்ற பகுதிகள்” உருவாக்கப்பட்டு, அங்கு “செம்படைகள்” (Red Armies) அமைக்கப்பட்டன. இந்த செம்படைகள் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆயுதப் போராட்டத்தின் புதிய வடிவமாக உருவெடுத்தன.

2. மாவோ சே துங்கும் ஜியாங்சி செம்படைத் தளம்

இந்த கிராமப்புறச் செம்படைத் தளங்களில் மிகவும் புகழ்பெற்றதும் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததுமானது, மாவோ சே துங்கின் தலைமையின் கீழ் ஜியாங்சி மாகாணத்தில் உருவாக்கப்பட்ட தளமாகும். இது வெறும் இராணுவ முகாமாக மட்டுமின்றி, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் புதிய அரசியல்-சமூக பரிசோதனைக் களமாகவும் திகழ்ந்தது.

இதே காலகட்டத்தில், ஷாங்காய் படுகொலைக்கு சில காலத்திற்குப் பிறகு மாஸ்கோவிலிருந்து சீனாவுக்குத் திரும்பிய டெங் ஜியாவோபிங், கட்சியின் உத்தரவின்படி தொலைதூரத் தென்மேற்குப் பகுதியில் உள்ள கோயிஷூ மாகாணத்திற்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு அவர் பல ஆண்டுகளாக மிகச் சிறிய அளவிலான ஒரு “விடுதலை பெற்ற பகுதியை” பராமரித்து, கெரில்லா முறையிலான அரசியல்-இராணுவ செயல்பாடுகளை மேற்கொண்டார்.

3. இராணுவ நெருக்கடிகளும் செம்படைகளின் ஒன்றிணைவும்

1931 ஆம் ஆண்டில், கோமின்டாங்க் படைகளின் கடுமையான இராணுவ நெருக்குதலின் கீழ், டெங் ஜியாவோபிங் தனது படைகளின் எஞ்சிய பகுதியைச் சுற்றுவழிகளின் மூலம் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் சென்று, ஜியாங்சி மாகாணத்தில்

இருந்த மாவோ சே துங்கின் படைகளுடன் இணைத்தார். இந்த ஒன்றிணைவு, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கிராமப்புற ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு புதிய உயிருட்டலாக அமைந்தது.

ஆனால், 1934 அக்டோபரில், இதே போன்ற இராணுவ அழுத்தங்களின் காரணமாக, மாவோ சே துங்க் தனது படைகளுடன் புகழ்பெற்ற “நீண்ட பயணம்” (Long March) தொடங்க நிர்ப்பந்தமுற்றார். இந்த நீண்ட பயணத்தில், செம்படை சுமார் 6,000 மைல்கள் தூரத்தைப் போராட்டத்துடனும் தியாகத்துடனும் கடந்து, வடமேற்கில் அமைந்துள்ள ஷான்சி (Shensi / Shaanxi) மாகாணத்தை அடைந்தது. அங்கு யானான் என்னும் ஒரு விவசாய நகரத்தில் மாவோ சே துங்க் தனது தலைமையகத்தை அமைத்தார்.

4. தந்திர மாற்றமல்ல – வர்க்க நோக்குநிலையின் மாற்றம்

நகர்ப்புறத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அமைப்புகளிலிருந்தும் கிளர்ச்சிகளிலிருந்தும் விலகி, கிராமப்புறங்களில் அரை-சுதந்திரமான “விடுதலை பெற்ற பகுதிகளை” கட்டமைப்பதென்பது வெறும் தந்திரோபாய (tactical) மாற்றமாக மட்டும் கருத முடியாது. மாறாக, இது சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நிறுவப்பட்டபோது கொண்டிருந்த அதன் அடிப்படை வர்க்க நோக்குநிலையிலிருந்தும் வேலைத்திட்டத்திலிருந்தும் ஏற்பட்ட ஒரு அடிப்படையான விலகலாகும்.

ரஷ்யப் புரட்சியால் ஊக்கமடைந்த அரை-காலனித்துவ நாடுகளின் தொழிலாள வர்க்க எழுச்சியின் ஒரு பகுதியாகவே சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உருவானது. அதன் தொடக்கக் காலத்தில், நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களும் தொழிற்சங்கங்களுமே கட்சியின் முதன்மை சமூக அடித்தளமாக இருந்தன. ஆனால், 1927க்குப் பிந்தைய சூழ்நிலைகளில், கட்சி நகரங்களிலிருந்தும் தொழிலாள வர்க்கத்திடமிருந்தும் விலகி, தனது முழு நோக்குநிலையையும் விவசாயிகளின் மீது திருப்பியது.

5. விவசாயிகளின் ஆதிக்கமும் சமூக வேலைத்திட்டமும்

பல்வேறு பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்ட “செம்படைகளில்” சேர்ந்தவர்களில் பெரும்பான்மையினர் விவசாயிகளாகவே இருந்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாக, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முன்வைத்த சமூக வேலைத்திட்டமும், பெரும்பாலும் விவசாயிகளின் உடனடி நலன்களை மையமாகக் கொண்டதாக அமைந்தது. அதில் கடன்களைக் குறைப்பது, கிராமங்களில் நேர்மையான நிர்வாகத்தை உறுதி செய்வது, நிலப்பிரபுக்கள், கந்து வட்டிக்காரர்கள் மற்றும் யுத்தப் பிரபுக்களின் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பது ஆகியவை முக்கிய அம்சங்களாக இருந்தன.

மேலும், அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போராட்டமும், குறிப்பாக 1931 ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் மஞ்சூரியாவை ஆக்கிரமித்ததன் பின், தேசிய எதிர்ப்புப் போராட்டமும், கட்சியின் முக்கிய கோஷங்களாக மாறின. இவ்வாறு, நடுத்தர விவசாயிகளின் பரந்த நலன்களைப் பாதுகாக்கும் வகையில் கட்சியின் அரசியல்

அமைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டது. இதே நேரத்தில், நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களிடையே ஒழுங்குமுறையான அரசியல் மற்றும் அமைப்புச் செயல்பாடுகளை சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பெரும்பாலும் கைவிட்டது.

6. கட்சியின் வர்க்க அடித்தளத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றம்

1925-26 காலகட்டத்தில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர்களில் சுமார் 5 சதவீதம் மட்டுமே விவசாயிகள் இருந்தனர். ஆனால், 1928 ஆம் ஆண்டின் இறுதிக்குள், இந்த விகிதம் 70 முதல் 80 சதவீதம் வரை உயர்ந்தது. 1930 ஆம் ஆண்டளவில், மொத்தமாக 1,20,000 உறுப்பினர்கள் கொண்ட கட்சியில், தொழிற்சாலை தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை 2,000-ஐ சற்று மட்டுமே கடந்திருந்ததாக சூ என்-லாய் குறிப்பிடுகிறார். இது கட்சியின் வர்க்க அமைப்பில் ஏற்பட்ட அடிப்படை மாற்றத்தை தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

7. ட்ரோட்ச்கியின் எச்சரிக்கையும் வரலாற்றுப் பார்வையும்

இந்த மாற்றம் குறித்து, ட்ரோட்ச்கி சீன இடது எதிர்ப்பாளர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் — “சீனாவில் விவசாய யுத்தமும் பாட்டாளி வர்க்கமும்” என்ற தலைப்பில் — தீவிரமான எச்சரிக்கையை முன்வைத்தார். சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வர்க்க அடித்தளத்தில் ஏற்பட்ட இந்த நகர்வு, மிகவும் ஆழமான மற்றும் நீண்டகால வரலாற்றுப் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தும் என அவர் எச்சரித்தார்.

1932 ஆம் ஆண்டிலேயே, மாவோ சே துங்க் யாங்ஷி மாகாணத்தில் ஒப்பீட்டளவில் சிறிய அளவிலான கெரில்லா நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை வகித்துக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே, ட்ரோட்ச்கி இந்த அரசியல் பாதையின் உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளை முன்கணித்தார். கோமின்டாங்க் மற்றும் முதலாளித்துவ சக்திகளை தோற்கடித்து நகரங்களில் நுழையும் ஒரு விவசாயிகள் இராணுவம், தொழிலாள வர்க்கத்தை அவசியமாக அரவணைத்துக் கொள்ளும் என்ற உத்தரவாதம் எதுவும் இல்லை என அவர் வாதிட்டார்.

8. விவசாயிகள் – தொழிலாளர்கள் முரண்பாடு

சிறிய விவசாய உடமையாளர்களுக்கும் தொழிலாள வர்க்கத்துக்கும் இடையிலான வர்க்கக் கண்ணோட்ட வேறுபாடுகளை கருத்தில் கொண்டால், இரு தரப்புகளுக்கிடையே நேரடியான மற்றும் வன்முறைமிக்க மோதல் ஏற்படும் சாத்தியமும் இருந்ததாக ட்ரோட்ச்கி சுட்டிக்காட்டினார். 1920களின் தொடக்கத்தில் தொழிலாள வர்க்க எழுச்சியில் இருந்து தோன்றிய சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஆட்சியைப் பிடிக்கும் தருணத்தில் கூட, தொழிலாள வர்க்கத்தை உண்மையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் என்பதற்கான எந்த உத்தரவாதத்தையும் அளிக்கவில்லை என்றும் அவர் எச்சரித்தார்.

9. ட்ரொட்ஸ்கியின் இறுதி எச்சரிக்கை

கடந்த சில ஆண்டுகளில், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நகரங்களில், தொழிற்சாலைகளில், இரயில் பாதைகளில் தனது முயற்சிகளை ஒருமுகப்படுத்தியிருந்தால்; தொழிற்சங்கங்கள், கல்வி மன்றங்கள் மற்றும் அரசியல் பயிற்சி வட்டங்களை வளர்த்திருந்தால்; தொழிலாளர்களிடமிருந்து தன்னை முறித்துக் கொள்ளாமல், கிராமங்களில் நடைபெறும் போராட்டங்களை அவர்களுக்குப் புரிய வைத்திருந்தால் — இன்றைய சக்தி சமநிலையில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பங்கு ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு சாதகமாக இருந்திருக்கும் என ட்ரொட்ஸ்கி வலியுறுத்தினார்.

ஆனால், கட்சி உண்மையில் தனது வர்க்கத்திடமிருந்து தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டது. இதன் விளைவாக, இறுதி ஆய்வில் இது விவசாயிகளுக்கும் கூட சேதத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். ஏனெனில், பாட்டாளி வர்க்கம் அமைப்பும் தலைமையும் இன்றி ஓரத்தில் ஒதுங்கி நிற்கும் நிலை தொடருமாயின், விவசாயிகளின் போராட்டம் முழுமையாக வெற்றி பெற்றாலும் கூட, அது இறுதியில் ஒரு அரசியல் “முட்டுச் சந்துக்கே” வந்து நிற்கும் என்றே அவர் முடிவுசெய்தார்.

மக்கள் குடியரசை நிறுவுதல்

1937 ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் சீனாவை முழுமையாக ஆக்கிரமித்த நிகழ்விலிருந்து தொடங்கி, 1949 ஆம் ஆண்டு மாவோ சே துங் அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியதுடன் சிகரமடைந்த வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகள், சீன அரசியலில் ஒரு அடிப்படையான மாற்றத்தைத் துல்லியமாக நிரூபிக்கின்றன. ஜப்பானிய இராணுவத்தின் கடும் நெருக்குதல், நீண்டகால யுத்தச் சுமையால் ஏற்பட்ட பணவீக்கம், மேலும் அரசு நிர்வாகத்தை முற்றிலும் சிதைத்த புரையோடிய ஊழல் ஆகியவற்றின் தாக்கத்தின் கீழ், சியாங் கேய்-ஷேக்கின் கோமின்டாங் ஆட்சி மெதுவாகவும் உறுதியான முறையிலும் நொருங்கிப் போனது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையின் கீழ் செயல்பட்ட, விவசாயிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆயுதப் படைகள், ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான தேசிய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் உண்மையான ஈட்டிமுனையாக (spearhead) மாறின. இதன் மூலம், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் மைய சக்தியாக உயர்ந்தது.

2. மக்கள் விடுதலைப் படையின் அபூர்வ வளர்ச்சி

எட்டு ஆண்டுகள் நீடித்த சீன-ஜப்பான் யுத்தத்தின் காலகட்டத்தில், மக்கள் விடுதலைப் படையின் (People's Liberation Army) வலிமை அபூர்வமான வேகத்தில் வளர்ச்சி கண்டது. 1937 ஆம் ஆண்டில் சுமார் 90,000 வீரர்களைக் கொண்டிருந்த இந்தப் படை, யுத்தம்

முடிவடையும் சமயத்தில் பத்து இலட்சத்தைத் தாண்டிய ஒரு மாபெரும் இராணுவமாக உருவெடுத்தது.

இந்த விருத்தியில், குறிப்பாக டெங் ஜியாவோபிங் தலைமையிலான படைப்பிரிவுகள் மிகத் துரிதமாக வளர்ச்சி அடைந்தன. டெங், மாவோ சே துங் கீழ் பணியாற்றிய மிகச் சக்திவாய்ந்த தளபதிகளில் ஒருவராக மட்டுமல்லாமல், ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக்கும் கோமின்டாங் படைகளுக்கும் எதிரான இரட்டை போராட்டத்தின் உண்மையான இராணுவ நாயகனாகவும் உருவெடுத்தார். அவரது தலைமையின் கீழ், கெரில்லா யுத்தம், மக்கள் ஆதரவு மற்றும் அரசியல் அமைப்பாக்கம் ஆகியவை ஒருங்கிணைந்த ஒரு வலுவான இராணுவக் கட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

3. ஜப்பான் சரணடைதலும் உள்நாட்டுப் போரின் மீள்வரவும்

1945 ஆம் ஆண்டு ஜப்பான் சரணடைந்தபின், சீனாவில் உள்நாட்டுப் போர் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக முன்வந்து நின்றது. மாவோ சே துங் மற்றும் சோவியத் தலைவர் ஸ்ராலின் ஆகிய இருவருமே, இந்த உள்நாட்டுப் போரைக் குறைந்தபட்சம் தற்காலிகமாகவேனும் தவிர்க்க முடியுமா எனக் கோமின்டாங் உடன் ஏதேனும் ஒரு அரசியல் இணக்கத்தை ஏற்படுத்த வழி தேடினர்.

இந்த முயற்சியின் ஒரு பகுதியாக, 1946 ஆம் ஆண்டு கோடைகாலத்தில் அமெரிக்காவின் நடுவர் முயற்சியால் ஒரு யுத்தநிறுத்த உடன்படிக்கை ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், இந்த உடன்படிக்கையை சியாங் கேய்-ஷேக் விரைவிலேயே முறித்துக் கொண்டு, மக்கள் விடுதலைப் படைக்கு எதிராக ஒரு பெரிய இராணுவத் தாக்குதலைத் தொடங்கினார். இந்தத் தாக்குதல் தொடக்கத்திலேயே தோல்வியடைந்தது என்பது விரைவிலேயே தெளிவானது.

4. மக்கள் விடுதலைப் படையின் தீர்மானமான வெற்றிகள்

சியாங் கேய்-ஷேக்கின் தாக்குதலுக்கு எதிரான பதிலடி, சீன உள்நாட்டுப் போரின் திசையை முற்றிலும் மாற்றியது. மக்கள் விடுதலைப் படையின் படைப்பிரிவுகள், லின் பியாவோவின் தலைமையின் கீழ் மஞ்சுரியாவைக் கைப்பற்றின. அதே நேரத்தில், டெங் ஜியாவோபிங் தலைமையிலான படைகள், யாங்ட்சி நதியின் வடக்கே அமைந்த மத்திய சீனாவின் பரந்த பகுதிகளை கைப்பற்றின.

இந்த வெற்றிகள், கோமின்டாங் படைகளின் இராணுவத் திறனை முற்றிலும் உடைத்ததோடு, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு முழுமையான அரசியல் மற்றும் இராணுவ முன்னிலை வழங்கின.

5. ஸ்ராலினின் அறிவுரையும் மாவோவின் முடிவும்

1948 ஆம் ஆண்டில், ஸ்ராலினின் வேண்டுகோள் அன்ஸ்டாஸ் மிக்கோயன் மூலம் மாவோ சே துங் அவர்களுக்கு தெரிவிக்கப்பட்டது. அந்த வேண்டுகோளின் சாராம்சம்,

மக்கள் விடுதலைப் படையின் முன்னேற்றத்தை யாங்ட்சி நதியுடன் நிறுத்திவிட்டு, சியாங் கேய்-ஷேக்குடன் ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு சமரச ஏற்பாட்டை உருவாக்க வேண்டும் என்பதாகும்.

ஆனால், மாவோ இந்த ஆலோசனையை உதாசீனம் செய்தார். அதற்கு பதிலாக, அவர் ஒரு மும்முனை (three-pronged) இராணுவத் தாக்குதலுக்குக் கட்டளையிட்டார். இந்தத் தாக்குதல், சீனாவின் தென் பாதியைக் கைப்பற்றுவதோடு முடிவடைந்தது. இதன் விளைவாக, கோமின்டாங் ஆட்சி முற்றிலும் சிதைந்து, சியாங் கேய்-ஷேக் தாய்வானுக்கு நாடுகடத்தப்பட வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

6. மக்கள் சீனக் குடியரசின் பிரகடனம் மற்றும் அதன் அரசியல் தன்மை

1949 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 1 அன்று, தியானென்மென் சதுக்கத்தில் மாவோ சே துங் மக்கள் சீனக் குடியரசை அதிகாரபூர்வமாகப் பிரகடனப்படுத்தினார். இந்தப் பிரகடனத்தில், அவர் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தை நிறுவுவதாக வெளிப்படையாக அறிவிக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாறாக, ஸ்ராலின் முன்வைத்த முதலாளித்துவத்தை ஒரு கட்டத்திற்குப் பேண வேண்டிய “இரண்டு கட்டப் புரட்சி” தத்துவத்திற்கும், தொழிலாள வர்க்கத்தின் தலைமையில் விவசாயிகள், நகர்ப்புற குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் “தேசிய” முதலாளித்துவ வர்க்கம் ஆகியவற்றை இணைக்கும் “நான்கு வர்க்கங்களின் கூட்டணி” என்ற கோட்பாட்டிற்கும் இணங்கவே மாவோ செயல்பட்டார்.

7. தொழிலாள வர்க்கத்தின் ஓரங்கட்டப்பட்ட நிலை

நிஜமான அரசியல் நிலைமை என்னவென்றால், உள்நாட்டுப் போரின் முழு காலகட்டத்திலும் சீனத் தொழிலாள வர்க்கம் பெரும்பாலும் ஓரத்தில் நிறுத்தப்பட்டு, நிகழ்வுகளைப் பார்வையாளராகவே இருக்கச் செய்யப்பட்டிருந்தது. சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆட்சியிலும் கூட, தொழிலாள வர்க்கம் எவ்வித உண்மையான அரசியல் செல்வாக்கையும் பெற்றிருக்கவில்லை. இதனால், மக்கள் சீனக் குடியரசு உருவான போதிலும், அது ஒரு தொழிலாள வர்க்க அரசாக உடனடியாக மாற்றமடைந்ததாகக் கூற முடியாத நிலை நிலவியது.

8. லோயங் தந்தி – கட்சியின் வர்க்க மனப்பான்மையின் வெளிப்பாடு

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொழிலாள வர்க்கம் மற்றும் நகர்ப்புறச் சமூகங்கள் குறித்து கொண்டிருந்த உண்மையான மனப்பான்மையை, 1948 ஆம் ஆண்டு லோயங் நகரம் கைப்பற்றப்பட்டதன் பின் வெளிப்பட்ட ஒரு முக்கிய ஆவணம் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. லோயங் முனை இராணுவத் தலைமையகத்துக்கு மாவோ சே துங் அனுப்பிய தந்தியில், கோமின்டாங் அதிகாரிகள், நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் முதலாளிகள்

மீது மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய பதில்தாக்குதல்களின் அளவை “மிகவும் விவேகத்துடன்” கட்டுப்படுத்துமாறு கட்சி நிர்வாகிகளுக்கு அவர் அறிவுறுத்தியிருந்தார்.

இந்த அறிவுறுத்தல், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நகர்ப்புற முதலாளித்துவ சக்திகளுடன் நேரடியான வர்க்க மோதலைத் தவிர்க்க விரும்பியதையும், தனது அரசியல் பாதை ஒரு சமூகப் புரட்சியைவிட அரசியல் அதிகார மாற்றத்தையே முன்னிலைப்படுத்தியதையும் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகிறது.

இதனால், 1937 முதல் 1949 வரையிலான காலகட்டம், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் தலைமையைப் பெற்ற காலமாக இருந்தாலும், அதே நேரத்தில் தொழிலாள வர்க்கத்தின் அரசியல் பாத்திரம் முற்றிலும் ஓரங்கட்டப்பட்ட ஒரு வரலாற்றுக் கட்டமாகவும் அமைந்தது. மக்கள் சீனக் குடியரசின் தோற்றம், ஒரு சமூகப் புரட்சியின் நிறைவு மட்டுமல்ல; அதே நேரத்தில், வர்க்க முரண்பாடுகள் தீர்க்கப்படாத நிலையில் புதிய அரசியல் அமைப்பு உருவானதற்கான ஒரு முக்கிய வரலாற்றுச் சான்றாகவும் திகழ்கிறது.

1. நகரங்களில் தொழிலாள வர்க்கப் போராட்டங்களைத் தடுக்க மாவோவின் கட்டளைகள்

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நகரங்களில் நுழைந்தபோது, தொழிலாள வர்க்கத்தின் தன்னிச்சையான போராட்டங்கள் எழுந்து விடக் கூடாது என்பதில் மாவோ சே துங் மிகுந்த கவனத்துடன் செயல்பட்டார். இதை வெளிப்படுத்தும் வகையில், “நகரத்திற்குள் புகுந்ததும், விளையாட்டுத்தனமாக சம்பள உயர்வு அல்லது வேலை நேரக் குறைப்பு போன்ற முழக்கங்களை முன்வைக்காதீர்கள்” என்று அவர் கட்சி நிர்வாகிகளுக்கு தெளிவான கட்டளையிட்டார். “ஜனநாயகச் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் வாழ்க்கைத்தர முன்னேற்றங்களுக்காக நகரத்து மக்களைப் போராடுவதற்காக உடனடியாக அணிதிரட்ட முயற்சிக்க வேண்டாம்” என்றும் அவர் எச்சரித்தார். நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களும் ஏழைகளும் அரசியல் ரீதியாகச் செயலில் ஈடுபடுவதால், புதிய அரசின் கட்டுப்பாட்டிற்கு சவால் எழலாம் என்ற அச்சமே இதற்குக் காரணமாக இருந்தது.

2. நகர்ப்புற ஏழைகளின் உடனடி கோரிக்கைகளுக்கே கூட தடையிடல்

மாவோவின் இந்தக் கொள்கை, நகர்ப்புற ஏழைகளின் அடிப்படை வாழ்வாதாரக் கோரிக்கைகள் தொடர்பிலும் வெளிப்பட்டது. நகர்ப்புற ஏழைகளுக்கு உணவு வழங்குவதற்காக அரசின் தானியக் களஞ்சியங்களைத் திறக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளை கூட முன்வைக்கக் கூடாது என்று அவர் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குக் கட்டளையிட்டார்.

இதற்கான காரணமாக, “இவ்வாறு செய்வது, நிவாரணத்திற்காக அரசாங்கத்தின் மீது சார்ந்திருக்கும் மனோநிலையை மக்கள் மத்தியில் வளர்த்துவிடும்” என்று மாவோ

எச்சரித்தார். இந்தக் கூற்று, மக்கள் தங்களின் சமூக-பொருளாதார உரிமைகளுக்காக போராடுவதற்குப் பதிலாக, அரசின் தயவின்மீது சார்ந்திருக்கும் நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்ற அவரது அரசியல் அணுகுமுறையை வெளிப்படுத்துகிறது.

3. ஸ்ராலினிசமும் விவசாய தீவிரவாதமும் கலந்த திரட்டுவாதப் பாதை

இவ்வாறு, ஸ்ராலினிச அரசியல் பார்வையிலிருந்தும், விவசாய தீவிரவாதத்திலிருந்தும் தேவையான கூறுகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஒன்றிணைத்த ஒரு திரட்டுவாத (eclectic) முன்னோக்கின் அடிப்படையிலேயே சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தது. இந்தப் பாதை, ஒரு தெளிவான பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிப் கோட்பாட்டின் தொடர்ச்சியாக அல்ல; மாறாக, இராணுவ வெற்றியும் நிர்வாகக் கட்டுப்பாடும் மையமாகக் கொண்ட அரசியல் நடைமுறையாகவே இருந்தது.

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தன் தோற்றக் காலத்தில் கொண்டிருந்த தொழிலாள வர்க்க அடித்தளத்திலிருந்து, ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்கு முன்பே நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரே “விவாகரத்து” செய்து கொண்டிருந்தது.

4. தொழிலாளர்களின் கட்சியுமல்ல, விவசாயிகளின் கட்சியுமல்ல

இந்த நிலையில், சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியை ஒரு தொழிலாள வர்க்கக் கட்சி என்று அழைக்க முடியாது. அதே நேரத்தில், அதன் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் விவசாயிகளாக இருந்தனர் என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு, அதனை முழுமையாக விவசாயிகளின் கட்சி என்றும் கூற முடியாது. மாவோ சே துங் நிறுவிய புதிய அரசு, தொழிலாள வர்க்கத்திற்கோ அல்லது விவசாயிகளுக்கோ அதன் மீது ஜனநாயக ரீதியான கட்டுப்பாடு செலுத்தக்கூடிய எந்தவொரு அமைப்பையும் உருவாக்கிக் கொடுக்கவில்லை. தொழிற்சங்கங்கள், விவசாயக் கவுன்சில்கள் அல்லது சுயாட்சி அமைப்புகள் போன்றவை அரசியல் அதிகாரத்தின் மையமாக மாற அனுமதிக்கப்படவில்லை.

5. இராணுவ-அதிகாரத்துவ அரசின் உருவாக்கம்

மாவோ உருவாக்கிய அரசு, உண்மையில், செம்படை, அதன் முன்னணி அதிகாரிகள், மற்றும் அரசியல் கமிசார்கள் ஆகியோரைக் களமாகக் கொண்ட ஒரு அதிகாரத்துவ (bureaucratic) எந்திரமாக செயல்பட்டது. அரசியல் அதிகாரம் மக்களிடமிருந்து மேலே செல்லும் ஜனநாயக அமைப்பாக அல்ல; மாறாக, இராணுவ மற்றும் கட்சி நிர்வாகத்தின் உச்சியில் இருந்து கீழே இறங்கும் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பாகவே இருந்தது. இதனால், மக்கள் புரட்சி என்ற பெயரில் உருவான அரசு, மக்களால் கட்டுப்படுத்தப்படும் அரசாக மாறாமல், ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகார அரசாக உறைந்தது.

6. தொழிலாள வர்க்க சுதந்திரத்திற்கு எதிரான மாவோயிஸ்ட் விரோதம்

தொழிலாள வர்க்கத்தின் எந்தவொரு சுதந்திரமான அரசியல் நடவடிக்கைக்கும் மாவோயிஸ்டுகள் கொண்டிருந்த ஆழமான குரோதம், சீன ட்ரோட்ஸ்கிசுவாதிகள் மீது அவர்கள் மேற்கொண்ட அடக்குமுறைகளில் அதன் மிகக் கொடூரமான வெளிப்பாட்டை அடைந்தது. ஸ்ராலினிஸ்டுகள், கோமின்டாங் மற்றும் ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் ஆகியோரின் கூட்டு அடக்குமுறைகளுக்கு மத்தியிலும், நான்காம் அகிலத்தின் ஆதரவாளர்கள் தொழிலாள வர்க்கத்தின் உள்ளே ஒரு புரட்சிகர மார்க்சிசக் கட்சியை உருவாக்குவதற்கான முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டனர்.

7. ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக் காலத்திலும் தொடர்ந்த ட்ரோட்ஸ்கிசப் பணிகள்

ஜப்பானிய ஆக்கிரமிப்புக் காலம் முழுவதும், சீன ட்ரோட்ஸ்கிசுவாதிகள் நகரங்களை— குறிப்பாக ஷாங்காய் நகரை— மையமாகக் கொண்டு தலைமறைவாக அரசியல் செயல்பாடுகளைத் தொடர்ந்து செய்துவந்தனர். அவர்கள் தொழிலாளர்களிடையே அரசியல் விழிப்புணர்வை வளர்ப்பதற்கும், புரட்சிகர அமைப்புகளை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கவும் முயன்றனர். இவ்வாறான செயல்பாடுகள், மாவோ தலைமையிலான சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரத்திற்கு நேரடியான சவாலாகக் கருதப்பட்டது.

8. 1952 அடக்குமுறை – புரட்சிகர மார்க்சிசுவாதிகளின் அழிப்பு

1952 ஆம் ஆண்டில், மாவோவின் இரகசியப் போலிசார், இந்த மார்க்சிசப் புரட்சிகரவாதிகளை நூற்றுக்கணக்கான எண்ணிக்கையில் சுற்றிவளைத்தனர். அவர்கள் கொடூரமான விசாரணைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்; மற்றவர்கள் நீண்டகால சிறைத் தண்டனைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். 1949 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின் நாட்டைவிட்டு தப்பி வெளியேற முடியாதவர்கள், சிறைகளில் அடைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே இருந்து வந்தனர். 1978 ஆம் ஆண்டில், டெங் ஜியாவோபிங் நீண்டகால சிறைத்தண்டனை அனுபவித்திருந்த சுமார் 1,00,000 அரசியல் கைதிகளை விடுதலை செய்ய உத்தரவிட்ட காலம் வரை, பலர் சிறைவாசம் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இதனால், மாவோ சே துங் தலைமையிலான சீனக் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சி, தொழிலாள வர்க்கத்தின் சுயாதீன அரசியல் செயல்பாடுகளை ஒடுக்கிய ஒரு இராணுவ-அதிகாரத்துவ அரசாக உருவெடுத்தது என்பது தெளிவாகிறது. சமூகப் புரட்சி என்ற பெயரில் உருவான இந்த அரசு, தொழிலாளர்களுக்கும் விவசாயிகளுக்கும் அரசியல் அதிகாரத்தை வழங்குவதற்குப் பதிலாக, அவர்களை அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடக்கி வைத்த ஒரு அமைப்பாகவே செயல்பட்டது.

மாவோயிசத்தின் முரண்பாடுகள்

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொழிலாள வர்க்கத்தையும் விவசாயிகளையும் ஜனநாயக ரீதியாகச் சுயாதீனமாகச் செயல்பட அனுமதிக்காமல், அவர்களை கட்டுப்படுத்தும் ஒரு பலத்த போலிஸ்-அரசு எந்திரத்தை நிறுவிய அதே நேரத்தில், முதலாளித்துவ தன்மையுடனான சில புரட்சிகர நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டது. சீனப் புரட்சியின் முதலாவது மற்றும் மிகப்பெரிய சாதனை, சுமார் 2000 ஆண்டுகளாக சீன சமூகத்தை ஆட்சி செய்து வந்த நிலப்பிரபுத்துவ கனவான் வர்க்கத்தை முற்றாகக் கலைத்துதான். அவர்களின் நிலங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு, விவசாயிகளுக்கு தனிப்பட்ட உடைமையாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இது சீன சமூகத்தின் பாரம்பரிய அதிகார அமைப்பை உடைத்த ஒரு வரலாற்றுத் திருப்பமாக அமைந்தது.

வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு நெருக்குதல்களின் விளைவாக ஆட்சி மேலும் தீவிரமய நடவடிக்கைகளை எடுக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. முதலாளிகள் பெரும்பாலும் தாய்வானுக்கு தப்பிச் சென்றதால், பெரும் தொழிற்றுறை நிறுவனங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. விவசாயம் கூட்டுப் பண்ணை முறைக்கு மாற்றப்பட்டு, கிராமப்புற மக்கள் தொகையின் பெரும்பகுதி பெரிய விவசாயக் கம்யூன்களாக அமைக்கப்பட்டது. கொரியப் போரில் அமெரிக்க இராணுவத் தலையீடு சீனாவை நேரடியாகப் போரில் ஈடுபடுத்தியதோடு, சீன வெளியுறவுக் கொள்கையில் தீவிரமான ஏகாதிபத்திய-எதிர்ப்பு அணுகுமுறையையும் உருவாக்கியது.

தொழில்நுட்பத் தயாரிப்போ அல்லது தேவையான உள்கட்டமைப்போ இன்றி, விவசாயிகளை அணிதிரட்டி சிறிய அளவிலான தொழிற்சாலைகளை அமைத்து சீனாவை விரைவாக தொழிற்றுறைமயமாக்க முயன்றதே “முன்னோக்கிய மாபெரும் பாய்ச்சல்” ஆகும். இந்தத் திட்டத்தின் அழிவுகரமான தோல்வி, மாவோயிசத்தில் உள்ள அடிப்படை முரண்பாடுகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. தொழிற்றுறை மற்றும் விவசாயத் துறைகளில் ஆரம்பகட்ட வெற்றிகள் கிடைத்தபோதிலும், உலகப் பொருளாதாரத்திலிருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலும், பரந்த உழைக்கும் மக்களின் நனவான, சுயாதீன பங்கேற்பு இல்லாமலும், ஒரு முன்னேறிய தொழிற்றுறைமய பொருளாதாரத்தை உருவாக்குவது சாத்தியமற்றதாக மாறியது.

இந்த நிலை மாவோவும் டெங் உட்பட்ட அவரது சகாக்களும் பின்பற்றிய ஸ்ராலினிய தேசியவாத முன்னோக்கினால் மேலும் தீவிரமடைந்தது. அவர்கள் உலக சோசலிசப் புரட்சியை நிராகரித்து, சீன தேசிய நலன்களை முன்னிலைப்படுத்தியதோடு, மக்களின் சுயாதீனமான அரசியல் பாத்திரத்தை அதிகாரத்துவ எந்திரத்திற்குள் அடக்கி வைத்தனர். மாவோவின் தனிப்பட்ட அரசியல் குணாம்சங்கள் இந்த நெருக்கடிகளை மேலும் மோசமாக்கின. சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொழிலாள வர்க்க அடித்தளத்தைக்

கொண்டிருந்த காலத்தில்கூட, மாவோ பெரும்பாலும் அதன் வலதுசாரிப் போக்குகளோடு இணைந்தே செயல்பட்டார்.

கட்சியின் எதேச்சாதிகார கட்டமைப்புக்குள், மாவோ தனது அதிகாரத்தை பாதுகாக்கும் நோக்கில் “இடது-வலது” மோதல்கள், இராணுவம்-பொதுமக்கள் மோதல், தொழிற்சாலை-விவசாய மோதல் போன்றவற்றை திட்டமிட்டு ஊக்குவித்த ஒரு போனபார்டிசத் தலைவராக செயல்பட்டார். மாபெரும் பாய்ச்சல் இயக்கத்தின் தோல்வி டெங் மற்றும் பிற நிர்வாகிகளுக்கு விரைவிலேயே தெளிவானாலும், மாவோவின் அரசியல் மரியாதை பாதிக்கப்படும் என்ற அச்சத்தின் காரணமாக அந்த இயக்கம் நிறுத்தப்படாமல் தொடரப்பட்டது. இதன் விளைவாக, 20ஆம் நூற்றாண்டின் மிகக் கொடூரமான பஞ்சங்களில் ஒன்று உருவாகி சுமார் 30 மில்லியன் மக்கள் உயிரிழந்தனர். இந்தப் பேரழிவு உணவுக் கையிருப்பு இல்லாமையால் அல்ல, மாறாக அதிகாரத்துவ அச்சத்தால் உண்மையான நிலை மேல்மட்டத்துக்கு தெரிவிக்கப்படாததாலேயே ஏற்பட்டது. இந்தத் தோல்விக்குப் பின்னர் தனது இழந்த அதிகாரத்தை மீட்டெடுக்க மாவோ மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாக கலாச்சாரப் புரட்சி தோன்றியது. இதில் லியு ஷா-சி, டெங் ஜியாவோபிங் போன்ற அரசியல் எதிரிகள் “முதலாளித்துவப் பாதையமைப்பவர்கள்” எனக் குற்றம்சாட்டப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டனர். ஆனால் “மாபெரும் பாட்டாளி வர்க்கக் கலாச்சாரப் புரட்சி” என்ற பெயருக்கு முற்றிலும் முரணாக, அந்த இயக்கம் தொழிலாள வர்க்கத்திற்கும் கல்வி, அறிவியல், கலாச்சாரம் மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கும் எதிரானதாக அமைந்தது. செங்காவலர் இயக்கம் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள் மற்றும் அதிகாரத்துவரிமைகளுக்கு எதிரான இளைஞர்களின் உண்மையான கோபத்தை வெளிப்படுத்தினாலும், மாவோ, ஜியாங் குவிங், லின் பியோ உள்ளிட்டோர் அதனை ஆளும் உயரடுக்கிற்குள் கணக்குத் தீர்த்துக்கொள்ளும் அரசியல் சூழ்ச்சிக்காக பயன்படுத்தினர். இறுதியில், மாவோவின் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் வெளிப்படையான கூட்டணிக்கு வழிவகுத்து, கிஸ்ஸிங்கர் மற்றும் நிக்சன் பெய்ஜிங் பயணத்திலும், வியட்நாம் புரட்சிக்கு எதிரான அரசியல் துரோகத்திலும் தனது உச்சத்தை எட்டியது.

மாவோயிசத்தின் சர்வதேசப் பாத்திரம்

உலக சோசலிசப் புரட்சியுடன் சீனாவின் உறவு என்ற அடிப்படைச் சிக்கலில், 1927 புரட்சியின் தோல்விக்குப் பின்னர் மாவோ சேதுங் சர்வதேச பாட்டாளி வர்க்க முன்னோக்கை விலக்கி, சீன தேசியவாதத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சில நேரங்களில் அவர் ஸ்ராலின் விதித்த கட்டுப்பாடுகளை நிராகரித்தது போல் தோன்றினாலும், கொரியப் போரில் தலையீடு உள்ளிட்ட அவரது முக்கிய நடவடிக்கைகள் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசவாதத்தை பிரதிபலிக்காமல், சீன அதிகாரத்துவத்தின் தேசிய நலன்களையே வெளிப்படுத்தின. இதே மனோபாவம் 1954 ஜெனீவா ஒப்பந்தத்தில் வியட்நாம் புரட்சியை துண்டாடியதிலும், 1960 சீன-சோவியத் பிளவிலும் தெளிவாகக் காணப்பட்டது. இருப்பினும், இந்த நடவடிக்கைகள் ஸ்ராலினிசத்தின் எதிர்ப்புரட்சிகர கண்ணோட்டத்திலிருந்து எந்த அடிப்படை முறிவையும் குறிக்கவில்லை.

இந்த அணுகுமுறையின் தீங்கு சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கைகளிலும் வெளிப்பட்டது. இந்தோனேஷியாவில் சுகர்னோவின் முதலாளித்துவ தேசியவாத அரசுடன் கூட்டணி அமைக்கச்

சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஊக்குவித்த கொள்கை, 1965ஆம் ஆண்டில் சுமார் ஒரு மில்லியன் தொழிலாளர்கள் மற்றும் விவசாயிகள் படுகொலை செய்யப்படுவதில் முடிவடைந்தது. அதேபோல், வியட்நாமுக்கான சீன ஆதரவும் புரட்சிகர அனுதாபத்தின் அடிப்படையில் அல்ல, மாறாக சீன-சோவியத் போட்டியின் விளைவாக உருவானதாக இருந்து, பின்னர் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துடன் கூட்டணி அமைப்பதற்காக தியாகம் செய்யப்பட்டது.

மாவோயிசத்தின் இன்னொரு அழிவுகரமான அம்சமாக “மக்களின் யுத்தம்” என்ற கோட்பாடு அமைந்தது. இந்தக் கோட்பாடு தொழிலாள வர்க்கத்தின் சுயாதீனமான புரட்சிகர அணிதிரட்டலை மறுத்து, விவசாய அடிப்படையிலான நீண்டகால கெரில்லா போரையே முன்னிறுத்தியது. சீனா மற்றும் வியட்நாம் போன்ற குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழல்களில் இது சில இராணுவ வெற்றிகளைத் தந்தாலும், இறுதியில் ஏகாதிபத்தியத்துடன் இணக்கம் மற்றும் முதலாளித்துவ சந்தை உறவுகளின் மீட்சி என முடிவுற்றது. பிற நாடுகளில், சே குவோரா முதல் நக்சலைட்டுகள் வரை, இந்தக் கோட்பாடு இரத்தம் தோய்ந்த, பலனற்ற சாகசங்களாக மாறியது. மேலும், 1960களில் குட்டி முதலாளித்துவ புத்திஜீவிகளால் போற்றப்பட்ட மாவோயிச கெரில்லாவாதம், காலப்போக்கில் வலதுசாரி அரசியல் சரணடைவிலேயே முடிவடைந்தது.

தியானென்மென் சதுக்கத்துக்கான பாதை

கலாச்சாரப் புரட்சியின் போது டெங் ஜியாவோபிங் இரண்டு தடவை அவமானப்படுத்தப்பட்டு தலைநகரைவிட்டு தப்பி ஓட வேண்டிய நிலைக்கு வந்தார். தனது உயிரைப் பிழைத்ததற்காக மாஸேதுங்கின் அரவணைப்புக்கு கடமைப்பட்டுள்ளார் என்று அவர் கூறியிருந்தார். மாவோ அவரை சிறைப்படுத்தவோ சிரச்சேதம் செய்யவோ முயன்றதை தடுத்து நிறுத்தியதும், 1973ல் மீண்டும் பெய்ஜிங்கிற்கு அழைத்து பதவியில் அமர்த்தினார். நால்வர் கும்பலின் கோரிக்கையின்படி 1976ல் மீண்டும் பதவியிலிருந்து அகற்றப்பட்ட பின்னரும், டெங் மாகாணங்களிலும் இராணுவத்திலும் ஆதரவைப் பெற்று, மாவோ மரணமடைந்த செப்டம்பர் மாதத்திற்குப் பிறகு நால்வர் கும்பல் கைது செய்யப்பட்டு சிறைப்படுத்தப்படும்போது மறைமுகமாக அரசியல் நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டார். இரண்டு வருட கால சூழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னர், மாவோவுக்குப் பின் அதிகாரத்தில் இருந்த ஹுவா குவாஃபெங்கை இடம்பெயர்த்து டெங் ஸ்ராலினிச அதிகாரத்துவத்தின் முழு கட்டுப்பாட்டையும் கைப்பற்றினார்.

அதிகாரத்தில் வலுவாக நிலைத்ததும், டெங் கூட்டுப் பண்ணைகள் மற்றும் அரசின் பெரும்பாலான சொத்துக்களை தனியார்மயமாக்கி, சீனாவின் கதவுகளை அந்நிய மூலதனத்திற்குத் திறந்தார். பொதுவாக, டெங்கின் கொள்கைகள் மாவோயிசத்தை முறித்ததாகவும், முதலாளித்துவத்தை ஊக்குவித்ததாகவும் வணிக ஊடகங்களில் கூறப்பட்டாலும், உண்மையில் அவர் மாவோவின் கொள்கைகளை வாரிசாகக் கொண்டு அவற்றின் தர்க்கரீதியான முடிவுகளுக்கு உட்படுத்தியவர். அதே சமயத்தில், அவர்

மாவோ ஆட்சியின் அடித்தளமாகக் கொண்ட ஸ்ராலினிச அதிகாரத்துவத்தைத் தொடர்ந்தார்.

டெங்கின் கீழ், சீனா அரசின் சொத்துக்களை தனியார்மயமாக்கி, அந்நிய மூலதனத்துடன் கூட்டு நிறுவனங்களை அமைத்து, முதலாளித்துவத்தின் புதிய வர்க்கத்தை உருவாக்கியது. புதிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்கள் உயர் கம்யூனிஸ்ட் அதிகாரிகளின் மகன்களும் மகள்களும் ஆகும், “பட்டத்து இளவரசிகள்” என்று அறியப்பட்டனர். 1978-1980 ஆண்டுகளில், டெங் சீன புத்திஜீவிகள் மத்தியில் ஆதரவை நாடி, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் தாராளமயத்திற்கான குறிப்பு அளித்தார்.

இந்தக் காலத்தில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாவோவின் அரசியல் பாரம்பரியத்தை மறுமதிப்பீடு செய்ய முயன்றது. தொழிலாள வர்க்கத்தின் சிலர் ஜனநாயகச் சுவர் இயக்கம் மற்றும் போலிஷ் தொழிலாளர்கள் ஒற்றுமை இயக்கம் மூலம் அரசியலுக்கு எதிரான விமர்சனங்களை முன்வைத்தனர். 1989ல் மாணவர்கள், புத்திஜீவிகள் மற்றும் பெய்ஜிங் தொழிலாளர்கள் மே மாதத்தில் பரந்தளவு போராட்டத்தில் ஈடுபட்டதால் சமூக மற்றும் அரசியல் அச்ச இடது நோக்கில் நகர்ந்தது. 1989 ஜூன் 3-4 தேதியில் நடந்த படுகொலைகளில் பெரும்பாலான உயிரிழந்தோர் இளம் தொழிலாளர்கள் மற்றும் சுயாதீன தொழிற்சங்கங்களை நிறுவ முயன்றவர்கள்.

அந்நிய முதலீட்டைக் கவர்வதற்காக சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, முதலாளிகள் தொழிற்சாலைகளில் அதிகாரப்பூர்வ அகில-சீன தொழிற்சங்க கிளைகளை நிறுவ வேண்டும் என்று கடுமையான நிபந்தனையை விதித்தது. இதன் மூலம், தொழிலாள வர்க்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, முதலாளித்துவத்தை விருத்தி செய்யவும், தொழிலாளர்களை ஒடுக்கவும் பயன்படுத்தப்படும் முக்கிய கருவியாக கட்சி உருமாற்றம் கண்டது.

இது தியானென்மென் சதுக்கத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்வுகள் மூலம் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. டெங் ஜியாவோபிங் அரசியல் வாழ்நாளில், 1919 மே 4 இயக்கத்திலிருந்த இளைஞர்களின் இடது முனைவையும், தியானென்மென் சதுக்கத்தில் தோன்றிய தொழிலாளர்களின் சுதந்திர போராட்டத்தையும், அதிரடியாக இராணுவத்தால் முறியடித்து அரசியல் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் நிலைநாட்டும் நடவடிக்கையுடன் இணைத்தார்.

டெங் தலைமையில் சீனா, சமூக முரண்பாடுகள் நிறைந்த, பணவீக்கம், நகர-கிராம இடைவெளி, ஊழல், குற்றச்செயல்கள் மற்றும் சமூக இழிவுகள் அதிகரிக்கும் நிலையை எதிர்கொண்டு வந்துள்ளது. 20ம் நூற்றாண்டின் கடைசி பத்தாண்டின் முடிவிலும், 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்க பத்தாண்டுகளில் சீனாவின் எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகள் இன்னும் வெல்லப்படவில்லை. மாவோயிசம் முதலாளித்துவத்திற்கு மாற்று

புரட்சியாக அல்ல, வரலாற்று முட்டுச் சந்து என்பதைக் காட்டுகிறது. கடந்த ஐந்து பத்தாண்டுகளில் சீன வரலாற்றில் ஏற்பட்ட திருப்பங்கள், தேசிய ரீதியில் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட, பாட்டாளி வர்க்க அடிப்படையற்ற நிலைகளில், புரட்சியின் அடிப்படை பிரச்சனைகளை தீர்க்க முடியாததை காட்டுகின்றன. தீர்க்கமான பிரச்சனை என்பது தேசிய சோசலிசம் குறித்த ஸ்ராலினிச முன்னோக்கின் தோல்வி, இதற்கு மாற்று வேறு வழி இல்லாததுதான்.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்

மாவோ சேதுங்கின் தலைமையில் சீனா முழுமையான மத்திய திட்டமிடலின் அடிப்படையில் இயங்கியது. அனைத்து வளங்களும் அரசின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன, சந்தையின் பங்கு குறைவாகவும், வெளிநாட்டு வர்த்தக அமைப்புகளுடன் இணைப்பு குறைவாகவும் இருந்தது. இதனால், பொருளாதார வளர்ச்சி மெதுவாக நடந்தது, தொழிற்சாலை மற்றும் விவசாய வளர்ச்சி தாமதமான முறையில் மட்டுப்பட்டது.

டெங் ஜியாவோபிங் தலைமையில், சீனா திட்டமிடலிலிருந்து சந்தை தலைமையிலான பொருளாதார முறைக்கு மாறியது. வளங்களை ஒதுக்குவதிலும், உள்நாட்டு சந்தைகளை விரிவுபடுத்துவதிலும் சந்தையின் பங்கு அதிகரிக்கப்பட்டது. ஆரம்பகால சீர்திருத்தங்களில் ஃபேன் கேங் மற்றும் பிற பிரபலங்களால் உருவாக்கப்பட்ட சந்தைப்படுத்தல் கொள்கைகள் பயன்படுத்தப்பட்டு, சந்தையின் செயல்பாடு மற்றும் பரவலின் வழிகாட்டல் ஆராயப்பட்டது.

மாநாட்டின் வெளி உலகத்துடன் இணைப்பு சீனாவின் வேகமான வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கியமான காரணமாக இருந்தது. சீனா உலக வர்த்தக அமைப்பில் (WTO) இணைந்தது, கடுமையான நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டு, உலகமயமாக்கலின் வாயிலாக பொருளாதார நன்மைகள் பெற்றது. இதன் மூலம் சீனாவுக்கும் அதன் வர்த்தக பங்காளிகளுக்கும் வெற்றி-வெற்றி சூழ்நிலை உருவானது.

அதைப்பின்பும், சீனாவின் வளர்ச்சிக்கு சில முக்கியமான தடைகள் உள்ளன. முக்கியமாக, சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (CCP) அதிகாரத்தின் ஏகபோகம், சுயாதீன நீதித்துறை இல்லாமை மற்றும் அடிப்படை மனித உரிமைகளுக்கான சட்டத்தின் முழு ஆட்சி இல்லாத நிலை போன்றவை முக்கிய சிக்கல்கள் ஆகும். சுதந்திரமான சந்தை மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் இல்லாமல், சீனா மீண்டும் மத்திய திட்டமிடல் மற்றும் கட்டுப்பாட்டு முறையை நோக்கிச் செல்லும் அபாயம் உள்ளது.

ஜி ஜின்பிங்கின் ஆட்சியில் இதற்கான முதன்மைச் சிக்னல்கள் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றன. அரசின் சொந்த நிறுவனங்கள் (SOEs) ஆதரிக்கப்படுதல், தொழில்துறை கொள்கைகள் அரசியல் நோக்கங்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்படுதல் போன்ற நடவடிக்கைகள், சந்தை தலைமையிலான வளர்ச்சியைத் தடுக்கும் ஆபத்துக்களை ஏற்படுத்துகின்றன. இது சுதந்திர சந்தை மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட

அரசாங்கம் வழங்கும் சமூக ஒழுங்கு, நல்லிணக்கம் மற்றும் செல்வ உருவாக்கத்திற்கு பிரச்சினைகளை உருவாக்குகிறது.

இதனால், சீனாவின் பயணம் மத்திய திட்டமிடலிலிருந்து சந்தை தலைமையிலான வளர்ச்சிக்கு சென்றாலும், அதன் வளர்ச்சியினை பாதிக்கும் உள்நாட்டு கட்டமைப்பியல் குறைகள் மற்றும் அரசியல் அச்சுதல்கள் மிக முக்கிய சவால்களாகக் காணப்படுகின்றன.

திட்டத்திலிருந்து சந்தைக்கு : ஒரு கண்ணோட்டம்

1978 ஆம் ஆண்டில் சீனா மத்திய திட்டமிடலிலிருந்து சந்தைப்படுத்தல் அடிப்படையிலான வளர்ச்சிக்கு மாற்றம் கண்டது. இந்த மாற்றம் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு வர்த்தகத்துடன் இணைந்து மக்களுக்கு விருப்பத் தேர்வுகளை வழங்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டு, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு உத்தரவாதமான சூழ்நிலையை உருவாக்கியது. சந்தை தலைமையிலான வளர்ச்சி மற்றும் உலக வர்த்தக அமைப்பில் சேர்வது சீனாவின் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முக்கிய உத்வேகம் ஆனது.

மாவோ சேதுங்கின் ஆட்சியின் கீழ், பாதுகாப்புவாதம் மற்றும் மேல்நிலை-கீழ்நிலை திட்டமிடல் ஆகியவை பொருளாதார முடிவுகளை மக்களின் நலனை மேம்படுத்த பயன்படுத்துவதற்கு பதிலாக, பெரும்பாலும் கனரக தொழிற்சாலை வளர்ச்சியைக் குறிக்க வைக்கப்பட்டது. அதன் விளைவாக, 1970 ஆம் ஆண்டு சீனாவின் உண்மையான மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி (GDP) சுமார் \$232 பில்லியன் மட்டுமே (2015 அமெரிக்க டாலர் மதிப்பில்) இருந்தது.

1978 ஆம் ஆண்டில் சந்தைப்படுத்தல் கொள்கை செயல்படுத்தப்பட்ட பிறகு, தனிநபர்களுக்கு புதிய வருமான வாய்ப்புகள் உருவாகி, சந்தை முறைகள் பொருளாதாரத்தை இயக்கச் செய்யும் திறனை பெற்றன. இதன் விளைவாக, 2019 ஆம் ஆண்டில் சீனாவின் உண்மையான GDP கிட்டத்தட்ட \$16 டிரில்லியனாக வளர்ந்தது. இந்த வளர்ச்சி, மத்திய திட்டமிடலிலிருந்து சந்தைப்படுத்தலுக்கு நகர்வின் வெற்றியைக் காட்டும் முக்கிய சான்றாகும்.

அரசுக்கும் சந்தைக்கும் இடையிலான உறவை சரியாகப் பெறுதல்

2015 ஆம் ஆண்டில், பிரதமர் லீ கெக்கியாங் சீனாவின் முழு பொருளாதார திறனை அடைய வேண்டுமானால், அரசாங்கத்துக்கும் சந்தைக்கும் இடையிலான உறவை சீராக அமைக்க வேண்டியிருப்பதாக வாதிட்டார். அவர் உணர்ந்ததாவது, இது சந்தையின் உயிர்ச்சக்தியை அதிகரித்து, பொருளாதார செயல்திறனை மேம்படுத்தும். இருப்பினும் அரசியல் பிரச்சனை என்னவென்றால், சந்தைக்கு அதிக வாய்ப்புகளை அனுமதிப்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தையும் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CCP) இன் சக்தியையும் குறைக்கும் அபாயத்தைக் கொண்டுள்ளது.

சந்தைகள் சுயமரியாதை மற்றும் சம்மதத்தின் அடிப்படையில் செயல்பட வேண்டும், வற்புறுத்தலின் மூலம் அல்ல. மாவோ சேதுங்கின் ஆட்சியில் சந்தைகளுக்கு

மிகக் குறைந்த சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் டெங் ஜியாவோபிங் சட்டப்படி கட்டுப்படுத்தப்பட்ட சந்தைகள் மற்றும் அரசு சாரா நிறுவனங்களுக்கு அதிக பாதுகாப்பான சொத்து உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் சந்தையின் சுதந்திரத்தை விரிவுபடுத்தினார். இதனால் சீனா, மாவோவின் ஆட்சியைவிட மிகவும் பணக்காரரும், சுதந்திரத்துடனும் வளரும் நாட்டாக உருவெடுத்தது. ஆயினும், ஜி ஜின்பிங்கின் ஆட்சியில் சில பழைய கட்டுப்பாட்டு வழிகள் மீண்டும் வலுப்பெற்று வருவதும் கவனிக்கப்படுகிறது.

தனியார் சொத்துக்கள் மற்றும் சுதந்திர சந்தைகள் மீதான மாவோவின் தாக்குதல்

மாவோ சேதுங்கின் ஆட்சியில் தனியார் சொத்துரிமை முழுமையாக தடைசெய்யப்பட்டது. தனியார் தொழில்முனைவோர் மற்றும் நில உரிமையாளர்கள் குற்றவாளிகளாகக் கருதப்பட்டனர், மேலும் சோவியத் பாணியிலான மைய திட்டமிடல் பொருளாதாரத்தை முழுமையாக ஆதிக்கம் செலுத்தியது. வேறு வார்த்தையில், அரசு சந்தையை முழுமையாக ஏகபோகமாக்கியது.

மாவோவின் மிகப்பெரிய முன்னேற்ற முயற்சி 1958-1962 காலத்தில் இடம்பெற்ற இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் மூலம் தொடங்கப்பட்டது. இந்த திட்டம் சீனாவை ஒரு தொழில்துறை சக்தியாக மாற்றும் நோக்கத்துடன் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் உண்மையில், இதனால் விவசாயம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது; மக்களின் கம்யூன்கள் கட்டப்பட்டதால் பரபரப்பான பட்டினி உருவானது. வளங்கள் விவசாயத்திலிருந்து கனரகத் தொழிலுக்கு வலுக்கட்டாயமாக மாற்றப்பட்டன.

1966 ஆம் ஆண்டு, மாவோ “கலாச்சாரப் புரட்சியை” தொடங்கினார். இது 1976 இல் அவரது மரணம் வரை நீடித்தது. இந்த காலத்தில், “முதலாளித்துவ சாலைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள்” என்று கருதப்பட்டவர்களுக்கு எதிராக ரெட் கார்டுகள் தோராயமாக பயன்படுத்தப்பட்டன. அதிகாரத்தில் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஏகபோகத்திற்கு அச்சுறுத்தலாக இருக்கக்கூடிய அனைத்து நபர்களும் கிராமப்புறங்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட அறிவுஜீவிகளுடன் சேர்ந்து சுத்திகரிக்கப்பட்டனர். கட்சி மரபுவழியிலிருந்து எந்தவொரு விலகலும் சிறைவாசம் அல்லது அதைவிட மோசமான நிலைக்கு வழிவகுக்கும் ஒரு சிந்தனைக் குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. குழந்தைகள் பெற்றோரை சிந்தனைக் காவல்துறைக்கு ஒப்படைத்தனர்; மேலும், “தனியார் உரிமையின் சிறிய அடையாளத்திற்கும் எதிராக கடுமையாகப் போராட” மக்களுக்கு கட்டாய அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டன.

டெங் சியாவோபிங்கின் அமைதியான புரட்சி

1976 செப்டம்பரில் மாவோ சேதுங்கின் மரணம், 1978 டிசம்பரில் டெங் சியாவோபிங்கை சீனாவின் உச்சத் தலைவராக எழுச்சி பெற வழி வகுத்தது. பின்னர் டெங் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் சந்தை சார்ந்த பொருளாதார அமைப்புக்கு

மாறுவதற்கான கதவைத் திறக்கத் தொடங்கினர். சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதன்மை கவனம் இனப்பிரிவினை குறைக்கும் போராட்டத்திலிருந்து பொருளாதார வளர்ச்சிக்குத் திரும்பியது.

பொருளாதார தாராளமயமாக்கலுக்கான எதுவும் முன்கூட்டியே வகுக்கப்பட்ட வரைபடம் இல்லை. சிரில் ஜிரென் லின், சோசலிசத்தின் பொருளாதார நிறுவனங்களை மறு உருவாக்கம் செய்தல்: சீனா மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பா என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிடுவது போல, "சீன சீர்திருத்தங்களின் மிகவும் தனித்துவமான அம்சம் என்னவென்றால், அவை விரிவான சீர்திருத்த வரைபடம் இல்லாமல் தொடர்ந்தன... இதன் விளைவாக மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடப்பட்ட பொருளாதாரங்களில் தனித்துவமான திறந்த-முடிவு சீர்திருத்த செயல்முறை உருவானது."

சீர்திருத்தங்களுக்கு டெங் சியாவோபிங் நடைமுறை அணுகுமுறையை எடுத்தார். திறந்த சந்தைகள் சீன மக்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்த உதவுமானால், அந்த முயற்சியை மேற்கொள்வது அர்த்தமுள்ளதாகும் - ஒரு சோசலிச அரசில் கூட. அவர் பிரபலமாக கூறிய "ஒரு பூனை கருப்பு அல்லது வெள்ளை என்பது முக்கியமல்ல, அது எலிகளைப் பிடிக்கும் வரை" என்ற கருத்து இதனை சுருக்கமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

மத்திய திட்டமிடலை ஒரே இரவில் ஒழிக்க முடியாது; கொடி அசைக்கும் புரட்சி நடக்காது. திட்டத்திலிருந்து சந்தைக்கு அமைதியான, படிப்படியான நகர்வே செயல்பாடானது. பரிசோதனைகள் மற்றும் புதுமைகள் கிராமப்புற வளர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோல் அமைத்தன; வீட்டுப் பொறுப்பு முறையின் தோற்றம், டவுன்ஷிப் மற்றும் கிராம நிறுவனங்கள் (TVEs) உருவாக்கம் ஆகியவை 1980 களில் வளர்ந்து வரும் தனியார் துறையின் முக்கிய அங்கங்களாக இருந்தன.

கடலோரப் பகுதிகளில் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் (SEZs) நிறுவப்பட்டதும், அரசு சாரா துறையின் வளர்ச்சியும் சீனாவை உலகளாவிய வர்த்தகத்தில் முக்கிய பங்காளியாக மாற்ற வழிவகுத்தன. மாவோவின் ஆட்சியின் கீழ் அடக்கப்பட்டிருந்த சீன மக்களின் தொழில்முனைவோர் உணர்வு இப்போது உயிர் பெற்று, சந்தை சார்ந்த வளர்ச்சியின் புதிய யுகத்தை ஆரம்பித்தது.

சந்தைப்படுத்தல் மற்றும் தனியார் துறை மேம்பாடு

சந்தைப்படுத்தலுக்கான முக்கிய உந்துதல், மாவோவின் பேரழிவை தரும் கொள்கைகளால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்துதான் வந்தது. குறிப்பாக, கிராமப்புற வீடுகளில் கம்யூன்களில் தள்ளப்பட்டு பெரும் பஞ்சத்தால் கஷ்டப்பட்ட விவசாயிகள் அதற்குப் பங்கு பெற்றனர். சில விவசாயிகள் கூட்டு நிலங்களை குத்தகைக்கு எடுத்து, அதிகாரப்பூர்வ ஒதுக்கீடுகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டவுடன், தனியார் சந்தைகளில் விளைபொருட்களை விற்கும் உரிமையைப் பெற உள்ளூர் அதிகாரிகளுடன்

ஒப்பந்தம் செய்யத் தொடங்கினர். இந்த முறையான ஒப்பந்தம் பிரபலமடைந்ததும், இறுதியில் அது அதிகாரிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

1982 ஆம் ஆண்டில், டெங் சியாவோபிங் புதிய நிறுவப்பட்ட ஒப்பந்தத்தை அங்கீகரித்து அதை " வீட்டு உற்பத்தி பொறுப்பு அமைப்பு" (Household Responsibility System) என்று பெயரிட்டார். வீட்டு பொறுப்பு முறையின் சாராம்சம், விவசாயிகள் தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் சுயாட்சி பெறவும், வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்தவும் முயன்றபோது தன்னிச்சையாக உருவானது.

விவசாயிகள் பணக்காரர்களாக மாறியதன் பின்னர், அவர்கள் தங்களுடைய TVE-களை (Township and Village Enterprises) உருவாக்கத் தொடங்கினர். சில TVE-கள் கூட்டு முயற்சிகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், மிகவும் துடிப்பானவை உண்மையில் தனியாருக்குச் சொந்தமானவையாக இருந்தன. தனியார் TVE-களின் வியத்தகு வளர்ச்சி மற்றும் சீனாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் அவை வகித்த முக்கிய பங்கையும் யாஷெங் ஹுவாங் தெளிவாக ஆராய்ந்தார்.

1978 ஆம் ஆண்டில் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் தொடக்கத்தில், சட்டப்பூர்வமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்ட தனியார் TVE-கள் எதுவும் இல்லை. ஆனால் 1985 ஆம் ஆண்டுக்குள், அவை 10 மில்லியனாக அதிகரித்தன. மேலும், ஏழை மாகாணங்களில், "அரசாங்கத்தால் நடத்தப்படும் டவுன்ஷிப் மற்றும் கிராம நிறுவனங்கள் அல்ல, தனியார் தொழில்முனைவோர் உற்பத்தியின் பெரும்பகுதிக்கு பங்களித்தனர்" என்று ஹுவாங் குறிப்பிடுகிறார்.

இரட்டை-தட விலை அமைப்பின் கீழ், திட்டமிடப்பட்ட மற்றும் சந்தை விலைகள் ஒரே அருகாமையில் இருந்தன. இருப்பினும், தனிநபர்கள் "தனியார் நிறுவனக் கடலில் குதித்ததால்," அரசு சாரா துறையும் வளர்ந்தது மற்றும் சந்தை விலை நிர்ணயம் பரவியது. அக்டோபர் 1987 இல், CCP தனது 13வது கட்சி மாநாட்டில் தனியார் நிறுவனங்களை அதிகாரப்பூர்வமாக அங்கீகரித்தது. அடுத்த ஆண்டு, தனியார் வணிகங்களுக்கு சட்டப்பூர்வ அந்தஸ்தை வழங்க சீன மக்கள் குடியரசின் அரசியலமைப்பை திருத்தியது.

திட்டத்திலிருந்து வெளியேறுதல்

சீனாவில் சந்தைப்படுத்தலுக்கான பாதை மேலிருந்து கீழான தனியார்மயமாக்கல் (top-down privatization) அல்ல. மாறாக, பாரி நோட்டன் தனது *Growing Out of the Plan: Chinese Economic Reform, 1978–1993* நூலில் சுட்டிக்காட்டியது போல, அரசு சாரா துறையின் வளர்ச்சியை அனுமதிப்பதன் மூலம் சீனா திட்டத்திலிருந்து வெளியேறியது. 1984 ஆம் ஆண்டில், பொருளாதாரத்தின் திட்டமிடப்பட்ட துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்ட வளங்களுடன், திட்டமிடப்பட்ட உற்பத்தி இலக்குகளை நிலையானதாக வைத்திருக்க உயர் அதிகாரிகள் ஒப்புக்கொண்டனர். இதனால் சந்தை சார்ந்த துறையில்

உற்பத்தித்திறன் அதிகரித்தது, தேசிய உற்பத்திக்கு திட்டத்தின் பங்களிப்பு குறைந்தது, மற்றும் இரட்டை-பாதை விலை முறை (dual-track pricing system) நிலையற்றதாக தோன்றியது.

தொழில்துறை துறையை பார்த்தால், 1978 ஆம் ஆண்டில் மொத்த தொழில்துறை உற்பத்தியில் SOE-க்கள் (State-Owned Enterprises) கிட்டத்தட்ட 80 சதவீதம் பங்காற்றின. ஆனால் 2016 ஆம் ஆண்டில், அவற்றின் பங்கு 20 சதவீதமாக குறைந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. *China's 40 Years of Reform and Development: 1978–2018* என்ற நூலில் நிக்கோலஸ் லார்டி, இந்த மாற்றத்துக்கான காரணமாக “தனியார் நிறுவனங்களுக்கு பொருளாதார இடத்தை திறந்து, சிறந்த நிதி செயல்திறன் மற்றும் வங்கிகள் மற்றும் உள்நாட்டு பங்குச் சந்தைகளில் இருந்து நிதியை அணுகும் வாய்ப்புகளை அதிகரித்தது” என்று கூறினார். அதே நேரத்தில், SOE-களும் அடிப்படையில் தொடர்ச்சியாக வளர்ச்சியடைந்தன.

1988 ஆம் ஆண்டில், பணவீக்கம் அதிகரித்து, ஊழல் மீதான பரவலான அதிருப்தி மற்றும் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின் மெதுவான வேகம் காரணமாக, 1989 வசந்த காலத்தில் தியனன்மென் சதுக்கத்தில் வெகுஜன போராட்டங்கள் வெடித்தன. அதிகாரிகள் போராட்டங்களை கடுமையாக முடித்தனர், முன்னணி சீர்திருத்தவாதியும் CCP இன் பொதுச் செயலாளருமான ஜாவோ ஜியாங் வீட்டுக் காவலில் வைத்தனர். சிறைபிடிக்கப்பட்ட போது, ஜாவோ தனது நினைவுக் குறிப்புகளை ரகசியமாக பதிவு செய்தார், அவை அவரது மரணத்திற்குப் பிறகு வெளிநாட்டில் வெளியிடப்பட்டன. சீனாவில் அவர் ஒருபோதும் வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாததை வெளிப்படுத்தினார்: “ஒரு நாடு நவீனமயமாக்க விரும்பினால், அது ஒரு சந்தைப் பொருளாதாரத்தை செயல்படுத்த வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தையும் அதன் அரசியல் அமைப்பாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.” இதன் பொருள், மற்ற அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் ஒரு சுதந்திர பத்திரிகை இருக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

தியனன்மென் சம்பவத்திற்குப் பிறகு, சீர்திருத்த இயக்கம் ஸ்தம்பித்தது, பொருளாதார வளர்ச்சி 1992 வரை மந்தமானது. அப்போது டெங் 1980களின் முற்பகுதியில் நிறுவ உதவிய சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களின் பிரபலமான தெற்கு சுற்றுப்பயணத்தை மேற்கொண்டார். ஷென்சென் வருகையின் போது அவர் கூறியதாவது, “வளங்களை ஒதுக்குவதில் சந்தையின் தீர்க்கமான பங்கை மையமாகக் கொண்டது” மற்றும் திறந்த பொருளாதார அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை குழு ஆதரித்தது.

இருந்தாலும், ஜி ஜின்பிங்கின் கீழ் சீனா மூன்றாவது பிளீனின் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் சந்தைப்படுத்தல் இலக்குகளை ஆழப்படுத்துவதில் தோல்வியடைந்துள்ளது. CCP சோசலிசக் கொள்கைகளை கடைப்பிடிப்பதும், அதிகாரத்தில் தனது ஏகபோகத்தையும் தக்க வைத்துக்கொள்வதும் இதற்குக் காரணமாகும்.

சீன மக்கள் குடியரசின் அரசியலமைப்பின் சில பகுதிகள் சோசலிசம் சீன அரசின் முக்கிய மையமாக இருப்பதை தெளிவுபடுத்துகின்றன. அரசியலமைப்பு தனியார் சொத்துரிமை மற்றும் பிற மனித உரிமைகளை அங்கீகரித்தாலும், உண்மையான சந்தைப் பொருளாதாரத்தை ஆதரிக்கும் அடிப்படை மனித உரிமைகள், அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் கீழ் இருப்பதால் பிரிக்க முடியாதவையாகும். சீனாவில், CCP தனது அதிகாரத்தையும் சக்தியையும் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றால், அனைத்து உரிமைகளும் அரசிடமிருந்து வரவேண்டும் என்று கணிக்கப்பட வேண்டும். அத்தகைய அமைப்பில், அரசுக்கும் சந்தைக்கும் இடையே எப்போதும் பதற்றம் நிலவுகிறது.

சந்தைப்படுத்தல் குறியீடு

1978 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், சந்தைப் பொருளாதாரம் உருவாகுவதற்கு முன்பு பெரும்பாலான விலைகள் இன்னும் அரசால் வழிநடத்தப்பட்டன அல்லது நிர்ணயிக்கப்பட்டன. இருப்பினும், 1999 ஆம் ஆண்டில், சில்லறைப் பொருட்களின் 95%, விவசாயப் பொருட்களின் 83% மற்றும் உற்பத்தியாளர் பொருட்களின் 86% விலை சந்தையால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது, திட்டத்தால் அல்ல என்று நிக்கோலஸ் லார்டி கூறுகிறார். இது சீனாவின் உலகளாவிய பொருளாதாரத்தில் ஒருங்கிணைந்த முன்னேற்றத்தின் சான்றாகும்.

திட்டத்திலிருந்து சந்தைக்கு மாறுவதில் முக்கிய முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டாலும், இன்னும் நிறைய செய்யவேண்டியது உள்ளது. முன்னணி சீர்திருத்தவாதிகளில் ஒருவரான வு ஜிங்லியன் 2005 ஆம் ஆண்டில் சீனாவின் சந்தைப்படுத்தலில் தனது பங்களிப்பை எடுத்துக் காட்டி கூறியது: "சட்டத்தின் ஆட்சியை சந்தைப் பொருளாதாரத்துடன் பொருத்துவதன் மூலம் மட்டுமே முழுமையான வெற்றியை அடைய முடியும்."

சீனாவின் சந்தைப்படுத்தலை அளவிட, தேசிய பொருளாதார ஆராய்ச்சி நிறுவனம் ஐந்து பரந்த வகைகளில் குறியீட்டை உருவாக்கியுள்ளது:

1. அரசு-சந்தை உறவுகள்
2. அரசு சாரா நிறுவனத் துறையின் வளர்ச்சி
3. பொருட்கள் சந்தையின் வளர்ச்சி
4. காரணி சந்தைகளின் வளர்ச்சி
5. இடைநிலை சட்ட கட்டமைப்பு

இந்தக் குறியீட்டின் அடிப்படையில், சீனாவின் 31 மாகாணங்கள் தரவரிசைப்படுத்தப்பட்டன. அதிக சந்தைப்படுத்தல் பெற்ற மாகாணம் 10 மதிப்பெண்ணைப் பெற்றது, குறைந்தது 0 மதிப்பெண்ணை பெற்றது. கடலோரப் பகுதிகள், உதாரணமாக ஷாங்காய், குவாங்டாங் மற்றும் ஜெஜியாங், குறைந்த வளர்ச்சியடைந்த பகுதிகளுடன் ஒப்பிடும்போது அதிக சந்தைப்படுத்தல் பெற்றுள்ளன. சந்தைப்படுத்தலின் போக்கு நேர்மறையாக உள்ளது: சராசரி மதிப்பெண் 1997 இல் 3.78, 2001 இல் 4.48, 2007 இல் 7.06 ஆகவும் இருந்தது. 2008 உலகளாவிய நிதி நெருக்கடியால் முன்னேற்றம் குறைந்தது, குறியீடு 2013 வரை 7.06-ஐத் தாண்டவில்லை. 2019 இல், குறியீடு 8.19-க்கு உயர்ந்தது. இதன் மூலம், சீனா பல முனைகளில் சந்தை சார்ந்த பொருளாதாரத்தை நோக்கி முக்கிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அதே நேரத்தில், குறியீடு ஒரு நேர்மறையான ஒப்பீட்டு அளவீடு மட்டுமே, சிறந்த சுதந்திர சந்தை அமைப்பை அடைந்ததை காட்டாது.

சுருக்கமாக, 1978 இல் சீனாவின் திறப்பு மற்றும் சீர்திருத்த இயக்கம் தொடங்கியதிலிருந்து, சந்தை சார்ந்த பொருளாதாரத்திற்கு மாறுவதில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. சந்தைப்படுத்தலும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் கைகோர்த்துச் சென்றன. சீனா ஒரு சோசலிச சந்தை அமைப்பை உருவாக்கியுள்ளது, தனியார் நிறுவனங்கள், வெளிநாட்டு நிதியுதவி பெறும் நிறுவனங்கள் மற்றும் பங்குதாரர் நிறுவனங்கள் உட்பட பல்வேறு அரசு சாரா உரிமை வடிவங்களை அனுமதித்துள்ளது. உண்மையில், வறுமையின் சங்கிலிகளை உடைத்து வளமானவர்களாக மாறுவதற்கான வாய்ப்பை தனிநபர்களுக்கு வழங்குவதில் தனியார்/அரசு சாரா துறை முக்கிய பங்காற்றியுள்ளது. இந்த அர்த்தத்தில், சீனாவில் ஒரு மென்மையான சோசலிசம் உள்ளது, தனியார் சொத்து மற்றும் தடையற்ற சந்தைகள் சட்டவிரோதமானபோது, மாவோவின் கீழ் இருந்த கடின அரசு சோசலிசம் அல்ல.

உலக வர்த்தக அமைப்பில் சீனாவின் அணுகல்

சீனா தனது உள்நாட்டு வர்த்தகத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டே, வெளி உலகிற்கும் திறந்துவிடத் தொடங்கியது. மத்திய திட்டமிடலின் கீழ், வர்த்தக உரிமைகள் பெரும்பாலும் மாநிலத்துக்கு ஏகபோகம் செய்யப்பட்டிருந்தன, சில SOE-களுக்கு மட்டுமே வெளிநாட்டு வர்த்தக உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக, சீனா சர்வதேச பொருளாதாரத்தில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டது.

எனினும், 1980 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கி, கடலோரப் பகுதிகளில் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் (SEZகள்) நிறுவப்பட்டு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டது. ஆகஸ்ட் 1980 இல், ஷென்சென், ஜுஹாய், சாண்டோ மற்றும் ஜியாமென் ஆகிய இடங்களில் SEZகள் அமைக்கப்பட்டன. 1985 முதல் 1990 வரை, அந்த நான்கு SEZகளின்

தொழில்துறை உற்பத்தி மொத்த மதிப்பு RMB 5.5 பில்லியனில் இருந்து RMB 49.5 பில்லியனாக அதிகரித்தது.

மேலும், 1984 ஆம் ஆண்டு, ஷாங்காய், வென்சோ மற்றும் குவாங்சோ உள்ளிட்ட 14 கடலோர நகரங்களில் கூட SEZகள் நிறுவப்பட்டன என்று வு ஜிங்லியன் தனது புத்தகத்தில் குறிப்பிடுகிறார். இந்த திறந்த பொருளாதாரப் பகுதிகளின் வெற்றி சர்வதேச சந்தைப்படுத்தலை ஊக்குவித்து, கொள்கை வகுப்பாளர்களுக்கு இன்னும் பல மண்டலங்களை உருவாக்க வழிவகுத்தது.

ஆட்டார்க்கி முதல் நிச்சயதார்த்தம் வரை

அரசு சாரா நிறுவனங்கள் (SOEs) வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் முக்கிய உந்து சக்தியாக இருந்தன. வர்த்தக உரிமைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டதன் மூலம், வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள உள்நாட்டு நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 1978 இல் 12 ஆக இருந்தது; ஒரு தசாப்தத்திற்குப் பிறகு, அது 5,000 க்கும் அதிகமாக அதிகரித்தது. 2001 ஆம் ஆண்டில் சீனா உலக வர்த்தக அமைப்பில் (WTO) இணைந்தபோது, வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டுள்ள உள்நாட்டு நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை 35,000 ஐ எட்டியது. WTO-வில் சேர்வதற்கு முன்பு சுங்க வரிகள் மற்றும் வரியற்ற தடைகள் குறைவாக இருந்ததால், சீனாவின் வர்த்தக-மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி விகிதம் (trade-to-GDP ratio) அதிகரித்தது. 2000 ஆம் ஆண்டில், 16.4 சதவீதத்தை ஒப்பிடும்போது, வர்த்தக-மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி விகிதம் 9.8 சதவீதமாகக் குறைந்தது. இதனால், சந்தைப்படுத்தல் புதிய நிலைகளை எட்டியது, மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் வெளிநாட்டு வர்த்தகப் பங்கு தீவிரமாக உயர்ந்தது, இன்று சீனா உலகின் மிகப்பெரிய வர்த்தக நாடாக விளங்குகிறது.

உலக வர்த்தக அமைப்பில் இணைவதற்கு முன்பு, சீனா தனது வெளிநாட்டு வர்த்தகத் துறையை ஒருதலைப்பட்சமாக தாராளமயமாக்கியது. நிறுவனங்கள் வெளிநாட்டு போட்டி மற்றும் சர்வதேச விலை முறைக்கு உட்பட்டதால், உள்நாட்டு விலைகள் சந்தை சார்ந்ததாக மாறின. வளங்கள் திறமையாக ஒதுக்கப்பட்டன, திறந்த சந்தைகள் சீன மக்களுக்கு அதிக நுகர்வு வாய்ப்புகளை வழங்கியது மற்றும் அறிவு பரிமாற்றத்தையும் ஊக்குவித்தது. இந்த நன்மைகள், மாவோவின் காலத்தில் இருந்த மைய திட்டமிடல் மற்றும் தன்னாட்சி குறித்த கொள்கைகளுடன் ஒப்பிடும்போது, மிகவும் வெவ்வேறானவை. மத்திய திட்டமிடலின் கீழ், ஒப்பீட்டு நன்மை (comparative advantage) புறக்கணிக்கப்பட்டு, மிக அதிக செலவில் கனரகத் தொழிலை வளர்ப்பது திட்டமிடுபவர்களின் விருப்பமாக இருந்தது (Prisoner of the State, ஜாவோ ஜியாங்க்).

சீனாவின் வெளி உலகிற்கு திறந்த செயல்திறன் தான் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது; பாதுகாப்புவாதம் மற்றும் தொழில்துறை கொள்கைகள் அல்ல. 2003 ஆம்

ஆண்டில், சீனா அரசுக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் மேற்பார்வை மற்றும் நிர்வாக ஆணையத்தை (SASAC) நிறுவி, சுமார் 200 பெரிய நிறுவனங்களை "தேசிய சாம்பியன்களாக" மாற்றும் பணியை மேற்கொண்டது. 2006 ஆம் ஆண்டில், SASAC உற்பத்தித் துறையில் முக்கியமான "மூலோபாய மற்றும் தூண் தொழில்களை" அடையாளம் கண்டு, தொழில்துறை கொள்கை அவர்களின் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கும் என்று நம்பியது. இருப்பினும், உற்பத்தி மற்றும் முதலீட்டில் SOE-க்களின் பங்கு குறைந்தது, அதே சமயம் தனியார் நிறுவனங்களின் பங்கு தொடர்ந்து அதிகரித்தது. இதனால், லார்டி கூறும் போல், "அரசு நேரடிப் பங்கால் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்க முயன்றாலும், அது நிச்சயமாக ஒரு தோல்வியாகவே கருதப்பட வேண்டும்." சீனா உலக வர்த்தக அமைப்பில் இணைவதை பிரதமர் ஜு ரோங்ஜி ஆதரித்தார். அவரது தலைமை பேச்சுவார்த்தையாளரான லாங் யோங்டு, 2000 இல் *People's Daily*-ல் சீனாவின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு வர்த்தக தாராளமயமாக்கல் ஒரு முக்கிய சக்தியாக இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். 1990களில், உள்நாட்டு விலைகள் தாராளமயமாக்கப்பட்டதன் மூலம், வர்த்தகம் செய்யக்கூடிய பொருட்களின் விலைகள் உலகளாவிய விலைகளை பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின. 1992 ஆம் ஆண்டில், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களில் 95 சதவீதத்திற்கும் மேல் உள்ள உள்நாட்டு சந்தை விலைகள் சர்வதேச விலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தன.

உலகப் பொருளாதாரத்தில் சீனாவை ஒருங்கிணைப்பதில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருந்தாலும், இன்னும் நிறைய செய்ய வேண்டியுள்ளது. சுதந்திரமான நீதித்துறை இல்லாமை, SOE-களின் மேம்பட்ட நம்பிக்கையால் தனியார் துறைக்கு 20 சதவீதம் குறைவான உற்பத்தித்திறன் வழங்கல், நிதி அடக்குமுறை மற்றும் தவறான நடைமுறைகள் (வணிக நெட்வொர்க்குகளின் சைபர் ஹேக்கிங், பேச்சு சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்துதல்) எதிர்கால முன்னேற்றத்துக்கு அச்சுறுத்தல் ஆகின்றன.

சீனாவிற்கு யோசனைகளில் சுதந்திர சந்தை தேவை.

40 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக சீனா வெளி உலகத்திற்குத் திறந்திருந்தாலும், பத்திரிகை சுதந்திரம் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது. 2023 உலக பத்திரிகை சுதந்திரக் குறியீட்டில், சீனா 180 நாடுகளில் 179வது இடத்தில் உள்ளது; இதற்கு மேல் நிலை பெற்ற நாடு வட கொரியா மட்டுமே. பேச்சு சுதந்திரம் மக்கள் நிறுவனங்களை மேம்படுத்தி, பின்னர் முன்னேற்றங்களுக்கு வழிவகுக்கும் முக்கிய அம்சமாகும். ஈஸ்வர் பிரசாத் கூறுவதுபோல், பொது நிறுவனங்களின் வெளிப்படைத்தன்மை, சுதந்திரமான கருத்துக்கான உரிமை மற்றும் தடையற்ற ஊடகம் நம்பிக்கையை வளர்க்க அவசியம். இது அமைப்பில் உள்ள பலவீனங்கள் மற்றும் தவறுகளை வெளிப்படையாகக் காட்டுவதன் மூலம் நடைமுறையில் செயல்படுகிறது.

சீனாவின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கான முக்கிய பாடம் தெளிவாக உள்ளது. ரொனால்ட் கோஸ் மற்றும் நிங் வாங் கூறுவது போல், "பொருட்களுக்கான சந்தையும் கருத்துகளுக்கான சந்தையும் முழு வீச்சில் ஒன்றாக இருக்கும்போது, ஒவ்வொன்றும் ஒன்றையொன்று ஆதரித்து, பெருக்கி, மனித படைப்பாற்றல் மற்றும் மகிழ்ச்சியை மேம்படுத்தும் சிறந்த வாய்ப்பாக அமைகிறது."

மாவோ சேதுங்கின் கீழ் தொழில்துறை கொள்கை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட திட்டமிடல் தோல்வியடைந்தன; அவை நிலையான பொருளாதார வளர்ச்சியையோ அல்லது பரவலான செழிப்பையோ உருவாக்கவில்லை. 1978 ஆம் ஆண்டில், டெங் சியாவோபிங் அரசு தலைமையிலான வளர்ச்சியின் தோல்வியை உணர்ந்து, திட்டத்திலிருந்து சந்தை பொருளாதாரத்திற்கு மாறுவதில் படிப்படியாகப் பாதையை அமைத்தார். லார்டி இதை "அவசியமான நடைமுறை சீர்திருத்தம்" என்று விளக்கியுள்ளார்.

சீர்திருத்த இயக்கம் வீட்டு உற்பத்தி பொறுப்பு முறையுடன் தொடங்கியது. விவசாயிகள் கூட்டாகச் சொந்தமான நிலத்தின் உரிமையை பெற்றுக் கொண்டு, அதிகப்படியான விளைபொருட்களை தனியார் சந்தைகளில் விற்பனை செய்யத் தொடங்கினர். இதன் விளைவாக சிறு தொழில்கள் வளர்ந்து, **Township and Village Enterprises (TVEs)** தன்னிச்சையாக உருவெடுத்தன. TVEs தனியாரின் முயற்சியை ஊக்குவித்து, பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை சக்தியாக மாறின.

சீனா வெளி உலகத்திற்குத் திறந்து, கடலோர பகுதிகளில் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் (SEZs) அமைத்ததால், வெளிநாட்டு வர்த்தகத் துறை விரிவடைந்தது. அரசு சாரா நிறுவனங்கள் மற்றும் தனியார் நிறுவனங்கள் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய சக்தியாக மாறின. வீட்டுப் பொறுப்பு அமைப்பு அல்லது TVE-களுக்கு எந்த முன்கூட்டிய வரைபாடும் இல்லாத போதிலும், SEZகளை உருவாக்கும் அரசாங்க நடவடிக்கை மிகவும் முக்கியமானது.

சீனா தனது சந்தைகளைத் திறந்து, அரசு சாரா துறையை அங்கீகரித்து, தனிநபர்களுக்கு வறுமையிலிருந்து விடுபட வாய்ப்பை வழங்கியதன் மூலம் ஒரு பொருளாதார சக்தியாக மாறியது. SASAC இன் கீழ் தொழில்துறை கொள்கை முயற்சிகள் தோல்வியடைந்தன. இதன் மூலம், **அழிவுகரமான அரசு கட்டுப்பாடு மற்றும் அடக்குமுறைக்கு திரும்புவதைவிட, சந்தைப்படுத்தல் மற்றும் தாராளமயமாக்கல் பாதையில் தொடர்ந்து செல்வதே சீனாவின் பாடமாகும்.**

சீனா தனது சொந்த வரலாறிலும், மேற்கத்திய நாடுகளின் அனுபவங்களிலும் இருந்து, பொருளாதார மற்றும் சமூக நல்லிணக்கத்தை மேலிருந்து கட்டுப்படுத்த முடியாது என்பதை கற்றுக்கொண்டுள்ளது. பொருளாதார மற்றும் தனிப்பட்ட சுதந்திரம்

இரண்டையும் பாதுகாக்கும் நிறுவன சீர்திருத்தங்கள் மூலம், கருத்துக்களுக்கும் பொருட்கள் மற்றும் சேவைகளில் வர்த்தகத்திற்கும் ஒரு சுதந்திர சந்தையை அனுமதிப்பதே மிகப்பெரிய சவாலாகும்.

சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள்

ஒட்டுமொத்த சீர்திருத்தங்களை உருவாக்குதல் மற்றும் செயல்படுத்துதல் மற்றும் வெளி உலகிற்கு திறப்பது ஆகியவற்றில் அடிப்படை மாநிலக் கொள்கை கவனம் செலுத்தியது. 1980 களில், சீன அரசாங்கம் சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களையும் திறந்த கடலோர நகரங்களையும் பகுதிகளையும் நிறுவியது, அத்துடன் திறந்த உள்நாட்டு மற்றும் கடலோர பொருளாதார மற்றும் தொழில்நுட்ப மேம்பாட்டு மண்டலங்களையும் வடிவமைத்தது.

1980 முதல், சீனா சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களை (SEZs) நிறுவியுள்ளது: சீன அரசாங்கம் அதிக சுதந்திர சந்தை சார்ந்த பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் நெகிழ்வான அரசாங்க நடவடிக்கைகளையும் நிறுவும் பகுதிகள். இது SEZகள் சீனாவின் மற்ற பிரதான நிலப்பகுதிகளில் உள்ள பொருளாதாரக் கொள்கைகளை விட வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு நிறுவனங்களுக்கு மிகவும் கவர்ச்சிகரமான ஒரு பொருளாதார அமைப்பின் கீழ் செயல்பட அனுமதிக்கிறது. குறிப்பாக, பெய்ஜிங்கில் உள்ள மத்திய அரசாங்கம் SEZகளில் வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு வர்த்தகத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை, மேலும் வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்களை ஈர்க்க சிறப்பு சலுகைகள் வழங்கப்படுகின்றன. SEZகள் முதலில் குவாங்டாங் மாகாணத்தில் ஷென்சென், ஜோஹாய் மற்றும் சாண்டோவிலும், புஜியன் மாகாணத்தில் உள்ள ஜியாமெனிலும் உருவாக்கப்பட்டன. 1984 ஆம் ஆண்டில், சீனா 14 கடலோர நகரங்களை வெளிநாட்டு முதலீட்டிற்குத் திறந்தது. 1988 முதல், சீனாவின் வெளி உலகத்திற்கான திறப்பு யாங்சே நதி மற்றும் உள்நாட்டில் அதன் எல்லைப் பகுதிகளுக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டுள்ளது. ஹைனான் தீவை சீனாவின் மிகப்பெரிய சிறப்பு பொருளாதார மண்டலமாக மாற்றவும் (1988 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்டது) மற்ற நான்கு SEZகளை விரிவுபடுத்தவும் அரசு முடிவு செய்தது. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, மாநில கவுன்சில் ஏழு புவியியல் பகுதிகளில் திறந்த கடலோரப் பகுதிகளையும் திறந்த பொருளாதார மண்டலங்களையும் விரிவுபடுத்தியது.

சீனாவில் தற்போதுள்ள ஐந்து சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்கள் மற்றும் முன்னுரிமை பொருளாதார அமைப்பின் கீழ் இயங்கும் பிற பகுதிகளின் வளர்ச்சி இன்றும் தொடர்கிறது. பதப்படுத்தப்பட்ட பொருட்களை ஏற்றுமதி செய்வதை முதன்மையாக நோக்கமாகக் கொண்ட ஐந்து சிறப்பு பொருளாதார மண்டலங்களும், அறிவியல், புதுமை மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை வர்த்தகத்துடன் ஒருங்கிணைக்கும் வெளிநாட்டு வர்த்தகம் சார்ந்த பகுதிகளாகும். குறைந்த வரி விகிதங்கள், குறைக்கப்பட்ட விதிமுறைகள் மற்றும்

சிறப்பு நிர்வாக அமைப்புகள் போன்ற முன்னுரிமை கொள்கைகளால் வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் பயனடைகின்றன.

முதலாளித்துவப் பொருளாதாரம் Vs. சோசலிச அமைப்பு

சோசலிச அரசியல் அமைப்பின் கீழ் சீனாவின் விரைவான பொருளாதார வளர்ச்சி சிக்கலான சமூக முன்னேற்றங்களுக்கு வழிவகுத்தது. 1982 மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு மக்கள்தொகையின் அசாதாரண வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது, இது ஏற்கனவே ஒரு பில்லியனைத் தாண்டியது. நிர்வாக தண்டனை அச்சுறுத்தலின் கீழ் ("ஒரு குழந்தை கொள்கை", சீனாவிற்கு வெளியே மிகவும் சர்ச்சைக்குரியது மற்றும் ஒருவரின் சொந்த குடும்பத்தின் அளவை தீர்மானிக்கும் மனித உரிமையை மீறுவதற்கு சவால் விடுத்தது) ஹுவா குவோஃபெங்கால் தொடங்கப்பட்ட திட்டங்களை டெங் தொடர்ந்தார். அதே நேரத்தில், அதிகரித்து வரும் பொருளாதார சுதந்திரம் அதிக கருத்து சுதந்திரத்தை அதிகரித்தது மற்றும் டெங் சியாவோபிங்கின் புதுப்பித்தல் திட்டங்களில் காணாமல் போன ஒரு அங்கமாக ஜனநாயகத்தைக் குறிப்பிடும் வகையில் "ஜந்தாவது நவீனமயமாக்கல்" என்ற வார்த்தையை உருவாக்கிய பிரபல அதிருப்தியாளர் வெய் ஜிங்ஷெங் உட்பட விமர்சகர்கள் எழுத் தொடங்கினர்.

1980களின் பிற்பகுதியில், சர்வாதிகார ஆட்சியின் மீதான அதிருப்தியும், வளர்ந்து வரும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் டெங்கின் தலைமைக்கு மிகப்பெரிய நெருக்கடியை ஏற்படுத்தின: 1989 இல் பெய்ஜிங்கில் மாணவர்கள் தலைமையிலான ஆர்ப்பாட்டங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட பிரபலமான தேசிய இயக்கமான தியனன்மென் சதுக்கப் போராட்டங்கள். இந்த ஆர்ப்பாட்டங்கள், மக்கள் நனவிலும் அரசியல் உயரடுக்கினரிடையேயும் நாட்டின் எதிர்காலம் குறித்த கவலைகளை பிரதிபலித்தன. பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் சில குழுக்களுக்கு பயனளித்தன, ஆனால் மற்றவற்றை கடுமையாக அதிருப்திப்படுத்தின, மேலும் ஒரு கட்சி அரசியல் அமைப்பு சட்டபூர்வமான சவாலை எதிர்கொண்டது. அந்த நேரத்தில் பொதுவான குறைகளில் பணவீக்கம், புதிய பொருளாதாரத்திற்கு பட்டதாரிகளின் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட தயார்நிலை மற்றும் அரசியல் பங்கேற்பில் கட்டுப்பாடுகள் ஆகியவை அடங்கும். மாணவர்கள் ஜனநாயகம், அதிக பொறுப்புக்கூறல், பத்திரிகை சுதந்திரம் மற்றும் பேச்சு சுதந்திரம் ஆகியவற்றைக் கோரினர், இருப்பினும் அவர்கள் தளர்வாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தனர் மற்றும் அவர்களின் இலக்குகள் வேறுபட்டிருந்தன. போராட்டங்களின் உச்சத்தில், சதுக்கத்தில் சுமார் ஒரு மில்லியன் மக்கள் கூடியிருந்தனர்.

போராட்டங்கள் வளர்ந்தவுடன், அதிகாரிகள் சமரச மற்றும் கடுமையான தந்திரோபாயங்களுக்கு இடையில் முன்னும் பின்னுமாக மாறி, கட்சித் தலைமைக்குள் ஆழமான பிளவுகளை அம்பலப்படுத்தினர். மே மாதத்திற்குள், மாணவர்கள் தலைமையிலான உண்ணாவிரதப் போராட்டம் நாடு முழுவதும்

ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களுக்கு ஆதரவைத் திரட்டியது, மேலும் போராட்டங்கள் சுமார் 400 நகரங்களுக்கு பரவின. இறுதியில், டெங் சியாவோபிங் மற்றும் பிற கட்சித் தலைவர்கள் போராட்டங்களை ஒரு அரசியல் அச்சுறுத்தல் என்று நம்பி பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தத் தீர்மானித்தனர். கட்சி அதிகாரிகள் மே 20 அன்று இராணுவச் சட்டத்தை அறிவித்து பெய்ஜிங்கிற்கு 300,000 துருப்புக்களை அணிதிரட்டினர். தியனன்மென் சதுக்கப் படுகொலை என்று பரவலாக அறியப்பட்ட இதில், தாக்குதல் துப்பாக்கிகள் மற்றும் டாங்கிகள் கொண்ட துருப்புக்கள் தியனன்மென் சதுக்கத்தை நோக்கி இராணுவத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடுக்க முயன்ற குறைந்தது பல நூறு ஆர்ப்பாட்டக்காரர்களைக் கொன்றன. பொதுமக்கள் இறப்பு எண்ணிக்கை நூற்றுக்கணக்கான மற்றும் ஆயிரக்கணக்கானதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சீன அரசாங்கம் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தியதற்காக சர்வதேச அளவில் பரவலாகக் கண்டிக்கப்பட்டது. மேற்கத்திய நாடுகள் பொருளாதாரத் தடைகள் மற்றும் ஆயுதத் தடைகளை விதித்தன. அடக்குமுறைக்குப் பின்னர், அரசாங்கம் போராட்டக்காரர்கள் மற்றும் அவர்களது ஆதரவாளர்களை பரவலாக கைது செய்தது, சீனா முழுவதும் பிற போராட்டங்களை அடக்கியது, வெளிநாட்டு பத்திரிகையாளர்களை வெளியேற்றியது, உள்நாட்டு பத்திரிகைகளில் நிகழ்வுகள் குறித்த செய்திகளை கண்டிப்பாகக் கட்டுப்படுத்தியது. காவல்துறை மற்றும் உள்நாட்டு பாதுகாப்புப் படைகள் பலப்படுத்தப்பட்டன. போராட்டங்களுக்கு அனுதாபம் கொண்ட அதிகாரிகள் பதவி இறக்கம் செய்யப்பட்டனர் அல்லது நீக்கப்பட்டனர். இன்னும் விரிவாக, அடக்குமுறை தற்காலிகமாக தாராளமயமாக்கல் கொள்கைகளை நிறுத்தியது. ஒரு திருப்புமுனை நிகழ்வாகக் கருதப்படும் இந்த போராட்டங்கள், 21 ஆம் நூற்றாண்டு வரை சீனாவில் அரசியல் வெளிப்பாட்டின் மீதான வரம்புகளையும் நிர்ணயித்தன.

1989 ஆம் ஆண்டு மத்திய இராணுவ ஆணையத்தின் தலைவர் பதவியில் இருந்து விலகி, 1992 இல் அரசியல் களத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது, அதிகாரப்பூர்வமாக, டெங் உயர் பதவிகளில் இருந்து ஓய்வு பெற முடிவு செய்தார். இருப்பினும், சீனா இன்னும் டெங் சியாவோபிங்கின் சகாப்தத்தில் இருந்தது . அவர் தொடர்ந்து நாட்டின் "முக்கிய தலைவராக" கருதப்பட்டார், பின்னணி கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டவர் என்று நம்பப்படுகிறது. டெங் அதிகாரப்பூர்வமாக " சீனாவின் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் சீனாவின் சோசலிச நவீனமயமாக்கலின் தலைமை சிற்பி" என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைப் பொறுத்தவரை, வயதான காலத்தில் ஓய்வு பெற மறுக்கும் கம்யூனிஸ்ட் ஊழியர்களுக்கு அவர் ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாக இருந்ததாக நம்பப்பட்டது. வாழ்நாள் முழுவதும் பதவிகளை வகிப்பதற்கான முந்தைய மரபுகளை அவர் மீறினார். அவர் பெரும்பாலும் தோழர் சியாவோபிங் என்று மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டார், எந்தப் பட்டமும் இணைக்கப்படவில்லை.

பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள்

பொருளாதாரம் முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான் ஜப்பானில் மக்களாட்சி வளர சூழ்நிலைகள் ஏற்படுமென்றும் வளரும் இராணுவ முறை தடை செய்யப்படுமென்றும் அதை ஏற்றுக்கொண்ட நேசநாடுகள் எண்ணின. எனவே 1946-ம் ஆண்டு அக்டோபர் திங்களில் ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. அதன்படி ஜப்பானில் சொந்த நிலங்களோடு குடியிருப்பவரும் குடியேறியவரும் 9.8ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டனர். நிலக்குழு (Land Commission) ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டு தேவைக்கு அதிகமான நிலங்கள் (9.8 ஏக்கருக்கு அதிகமானவை) அதனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அக்குழுவின் உறுப்பினர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களாவார்கள். ஆக்குழு அந்நிலங்களை நிலமில்லாத குடியானவர்களுக்கு விற்றது. அவர்கள் நிலத்தின் விலையை முப்பது தவணைகளில் செலுத்தி வந்தனர். டிசம்பர் 1952-ம் ஆண்டில் 10 லட்சம் ஏக்கர் நிலங்கள் கைமாறின என்றும், 90சதவிகித பண்ணை நிலங்கள் உழுவருக்கே சொந்தமாக இருந்தன என்றும் கூறியுள்ளார்.

ஜப்பானில் தொழிலாளர்கள் சங்கம் வைத்துக்கொள்ளவும், கூட்டாக கடன் வாங்கவும் வேலை நிறுத்தம் செய்யவும் உரிமை பெற்றனர். 1948-ம் ஆண்டில் தொழிற்சங்கங்களின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 6,93,700 ஆக இருந்தது. அதில் பாதிப்பேர் வேளாண்மைத் தொழிலில் பொது மக்கள் நலம் பேணும் துறைகளில் வேலைசெய்வோர், வேலை நிறுத்தம் செய்யக்கூடாது. ஜப்பானின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாகவ ிற்றிருந்த ஜெய்பட்சு என்ற பணமுதலைகள், ஆலை அதிபர்கள் தொழில்களில்

அதற்குரிய சட்டம் 1947-ம் ஆண்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1949-ல் ஜப்பான் தன் பழைய பொருளாதாரப் பொலிவை அடைந்துவிடும் என்று எதிர்பார்த்தனர். அதன்படி அவர்களின் நோக்கமும் ஈடேறியது.

ஜியாங் செமின்

ஜியாங் செமின் என்பது சீனாவின் நவீன அரசியல் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய தலைவர்களில் ஒருவராக மதிக்கப்படுகிறார். 1989 ஆம் ஆண்டு தியான்மென் சதுக்கம் சம்பவத்தின் பின்னர் சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தலைமையை ஏற்றுக்கொண்ட ஜியாங், உள்நாட்டில் கடுமையான அரசியல் கட்டுப்பாட்டையும், பொருளாதார துறையில் ஆழமான மறுசீரமைப்புகளையும் ஒரே நேரத்தில் முன்னெடுத்தார். தியான்மென் நிகழ்வு சீனாவின் சர்வதேச கண்ணியத்தையும், நாட்டின் அரசியல் நிலைத்தன்மையையும் பெரிதும் பாதித்ததால், அந்த நெருக்கடியான சூழலில் சீனாவை நிலைப்படுத்தியவர் ஜியாங் செமின். அதனால் அவரது ஆட்சியின் தொடக்கம் சீன வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய திருப்புமுனையாகக் கருதப்படுகிறது.

ஜியாங் செமின் தலைமையின் முக்கிய அம்சம் சீனாவை உலகளாவிய பொருளாதார அமைப்பில் இணைக்கும் பணியாகும். டெங் சியாவோபிங் தொடங்கிய “மீண்டும் திறந்துகொள்ளும்” (Open Door) மற்றும் சந்தை நோக்குப் பொருளாதாரக்

கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதோடு, அதை மேம்படுத்தி உலக வாணிப அமைப்புகளுடன் சீனாவை இணைக்கும் பணியையும் அவர் மேற்கொண்டார். அவரது காலக்கட்டத்தில் வெளிநாட்டு முதலீடு சீனாவுக்குள் பெருமளவில் வந்தது, கடலோர நகரங்கள் தொழில்துறையின் மையங்களாக மாறின, மேலும் “சமூக சந்தை பொருளாதாரம்” என்ற புதுமையான கொள்கை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இதன் விளைவாக சீனாவின் GDP கோடிக்கணக்கான மக்களின் வாழ்க்கை தரம் உயர்ந்தது, நடுத்தர வர்க்கம் உருவாகத் தொடங்கியது, சீனா உலகின் “உற்பத்தி ஆலை” (manufacturing hub) ஆக மாறியது.

அவரது முக்கிய அரசியல் பங்களிப்புகளில் “மூன்று பிரதிநிதித்துவங்கள்” (Three Represents) கொள்கை மிக முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இதில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நவீன உற்பத்தி திறன்களை, முன்னேற்றமான கலாச்சார வளர்ச்சியை, மற்றும் பெரும்பான்மையான மக்களின் அடிப்படை நலன்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார். இந்த கொள்கையின் மூலம் தனியார் தொழிலதிபர்கள் மற்றும் மூலதன வியாபாரிகளும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் சேர அனுமதிக்கப்பட்டனர். இது சீனாவின் அரசியல் அமைப்பில் மிகப் பெரிய மாற்றமாக மதிக்கப்படுகிறது. பாரம்பரிய மார்க்சிஸ்ட் கொள்கைகளை நவீன பொருளாதார நிபந்தனைகளுக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்த முக்கிய சிந்தனையாளராக ஜியாங் செமின் கருதப்படுகிறார்.

அவரது தலைமையின் காலத்தில் சீனாவின் இராணுவமும் நவீனமயமாக்கப்பட்டது. PLA (People’s Liberation Army) தொழில்நுட்ப ரீதியாக மேம்படுத்தப்பட்டு, கட்டமைப்பு சீரமைப்பு செய்யப்பட்டது, பாதுகாப்பு செலவுகள் உயர்த்தப்பட்டன. இதனால் சீனா ஆசிய-பசிபிக் பிராந்தியத்தில் முக்கிய சக்தியாக உருவெடுத்தது. ஹாங்காங் (1997) மற்றும் மக்காவு (1999) சீனாவுடன் “ஒரு நாடு – இரண்டு அமைப்புகள்” (One Country – Two Systems) என்ற அடிப்படையில் இணைக்கப்பட்டன; இது ஜியாங் ஆட்சியின் முக்கிய வரலாற்றுச் சாதனையாகும்.

உள்நாட்டில் பொருளாதார வளர்ச்சி வேகமாக முன்னேறியபோதும், அரசியல் துறையில் கடுமையான கட்டுப்பாடு தொடர்ந்தது. பத்திரிகை சுதந்திரம், அரசியல் எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், இணையத்தள செயல்பாடுகள் மீது கண்டிப்பான கண்காணிப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதற்காக ஜியாங் செமின் மீது மனித உரிமை கண்காணிப்பு அமைப்புகள் விமர்சனங்களை முன்வைத்தன. ஆனால் சீனாவின் அரசியல் நிலைத்தன்மை, சமூக ஒற்றுமை மற்றும் பொருளாதார முன்னேற்றம் ஒன்றோடொன்று இணைந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர் வலியுறுத்தினார்.

சர்வதேச அளவில் சீனா தனது வலிமையை உயர்த்திக் கொண்டது. 2001 இல் சீனா WTO (World Trade Organization) உறுப்பினராக சேர்வதில் ஜியாங் செமின் முக்கிய

பங்கு வகித்தார். இது சீனாவின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தருணமாக இருந்தது. மேலும் ஆசிய நாடுகளுடன் மற்றும் மேற்கு உலகத்துடனான அரசியல் மற்றும் பொருளாதார உறவுகளை அவர் விரிவுபடுத்தினார். இதன்மூலம் சீனா ஒரு உலக சக்தியாக உருவாகும் அடித்தளம் அவரது ஆட்சியில் அமைக்கப்பட்டது.

அவரது ஆட்சியின் இறுதிக் காலத்தில், ஊழல் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள், மாநிலத் தொழிற்சாலைகளின் புனரமைப்பு, தகவல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, நகர்ப்புறம் அதிகரித்தல் போன்ற பல மாற்றங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. ஜியாங் செமின் தலைமையால் சீனா 21ஆம் நூற்றாண்டிற்கு நவீன நாடாக முன்னேறுவதற்கான உறுதியான அடித்தளம் கிடைத்தது. 2002 ஆம் ஆண்டு அவர் தனது அதிகாரத்தை ஹூ ஜின்டாவுக்கு ஒப்படைத்தார். அதற்குப் பிறகு சில ஆண்டுகள் வரை மத்திய இராணுவ ஆணையத்தில் அவர் அதிகாரத்தைத் தொடர்ந்தாலும், அவர் ஒரு வழிகாட்டும் தலைவராக சீன அரசியலில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தினார்.

இவ்வாறு, ஜியாங் செமின் சீனாவின் நவீன வளர்ச்சியின் கட்டுமான நாயக்களில் ஒருவராகும். அரசியல் கட்டுப்பாடு மற்றும் பொருளாதார சுதந்திரம் என்ற இரு முரண்பட்ட துறைகளை சமநிலைப்படுத்த முயன்றவர். சீனாவின் உலக சக்தியாக உயர்வதற்கான பாதையை அமைத்தவர். அவரது ஆட்சி சீனாவை உள்நாட்டு நெருக்கடியில் இருந்து உயர்வின் பாதைக்கு கொண்டு வந்த ஒரு முக்கிய காலக்கட்டமாக மதிக்கப்படுகிறது.

ஹூ ஜின்தாவோ

ஹூ ஜின்தாவோ (Hu Jintao) என்பது சீனாவின் 2000களின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக மாற்றங்களின் மையத்தில் இருந்த முக்கியத் தலைவராகப் பார்க்கப்படுகிறார். 2002 ஆம் ஆண்டு சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் பொதுச் செயலாளராகவும், 2003 இல் சீன மக்கள் குடியரசின் ஜனாதிபதியாகவும் அவர் பொறுப்பேற்றார். அவர் தலைமையேற்ற காலம் சீனாவின் வேகமான பொருளாதார எழுச்சி, சமூக மாற்றங்கள், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி மற்றும் சர்வதேச சக்தியாக உருவெடுத்தல் ஆகியவற்றால் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு புதிய காலத்தை உருவாக்கியது. டெங் சியாவோபிங் வடிவமைத்து, ஜியாங் செமின் விரிவுபடுத்திய சந்தை நோக்குப் பொருளாதார மாற்றங்கள் ஹூ தலைமையில் மேலும் வலுவான மற்றும் கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய வடிவத்தில் தொடர்ந்தன.

ஹூ ஜின்தாவோ அரசியல் துறையில் “கூட்டு தலைமையின் வழிமுறையை” (Collective Leadership) வலியுறுத்தியவர். அவர் மிகவும் அமைதியான, குறைந்த சண்டை மனப்பான்மையுடன் கூடிய தலைவராக அறியப்பட்டார். தனிநபர் கீர்த்தியை நாடாமல், கட்சியின் ஒருங்கிணைந்த முடிவுகளை முன்னிலைப்படுத்தும் அணுகுமுறையைப் பின்பற்றினார். அவரது ஆட்சியின் மைய சிந்தனை “Harmonious Society” (சமநிலைச்

சமூகக் கொள்கை) ஆகும். மிக வேகமான பொருளாதார வளர்ச்சியால் சீனாவின் நகரமும் கிராமமும் பெரும் சமத்துவமின்மையை எதிர்கொண்டன; பணக்கார-ஏழை இடைவெளி, பிராந்திய வளர்ச்சி வேறுபாடுகள், சுற்றுச்சூழல் அழிவு, மற்றும் சமூக கலக்கம் ஆகியவை அதிகரித்தன. இதற்கு பதிலாக சமூக ஒற்றுமை, நியாயமான வளர்ச்சி, சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு, மற்றும் சமத்துவ வாய்ப்புகளை முன்னிறுத்தும் “Scientific Development Concept” (அறிவியல் வளர்ச்சி கருத்து) என்ற கொள்கையை ஹூ ஜின்தாவோ வடிவமைத்தார்.

அவரது காலத்தில் சீனாவின் பொருளாதார வளர்ச்சி உலகை ஆச்சரியப்படுத்தும் வகையில் இருந்தது. WTO-வில் சேர்க்கப்பட்ட பிறகு, சீனாவின் ஏற்றுமதி துறை வெடிப்பளவில் உயர்ந்தது; வெளிநாட்டு முதலீடுகள் பெருமளவில் நாட்டிற்குள் வந்தன. கடலோர மாகாணங்கள் சீனாவின் தொழில்துறை குவியல்களாக மாறின. நகர்மயமாக்கல் மிக வேகமாக நடந்தது; கோடிக்கணக்கான மக்கள் கிராமப்புறங்களில் இருந்து நகரங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர். உலகளாவிய வர்த்தக மற்றும் முதலீட்டு போட்டிகளில் சீனா மிக வலுவான இடத்தைப் பெற்றது. உலக பொருளாதார நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டபோதும், சீனா தனது வளர்ச்சியை நிலைநிறுத்தியது. ஆனால் அதே நேரத்தில் வருமான சமத்துவமின்மை அதிகரித்து, சமூக பாதுகாப்பு குறைபாடு வெளிப்பட்டது. இதை உடைத்தெரிய சமூக நலத் திட்டங்கள் விரிவுபடுத்தப்பட்டன.

அவரது ஆட்சியில் சீனா தொழில்நுட்பம், விண்வெளி மற்றும் பாதுகாப்பு துறைகளில் புதிய உயரங்களை அடைந்தது. 2003 இல் சீனாவின் முதல் மனித விண்வெளிப் பயணம் (Shenzhou-5) நடைபெற்றது. இதன்மூலம் சீனா, மனிதரை விண்வெளிக்கு அனுப்பிய மூன்றாவது நாடாக மாறியது. தொலைதொடர்பு, இணையம், ரயில்வே (முக்கியமாக உயர்மேட ரயில்), மற்றும் உள்கட்டமைப்பு வளர்ச்சி மிக வேகமாக நடந்தது. “Made in China” உலகளாவிய உற்பத்தி அடையாளமாக மாறியது. பாதுகாப்புத் துறையில் PLA நவீனமயமாக்கல், கடற்படை விரிவாக்கம், விண்வெளி கண்காணிப்பு திறன் அதிகரிப்பு போன்ற மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன.

இருப்பினும் ஹூ ஜின்தாவோ காலம் மனித உரிமை மற்றும் அரசியல் சுதந்திரம் தொடர்பான கடுமையான கட்டுப்பாடுகளால் குறிப்பிடத்தக்கது. பத்திரிகை சுதந்திரம், இணைய அணுகல், அரசியல் எதிர்ப்பு செயற்பாடுகள் மீது கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. “Great Firewall of China” என்ற இணைய கண்காணிப்பு அமைப்பும் இந்தக் காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. திபெத் மற்றும் சின்ஜியாங் போன்ற பகுதிகளில் கலவரங்கள் எழுந்தபோது அவை கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்டன. அரசு நிலைத்தன்மையை முதன்மையாகக் கருதி, அரசியல் ஜனநாயக மாற்றங்களை அதிகமாக முன்வைக்கவில்லை.

சர்வதேச அரசியலில் ஹூ ஜின்தாவோ மிக முக்கியமான பங்கினை வகித்தார். சீனா உலக சக்தியாக உயர வேண்டும் என்பதற்காக “Peaceful Rise of China” என்ற தூய்மையான வெளிநாட்டு கொள்கையை அவர் அறிவித்தார். இது மற்ற நாடுகளின் கவலையை குறைப்பதையும், சீனா ஒரு அமைதியான வளர்ச்சி பாதையைப் பின்பற்றுகிறது என்பதையும் விளக்குவதாக இருந்தது. ஆசியாவில் சீனாவின் நிலையை வலுப்படுத்துதல், ஆப்பிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்காவில் முதலீடுகளை அதிகரித்தல், ஐக்கிய நாடுகள் செயல்பாடுகளில் அதிக ஈடுபாடு, மற்றும் அமெரிக்கா-சீனா உறவுகளின் மிதமான மேலாண்மை ஆகியவை அவரது காலத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக இருந்தன.

அவரது ஆட்சிக்காலத்தின் இறுதியில் ஊழல் ஒரு பெரிய சிக்கலாக மாறியது. கட்சிக்குள் உள்ள “அமைதியான ஊழல்” (silent corruption) பற்றிய புகார்கள் அதிகரித்தன. இதற்கு தீர்வு காண அவர் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்; ஆனால் முழுமையாக வெற்றி பெறவில்லை. இந்தப் பிரச்சினையைத் தொடர்ந்து சி ஜின்பிங் (Xi Jinping) மிகக் கடுமையாக எதிர்கொண்டார்.

2012 இல் தனது பதவியை சி ஜின்பிங்கிற்கு ஒப்படைத்து, ஹூ ஜின்தாவோ ஓய்வு பெற்றார். அவர் அமைதியான, நடுத்தர அரசியல் நடைமுறையைப் பின்பற்றிய தலைவர் என்றாலும், அவரது ஆட்சிக் காலம் சீனாவின் உலக சக்தி உருவாக்கத்தின் முக்கிய அடித்தளமாக கணிக்கப்படுகிறது. பொருளாதார பெருக்கம், சமூக தலையீடுகள், அறிவியல் முன்னேற்றம், மற்றும் வெளிநாட்டு கொள்கை தொடர்பான நிலைத்தன்மை ஆகியவை ஹூ தலைமையின் அடையாளங்களாகும். சீனா ஒரு “ஏழை நாடு” இருந்து “உலக சக்தி” ஆக முன்னேறிய பாதையின் நடுவில் செயல்பட்ட மாற்றத்தை நடத்தி காட்டிய தலைவராக ஹூ ஜின்தாவோ மதிக்கப்படுகிறார்.

வெளிநாட்டு கொள்கை 1949–1990

1949-ல் சீன மக்கள் குடியரசு நிறுவப்பட்டதும், சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கை முழுமையாக மாற்றமடைந்தது. குவோமிந்தாங் அரசாங்கம் பின்பற்றிய மேலைநாட்டு சார்ந்த அணுகுமுறையை விட, மாவோ சேதுங்கின் தலைமையில் புதிய சீன அரசு சோவியத் ஒன்றியத்தை மையமாகக் கொண்ட சமூகவாத பிளாக்குடன் ஒன்றிணையும் கொள்கையைத் தெளிவாக முன்னெடுத்தது. “கிழக்கு எழும்புகிறது, மேற்குத் தாழ்கிறது” என்ற மாவோவின் அரசியல் கருத்தியல், சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கையை வடிவமைக்கத் தொடக்கத்திலிருந்தே தாக்கம் ஏற்படுத்தியது. அமெரிக்கா சீனாவுக்கான பிரதான எதிரியாகக் கருதப்பட்டது; சீனாவின் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்சியை அமெரிக்கா அங்கீகரிக்காமல், தைவானில் வெளிநாடுகளின் ஆதரவு அதிகரித்ததால் சீன-அமெரிக்க உறவுகள் மிகவும் விரோத நிலையை அடைந்தன. இதனால் PRC (People’s Republic of

China) 1950களில் முழுமையாக கம்யூனிஸ்ட் அணியின் பகுதியாகவே உலக மேடையில் செயல்பட்டது.

1950களில் சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கையின் மையமானது **சீன-சோவியத் கூட்டணி** ஆகும். 1950 ஆம் ஆண்டு 'சீன-சோவியத் நட்பு மற்றும் பரஸ்பர உதவி ஒப்பந்தம்' கையெழுத்தானது. இதன் மூலம் சீனாவின் தொழில்துறை, இராணுவ மற்றும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு சோவியத் ஒன்றியம் பெரும் ஆதரவு அளித்தது. கொரியப் போரில் (1950-53) சீனா வட கொரியாவுக்கு ராணுவ உதவி அளித்ததன் மூலம் புதிய சீன அரசின் உலகளாவிய பிரதிநிதித்தன்மை வலுப்பட்டது. இதே சமயம் சீனா 'பிராந்திய புரட்சிகளை' ஊக்குவிக்கும் நீண்டகால கொள்கையை முன்னெடுத்து, தெற்காசிய மற்றும் தென்கிழக்கு ஆசியாவில் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கத் தொடங்கியது. ஆனால் 1950கள் நடுப்பகுதிக்குப் பிறகு சோவியத் ஒன்றியத்தின் ஸ்டாலினியத்திலிருந்து விலகும் கொள்கை, சீனாவின் கருத்தியல் நிலைப்பாட்டுடன் மோதல்களை உண்டாக்கியது.

1954-1955 காலத்தில் சீனா தனது வெளிநாட்டு கொள்கையில் உலக நாடுகளுடன் அமைதியான தத்துவ அடிப்படையைக் கொண்ட **"ஐந்து அடிப்படை கொள்கைகள் (Panchsheel Principles)"** எனப்படும் நியதிகளை முன்வைத்தது. இது இந்தியா மற்றும் மியான்மர் நாடுகளுடன் இணைந்து உருவாக்கப்பட்ட முக்கியமான வெளிநாட்டு கொள்கை வடிவம். அந்நிய தலையீடு இல்லாமை, பரஸ்பர அத்துமீறுதல் தவிர்ப்பு, சமாதானமான உடனிருப்பு போன்ற கொள்கைகள் பின்னர் சீனாவின் உலக அரசியலில் அடிப்படை வழிமுறையாக அமைந்தன. 1955 பண்டுங் மாநாட்டில் சீனாவின் பங்கேற்பு, ஆப்ரிக்கா-ஆசிய ஒற்றுமையை வலுப்படுத்தியதோடு, காலனித்துவ எதிர்ப்பு இயக்கங்களுக்கு சீனா தொடர்ச்சியான ஆதரவை வழங்கும் நிலையைத் தெளிவுபடுத்தியது.

1959-1962 காலப்பகுதியில் சீன-இந்திய உறவுகள் திடீரென மோசமடைந்தன. குறிப்பாக திபெத் பிரச்சினை, எல்லை வரையறைப் பிரச்சினை, டலை லாமா இந்தியாவில் அரசியல் புகலிடம் பெறுதல் ஆகியவை சீனாவுக்கு கடும் பதற்றத்தை ஏற்படுத்தின. இதன் உச்சமாக 1962 சீன-இந்திய எல்லைப் போர் நடந்தது. இந்தப் போர் இரு நாடுகளுக்கும் பெரிய அரசியல் நிழலாக அமைந்தது; குறிப்பாக சீனாவின் "குறுகிய ஆனால் தீர்க்கமான இராணுவ நடவடிக்கை" அதன் வலிமையை உலக அரசியலில் காட்டியது.

1960களின் முக்கிய நிகழ்வாக **சீன-சோவியத் பிளவு (Sino-Soviet Split)** உருவானது. கருத்தியல் வேறுபாடுகள், சோவியத் ஒன்றியத்தின் 'Revisionism' குறித்த சீனாவின் விமர்சனங்கள், எல்லை பிரச்சினைகள், மற்றும் கம்யூனிஸ்ட் உலகத்தலைமைக்கான போட்டி ஆகியவை உறவுகளை முழுமையாக கலைத்தன. 1969

ஆம் ஆண்டில் சீன-சோவியத் எல்லையில் இராணுவ மோதலும் ஏற்பட்டது. இந்தப் பிளவு உலக அரசியல் சக்தி சமநிலையை முற்றிலும் மாற்றியது, சீனாவை தனிமைப்படுத்தியது, ஆனால் இது பின்னர் சீனாவுக்கு புதிய வாய்ப்புகளைத் திறந்தது.

1970களில் சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கையில் மிகப் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டது. மாவோவின் இறுதிக்காலத்தில் அமெரிக்காவுடனான உறவுகள் கட்டம் கட்டமாகச் சீராகத் தொடங்கின. 1972 இல் அமெரிக்க அதிபர் ரிச்சர்ட் நிக்சன் சீனாவுக்கு வருகை தந்தது, உலகின் மிகப்பெரிய தூதரக மாற்றங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் சீனா “உலக அரசியலில் நேரடி பங்காளி” என்ற நிலையை அடைந்தது. 1971 இல் சீனா ஐக்கிய நாடுகள் அமைப்பில் தனது நிரந்தர பாதுகாப்பு குழு இருக்கையைப் பெற்றது; இதனால் தைவான் (ROC) வெளியேற்றப்பட்டது. இவை அனைத்தும் சீனாவை சர்வதேச அரங்கில் புதிய சக்தியாக உயர்த்தின.

டெங் சியாவோபிங் காலத்தில் (1978க்குப் பின்) சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கையில் மிகப் பெரிய நடைமுறைமயமான மாற்றம் ஏற்பட்டது. “அமைதியான சர்வதேச சூழலில் பொருளாதார வளர்ச்சியை முன்னெடுக்க வேண்டும்” என்ற நோக்கத்தில் சீனா உலக நாடுகளுடனான நட்புறவு, வர்த்தக உறவுகள், பொருளாதார ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றைப் பெரிதும் வலுப்படுத்தியது. சோவியத் ஒன்றியம், அமெரிக்கா, ஜப்பான், தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் ஆகியவற்றுடன் சமநிலை வாய்ந்த உறவுகள் கட்டமைக்கப்பட்டன. சீனா புரட்சியை ஏற்றுமதி செய்வதை தவிர்த்து “reform and opening-up” என்ற உள்நாட்டு முன்னுரிமையை மையமாக்கியது.

1980–1990 காலம் சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கையை முழுமையாகத் தொழில்நுட்ப, பொருளாதார மற்றும் அமைதிப்புற உறவுகளுக்கே திருப்பியது. 1989 தியான்மென் நிகழ்வுக்குப் பிறகு மேற்கத்திய நாடுகள் சீனாவுக்கு தடை விதித்தபோதும், சீனா தன்னுடைய பொருளாதாரத் திறந்துவிட்டுக் கொள்கையை நிறுத்தவில்லை. 1990க்குள் சீனா பிராந்திய சக்தியாகவும், உலகளாவிய பொருளாதார சக்தியாகவும் தன்னை நிலைநிறுத்தியது.

ஆக, 1949 முதல் 1990 வரையிலான சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கை மூன்று பெரிய கட்டங்களாக முன்னேறியது:

1. **1949–1960:** புரட்சித் தத்துவமும் சோவியத் சார்பும்
2. **1960–1978:** சோவியத் பிளவு, தனிமை, மாற்றத்திற்கான தேடல்
3. **1978–1990:** பொருளாதார நவீனத்திற்கான உலகத் திறப்பும் அமைதிப்புறத்தின்மும்

இந்த நாற்பது ஆண்டுக் காலத்தில் சீனா ஒரு தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சமூகவாத நாட்டிலிருந்து, சர்வதேச அரசியலின் முக்கிய தூணாக உருவெடுத்தது.

ஐப்பானிய வெளிநாட்டுக் கொள்கை

ஐப்பான் 1945-ம் ஆண்டுக்குப் பின் அமெரிக்காவின் கீழ் சில ஆண்டுகள் இருந்து பின்தனியே தன் ஆட்சியினை நடத்த முற்பட்டது. அது சமகால ஐரோப்பிய நாடுகளுடனும், பிற நாடுகளுடனும் நல்லதோர் உறவினை ஏற்படுத்திக் கொண்ட அவ்வுறவினை பற்றி ஈண்டு நோக்குவோமாக, அமெரிக்கா ஐப்பான் அமெரிக்காவுடன் இருவழிக் கொள்கையினைப் பின்பற்றி வருகின்றது. ஒன்று அமெரிக்காவினை நெருங்கி நெருங்கிப் போய் கொண்டிருப்பது. மற்றொன்று அமெரிக்கா பின்பற்றும் கொள்கையிலிருந்து விலகிச் செல்வது.

ஐப்பானில் இது வரையில் பொறுப்பேற்ற பேரமைச்சர்களும் வெளிநாட்டு அமைச்சர்களும், பன்னாட்டு அமைதிக்கும், நிலையான தன்மைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வலியுறுத்தி வந்துள்ளனர். 1978 முதல் 1980 வரை பொறுப்பிலிருந்த மசு யோஹி ஷிரா அமெரிக்காவுடன் முன்புள்ளவர்கள் பின்பற்றிய கொள்கையினையே பின்பற்றினார்.

அவருக்குப் பின்னால் பேரமைச்சர் பொறுப்பேற்ற சென்கோ சுசுகி அவர்கள் “நாங்கள் அமெரிக்காவுடன் பாதுகாப்பு உடன்பாட்டில் சேர்ந்துள்ளது எதற்காகவென்றால் எங்கள் சுதந்திரத்தைப் பேணவும் எங்கள் பாதுகாப்பை முன்னிட்டும் ஆகும்” என்று குறிப்பிட்டதிலிருந்து அவரது போக்கும் நோக்கு ம் இனிது விளங்கும். பன்னாட்டு அரசங்கில் ஐப்பானின் பங்கு அமைதியைப் பேணுவதே ஆகும் என்று சுசுகி மேலும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ரஷ்யா

1956-ம் ஆண்டில் ஐப்பானும் சோவியத்தும் வெளியிட்ட அறிகல் கயின் பேரில்தான் அவ்விரு நாடுகளின் உறவு அமைந்துள்ளது எனலாம். 1972-ம் ஆண்டில் குரோமிகோ ஐப்பானுக்கு பயணம் மேற்கொண்டார். அதிலிருந்து அவர்களுக்கு நம்பிக்கை ஒளி ஏற்பட்டது. அதன்மூலம் சிலதீவுகளின் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் நம்பிக்கையும் ஏற்பட்டதில் வியப்பேதுமில்லை. வாணிபத்தைப் பொறுத்த மட்டில் இரு நாடுகளுக்கிடையில் லாபகரமான வாணிபம் நடைபெற்றது என்றால் அதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை

இரு நாடுகளுக்கிடையில் பல ஒப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டன. „நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வாணிபம் வளர்ந்து வந்தது. 1974-ம் ஆண்டில் மேற்கொண்டு 58 சதவிகிதம் வளர்ச்சி பெற்றது. நாட்டின்

கனிவளங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் இரு நாடுகளும் பல ஒப்பந்தங்களை செய்து கொண்டன. சாகாயின் தீவிலுள்ள எண்ணெய் பற்றும் எரிவாயுவினைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள இரண்டு நாடுகளும் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. 1976-ம் ஆண்டில் பிப்ரவரித் திங்களில் இரண்டு அரசாங்கங்களுக்கும் இடையிலான ஒப்பந்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன

சமீப காலங்களில் சுபாமீ ' சோவியத்தும் ஜப்பானினடையடும் பல ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டன. இது 1990-ம் ஆண்டு சோவியத் ரஷ்யா சிதைந்து போவதற்கு முன்பு ஏற்பட்டதாகும்.

இரு நாடுகளுக்கும் பண்பாட்டு ரீதியிலும், கலைத்துறையிலும் பல உறவுகள் ஏற்பட்டுள்ளன. ஜப்பானின் புகழ்பெற்ற கலைஞர்கள் சோவியத் ரஷ்யாவிற்குச் சென்று தங்கள் செயல்பாடுகளை எடுத்துக்காட்டி உள்ளனர். குரோமிகோவின் அரசு முறையிலான பயணம் இதற்கு வலிவும் பொலிவும் கொடுத்தது.

சீனா

1975-ம் ஆண்டில் துவங்கப்பட்ட ஜப்பானிய சீன-பேசுக் வார்த்தைகளின் இரண்டு நாடுகளுக்கு இடையிலான உறவு மேன்மேலும் வளர்ந்து வரலாயிற்று. ஜப்பான் ரஷ்யாவுடனும், சீனாவுடனும் சம அளவில் சமதூரத்திய முறையிலான உறவினை மேற்கொண்டு சுமுகமாக இருந்து வருகின்றது.

சீன ஜப்பானிய உறவுகள் இருநாடுகளில் வெளிவிவகார அமைச்சர்கள் மூலம் நன்கு பிணைக்கப்பட்டது. 1976-ம் ஆண்டில் மீன்பிடித்தல் தொடர்பான ஒரு ஒப்பந்தமும் செய்து கொண்டது.

தைவான் பிரச்சனையைத் தவிர வேறு பிரச்சனைகளும் பல இருந்தன. ஆவைகளை எல்லாம் பேச்சு வார்த்தைகள் மூலம் நன்கு சீராக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

1978-ம் ஆண்டில் சீன-ஜப்பானிய அமைதி மற்றும் நட்புறவு உடன்படிக்கை ஒன்று கையெழுத்தானது. பல கருத்து வேறுபாடுகளுக்கிடையில் தடங்களுக்குயிடையில் சுமுகமாக உடன்பாட்டினை இரு நாடுகள் ஏற்றுக் கொண்டன.

ஜப்பானும் ஆசியாவும்

ஜப்பான் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளின் கச்சாப் பொருள்கள் மீதும் மூலப்பொருள்கள் மீதும் ஆர்வமும் கவர்ச்சியும் கொண்டிருந்தது. அது போன்றே தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளும் ஜப்பானிய முதலீட்டாளர்கள்பால் நாட்டம் கொண்டிருந்தன. அது மட்டுமல்லாமல் வாணிகம் செய்ய தகக் இடமாக அதை எண்ணி வந்தார்கள். எனவே அதற்கு ஏற்ற கொள்கையினை உருவாக்க எண்ணம் கொண்டிருந்தனர்.

ஜப்பான் தென்கொரியாவுடனும் சுமுக உறவினை மேற்கொண்டிருந்தது. ஜப்பான் இந்தியாவுடனும் சீரிய நட்புறவினை மேற்கொண்டிருந்தது. கச்சாப்பொருட்களைப் பெறவும், பொருள்களுக்குரிய சந்தையினைப் பெறவும் ஜப்பான் பல திட்டங்களை மேற்கொண்டது.

இதைப்போலவே தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடனும் ஜப்பான் நல்லதோர் உறவினை மேற்கொண்டுள்ளது. “1980களில் ஜப்பானின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை” என்ற நூலில் ஜப்பானிய வெளிநாட்டு அமைச்சர் சுபுரோ ஓகிடா என்பவர் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினை நன்கு கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார். அது அமைதிக்காக அர்ப்பணம் செய்து கொண்டுள்ள தாகக் காட்டிப்பட்டுள்ளது. பன்னாட்டு அமைதி, நலைத்த தன்மையினை ஜப்பான் பெரிதும் தேவையானது என்று கருதுகிறது. ஆதன் நோக்கம்

என்னவென்றால் பன்னாட்டு நிலைத்தன்மையினை பராமரிப்பதாகும். பொதுவாக உலகத்துக்கு தொழில் நுணுக்கத்தில் தெவிடுதல். குறிப்பாக ஏழை நாடுகளுக்கு உதவி செய்தல் ஆகும்.

தொழில் நுணுக்க துறையில் எல்லா நாடுகளுக்கு உதவவேண்டும் என்ற உயர்வான எண்ணத்தினை அது பெற்றுள்ளது. வரவேற்கத்தக்கதாகும். அரசியல், பொருளாதாரத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது மற்றொரு நோக்கமாகும். சமீப ஆண்டுகளில் ஐப்பான் உலக நாடுகளுடன் அதிசயத்தக்க முறையில் நல்லதோர் உறவினை ஏற்படுத்தி வந்து உள்ளது என்பதை எவரும் மறுக்கவோ அல்லது மறைக்கவோ முடியாது.

மேக்சூர்தர் அரசியல் அமைப்பு

ஜான் டொனால்ட் மேக்சூர்தர் (1897-1978) இறக்கும் போது அமெரிக்காவின் மூன்று பணக்காரர்களில் ஒருவராக இருந்தார், மேலும் நாட்டின் மிகப்பெரிய தனியார் காப்பீட்டு நிறுவனத்தின் ஒரே உரிமையாளராக இருந்தார்.

ஏழு குழந்தைகளில் ஒருவரான திரு. மேக்சூர்தர், கிழக்கு பென்சில்வேனியாவின் ஏழ்மையான நிலக்கரி உற்பத்திப் பகுதியில் பிறந்தார். குழந்தைப் பருவத்தில் தப்பிப்பிழைத்த அவரது மூன்று சகோதரர்களும் தங்கள் துறைகளில் வெற்றி பெற்றனர்: ஆல்ஃபிரட் காப்பீட்டிலும், டெல்ஃபர் பதிப்பகத்திலும், சார்லஸ் செய்தியாளர், நாடக ஆசிரியர் மற்றும் ஹாலிவுட் திரைக்கதை எழுத்தாளராகவும் பணியாற்றினர். ஜான் பல வேலைகளைச் செய்தார், அவற்றில் செய்தித்தாள் நிருபர், தனது சகோதரரின் நிறுவனத்தில் காப்பீட்டு விற்பனையாளர் மற்றும் மூன்று தோல்வியுற்ற வணிக முயற்சிகள் ஆகியவை அடங்கும், பின்னர் காப்பீட்டை தனது வாழ்நாள் பணியாக மாற்றினார்.

1928 ஆம் ஆண்டு, தனது 30 வயதில், திரு. மேக்கார்தர் மார்க்வேட் லைஃப் இன்சூரன்ஸ் நிறுவனத்தை வாங்கினார், மேலும் 1935 ஆம் ஆண்டு, சிகாகோவின் நிதி ரீதியாக நலிவடைந்த வங்கியாளர்களின் ஆயுள் மற்றும் விபத்து நிறுவனத்தை வாங்க \$2,500 கடன் வாங்கினார். ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, வங்கியாளர்கள் \$1 மில்லியனுக்கும் அதிகமான சொத்துக்களைக் கொண்டிருந்தனர்; 1977 வாக்கில், அவர்கள் \$1 பில்லியனைத் தாண்டினர். அவர் இறந்தபோது, திரு. மேக்கார்தரின் காப்பீட்டு நிறுவனங்கள் 3 மில்லியனுக்கும் அதிகமான பாலிசிதாரர்களைக் கொண்டிருந்தன, \$5.5 பில்லியன் காப்பீட்டுச் சட்டம் நடைமுறையில் இருந்தது, மேலும் 5,000 க்கும் மேற்பட்ட முகவர்கள் மற்றும் தரகர்களைக் கொண்ட விற்பனை ஊழியர்களைக் கொண்டிருந்தன.

1960களில், திரு. மேக்சூர்தரின் கவனம் ரியல் எஸ்டேட் மற்றும் மேம்பாட்டிற்கு திரும்பியது. புளோரிடாவின் பாம் பீச் ஷோர்லில் உள்ள கொலோனேட்ஸ் பீச் ஹோட்டலின் காபி கடையில் ஒரு மேஜையில் தனது தொழிலை நடத்தினார். அவர்

அந்த ஹோட்டலுக்குச் சொந்தக்காரர், அவரும் அவரது மனைவியும் ஒரு வாகன நிறுத்துமிடத்தைப் பார்த்து ஒரு சாதாரண அடுக்குமாடி குடியிருப்பில் வசித்து வந்தனர்.

ஒரு காலத்தில் அல்லது இன்னொரு காலத்தில், திரு. மெக்ஆர்தரின் சொத்துக்களில் புளோரிடாவில் 100,000 ஏக்கர் நிலம், முதன்மையாக பாம் பீச் மற்றும் சரசோட்டா பகுதிகளில்; பல மேம்பாட்டு நிறுவனங்கள் மற்றும் ஷாப்பிங் மையங்கள்; காகிதம் மற்றும் கூழ் நிறுவனங்கள்; நியூயார்க் நகரில் 19 வணிக, அலுவலக மற்றும் அடுக்குமாடி கட்டிடங்கள்; பல வெளியீட்டு நிறுவனங்கள்; ஹோட்டல்கள்; வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி நிலையங்கள்; வங்கிகள் மற்றும் 12 காப்பீட்டு நிறுவனங்கள் ஆகியவை அடங்கும்.

ஜான் டி. மெக்ஆர்தரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய கூடுதல் தகவலுக்கு, ஜான் டி. மெக்ஆர்தர்: தி மேன் அண்ட் ஹிஸ் லெகசி என்ற புத்தகத்திலிருந்து ஒரு பகுதியைப் படியுங்கள் .

கேத்தரின் டி. மெக்ஆர்தர் (1908-1981) சிகாகோவின் தெற்குப் பகுதியில் குடியேறிய ஐரிஷ் குடியேறிகளுக்குப் பிறந்த ஒன்பது குழந்தைகளில் ஒருவர். அவரது தந்தை நகரத்தில் ஜனநாயக அரசியலில் தீவிரமாக இருந்தார், மேலும் மாநில மற்றும் உள்ளூர் அரசாங்கங்களில் நியமனப் பதவிகளில் பணியாற்றினார். பல்வேறு காலங்களில், அவர் பல சில்லறை விற்பனைக் கடைகளையும் சொந்தமாக வைத்து நடத்தி வந்தார்.

ஆரம்பத்தில், ஜான் வணிகத்தை நடத்தும்போது, கேத்தரின் புத்தகங்களை வைத்திருந்தார். அவர் தனது வாழ்நாள் முழுவதும் தனது கணவரின் வணிகத்தில் நெருக்கமாக ஈடுபட்டார். ஜான் பேங்கர்ஸை வாங்கியபோது, கேத்தரின் வணிக நடைமுறைகளை உருவாக்கினார், அவை மிகப்பெரிய வளர்ச்சி இறுதியாக அவற்றை வழக்கற்றுப் போகும் வரை பயன்படுத்தப்படும். பல்வேறு நிறுவனங்களின் பதிவுகளில் அவர் கிட்டத்தட்ட பெயர் குறிப்பிடாமல் - அவரது இயற்பெயர், CT ஹைலேண்ட் - கார்ப்பரேட் செயலாளர், இயக்குனர் அல்லது இரண்டும் பதவியில் தோன்றுகிறார்.

ஜான் டி. மெக்ஆர்தர் ஜனவரி 6, 1978 அன்று இறந்தார். கேத்தரின் டி. மெக்ஆர்தர் டிசம்பர் 15, 1981 அன்று இறந்தார். இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு ஜப்பானில் உருவாக்கப்பட்ட 1947 அரசியல் அமைப்பு "மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு" என்று பொதுவாக அறியப்படுகிறது. ஏனெனில் இந்த அரசியல் அமைப்பு அமெரிக்காவின் பரமாதிகாரத் தளபதி ஜெனரல் டக்ளஸ் மேக்ஆர்தர் (Supreme Commander for the Allied Powers – SCAP) தலைமையிலான ஆக்கிரமிப்பு நிர்வாகத்தின் நேரடி வழிகாட்டுதலின் கீழ் தயாரிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்பு 1889 ஆம் ஆண்டு மெய்ஜி அரசியல் அமைப்பு ஜப்பானில் இருந்தது. அந்த அமைப்பின் கீழ் பேரரசருக்கு (Emperor) பரந்த அளவு அதிகாரங்கள் இருந்தன; படை, வெளியுறவு, சட்டம், நிர்வாகம்

அனைத்திலும் பேரரசரின் “தெய்வீக அதிகாரம்” என்ற கருத்து முக்கியமாக இருந்தது. இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜப்பானின் தோல்வி, ஹிரோஷிமா-நாகசாகி அணு குண்டுத் தாக்குதல், நாட்டின் பொருளாதார-சமூக முறிவு ஆகியவற்றின் பின்புலத்தில் பழைய மெய்ஜி அரசியல் அமைப்பை முழுமையிலாக மறுசீரமைக்க வேண்டிய அவசியம் எழுந்தது. இந்தச் சூழலில் உருவாக்கிய அரசியல் அமைப்புதான் “மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு”.

1945 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் ஜப்பான் சரணடைந்த பிறகு, ஜெனரல் மேக்ஆர்தர் தலைமையிலான கூட்டணி ஆக்கிரமிப்பு நிர்வாகம் ஜப்பானின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக அமைப்புகளை முழுமையாக மாற்றும் நோக்கத்தை முன்வைத்தது. போரிற்குக் காரணமான இராணுவவாதம், பேரரசரின் தெய்வீக அதிகாரம், வலதுசாரி தேசியவாதம் ஆகியவற்றை வேரோடு அகற்றும் நோக்கத்துடன் ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பை உருவாக்க வேண்டும் என்று மேக்ஆர்தர் தீர்மானித்தார். ஆரம்பத்தில் ஜப்பானைச் சொந்த அரசு மற்றும் ப்யூரோகிராசிகள் பழைய மெய்ஜி அரசியல் அமைப்பைச் சில திருத்தங்களுடன் தொடர வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தனர். ஆனால் மேக்ஆர்தர் இந்த யோசனையை நிராகரித்து, புதிய, நவீன, மேற்கத்திய வகை ஜனநாயக அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கும் பணியை நேரடியாக GHQ (General Headquarters) சட்ட நிபுணர் குழுவிடம் ஒப்படைத்தார்.

1946 பிப்ரவரி மாதத்தில் GHQ சட்டக்குழு வெறும் சில வாரங்களில் புதிய அரசியல் அமைப்பு வரைவு தயாரித்தது. இதில் அமெரிக்க அரசியல் அமைப்பு, பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம், ஐரோப்பிய மனித உரிமை மரபுகள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் இருந்தது. இந்த வரைவு பின்னர் ஜப்பான் அரசாங்கத்திடம் கொடுக்கப்பட்டது. ஜப்பானிய அமைச்சர்கள், சட்ட நிபுணர்கள், டையட் (Diet - நாடாளுமன்றம்) உறுப்பினர்கள் இந்த வரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில மாற்றங்கள் செய்தனர். ஆனால் அடிப்படை அடுக்கிலும், முக்கிய அரசியல் தத்துவத்திலும் GHQ வரைவு மிகமிகச் சீராகவே நீடித்தது. அதன் காரணமாக இந்த 1947 அரசியல் அமைப்பு “வெளிநாட்டினரால் திணிக்கப்பட்டது” (imposed constitution) என்ற விமர்சனத்திற்கும், “ஜப்பானின் ஜனநாயக மறுபிறப்பின் கருவூலம்” என்ற பாராட்டிற்கும் ஏககாலமாகப் புள்ளியாக அமைந்தது.

மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பின் மிகப் பெரிய மாற்றம் “அரசியல் அதிகாரத்தின் மூலமாக மக்கள் மத்துவத்தை” (Sovereignty of the People) உரிப்படியான முறையில் வெளிப்படுத்தியது. மெய்ஜி அரசியல் அமைப்பில் “அரசியலின் ஆதாரம் பேரரசரின் தெய்வீக அதிகாரம்” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 1947 அரசியல் அமைப்பில் “அரசியல் அதிகாரம் மக்கள் குழுமத்தில் உறையும்” என்று தெளிவாக குறிப்பிடப்பட்டது.

இதன் மூலம் பேரரசர் ஒரு அரசியல் அதிகாரமுள்ள அரசராக இல்லை, மாறாக “ஜப்பான் மாநிலம் மற்றும் ஜப்பான் மக்களின் ஒற்றுமையின் சின்னம்” (symbol of the state and of the unity of the people) என்ற நிலைக்குக் குறைக்கப்பட்டார். பேரரசரின் சட்டப்பூர்வ அதிகாரங்கள், இராணுவப் பொறுப்புகள், நிர்வாக நிர்ணயங்கள் அனைத்தும் முற்றிலுமாக வாய்ப்பு பெறப்பட்டன. இது ஜப்பானின் அரசியல் கலாச்சாரத்தில் மிகப் பெரிய புரட்சியாகக் கருதப்படுகிறது.

மேக்சுர்தர் அரசியல் அமைப்பின் இன்னொரு முக்கிய அம்சம் “ஈர்ப்பு முற்றிலுமாகக் கைவிடுதல்” (Renunciation of War) என்ற அமைதிவாதக் கொள்கையாகும். அரசியல் அமைப்பின் 9 ஆம் பிரிவு உலக அளவில் பெரும் விவாதத்திற்கு உள்ளானது. இதில் “ஜப்பான் நாடு போரைக் கடவுளின் உரிமை என ஏற்கவில்லை, நில, கடல், வான்வழி போன்ற ஆயுதப் படைகளை இனி உருவாக்க மாட்டோம்” என்று உறுதிமொழி அளிக்கப்படுகிறது. இரண்டாம் உலகப்போரில் ஜப்பான் செய்த இராணுவத் தாக்குதல்களின் பின்னால் இருந்த மிலிட்டரிசம் மீண்டும் எழாமல் இருக்க இந்தக் கிளாஸ் வடிவமைக்கப்பட்டது. ஆயினும் பின்னர் “Self-Defense Forces (SDF)” என்ற பெயரில் பாதுகாப்புப் படைகள் உருவாக்கப்பட்டதால் இந்த 9 ஆம் பிரிவு குறித்து பல அரசியல் மற்றும் சட்ட வாதங்கள் எழுந்தன. இருப்பினும் மேக்சுர்தர் அரசியல் அமைப்பு ஜப்பானை “ஆயுதப் போரைக் கைவிட்ட அமைதிவாத நாடு” என்ற தனித்தன்மையுடன் உலகத்தில் நிலைநிறுத்த உதவியது.

இந்த அரசியல் அமைப்பு தனிநபர் உரிமைகள் மற்றும் குடியுரிமைப் பாதுகாப்பு என்ற துறையில் நல்ல முன்னேற்றங்களை கொண்டது. கருத்துச் சுதந்திரம், மதச்சுதந்திரம், பதிப்புரிமை, பணியாளர் உரிமைகள், சங்கச் சுதந்திரம், நீதிமுறை பாதுகாப்பு, மனித மரியாதை போன்ற உரிமைகளை பருந்து பார்வையில் பட்டியலிட்டு, அரசின் அதிகாரத்தை இவற்றின் மீது கட்டுப்படுத்துகிறது. ஜப்பானில் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் சூழலை இந்த அரசியல் அமைப்பு அரசியல் ரீதியாக நிலைநிறுத்தியது. சட்டத்துக்கு முன் சமத்துவம், இனம், மதம், பிறப்பு, வர்க்கம் போன்ற அடிப்படைகளில் வேறுபாடு காட்டக் கூடாது என்ற நிபந்தனைகள் ஜப்பான் சமூகத்தின் பாரம்பரிய சாதி-குல-மரபு அமைப்புகளுக்கு எதிரான சவாலாக இருந்தன. கல்வி, வேலை, வாழ்வு ஆகிய துறைகளில் அடிப்படை உரிமைகளை உறுதியளித்து நவீன நலஅரசு (welfare state) நோக்கத்தில் அரசை நகர்த்தியது.

மேக்சுர்தர் அரசியல் அமைப்பு பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தைத் தெளிவாக வடிவமைத்தது. டையட் (Diet) இரு அவைகளைக் கொண்ட சட்டமன்றமாக அமைக்கப்பட்டது - பிரதிநிதிகள் அவை (House of Representatives) மற்றும் ஆலோசகர்கள் அவை (House of Councillors). பிரதமர் டையட் உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும்; பிரதமரே அரசின் தலைவராகவும் நிர்வாகத்தின்

அதிகாரதாரராகவும் இருப்பார். நிர்வாகம், சட்டமன்றம், நீதித்துறை ஆகியவை முறையாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் தனித்தனி பொறுப்புகளும் கட்டுப்பாடுகளும் வழங்கப்பட்டன. உயர்நீதிமன்றத்திற்கு அரசியல் சட்டத்தின் விளக்கம் அளிக்கும் (judicial review) அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டு, அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் அரசியல் அமைப்புக்கு முரணா என்பதை கண்காணிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டது. இதனால் ஜப்பானில் சட்ட ஆட்சியின் (Rule of Law) கொள்கை இறுக்கமாக நிறுவப்பட்டது.

சமூக-பொருளாதார துறையிலும் இந்த அரசியல் அமைப்பு சில முன்னோடியான உத்தரவாதங்களை வழங்கியது. நிலம், உழவர் உரிமைகள், தொழிலாளர்களின் கூட்டு ஒப்பந்த உரிமைகள், குறைந்தபட்ச வாழ்க்கைத் தரம் ஆகியவற்றை அரசியல் அமைப்பு அடிப்படை நோக்கங்களாக கொண்டது. இது GHQ மேற்கொண்ட நிலமுரண்பாடு ஒழிப்பு, சாமந்த அரசு குடும்பங்களை (Zaibatsu) உடைத்தல், கிராமிய பொருளாதார மறுசீரமைப்பு போன்ற reforms-க்கு சட்ட அடித்தளமாக இருந்தது. முன்னாள் இராணுவத் தலைமைகள், வலதுசாரி தேசியவாத அமைப்புகள் அரசியல் தளத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டதால் புதிய வகை நடுத்தர வர்க்க ஜனநாயக கலாச்சாரம் உருவாகும் சூழல் அமைந்தது.

மேக்சுர்தர் அரசியல் அமைப்பிற்கு எதிராக ஜப்பானில் பல ஆண்டுகளாக விமர்சனங்களும் முன்வைக்கப்பட்டன. முதன்மையாக இது “ஜப்பான் மக்களின் சொந்த விருப்பத்தின் பிரதிபலிப்பு அல்ல; ஆக்கிரமிப்பு ஆட்சியின் கட்டாயப் படைப்பு” என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஜப்பானிய வலதுசாரி தேசியவாதிகள் குறிப்பாக இந்த அரசியல் அமைப்பில் இருக்கும் 9 ஆம் பிரிவை கடுமையாக எதிர்த்து, ஜப்பானின் இராணுவ-சுயாதீனத் தன்மையை மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும் என்பதைக் கோருகின்றனர். அவர்கள் பாராளுமன்ற ஜனநாயகம், மனித உரிமைக் காப்பு ஆகியவற்றை முழுமையாக எதிர்க்கவில்லை என்றாலும், ஜப்பான் “சாதாரண நாடு” (normal state) போல போர்க்குத் தயாராக இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்துகிறார்கள். இதே வேளையில் வளர்ந்த குடிமைப் பொதுஇயக்கம் மற்றும் இடதுசாரி அரசியல் அமைப்புகள் 9 ஆம் பிரிவை ஜப்பானின் “அமைதியின் அடையாளம்” என்று பாராட்டி அதை காப்பாற்ற வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றன.

இந்த விமர்சனங்களையும் தாண்டி, 1947 மே 3 அன்று அமலுக்கு வந்த மேக்சுர்தர் அரசியல் அமைப்பு இன்று வரை அடிப்படையில் மாற்றம் செய்யப்படாமல் நீடித்து வருவது மிக முக்கியமான வரலாற்று உண்மை. சில உரை திருத்தங்கள், தேர்தல் முறை மாற்றங்கள், நிர்வாகப் புனரமைப்புகள் போன்ற பின்தங்கிய மாற்றங்கள் மட்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆனால் “மக்கள் சமத்துவம்”, “பேரரசரின் சின்ன நிலை”,

“அமைதிவாதம்”, “அடிப்படை உரிமைகள்”, “பாராளுமன்ற ஜனநாயகம்” ஆகிய தலைமைத் தத்துவங்கள் எந்த மாற்றமுமின்றி நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனால் மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு ஜப்பானின் போருக்குப் பிந்தைய ஜனநாயகத்தின் முதுகெலும்பாகவும், ஆசியாவில் மிகவும் நிலையான ஜனநாயக அரசியல் அமைப்புகளில் ஒன்றாகவும் மதிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு மேக்ஆர்தர் அரசியல் அமைப்பு ஒரு பக்கம் “அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பின் விளைவு” என்ற வரலாற்று உண்மையை பிரதிபலிக்கும்போது, மற்றொரு பக்கம் “ஜப்பானை இராணுவத்திலிருந்து ஜனநாயகத்துக்கு, பேரரசு சிந்தனையிலிருந்து மனித உரிமை சிந்தனைக்குச் சீரமைத்த பெரும் சட்டப் புரட்சி” என்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறது. ஜப்பானின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சியின் பிந்தைய எல்லா கட்டங்களுக்கும் இந்த அரசியல் அமைப்பு ஒரு நிலையான சட்ட வடிவமாகத் திகழ்ந்து வருகிறது.

மேக்ஆர்தர் பொருளாதார மாற்றங்கள்

இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிந்தைய ஜப்பானின் பொருளாதார மறுசீரமைப்பு “மேக்ஆர்தர் ரீஃபார்ம்கள்” என அழைக்கப்படும், ஏனெனில் இந்த முழு மாற்றத்திட்டத்தையும் ஜெனரல் டக்ளஸ் மேக்ஆர்தர் தலைமையிலான GHQ/SCAP நேரடியாக முன்னெடுத்தது. போரில் தோல்வியடைந்த ஜப்பானின் பொருளாதாரம் முழுமையாக சீரழிந்திருந்தது. தொழிற்சாலைகள் அழிந்தன, உற்பத்தித் திறன் சரிந்தது, உணவுத் தட்டுப்பாடு கடுமையாக இருந்தது; பேரழிவின் முன்னிலையில் பொருளாதாரத்தை மறுசீரமைக்கத் தவிர வேறு வழி இல்லை. அதனால் மேக்ஆர்தர் நிர்வாகம் ஜப்பானை “மிலிட்டரிஸ்ட்-இம்பீரியலிஸ்ட் பொருளாதாரம்” இருந்து “ஜனநாயக-சமூக நல பொருளாதாரம்” ஆக மாற்றுவது என்று தெளிவான இலக்குடன் பல அடிப்படை structural reforms மேற்கொண்டது. இதன் நோக்கம் ஜப்பானில் மீண்டும் இராணுவ ஆதிக்கமும் பேரரசு போர் பொருளாதாரமும் உருவாகாமல் தடுப்பது, அதே நேரத்தில் நாட்டின் உற்பத்தி அமைப்பை நவீனமாக மாற்றி நிலையான வளர்ச்சிக்குத் தயார்படுத்துவது.

மேக்ஆர்தர் பொருளாதார மாற்றங்களில் முதன்மையானது நிலப் புனர்வினை (Land Reform) ஆகும். ஜப்பானின் போருக்கு முன் நில அமைப்பு “பண்பாட்டுச் சாமந்த அரசு” போல இருந்தது; பணக்கார நில உரிமையாளர்கள் பெரும்பாலான நிலத்தையும், விவசாயிகள் கிராமப்புறத்தில் ஏழ்மை மற்றும் கடனில் சிக்கிக் கொண்ட நிலையைச் சந்தித்தனர். GHQ இந்த நில அமைப்பு ஜப்பானின் மிலிட்டரிசத்துக்கு ஒரு வலுவான சமூக ஆதாரமாக இருந்தது என்று கருதி அதை முற்றிலும் உடைத்துவிட முனைந்தது. 1946-1950 காலத்தில் ஜப்பானில் வரலாற்றில் இல்லாதளவு பெரிய அளவிலான நிலப் புனர்வினை நடத்தப்பட்டது. நில உரிமையாளர்கள் வைத்திருந்த அதிகமான நிலங்கள்

அரசு கையகப்படுத்தப்பட்டு, அந்த நிலத்தைப் பயிரிட்ட tenant farmers-களுக்கு குறைந்த விலையில் வழங்கப்பட்டது. இதனால் இரண்டு முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன: கிராமங்களில் “உழவனே நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரன்” என்ற கொள்கை முன்னேறியது; மேலும் பழைய சாமந்த, வலதுசாரி, இராணுவ ஆதரவு கொண்ட வர்க்கத்தின் சக்தி முற்றிலுமாக குறைந்தது. இந்த நிலப் புனர்வினை ஜப்பானின் கிராமப்புற ஜனநாயகத்தை வலுப்படுத்தி, பிந்தைய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான மனித மூலதனப் பின்புலத்தை உருவாக்கியது.

மேக்சூர்தர் பொருளாதார மாற்றங்களின் இரண்டாவது முக்கிய அம்சம் **சாய்ப்பட்ஸு (Zaibatsu) உடைத்தல்** ஆகும். போருக்கு முன் ஜப்பானின் பொருளாதாரத்தை கட்டுப்படுத்திய மிகப்பெரிய குடும்ப அடிப்படையிலான தொழில்முறை கம்பர் (Mitsui, Mitsubishi, Sumitomo, Yasuda போன்றவை) அரசியல்-இராணுவ அமைப்புகளுடன் இணைந்து செயல்பட்டன. GHQ குறிக்கோள் இந்த “மொனோபலி கاپிதாஸிசத்தை” உடைத்து பொருளாதாரத்தை ஜனநாயகப்படுத்துவது. அதற்காக பெயர் பெற்ற Zaibatsu குடும்பங்களின் சொத்துக்கள் பிரிக்கப்பட்டன, holding companies களை கலைக்கப்பட்டது, கணிசமான நிறுவனங்களின் மேலாண்மை மாற்றப்பட்டது. ஆயிரக்கணக்கான நிறுவனங்கள் சுயாதீனமாக மாற்றப்பட்டதால் போட்டித் திறன் உருவானது. இந்த மாற்றங்கள் ஆரம்பத்தில் பொருளாதார குழப்பத்தை ஏற்படுத்தினாலும், 1950களில் ஜப்பான் “மல்டி-ப்ராடக்ட், டெக்னாலஜி-ட்ரைவன்” தொழில்துறையாக உருவாகும் பாதையைக் கட்டமைத்தன.

மேக்சூர்தர் கொண்டு வந்த மற்றொரு பெரும் மாற்றம் **தொழிலாளர் சீர்திருத்தம் (Labour Reforms)** என்று அழைக்கப்படுகிறது. போருக்கு முன் தொழிலாளர்கள் கூட்டுச்சங்கம் அமைப்பது கடுமையாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. GHQ தொழிலாளர் உரிமைகளைக் கடுமையாக பாதுகாக்கும் சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியது. தொழிலாளர் ஒன்றியம் அமைக்கும் உரிமை, கூட்டு ஒப்பந்த உரிமை, வேலைநிறுத்த உரிமை ஆகியவை சட்டபூர்வமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டன. இதனால் ஜப்பானில் 1946-1949 காலத்தில் லட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் யூனியன்களில் இணைந்தனர். தொழிலாளர்-தொழில் முதலாளி உறவில் புதிய நிலை உருவாகியது. இதுவே பின்பு “ஜப்பானிய நிறுவன மாடல்” என்று பிரபலமாகிய நீண்டகால வேலைவாய்ப்பு, நிறுவன நம்பிக்கை கலாச்சாரம், தொழிலாளர்களின் கூட்டுப்பங்களிப்பு போன்ற அமைப்புகளின் அடித்தளமாக அமைந்தது.

ஜப்பானின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் முக்கிய பங்காற்றிய மற்றொரு மேக்சூர்தர் மாற்றம் **கல்வி-சமூக நல சீர்திருத்தங்கள்** ஆகும். GHQ ஜப்பானில் சமத்துவக் கல்வி, இலவச அடிப்படை கல்வி, பெண்களுக்கு சம உரிமை, குழந்தை நலம், பொதுச் சுகாதாரம் போன்ற துறைகளில் பெரிய மாற்றங்கள் மேற்கொண்டது. இது மனித

மூலதனத்தை (Human Capital) மேம்படுத்தி திறமையான தொழிலாளர்கள் மற்றும் அறிவியல்-தொழில்நுட்ப நிபுணர்களை உருவாக்கும் சூழலை ஏற்படுத்தியது. பொருளாதார வளர்ச்சியின் அடிப்படை மனித திறன்களே என்பதையே மேக்ஆர்தர் உணர்ந்து, அதே துறைகளை முக்கிய இடத்தில் வைத்து செயல்பட்டார்.

இதேபோல் வரி சீர்திருத்தங்கள் (Tax Reforms), வங்கிக் கண்காணிப்பு மாற்றங்கள், விலை-சந்தை கட்டுப்பாடுகள் திருத்தம், உணவு விநியோக அமைப்பு மேம்பாடு, சிறு-நடுத்தர தொழில்களுக்கு ஊக்குவிப்பு போன்ற பல துறைகளிலும் மேக்ஆர்தர் பரந்த மாற்றங்களை செயல்படுத்தினார். குறிப்பாக 1949 ஆம் ஆண்டு GHQ-வின் ஆலோசனையில் அமெரிக்க நிபுணர் Joseph Dodge உருவாக்கிய “Dodge Plan” ஜப்பானின் பொருளாதாரத்தை நிலைப்படுத்தி நிதி ஒழுங்கை கொண்டு வந்தது. ஜப்பான் பொருளாதாரத்தை அதிகளவு கட்டுப்பாட்டிலிருந்து சுதந்திர வர்த்தகத்துக்குத் மாற்றும் அடித்தளமாக டோஜ் பிளான் இருந்தது.

மேக்ஆர்தர் பொருளாதார மாற்றங்களின் விளைவுகள் ஆழமானவை. 1945-1947 காலத்தில் ஜப்பான் கடும் ஏழ்மை, பணவீக்கம், உணவு நெருக்கடி ஆகியவற்றை எதிர்கொண்டிருந்தது. ஆனால் 1950களில் கொரியா போரின் போது தேவை அதிகரித்து உற்பத்தி உயர்ந்தது. நிலப் புனர்வினை காரணமாக விவசாயத் துறை நிலைத்தது; Zaibatsu உடைத்தல் காரணமாக போட்டித் திறன் கொண்ட நிறுவனங்கள் உருவானது; தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்கள் காரணமாக உயர்ந்த உற்பத்தித்திறன் மற்றும் தொழிலாளர்-நிறுவன ஒத்துழைப்பு ஏற்பட்டது. 1960களில் ஜப்பான் உலகின் இரண்டாவது மிகப் பெரிய பொருளாதாரமாக உயர்ந்தது. இந்த விசைத்திறனுடைய வளர்ச்சிக்கு பாதுகாப்பான அடிப்படை மேக்ஆர்தர் ரீஃபார்ம்கள்தான்.

இதனால் மேக்ஆர்தர் மேற்கொண்ட பொருளாதார மாற்றங்கள் “ஜப்பானை மிலிட்டரி பேரரசிலிருந்து தொழில்நுட்ப மேம்பட்ட, ஜனநாயக, உயர்ந்த உற்பத்தித்திறன் கொண்ட அமைதியான நாடாக மாற்றிய அடித்தள ரீஃபார்ம்கள்” என்று உலக வரலாற்றில் மதிக்கப்படுகின்றன. GHQ மாற்றங்கள் கடுமையானவை, வேகமானவை, சில நேரங்களில் ஜப்பானிய சமூகப் பாரம்பரியத்துடன் முரண்படுபவை என்றாலும், போருக்குப் பிறகு ஜப்பானின் பொருளாதார எழுச்சிக்கு அவை மறுக்கமுடியாத தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

ஹிரோகிட்டோ

ஜப்பானின் நவீன வரலாற்றில் மிக முக்கியமான மற்றும் விவாதத்துக்குரிய நபராக விளங்கியவர் ஹிரோஹிட்டோ. ஏப்ரல் 29, 1901 அன்று டோக்கியோவில் உள்ள அயோமா அரண்மனையில் பிறந்த ஹிரோஹிட்டோ, தைஷோ பேரரசரின் மகனும், மெய்ஜி பேரரசரின் பேரனுமாவார். மிக இளமையிலிருந்தே அரச குடும்பத்தின் மரபுகளைப் பின்பற்றி சிறப்பு கல்வி பெற்றார். பியர்ஸ் பள்ளி மற்றும் கிரவுன் பிரின்ஸ்

இன்ஸ்டிடியூட்டில் பயின்ற அவர், விஞ்ஞானத்திலும், குறிப்பாக கடல் உயிரியலிலும் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டார். பின்னர் அவர் இந்த துறையில் பல நூல்களை எழுதியும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புகளைச் செய்தார். 1921 ஆம் ஆண்டு ஐரோப்பா பயணம் மேற்கொண்டு வெளிநாடு சென்ற முதல் ஜப்பானிய பட்டத்துப் இளவரசராக இவரது பயணம் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. அவர் திரும்பியபோது, தந்தையான தைஷோ பேரரசரின் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டதால், இளவரசர் ரீஜண்டாக நியமிக்கப்பட்டார். 1924 இல் இளவரசி நககோ குனியைத் திருமணம் செய்தார். தந்தையின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து 1926 டிசம்பர் 25 அன்று ஹிரோஹிடோ ஜப்பான் பேரரசரானார். அவரது ஆட்சிக் காலம் 'ஷோவா காலம்' (பிரகாசமான அமைதி) என அழைக்கப்பட்டாலும், இந்த காலம் ஜப்பானிய வரலாற்றில் அமைதிக்கும் போரும் கலந்து காணப்பட்ட மிக சிக்கலான காலக்கட்டமாக அமைந்தது.

மெய்ஜி அரசியலமைப்பின் படி (1889), பேரரசர் நாட்டின் உச்ச அதிகாரம் என்று கருதப்பட்டாலும், நடைமுறையில் அமைச்சர்கள், ஆலோசகர்கள் மற்றும் முக்கியமாக இராணுவத் தலைமையே நாட்டின் கொள்கைகளை நிர்ணயித்தது. இருந்தாலும், சில முக்கிய தருணங்களில் ஹிரோஹிடோ தன்னுடைய அதிகாரத்தைத் தெளிவாகப் பயன்படுத்தினார். 1936 பிப்ரவரி மாதத்தில் இராணுவ அதிகாரிகள் மேற்கொண்ட ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு முயற்சியை அவர் கடுமையாக அடக்க உத்தரவிட்டது இதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். இத்தகைய செயல்கள் இருந்தபோதிலும், ஜப்பானின் 1930-40களின் கடுமையான இராணுவவாத காலத்தில் ஹிரோஹிடோவின் பங்கு குறித்து வரலாற்றாசிரியர்களிடையே நீண்டகால விவாதம் இருந்து வருகிறது. சில அறிஞர்கள் அவர் அமைதிப்பண்புடையவர், அமெரிக்காவுடனான போருக்கு எதிர்ப்பு கொண்டவர் மற்றும் ஜெர்மனி-இத்தாலியுடன் இணைவதில் தயக்கம் காட்டியவர் எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் அரசாங்கம் மற்றும் இராணுவம் முழுமையாக மிலிட்டரி ஆதிக்கத்தின் கீழ் செயல்பட்டதால் அவர் விருப்பமின்றி அவர்களுடன் இணைந்து செயல்பட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதாகவும் வாதிடுகின்றனர்.

மற்றொரு வரலாற்றுப் பார்வையின் படி, ஹிரோஹிடோ ஜப்பானின் விரிவாக்கக் கொள்கைகளில் வெறும் பொம்மை அரசராக மட்டுமே இருந்தவர் அல்ல; மாறாக, 1931ஆம் ஆண்டு மஞ்சூரியா படையெடுப்பிலிருந்து இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவு வரை ஜப்பானின் தாக்குதல்மிகு கொள்கைகளில் அவர் கருத்து கூறும் அளவிற்கு செயலில் ஈடுபட்டார் எனக் கூறப்படுகிறது. இதே நேரத்தில், சில வரலாற்றாசிரியர்கள் இந்த இரு முனைப்புகளுக்கும் நடுப்பகுதியில் தான் உண்மை இருக்கிறது எனக் கருதுகின்றனர். அதாவது, அவர் முழுமையான கட்டுப்பாட்டு சக்தியாக இல்லாவிட்டாலும், அரசாங்கமும் இராணுவமும் மேற்கொண்ட முக்கிய நடவடிக்கைகளுக்கு அவர் வெளிப்படையாக எதிர்ப்பு தெரிவித்ததற்கான ஆதாரம் எங்கும் காணப்படாததால், நிகழ்ந்த செயல்களுக்கான ஒரு சிக்கலான மற்றும் மறைமுகப் பொறுப்பு அவருக்கு உண்டு என்பதே இந்தக் கருத்தின் சாரமாகும்.

ஆனால் 1945 ஆகஸ்டில் ஜப்பான் தோல்வியைத் தவிர்க்க முடியாத நிலையை அடைந்தபோது, நாட்டின் உயர்மட்டத் தலைவர்கள் இரண்டு சக்திவாய்ந்த பிரிவுகளாகப் பிளவுபட்டனர். ஒரு தரப்பு உடனடி சரணடைவதை வலியுறுத்தினால், மற்றொரு தரப்பு தேசத்தின் தீவுகளை இறுதி வரை பாதுகாக்கப் போராட வேண்டும் என வற்புறுத்தியது. இந்தத் தீர்மானகரமான சூழ்நிலையில், ஹிரோஹிடோ அமைதியை ஆதரிக்கும் தரப்பின் பக்கம் நின்று நேரடியாகத் தலையீடு செய்து சரணடைவதற்கான உத்தரவை வழங்கினார். 1945 ஆகஸ்ட் 15 அன்று, ஜப்பான் நேச நாடுகளின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டது என்பதை அறிவிக்க அவர் தேசிய வானொலி ஒளிபரப்பில் மக்களிடம் நேரடியாக உரையாற்றினார். இதுவரை நிலவி வந்த “மன்னர் பொதுமக்களிடம் பேசாத மரபை” முறித்த இந்த உரை, ஜப்பான் வரலாற்றில் மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெற்றதாக அமைந்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து, 1946 ஜனவரி 1 அன்று வெளியிடப்பட்ட “மனிதர் அறிவிப்பு” மூலம், ஜப்பான் மன்னர்கள் தெய்வீக தோற்றம் கொண்டவர்கள் என்ற நீண்டகால பாரம்பரிய நம்பிக்கையை ஹிரோஹிடோ பொது மன்றத்தில் நிராகரித்தார். இந்த அறிவிப்பு, ஜப்பானின் அரசியல் மற்றும் சமூக கட்டமைப்பில் அடிப்படை மாற்றங்களுக்கு வழிவகுத்து, போர் பிந்தைய ஜனநாயக மாற்றங்களுக்கான துவக்கமாக அமைந்தது.

1947 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு நிர்வாகம் உருவாக்கிய புதிய அரசியலமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்ததுடன், ஜப்பான் ஒரு ஜனநாயக அரசியலமைப்பு முடியாட்சியாக மாற்றப்பட்டது. இந்த அரசியலமைப்பின் கீழ் மன்னரின் அதிகாரங்கள் முழுமையாகக் குறைக்கப்பட்டு, அவர் “ஜப்பான் நாட்டின் அரசு மற்றும் மக்களின் ஒற்றுமையின் சின்னம்” என்ற நிலைக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டார். இறையாண்மை மன்னரிடமிருந்து மக்களுக்குப் பரிமாறப்பட்டு, அரசியல் அதிகாரம் முழுமையாக மக்கள் பிரதிநிதிகளின் கைகளில் நிலைநிறுத்தப்பட்டது.

இந்த புதிய அரசியல் சூழலுக்கு ஏற்ப மன்னராட்சி மக்களிடையே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக, ஹிரோஹிடோ பல்வேறு பொதுச் செயல்பாடுகளில் நேரடியாகப் பங்கேற்கத் தொடங்கினார். அவரது குடும்ப வாழ்க்கை, குழந்தைகளுடன் கூடிய புகைப்படங்கள், அன்றாட வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் நிகழ்வுகள் ஆகியவை ஊடகங்களில் வெளிப்படையாக வெளியிடப்பட்டன. இதன் விளைவாக, மன்னராட்சி “தூரத்தில் இருந்து வணங்கப்படும் தெய்வீக அமைப்பு” என்ற பாரம்பரிய உருவகத்திலிருந்து விலகி, “மக்களுடன் நெருக்கமாக இணைந்த தேசிய சின்னம்” என்ற புதிய அடையாளத்தைப் பெற்றது.

1959 ஆம் ஆண்டில் ஹிரோஹிடோவின் முதல்வரிசை மகன் இளவரசர் அகிஹிடோ, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நிலவி வந்த அரசு குடும்ப மரபை உடைத்து, சாமானிய பெண் ஷோடா மிச்சிகோவை திருமணம் செய்தது ஜப்பானின் சமூக-அரசியல் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய மாற்றத்தைச் சுட்டிக்காட்டியது. இந்த திருமணம், மன்னராட்சி மக்களுடன் மேலும் நெருக்கமாக இணைவதற்கான அடையாளமாகவும், பாரம்பரிய கட்டுப்பாடுகளில் இருந்து விலகிய புதிய சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகவும் பார்க்கப்பட்டது.

ஹிரோஹிட்டோ 1971 ஆம் ஆண்டில் ஐரோப்பாவிற்கும், 1975 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவிற்கும் அரசு பயணங்களை மேற்கொண்டார். குறிப்பாக 1975 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அமெரிக்கப் பயணம், ஜப்பானிய பேரரசரும் அமெரிக்க ஜனாதிபதியும் நேரடியாக சந்தித்த முதல் வரலாற்றுத் தருணமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தப் பயணங்கள், போர் பிந்தைய காலத்தில் ஜப்பான் உலக சமூகத்துடன் அமைதியான மற்றும் நட்புறவு கொண்ட உறவுகளை உருவாக்கியதை வெளிப்படுத்தின.

தனது நீண்ட ஆட்சிக் காலத்தில், ஹிரோஹிட்டோ ஜப்பானை கடுமையான இராணுவவாதம் மற்றும் உலகப் போரின் அழிவுகளிலிருந்து அமைதியான, வளர்ச்சியடைந்த, ஜனநாயக நாடாக மாற்றிய பரிணாமத்தில் அளவிடமுடியாத பங்காற்றினார். 1989 ஜனவரி 7 அன்று அவர் மறைந்ததைத் தொடர்ந்து, அவரது மகன் அகிஹிட்டோ ஜப்பான் மன்னராகப் பொறுப்பேற்றார். இதன் மூலம் ஜப்பானின் புதிய “ஹெய்சே காலம்” தொடங்கியது.

மொத்தத்தில், ஹிரோஹிட்டோவின் ஆட்சிக் காலம் ஜப்பானின் ஆழமான மாற்றங்களின் ஒரு வரலாற்றுச் சுருக்கமாக விளங்குகிறது. இராணுவ விரிவாக்கத்திலிருந்து சரணடைதல் வரை, பேரரசின் தெய்வீக அதிகாரத்திலிருந்து ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பின் ஒரு சின்னமாக மாறுதல் வரை, அழிவின் விளிம்பிலிருந்து “ஆசிய அதிசய பொருளாதாரம்” உருவாகும் வரை நடந்த அனைத்து முக்கிய மாற்றங்களிலும் அவர் மையமாக இருந்தார். இந்தப் பரிணாமத்தை முழுமையாகப் புரிந்துகொள்ள, ஹிரோஹிட்டோவின் வாழ்க்கையும் ஆட்சியும் உலக வரலாற்றின் ஒரு அவசியமான ஆய்வு பொருளாகும்.

முட்சுஹிட்டோ

1852 நவம்பர் 3 அன்று, கமடோர் பெர்ரி ஜப்பானுக்குப் பயணம் செய்யத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், பின்னாளில் ஜப்பானின் பேரரசராக விளங்கிய முட்சுஹிட்டோ கியோட்டோவில் உள்ள பழைய டென்னோ அரண்மனையில் பிறந்தார். அவரது தந்தை பேரரசர் கோமி, சூரிய தேவதையின் சந்ததியெனக் கருதப்படும் அரச மரபின்படி, பல நூற்றாண்டுகளாக உலகத்திலிருந்து முற்றிலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவர். அரண்மனைச் சுவர்களுக்குள் அவர் உச்ச அதிகாரம் கொண்டவராக இருந்தாலும், வெளி உலகில் உண்மையான அரசியல் அதிகாரம் ஷோகுகன்களின் கையில் இருந்தது. எனவே முட்சுஹிட்டோ பிறந்த நேரத்தில், அரியணையின் வாரிசு ஒரு நிழல் ஆட்சியாளராக மட்டுமே இருப்பார் என்ற நிலைதான் காணப்பட்டது.

முட்சுஹிட்டோவுக்கு சிறுவயதிலிருந்தே சீன மற்றும் ஜப்பானிய எழுத்துக்களைப் படிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. கடவுள்களையும், தனது மூதாதையர்களையும், குறிப்பாக தந்தையை உயிருள்ள பிரதிநிதியாக மதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவருள் ஆழமாக விதைக்கப்பட்டது. மேலும், தனது பிறப்பிற்குரிய கண்ணியத்துடன் நடந்து கொள்ளவும், பிறப்பு மற்றும் அந்தஸ்தின் அடிப்படையில் உதவியாளர்கள் வழங்கும் ஆலோசனைகளுக்கு இணங்க செயல்படவும் அவர் பயிற்றுவிக்கப்பட்டார். இந்தக் கல்வி அவரை ஒரு சாதாரண மனிதனாக அல்ல, ஒரு தெய்வீகக் கடமை கொண்ட அரசராக உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் அமைந்தது.

அவருடைய வாழ்க்கையில் பொழுதுபோக்கு என்ற ஒன்றே இல்லை. “விளையாட்டுத் தோழன்” அல்லது “பொம்மை” போன்ற கருத்துகள் அவருக்குத் தெரியாதவையாக இருந்தன. சாமுராய் முதல் டென்னோ வரை ஜப்பானிய சிறுவர்களின் வாழ்க்கை விளையாட்டையும் வேடிக்கையையும் அல்ல, கடமையையும் ஒழுக்கத்தையும் மையமாகக் கொண்டதாக இருந்தது. முட்சுஹிட்டோவின் இளமைப் பருவமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல; அவரது வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு மையக் கருத்தைச் சுற்றியே சுழன்றது—அதாவது கடமை.

இதற்கிடையில், ஐயயாசுவின் சந்ததியினரின் இருநூற்று ஐம்பது ஆண்டுகால அமைதிக்காலத்தில் விதைக்கப்பட்டிருந்த மாற்றத்தின் விதைகள் மெல்ல முளைக்கத் தொடங்கின. கமாதோர் பெர்ரியின் வருகை, நீண்ட வறட்சிக்குப் பிறகு பெய்த சூடான மழையைப் போல, ஜப்பானிய சமூகத்தில் புதுப் பரிணாமங்களைத் தூண்டியது. மாற்றத்தின் அறிகுறிகள் எல்லா இடங்களிலும் தென்பட்டன. ஆனால் அரண்மனைச் சுவர்களுக்குள் வாழ்ந்த அரச குடும்பத்தினர் காலத்தின் இந்த அறிகுறிகளை உணர்ந்தார்களா, அல்லது தங்கள் தனிமையும் பெருமையும் காரணமாக அவற்றை புறக்கணித்தார்களா என்பது தெளிவில்லை. சக்திவாய்ந்த குலங்களின் ஆயுதம் தாங்கிய சாமுராய்கள் பழைய தலைநகரில் மறைந்திருந்ததும், யமடோ டமாஷி எனப்படும் ஜப்பானிய ஆவி வெளிநாட்டு அச்சுறுத்தலால் சோதிக்கப்பட்டதும், அரச குடும்பத்தின் மீது மக்களின் எதிர்பார்ப்பை அதிகரித்தன.

பேரரசர் கோமிக்கு வெளியில் என்ன நடக்கிறது என்பது முழுமையாகத் தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் சிறுவன் முட்சுஹிட்டோவுக்கு இந்த மாற்றங்களின் பின்னணி குறித்து ஒப்பீட்டளவில் நன்கு தகவல் அளிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. அவர் இன்னும் அரியணையின் வாரிசாக இருந்தபோது, அவரது உதவியாளர்கள் அவருக்கு முன்பாக வெளிப்படையாகப் பேச இயன்றனர்; அவர்கள் பேசினார்கள். இவ்வாறு அவர் பெற்ற அனுபவங்களும் பாடங்களும், எதிர்காலத்தில் ஜப்பானின் வரலாற்றை மாற்றியமைக்க இருந்த அவரது வாழ்க்கைக்கான முக்கியமான தயாரிப்பாக அமைந்தன.

1867 ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் பேரரசர் கோமி இறந்ததும், பதினைந்து வயதையும் நிறைவுசெய்யாத சிறுவன் உள்நாட்டுப் போராட்டங்களின் நடுத்தரத்தில் அரியணை ஏறினான். அவரின் நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் கூட்டணி குலங்களின் முன்னணி சாமுராய்களுடன் இணைந்து கூகேவால் (Council of Elders) தீர்மானிக்கப்பட்டன. இந்த சபை எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை ஏகாதிபத்திய இளவரசர்கள் அல்லது மியா (மதிப்புமிக்க அரச உறுப்பினர்கள்) மூலம் டென்னோவிடம் அறிவித்தது. இதனால், இளவரசர் வெளியுறவு அமைச்சர்களை நேரில் வரவேற்க வேண்டும், இச்சிஜோ வீட்டின் மகளான தற்போதைய பேரரசியை மணக்க வேண்டும், கியோட்டோவை விட்டு வெளியேறி யெடோவில் (பின்னர் டோக்கியோ அல்லது கிழக்கு தலைநகரம் என்று அழைக்கப்பட்டது) தனது வசிப்பிடத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என தீர்மானம் செய்யப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது.

சிறுவன் பேரரசர் தனது கல்வியின் மூலம் இரண்டு முக்கியமான குணங்களை வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்: நம்பிக்கைக்குரிய கவுன்சிலர்களின் ஆலோசனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிதல், மற்றும் சிறுவனுக்குரிய அடிப்படை குணமான கடமைக்கு அமைதியாக இணங்குதல். ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவரது மூதாதையர்கள் சுறுசுறுப்பான வாழ்க்கையிலிருந்து விலகியதால், இளவரசர் தனது இனத்தில் முதன்மையானவர் என்ற நிலையை அடைந்தார்; மக்களுக்கு

தன்னைக் சுதந்திரமாக காட்டிக்கொள்வதில் சுமையின்றி செயல்பட்டார். அவர் பழைய தேசிய உடைகளை பொதுவில் நிராகரித்து, தனது உத்தியோகபூர்வ வாழ்க்கையில் வெளிநாட்டு நீதிமன்ற பழக்கவழக்கங்களையும் பழக்கவழக்கங்களையும் பின்பற்றினார், அதே சமயத்தில் தனியுரிமை உள்ள அடுக்குமாடி குடியிருப்புகளுக்குள் தனது இளமைப் பருவ உடை மற்றும் உணவை விரும்பி அனுபவித்தார்.

அவரது ஆட்சிக்காலம் ஜப்பானுக்கு ஒரு புதிய சகாப்தத்தை அளித்தது. இது “மெய்ஜி” (Meiji) என அழைக்கப்படும் அறிவொளி பெற்ற முன்னேற்ற காலமாகும். அவரது ஆட்சியின் கீழ் சாதிகளின் வெளிப்படையான வேறுபாடுகள் மறைந்தன. இடைக்கால சலுகைகளுடன் இனி டைமியோ அல்லது கூகே இல்லாமல் மக்களுக்குள் சமத்துவம் நிலவியது. தங்கள் வாள்களின் உலோகத்தை சோதிக்க முனையும் விளையாட்டுத்தனமான சாமுராய்களால் வணிகத்துறையிலுள்ள மக்களுக்கு anymore தாக்குதல்கள் ஏற்பட்டது. சமூகத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட எட்டா இனியும் இல்லை; சட்டத்தின் முன் அனைவருக்கும் சமத்துவம் கிடைத்தது, சாமுராய்களோ அல்லது “அதிகாரப்பூர்வ வர்க்கத்திற்கான” சிறிய இடஒதுக்கீடு மட்டுமே நிலவியது.

இந்த மாற்றங்களின் விளைவாக மக்களுக்கு செல்வமும் செழிப்பும் கிடைத்தது. பிற நாடுகளுடன் உறவுகள் புதிய தொழில்கள் மற்றும் தொழிற்சாலைகளை உருவாக்கின. டென்னோ முதன்முதலில் யெடோவுக்குள் நுழைந்த போது, பழைய ஏகாதிபத்திய நகரத்திலிருந்து பன்னிரண்டு நாட்கள் சோர்வான பயணம் மேற்கொண்டார்; ஆனால் இப்போது இரும்புக் குதிரைகள் அவரை இருபத்தி நான்கு மணி நேரத்திற்குள் அதே இடத்திற்கு கொண்டு செல்கின்றன. ஜப்பானிய மூலதனம் மற்றும் நிறுவனத்துடன் மூவாயிரம் மைல்களுக்கு மேல் ரயில் பாதை கட்டப்பட்டு, பல கட்டுமானப் பணிகளும் நடந்து வருகின்றன. தந்தி பேரரசரின் கட்டளைகளை தொலைதூர மூலைகளுக்கு கொண்டு செல்லும் வசதி, தொலைபேசி மற்றும் மின்சார விளக்குகள் ஆகியவை ஜப்பான் நவீன யுகத்தின் கண்டுபிடிப்புகளைச் சாட்சி காட்டுகின்றன.

தொழிற்சாலைகள் கட்டப்பட்டு, பல்லாயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு வேலை வழங்கப்படுவதோடு, ஊதியங்கள் உயர்ந்து சேமிப்பு அதிகரித்து வருகிறது. ஜப்பானின் இராணுவம் மற்றும் கடற்படையும், காலத்தின் முன்னேற்றத்துடன் வேகமாக வளர்ந்து, வெளிநாட்டிலிருந்து மரியாதையைப் பெற்றுள்ளது. பூமியின் சக்தி நாடுகளில் ஒன்றாக ஜப்பான் தனது இடத்தைப் பிடித்து, அதன் கொடி கடல்களில் அறியப்படத் தொடங்கியுள்ளது. வணிகக் கப்பல்கள் ஐரோப்பா, ஆஸ்திரேலியா மற்றும் அமெரிக்காவின் கடற்கரையிலும், பசிபிக் பெருங்கடலின் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் பாய்கின்றன. ஜப்பானின் அறிஞர்கள் மேற்கத்திய பல்கலைக்கழகங்களுடன் போட்டியிடுகின்றனர்.

மேற்கத்திய நாகரிகம் ஜப்பானின் வளர்ச்சியையும் முன்னேற்றத்தையும் பாராட்டுகிறது. முட்குஷிட்டோவும் அவரது பேரரசும் உலகின் மரியாதையையும் பாராட்டையும் பெற்றுள்ளனர், மேலும் முன்னாள் ஆளும் வர்க்கமான சாமுராய்கள் மற்றும் ஷிசோகுவின் உயர்ந்த குணங்களும் உலகம் அங்கீகரிக்கிறது. அவர்கள் பழிவாங்கும் திட்டத்தை கைவிட்டு, நாட்டின் பெருமையையும், டென்னோவையும் வெற்றியடைவது போன்ற வகைகளில் மேம்படுத்த முயற்சி செய்துள்ளனர். இதுவரை அவர்கள் சாதித்த முன்னேற்றத்திற்காக, அமெரிக்க சிறுவர்கள் கூட

ஜப்பானியர்களுடன் மனதாரக் கூச்சலிடுகின்றனர்: " நிப்பான் பான்-சாய்! (Nippon Ban-Sai!) — ஜப்பான் நீடுழி வாழ்க!"

1951–2000 காலத்தில் ஜப்பான் மற்றும் உலக நிகழ்வுகள்.

1945 முதல் 1952 வரை ஜப்பான் நேச நாடுகளின் இராணுவ ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இருந்தது. பெயரளவில் இது அமெரிக்கா, சோவியத் யூனியன், சீனா மற்றும் காமன்வெல்த் நாடுகள் கொண்ட பன்னாட்டு குழுவால் கண்காணிக்கப்பட்டதாக இருந்தாலும், ஆக்கிரமிப்பின் முழு செயல்பாடு அமெரிக்கா வழிநடத்தியது. நேச நாட்டுப் படைகளுக்கான உச்ச தளபதி (SCAP) என்ற பதவியை அமெரிக்க ஜெனரல் டக்ளஸ் மெக்கார்தர் வகித்தார். ஜப்பான், ஜெர்மனியுடன் ஒப்பிடும்போது, மாறுபட்ட அனுபவத்தை சந்தித்தது; நேரடியாக வெளிநாட்டு இராணுவ நிர்வாகத்தால் ஆளப்படவில்லை. அதற்கு பதிலாக, SCAP தனது உத்தரவுகளை அமல்படுத்த ஜப்பானிய அரசு மற்றும் அதன் நிர்வாகத்தை பயன்படுத்தியது. இதன் மூலம் ஆக்கிரமிப்பு "அமெரிக்க வழிநடத்தப்பட்ட சீர்திருத்தப் புரட்சி" எனக் கருதப்பட்டது.

ஆக்கிரமிப்பின் அடிப்படை கொள்கைகள் மூன்று முக்கியத் தளங்களைக் கொண்டிருந்தன: இராணுவமயமில்லாத நிலை, ஜனநாயகமயமாக்கல் மற்றும் பொருளாதார மறுசீரமைப்பு. இந்தக் கொள்கைகள் ஜப்பானின் முழு சமூகத்தை மாற்றும் நோக்கத்துடன் செயல்பட்டன.

முதலாவது, ஜப்பானின் முழுமையான இராணுவமயமின்மை. இராணுவப் படைகள் கலைக்கப்பட்டன, உலகம் முழுவதும் இருந்த கோடிக்கணக்கான ஜப்பானிய ராணுவத்தினர் நாடு திரும்பி அனுப்பப்பட்டனர். தேசியவாத அமைப்புகள், ஷின்டோ மதத்தின் அரசு நிறுவனம் மற்றும் இராணுவ தொழில்துறைகள் முற்றிலும் கலைக்கப்பட்டன.

இரண்டாவது, ஜனநாயகமயமாக்கல். ஜப்பான் மீண்டும் போர் மேற்கொள்ளாத நாடாக மாற்றப்பட்டது; தனிநபர் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டன, பிரதிநிதித்துவ அரசு அமைக்கப்பட்டது, பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது மற்றும் அரசியலில் பங்கேற்புக்கான பல்வேறு ஜனநாயக நடைமுறைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன.

மூன்றாவது, பொருளாதார மறுசீரமைப்பு. விவசாய நில சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, ஜைபட்ஸு (zaibatsu) என்ற பெரிய தொழில் குழுமங்களின் கட்டுப்பாட்டை குறைத்தது. பணவீக்கம் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு, பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் அமைதியான சமூகத்தை உருவாக்கும் நோக்கத்துடன் பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

இதனால், ஜப்பான் போருக்குப் பின்னர் ஒரு அமைதியான, ஜனநாயக மற்றும் பொருளாதார முறையில் சீரமைக்கப்பட்ட நாடாக உருவெடுத்தது.

ஜப்பானின் இராணுவவாத அமைப்புகளின் கலைப்பு

ஆக்கிரமிப்பு தொடங்கிய முதல் சில மாதங்களிலேயே ஜப்பானின் இராணுவவாத ஆட்சி முழுமையாக அகற்றப்பட்டது. உள்துறை அமைச்சகம் போன்ற ஆட்சியின் கொடூரமான அமைப்புகள் ஒழிக்கப்பட்டன. காவல்துறை மையமில்லாத, பிராந்திய அடிப்படையிலான வடிவில் மாற்றப்பட்டது. ஷுஷின் என்ற நெறிமுறைகளின் அடிப்படையிலான தேசியவாதக் கல்வி நீக்கப்பட்டது. போர்க்குற்ற விசாரணை நடத்த சர்வதேச நீதிமன்றம் அமைக்கப்பட்டது. முன்னாள் பிரதமர் டோஜோ உள்ளிட்ட ஏழு பேரை தூக்கிலிடப்பட்டனர். இத்தகைய நடவடிக்கைகள்

ஜப்பானின் போர்கால அரசியல் மற்றும் இராணுவ அடுக்குகளை முற்றிலும் சீர்குலைத்து, புதிய ஜனநாயக அமைப்புகளுக்கான சூழலை ஏற்படுத்தியது..

1947 அரசியலமைப்பு :போருக்குப் பிறகான ஜப்பானின் மறுபிறப்பு

ஆக்கிரமிப்பின் மிக முக்கிய சாதனை 1947 மே 3 அன்று நடைமுறைக்கு வந்த “புதிய ஜப்பான் அரசியலமைப்பு” ஆகும். SCAP முதலில் ஜப்பான் தன்னுடைய அரசியலமைப்பை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டது; ஜப்பானிய வரைவு திருப்திகரமாக இல்லாததால், SCAP தன்னுடைய வரைவை வழங்கியது. புதிய அரசியலமைப்பின் முக்கிய பகுதிகள் பின்வருமாறு:

- முதலாவது, இறையாண்மை மக்களிடம்: மெய்ஜி காலத்துக்கு மாறாக, பேரரசர் இனி “புனிதர்” அல்ல; அவர் “நாட்டு ஒற்றுமையின் சின்னம்” என்ற நிலைக்கு மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்டார்.
- இரண்டாவது, பிரிவு 9: ஜப்பான் “போரை ஒரு இறையாண்மை உரிமையாக நிரந்தரமாக கைவிடுகிறது” என்றும், “இனி நிலம், கடல், வான்படைகள் எதையும் பராமரிக்காது” என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.
- மூன்றாவது, இரு அவை சட்டமன்றம்: பிரதிநிதிகள் சபை மற்றும் கவுன்சிலர்கள் சபை என்ற அமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன; பெண்களும் வாக்களித்து தேர்வு செய்யும் உரிமை பெற்றனர்.
- மேலும், நீதித்துறையின் சுயாதீனம், பிரிவி கவுன்சிலின் கலைப்பு மற்றும் பழைய பீரேஜ் முறை நீக்கம் ஆகியவற்றின் மூலம் ஜப்பான் முழுமையாக நவீன ஜனநாயக நாட்டாக மாற்றப்பட்டது.

விவசாய நில சீர்திருத்தம் :மிகப் பெரிய சமூக மாற்றம்

ஜப்பானின் மக்கள் தொகையின் அரைபகுதி குத்தகை விவசாயிகளாக இருந்ததால், ஜனநாயகம் நிலைநிறுத்த நில சீர்திருத்தம் அவசியமாக இருந்தது. SCAP வெளியிட்ட சட்டத்தின் அடிப்படையில், நகரங்களில் வசித்த நில உரிமையாளர்கள் தங்கள் நிலத்தை அரசுக்கு விற்க கட்டாயப்பட்டனர். இந்த நிலம் குறைந்த விலையில் குத்தகையாளர்களுக்கு விற்கப்பட்டது. இதன் முக்கிய விளைவுகள் பின்வருமாறு:

- முதலாவது, குத்தகையாளர் விவசாயிகள் உரிமையாளர் விவசாயிகளாக மாறினர்.
- இரண்டாவது, கிராமப்புற மத்திய வர்க்கம் உருவானது.
- மூன்றாவது, LDP (Liberal Democratic Party) கட்சியின் அடித்தளம் கிராமப்புற வாக்காளர்களால் உறுதியாகியது.
- நாலாவது, ஜப்பான் 1950-60களில் ஒரு நுகர்வோர் நாடாக மாறுவதற்கான பொருளாதார அடித்தளம் இதனால் உருவானது.

ஜைபட்ஸு கலைப்பு மற்றும் பொருளாதார மறுசீரமைப்பு

ஆரம்பத்தில் ஜைபட்ஸு எனப்படும் மிகப்பெரிய தொழில்-நிதி குழுமங்களை முற்றிலும் கலைக்க திட்டமிடப்பட்டது. ஆனால் பனிப்போர் (Cold War) காரணமாக அமெரிக்கா ஜப்பான் ஒரு வலுவான கூட்டாளியாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்பியது. இதனால் ஜைபட்ஸு முழுமையாக கலைக்கப்படவில்லை. குறைந்த அளவிலான சீர்திருத்தங்களில், வைத்திருக்கும் நிறுவனங்கள் (holding companies) கலைக்கப்பட்டன மற்றும் ஏகபோகங்களைத் தடுக்கும்

நியாயமான வர்த்தகச் சட்டங்கள் (Anti-Monopoly Law) இயற்றப்பட்டன. பெரிய வங்கிகள் ஜப்பானின் தொழில் மறுசீரமைப்பில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

தொழிலாளர் சீர்திருத்தங்கள் மற்றும் பனிப்போர் தாக்கத்தையும் குறிப்பிட வேண்டும். ஆக்கிரமிப்பு ஆரம்பத்தில் தொழிலாளர் சங்கங்களை வலுவாக ஆதரித்து, தொழிலாளர் உரிமைகள் மற்றும் வேலைநிறுத்த உரிமை போன்றவை சட்டரீதியாகப் பாதுகாக்கப்பட்டன. சோசலிஸ்டுகள் மற்றும் கம்யூனிஸ்டுகள் பலர் தொழிற்சங்க தலைவர்களாக உயர்ந்தனர். ஆனால் 1947 பனிப்போர் சூழலில் அமெரிக்கா ஜப்பானில் இடதுசாரி வளர்ச்சியை கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கியது. இதன் விளைவாக: அரசு ஊழியர்களின் வேலைநிறுத்த உரிமை நீக்கப்பட்டது, கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் தொழிற்சங்கங்களில் இருந்து அகற்றப்பட்டனர், மற்றும் அரசுக்கு ஏற்ற தொழிற்சங்க அமைப்பு (SOHYO) உருவாக்கப்பட்டு பின்னர் JSP உடன் இணைந்தது.

சமூக மற்றும் கல்வி சீர்திருத்தங்கள்

போருக்கு முன்பு ஜப்பானிய குடும்பத்தில் பித்ராட்சி அமைப்பு மிகவும் வலுவாக இருந்தது. ஆனால் போருக்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள் இதை முற்றிலும் மாற்றின. பெண்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை வழங்கப்பட்டு, சிவில் கோட் திருத்தம் மூலம் பாலின சமத்துவம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. கூடுதலாக, கூட்டு மரபுரிமை உரிமைகள் மற்றும் செல்லத்தக்க விவாகரத்து முறை ஆகியவற்றின் மூலம் பெண்கள் சமூகத்தில் அதிகாரமடைந்தனர். கல்வித் துறையிலும் 1947 கல்வி அடிப்படைச் சட்டம் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. கட்டாயக் கல்வி 9 ஆண்டுகளாக விரிவாக்கப்பட்டு, இணை கல்வி அனுமதிக்கப்பட்டது. போருக்குப் பின்னர் நாடு தேசியவாத பாடத்திட்டங்களை நீக்கி, புதுமை மற்றும் முன்முயற்சியை ஊக்குவிக்கும் அமெரிக்க முறை பாடத்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

1952 இல் ஆக்கிரமிப்பு முடிவடைந்த போதும், SCAP மேற்கொண்ட அரசியல், சமூக மற்றும் பொருளாதார சீர்திருத்தங்கள் ஜப்பானை முழுமையாக மாற்றியிருந்தன. புதிய அரசியலமைப்பு, நில சீர்திருத்தம், கல்வி மாற்றங்கள், பெண்களின் உரிமைகள், பொருளாதார மறுசீரமைப்பு ஆகியவை சேர்ந்து ஜப்பானை ஆசியாவின் வலுவான ஜனநாயகமாகவும், உலகின் முன்னேறிய பொருளாதார சக்திகளில் ஒன்றாகவும் மாற்றின. இன்றும் ஜப்பானின் நவீன அமைப்பு SCAP உருவாக்கிய அடிப்படைகளின் மீது நிலைத்து உள்ளது.

மேக்ஆர்தர் கால பொருளாதார மாற்றங்கள்

1. போருக்குப் பிறகு ஜப்பானின் நிலை

இரண்டாம் உலகப்போரின் முடிவில் ஜப்பான் மிக மோசமான பொருளாதார சூழ்நிலையை எதிர்கொண்டது. தொழிற்சாலைகள், போக்குவரத்து வசதிகள், நகரங்கள் மற்றும் துறைமுகங்கள் பெருமளவில் அழிந்தன. உணவு பற்றாக்குறை, வேலைவாய்ப்பு இழப்பு, பணவீக்கம் மற்றும் சமூக அமைப்பின் சிதைவு மக்கள் வாழ்வில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

2. அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு மற்றும் மேக்ஆர்தரின் கொள்கைகள்

1945-1952 காலத்தில் ஜெனரல் டக்ளஸ் மேக்ஆர்தர் வழிநடத்திய அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பு, ஜப்பானை இராணுவவாத நாடாக இருந்து அமைதியான, ஜனநாயக, தொழில்துறை நாடாக மாற்றுவதை நோக்கமாக கொண்டது. முதலில், நில உரிமை மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. போர் முன் காலத்தில் பெரிய நில வணிகர்கள் கிராமப்புறங்களை கட்டுப்படுத்தி வந்தனர். SCAP நில சீர்திருத்தம் மூலம் நில உரிமை விவசாயிகளுக்கு மாற்றப்பட்டது, இதனால் கிராமப்புற

வறுமை குறைந்தது, உற்பத்தி திறன் மேம்பட்டது மற்றும் உணவு பாதுகாப்பு நிலை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

3. கொரியப் போரின் தாக்கம்

1950–1953 கொரியப் போர் ஜப்பானின் பொருளாதார மாற்றத்தில் மிகப்பெரிய திருப்பமாக அமைந்தது. அமெரிக்கா மற்றும் ஐ.நா. படைகளுக்கு தேவையான போர் உபகரணங்கள், போக்குவரத்து வாகனங்கள், பொறியியல் சேவைகள், உணவுப்பொருட்கள் பெருமளவில் ஜப்பான் நிறுவனங்களால் வழங்கப்பட்டன. இதன் விளைவாக தொழிற்சாலைகள் மீளச் செயல்பட்டு, உற்பத்தி திறன் மேம்பட்டது. இந்த போர்-மூல வர்த்தகம் 'கொரியன் பூம்' என அழைக்கப்பட்டது.

4. முழு அரசியல் சுதந்திரம் மற்றும் வளர்ச்சி பாதை

1952ல் ஜப்பானுக்கு முழு அரசியலமைப்பு சுதந்திரம் திரும்பியபோது, பொருளாதாரம் வளர்ச்சி பாதையில் இருந்தது. 1955–1960 காலத்தில் சராசரி 10% வளர்ச்சி, பின்னர் 13%-க்கும் மேல் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இந்த விருத்தி 'ஜப்பானின் பொருளாதார அதிசயம்' (Japanese Economic Miracle) என உலகம் முழுவதும் புகழப்பட்டது. நகரங்கள் தொழில்மயமாக்கப்பட்டன, கிராமப்புறங்களில் இயந்திரமயமாக்கல் அதிகரித்தது, விவசாய உற்பத்தி மேம்பட்டு, உணவு நுகர்வு பழக்கவழக்கங்களில் மாற்றம் ஏற்பட்டது.

5. மக்கள் தொகை கட்டுப்பாடு மற்றும் நடுத்தர வர்க்கம்

மக்கள் தொகை கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகள் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக அமைந்தன. 1948ல் கருக்கலைப்பு சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்டு, குடும்ப கட்டுப்பாட்டை ஊக்குவிக்கும் தேசிய இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. இதனால் மக்கள் தொகை மெதுவாக வளர்ந்து, தொழில்துறையில் உற்பத்தி அதிகரித்து, வேலைவாய்ப்பு பெருகி, வறுமை நிலைகள் குறைந்தன. 1960களில் பிரதமர் இக்கேடா ஹயாடோ அறிவித்த "வருமான இரட்டிப்பு திட்டம்" நடுத்தர வர்க்கத்தை உருவாக்க முக்கிய பங்கு வகித்தது.

6. தொழிற்சாலை முன்னேற்றம்

1959ல் MITI (Ministry of International Trade and Industry) புதிய தொழில்துறை கொள்கைகளை அறிமுகப்படுத்தியது. இது உயர்தர மின்னணுவியல், துல்லிய கருவிகள், எஃகு, கப்பல் கட்டிடம், ஆட்டோமொபைல் மற்றும் உயர் தொழில்நுட்ப தயாரிப்புகளை உலக சந்தையில் முன்னிலை பெறச் செய்தது. 1960–1973 காலத்தில் ஜப்பானிய ஏற்றுமதி ஆண்டுக்கு 15%-க்கும் மேல் வளர்ந்தது, 1965ல் ஜப்பான் வர்த்தக உபரியைப் பெற்ற நாடாக மாறியது.

7. தர மேலாண்மை மற்றும் மனிதவள வளர்ச்சி

W. Edward Deming கொள்கைகள் ஜப்பானில் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் தரம் உலகளவில் புகழ்பெற்றது. கல்வியறிவு மிக அதிகமாக இருந்ததால், இளம், திறமையான மனிதவளமும் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஊக்குவித்தது.

8. எண்ணெய் அதிர்ச்சி மற்றும் பின்னர் பாதை

1973ல் எண்ணெய் அதிர்ச்சி ஜப்பானின் பொருளாதார வளர்ச்சியை தற்காலிகமாக பாதித்தாலும், சக்தி சேமிப்பு தொழில்நுட்பங்கள் மற்றும் உயர் திறன் பொருளாதார அமைப்புகளை உருவாக்கி புதிய பாதையை சென்றடைந்தது.

ஜப்பானின் சமூக மாற்றம்) 1952–1973)

1945 இல் இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவடைந்ததும், 1952 இல் ஜப்பான் மீண்டும் சுயாட்சி பெற்றதும், ஜப்பானின் சமூக வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1952–1973 காலம் ஜப்பானின் “சமூக மறுபிறப்பு” காலமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த காலத்தில் மக்கள்தொகை மாற்றங்கள், கிராமம்-நகரம் இடம்பெயர்ச்சி, தொழிலாளர் நிலைமைகள், குடும்ப அமைப்பு, பெண்களின் சமூக இடம், நவீன நுகர்வு கலாச்சாரம், கல்வி, இளைஞர் கலாச்சாரம் மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சி ஆகியவை முற்றிலும் மாற்றமடைந்தன. இந்த மாற்றங்கள் ஜப்பானை பாரம்பரிய வேளாண்மை நாடாக இருந்த நிலையில் இருந்து நவீன தொழில்துறை சமூகமாக மாற்றிய அடித்தளமாக செயல்பட்டன.

பிறப்பு விகிதத்தில் சரிவு மற்றும் மக்கள்தொகை மாற்றம்

ஜப்பான் போருக்குப் பிந்தைய சமூக மாற்றத்தின் முதன்மையான காரணிகளில் ஒன்றாக பிறப்பு விகிதத்தில் ஏற்பட்ட மிகச் சிறிய சரிவு கருதப்படுகிறது. மக்கள்தொகையை நிலைப்படுத்த அரசாங்கம் குழந்தை பிறப்பு கட்டுப்பாட்டு இயக்கங்களை ஊக்குவித்தது, மேலும் 1948 ஆம் ஆண்டு கருக்கலைப்பு சட்டப்பூர்வமாக்கப்பட்டது, இதனால் மக்கள்தொகை வளர்ச்சியை கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. உயர்கல்வி விரிவடைந்தது, பெண்கள் வேலைப்பிடிப்பது அதிகரித்தது, திருமண வயது உயர்ந்தது என்பன பிறப்பைக் குறைக்கும் முக்கிய காரணிகளாக இருந்தன. இளம் தம்பதிகள் குறைந்த குழந்தைகள் பெற்றால் பொருளாதார முன்னேற்றம் எளிதாகும் என்ற புதிய நகர்ப்புற மனநிலையும் இதற்குள் பெரும் பங்கு வகித்தது. பிறப்பு விகிதம் குறைந்தாலும், ஜப்பான் உலகின் மிகவும் மெருகூட்டப்பட்ட மற்றும் அடர்த்தியான மக்கள்தொகை கொண்ட நாடுகளில் ஒன்றாகவே இருந்தது.

கிராமத்திலிருந்து நகரங்களுக்கு மக்கள் பெரும் இடம்பெயர்ச்சி

பொருளாதார வளர்ச்சி, தொழிலாளர் பற்றாக்குறை மற்றும் தொழில்துறை விரிவாக்கம் ஜப்பானில் பெரும் இடம்பெயர்ச்சியை ஏற்படுத்தின. மெய்ஜி காலத்தில் ஜப்பானின் மக்கள்தொகையில் சுமார் 85% பேர் கிராமங்களில் வாழ்ந்தனர். இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு இந்த விகிதம் 50% ஆக குறைந்தது, 1970க்குள் 20% க்கும் குறைவாகவும் வீழ்ந்தது. தொழிலாளர்கள் புதிய தொழிற்சாலைகளுக்காக நகரங்களுக்கு நகர்ந்தனர், இதன் விளைவாக கிராமப்புறங்கள் தொழிற்சாலை மையங்களாக மாறின. பஞ்சாயத்து வீடுகள், ஓலைக்கூறுகள் மற்றும் பாரம்பரிய வீடுகள் கான்கிரீட் வீடுகள், நவீன பள்ளிகள், வணிக நிலையங்கள் மற்றும் மெக்கானிக்கல் உபகரணங்களால் மாற்றப்பட்டன. தொலைக்காட்சி கிராமப்புறங்களுக்கு நகர்ப்புற கலாச்சாரத்தையும், உலக நிகழ்வுகளையும் கொண்டு வந்தது.

விவசாயத்தின் இயந்திரமயமாக்கல் மற்றும் வணிகமயமாக்கல்

கிராமங்களில் விவசாயம் பாரம்பரிய உழவர்பணியை விட்டு வணிக உற்பத்தியாக மாறத் தொடங்கியது. சிறிய குடும்பப் பண்ணைகள் இயந்திரங்களை பயன்படுத்தி உற்பத்தியை அதிகரித்தன. கணவர்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் நகர்ப்புற தொழில்துறைகளில் வேலை

பெறுவதால், பண்ணைகளை பெரும்பாலும் பெண்கள், முதியவர்கள் மற்றும் குழந்தைகள் நடத்தினர். 1970 ஆம் ஆண்டில், சராசரி கிராமப்புற குடும்ப வருமானம் நகர்ப்புற வருமானத்தை விட அதிகமாகி, கிராமப்புற மக்களின் வாங்கும் சக்தியை உயர்த்தியது. இதனால் கிராமப்புறங்கள் நகரமயமாகும் வேகம் அதிகரித்தது..

நகர்ப்புற வளர்ச்சி மற்றும் டோக்கியோவின் மையப்படுத்தல்

1950-70 காலத்தில் ஜப்பானின் நகரங்கள் உலகிலேயே மிக வேகமாக வளர்ந்த நகர்ப்புற மையங்களாக மாறின. 1972 இல் ஒன்பது பேரில் ஒருவர் டோக்கியோவில் வசித்தார், மேலும் நான்கு பேரில் ஒருவர் டோக்கியோ-ஓசாகா தொழில்துறை நடைபாதையில் வாழ்ந்தார். டோக்கியோ அரசு, வணிகம், கலாச்சாரம், கலை, பொழுதுபோக்கு மற்றும் கல்வி உள்ளிட்ட அனைத்திற்கும் தேசிய மையமாக மாறியது. இதே சமயத்தில், நகரங்களில் வீட்டு வசதி மிகப் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது. பெரும்பாலான குடும்பங்கள் 12 சதுர மீட்டர் அளவு கொண்ட குறுகிய அடுக்குமாடிகளில் வாழ வேண்டியிருந்தது. “முயல் குடிசை” என்ற மேற்கத்திய விமர்சனங்கள் ஜப்பானியர்களுக்கு விருப்பமில்லாமல் இருந்தாலும், அது நகர வாழ்க்கையின் நிஜத்தை வெளிப்படுத்தியது. நிலத்தின் விலை 1955-1972 காலத்தில் 25 மடங்கு உயர்ந்ததால், வீடுகளை வாங்குவது பெரும்பாலானவர்களுக்கு கனவாகவே மாறியது.

நுகர்வோர் கலாச்சாரம், அமெரிக்க தாக்கம் மற்றும் இளைஞர் வாழ்க்கை

போருக்குப் பிந்தைய சமூகத்தில் அமெரிக்க கலாச்சாரம் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஜாஸ், ராக் இசை, பேஸ்பால், துரித உணவுகள், குளிப்பானங்கள், ஆடை ஃபேஷன், சினிமா நாயகர்கள் பாணிகள் அனைத்தும் ஜப்பானிய இளைஞர்களை கவர்ந்தன. பல்பொருள் அங்காடிகள், திரைப்பட அரங்குகள், காபிக் கடைகள், இரவு விடுதிகள் மற்றும் ஷாப்பிங் தெருக்கள் ஆகியவை நகர்ப்புற நுகர்வோர் வாழ்க்கையை உருவாக்கின. ஹூலா-ஹூப் முதல் ஹேங்-கிளைடிங் வரை அனைத்து அமெரிக்க குமிழ் மோடிகளுக்கும் ஜப்பானில் பெரிய ரசிகர் கூட்டம் உருவானது.

நகர்ப்புற வாழ்க்கை பாரம்பரிய நீண்ட குடும்பத்தை (extended family) விட்டு தனிக்குடும்ப முறைக்காக (nuclear family) மாற்றத்தை தூண்டியது. வீட்டு நிலைமைகள் பெரிய குடும்பங்களை தள்ளிப் போட்டன. பெண்கள் அதிக அளவில் உயர்நிலை மற்றும் உயர் கல்வியைப் பெற்றனர், மேலும் திருமணத்திற்கு முன்பு அலுவலக மற்றும் தொழிற்சாலை வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். பாசாங்கு திருமணங்கள் (arranged marriages) குறைந்து, காதல் திருமணங்கள் பரவலானன. பெண்களின் வேலைப்பிடிப்பு அவர்களின் சமூக நிலையை உயர்த்தியது. குடும்ப முடிவுகள், குழந்தைகளின் கல்வி மற்றும் நுகர்வு தேர்வுகளில் பெண்களின் பங்கு அதிகரித்தது.

சமூக மதிப்புகளின் மாற்றம் மற்றும் தலைமுறைத் தகராறு

1945 இல் இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு, 1952 இல் ஜப்பான் சுயாட்சியை மீட்டது, இதனால் ஜப்பானின் சமூக, பொருளாதார, கலாச்சார மற்றும் அரசியல் வாழ்வில் மிகப்பெரும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. 1952-1973 காலம் ஜப்பானின் “சமூக மறுபிறப்பு” எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. மக்கள் தொகை மாற்றம், கிராமம்-நகர இடம்பெயர்ச்சி, தொழிலாளர்

நிலைமைகள், குடும்ப அமைப்பு, பெண்களின் சமூக நிலை, நவீன நுகர்வு கலாச்சாரம், கல்வி, இளைஞர் கலாச்சாரம் மற்றும் நகர்ப்புற வளர்ச்சி ஆகியவை முற்றிலும் மாற்றமடைந்தன.

போருக்குப் பிந்தைய சமூக மாற்றத்தில் பிறப்பு விகிதத்தில் ஏற்பட்ட தீவிர குறைவு முக்கிய பங்கு வகித்தது. மக்கள்தொகை நிலைப்படுத்த அரசு குழந்தை பிறப்பு கட்டுப்பாட்டு இயக்கங்களை ஊக்குவித்து, 1948 இல் கருக்கலைப்பு சட்டத்தை சட்டபூர்வமாக்கியது. உயர்கல்வி விரிவடைந்தது, பெண்கள் வேலைப்பிடிப்பது அதிகரித்தது, திருமண வயது உயர்ந்தது—all these factors collectively lowered birth rates. இளம் தம்பதிகள் குறைந்த குழந்தைகள் பெற்றால் பொருளாதார முன்னேற்றம் எளிதாகும் என்ற புதிய நகர்ப்புற மனநிலையும் இதற்குள் பெரும் பங்கு கொண்டது. பிறப்பு விகிதம் குறைந்தாலும், ஜப்பான் உலகின் மிகப் பன்முகமான மற்றும் அடர்த்தியான மக்கள்தொகை கொண்ட நாடுகளில் ஒன்றாகவே இருந்தது.

1950–70 காலத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சி, தொழிலாளர் பற்றாக்குறை மற்றும் தொழில்துறை விரிவாக்கம் ஜப்பானில் பெரும் நகர்ப்புற இடம்பெயர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. மெய்ஜி காலத்தில் மக்கள் 85% கிராமங்களில் வாழ்ந்தனர்; இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிறகு இது 50% ஆகவும், 1970க்குள் 20% க்கு குறைவாகவும் வீழ்ந்தது. தொழிலாளர்கள் நகரங்களுக்கு சென்று தொழிற்சாலைகளில் வேலைப்பிடித்தனர், இதனால் கிராமப்புறங்கள் தொழிற்சாலை மையங்களாக மாறின. பாரம்பரிய பஞ்சாயத்து வீடுகள், ஓலைக்கூறுகள் கான்கிரீட் வீடுகள், நவீன பள்ளிகள், வணிக நிலையங்கள், மெக்கானிக்கல் உபகரணங்கள் ஆகியவற்றால் மாற்றப்பட்டன. தொலைக்காட்சி கிராமங்களுக்கு நகர்ப்புற கலாச்சாரத்தையும், உலக நிகழ்வுகளையும் கொண்டு வந்தது.

கிராமங்களில் விவசாயம் பாரம்பரிய உழவர் பணியிலிருந்து வணிக உற்பத்தியாக மாறியது. சிறிய குடும்ப பண்ணைகள் இயந்திரங்களைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியை அதிகரித்தன. கணவர்கள் மற்றும் இளைஞர்கள் நகர்ப்புற தொழிற்சாலைகளில் வேலைப்பிடித்ததால், பண்ணைகளை பெரும்பாலும் பெண்கள், முதியவர்கள் மற்றும் குழந்தைகள் நடத்தினர். 1970 இல், கிராமப்புற குடும்ப வருமானம் நகரப்புறத்தைவிட அதிகமாகி, வாங்கும் சக்தியும் உயர்ந்தது. இதனால் கிராமப்புற நகரமயமாகும் வேகம் அதிகரித்தது.

1950–70களில் ஜப்பான் நகரங்கள் மிக வேகமாக வளர்ந்து உலகப்பகுதியில் முக்கிய நகர்ப்புற மையங்களாக மாறின. 1972 இல் ஒன்பது பேரில் ஒருவர் டோக்கியோவில் வசித்தார்; நான்கு பேரில் ஒருவர் டோக்கியோ-ஓசாகா தொழில்துறை நடைபாதையில் வாழ்ந்தார். டோக்கியோ அரசு, வணிகம், கலாச்சாரம், கலை, பொழுதுபோக்கு மற்றும் கல்விக்கு தேசிய மையமாக மாறியது. ஆனால் வீட்டு வசதி பிரச்சினை தீவிரமாக இருந்தது; பெரும்பாலான குடும்பங்கள் குறுகிய 12 சதுர மீட்டர் அடுக்குமாடிகளில் வாழ வேண்டியிருந்தது. நிலம் விலை 1955–1972 காலத்தில் 25 மடங்கு உயர்ந்தது, இதனால் வீடு வாங்குவது கனவாகவே மாறியது.

போருக்குப் பிந்தைய சமூகத்தில் அமெரிக்க கலாச்சாரம் மிகப்பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஜாஸ், ராக் இசை, பேஸ்பால், துரித உணவுகள், ஆடை ஃபேஷன், சினிமா நாயகர்கள் பாணிகள் இளைஞர்களை கவர்ந்தன. பல்பொருள் அங்காடிகள், திரைப்பட

அரங்குகள், காபிக் கடைகள், இரவு விடுதிகள், ஷாப்பிங் தெருக்கள் போன்றவை நகர்ப்புற நுகர்வோர் வாழ்க்கையை உருவாக்கின.

நகர்ப்புற வாழ்க்கை பாரம்பரிய நீண்ட குடும்பத்திலிருந்து தனிக்குடும்ப முறைக்காக மாற்றத்தை தூண்டியது. பெண்கள் உயர்நிலை மற்றும் உயர் கல்வியைப் பெற்றனர், திருமணத்திற்கு முன்பு அலுவலக மற்றும் தொழிற்சாலை வேலைகளில் ஈடுபட்டனர். பாசாங்கு திருமணங்கள் குறைந்து, காதல் திருமணங்கள் பரவலானன. பெண்களின் வேலைப்பிடிப்பு, சமூக நிலை, குடும்ப முடிவுகள், குழந்தைகளின் கல்வி, நுகர்வு தேர்வுகளில் பெரும் பங்கு பெற்றது.

1950-70களில் இளைஞர்கள் புதிய, மேற்கால பாணி நுகர்வு கலாச்சாரத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர், இது பழைய தலைமுறை மதிப்புகளுடன் முரண்பாடுகளை உருவாக்கியது. பல்கலைக்கழகங்களில் பழைய ஆசிரியர்கள் மற்றும் புதிய மாணவர்கள் இடையே கருத்து முரண்பாடு தீவிரமானது. நகர்ப்புற மாற்றம் மற்றும் தனிமை உணர்வு காரணமாக புதிய மத இயக்கங்கள், குறிப்பாக சோகா கக்காய், வளர்ந்தன.

அரசியல் மாற்றங்கள்: 1945-1952 ஆக்கிரமிப்பு காலம் முடிந்த பிறகு பழைய அரசியல்வாதிகள் மீண்டும் பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டனர், ஆனால் புதிய தலைமுறை வலதுசாரி எண்ணங்களை பெரிதும் ஆதரிக்கவில்லை. இடதுசாரிகள், கம்யூனிஸ்டுகள் மற்றும் சோசலிஸ்ட் கட்சிகள் நகர்ப்புற மற்றும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகளை அரசியலின் மையமாக்கினர். 1955ல், இரண்டு முக்கியக் கட்சிகள் - LDP மற்றும் JSP உருவாக்கப்பட்டன, இதுவே “1955 அரசியல் முறைமை” என அழைக்கப்படும் ஜப்பானின் இரு-கட்சியியல் அடித்தளமாக இருந்தது. LDP பொருளாதார வளர்ச்சி, Keiretsu வணிகக் கூட்டமைப்புகள் மற்றும் கிராமப்புற ஆதரவைக் கொண்டிருந்தது. JSP அமெரிக்கா-ஜப்பான் பாதுகாப்பு ஒப்பந்தம், ஆயுத எதிர்ப்பு, நகர்ப்புற பிரச்சினைகள் மற்றும் தொழிலாளர் உரிமைகளில் கவனம் செலுத்தியது.

சார்வதேச உறவுகள்: 1952-1972 காலத்தில் ஜப்பான் சான் பிரான்சிஸ்கோ அமைதி ஒப்பந்தத்தால் சர்வதேச சமூகத்தில் மீண்டும் இணைந்தது. ஜப்பான் தனது பாதுகாப்பை பெரும்பாலும் அமெரிக்காவிடம் ஒப்படைத்தது, இதற்குப் பதிலாக அமெரிக்க சந்தை மற்றும் தொழில்நுட்பத்தை விரைவாக அணுகியது. தனி ஒப்பந்தங்கள் மூலம் பர்மா, பிலிப்பைன்ஸ், இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு ஏற்படுத்தியது. ஜப்பான் ஐ.நா. உறுப்பினராகவும், GATT, IMF, OECD, ஆசிய வளர்ச்சி வங்கியில் முக்கிய பங்குபற்றிய நாடாகவும் நிலைநிறுத்தியது. சீனா-ஜப்பான் உறவுகள் வர்த்தக முன்னேற்றத்தால் சிக்கலானதாக இருந்தது; 1972ல் உறவுகள் இயல்பாக்கப்பட்டன.

பொருளாதாரம்: 1950-70களில் அமெரிக்க உதவி, கொரியப் போர் தேவைகள் மற்றும் குறைந்த இராணுவச் செலவு காரணமாக தொழில்துறை வளர்ச்சி தீவிரமடைந்தது. 1960களில் “ஜப்பான் பொருளாதார அதிசயம்” உருவாகி, ஜப்பான் உலகின் இரண்டாவது மிகப்பெரிய பொருளாதாரமாக உயர்ந்தது. 1964 டோக்கியோ ஒலிம்பிக் ஜப்பான் தொழில்துறை முன்னேற்றத்தை வெளிப்படுத்தியது.

1970களில், நிக்சன் அதிர்ச்சி மற்றும் OPEC எண்ணெய் நெருக்கடி போன்ற சூழல்கள் பொருளாதார வளர்ச்சியை தற்காலிகமாக பாதித்தன. 1980களில் ஜப்பான் உலகளாவிய

பொருளாதார சக்தியாக உயர்ந்தது; கார் உற்பத்தி, எலக்ட்ரானிக்ஸ், ரோபாட்டிக்ஸ் துறைகளில் முன்னணி. 1985 பிளாசா ஒப்பந்தத்தால் யென் மதிப்பு உயர்ந்து, “bubble economy” உருவானது. 1990களில் bubble வீழ்ச்சி, வேலைவாய்ப்பு நெருக்கடி, deflation போன்ற சவால்கள் ஏற்பட்டன. Kobe நிலநடுக்கம் மற்றும் Aum Shinrikyo தாக்குதல் போன்றவையும் பாதுகாப்பு அமைப்புக்கு சவாலாக இருந்தன.

1951–2000 காலம், ஜப்பானை போர்த்தோல்வி பெற்ற நாடாக இருந்து, உலக பொருளாதார, தொழில்நுட்ப முன்னேற்றம், குளிர்போர் அரசியல், சர்வதேச ஒத்துழைப்பு ஆகிய துறைகளில் முன்னணி நாட்டாக மாற்றிய மிக முக்கியமான ஐம்பது ஆண்டுகளாகும். இந்தக் காலம் ஜப்பானின் உலகமயமாதலில் பண்பாட்டுச் செல்வாக்கையும், ஆசிய பிராந்திய பங்களிப்பையும் உறுதிப்படுத்தியது.

சுய மதிப்பிட்டு கேள்விகள்

1. டெங் ஜியாவோ பிங் சீனாவின் பொருளாதார மற்றும் சமூகத்தை விவரியுங்கள்.
2. டெங் ஜியாவோ பிங் முன்னேற்றிய “திறந்த வணிகக் கொள்கை” விளக்குக.
3. ஜியாங் செமின் ஆட்சியில் சீனாவின் பொருளாதார மேம்பாடு விளக்குக.
4. ஹூ ஜின்தாவோ சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கை விவரிக்க.
5. மேக்ஆர்தர் ஆட்சில் ஜப்பானில் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தை விவரி?
6. ஹிரோகிடோ ஜப்பானின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தை குறிப்பிடுக.
7. 1972–2000 காலத்தில் ஜப்பானின் வெளிநாட்டு கொள்கை விவரி?
8. சீனா மற்றும் ஜப்பான் 1949–2000 பொருளாதார மற்றும் அரசியல் விவாதி.
9. 1951–2000 காலத்தில் ஜப்பான் & சீனாவின் வெளிநாட்டு கொள்கை விவரி?
10. 20ஆம் நூற்றாண்டின் சீனா மற்றும் ஜப்பான் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி விவரியுங்கள்.